

云上去 云上看

夏长安 著

Đi Trên Mây, Nhìn Xuống Mây

Tác giả: Hạ Trường An

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Editor: Dú

Beta-er: Dú, Tịch Địa

Hỗ trợ: ss Tịch, ss Thiên

Thể loại: Hiện đại đô thị, oan gia, vui vẻ

Truyện nhẹ nhàng đáng yêu kể về một bé cua nhỏ vô tư lạc quan không màng chuyện đời, nội tâm kiêu ngạo mẫn cảm, một bé cua lúc đụng đến vấn đề tình cảm liền đánh mất tự tin, chỉ biết trốn tránh, một nhóc cua nữa tuy đã yêu mất rồi, nhưng lại không có cách nào quay đầu, cuối cùng lại một lần nữa thay hình đổi dạng tìm về tình yêu thật sự.

Làm sao để ăn sạch được bé cua nhỏ đây?

Quá trình hẳn phải rất gian khổ, con đường phía trước xem ra...

Bạn hãy tin rằng, trên thế giới này rốt cuộc cũng sẽ có một người thuộc về bạn.

Trước khi gặp được người đó, bạn nhất định đừng nên nản chí, bởi vì người đó cũng đang tìm kiếm bạn như bạn đang tìm kiếm người đó vậy thôi.

Đám mây đã tản đi mất, quang cảnh đan xen vào nhau.

Là ai bên môi khẽ trao hơi thở nhẹ nhàng,

Là ai đậy mắt trần ngập tình ý miên man.

Bé cua à, nếu đã ước hẹn cùng nhau nhìn lên áng mây đẹp nhất, vậy không phải em thì không được.

Câu chuyện tình yêu về sự tín nhiệm, tự tin, dũng khí cùng số mệnh chân chính, cuộc sống đã quá đủ khổ đau, vậy nên truyện này đương nhiên là HE.

Diễn viên: Chu Diệc Trầm, Cảnh Triệt | Phối hợp diễn: Lâm Thiên Sơn, Đào Nhiễm, Cố Tự Do | Khác: HE.

Mục lục:

Chương 1: Ánh tà dương ngày đó rất đẹp

Chương 2: Em là người anh hằng tìm kiếm

Chương 3: Nụ hôn đầu của ông đậy mắt tiêu rồi

Chương 4: Theo anh rồi sẽ không cho em có quyền nói câu chấm dứt

Chương 5: Một bé cua trang bị vũ khí đầy mình

Chương 6: Tiểu Diệc, đã lâu không gặp (1)

Chương 7: Tiểu Diệc, đã lâu không gặp (2)

Chương 8: Hẹn ước cùng nhau ngắm mây

Chương 9: Cơ hội thực tập

Chương 10: Thiên Tâm và Hồ Phách

Chương 11: Thuận theo tự nhiên

Chương 12: Anh yêu của em (1)

Chương 13: Chân tướng (1)

Chương 14: Chân tướng (2)

Chương 15: Chân tướng (3)

Chương 16: Anh muốn em giống ai

Chương 17: Một đi không trở lại

Chương 18: Bé cua à, em đang ở nơi nào?

Chương 19: Phòng Thiên Tự số 2

Chương 20: Không thể kiềm chế xúc động muốn gặp lại em (1)

Chương 21: Không thể kiềm chế xúc động muốn gặp lại em (2)

[Chương 22: Hỗn loạn và phức tạp](#)
[Chương 23: Chạy trốn, trở về](#)
[Chương 24: Tự Do mỹ nhân không tự do \(1\)](#)
[Chương 25: Tự Do mỹ nhân không tự do \(2\)](#)
[Chương 26: Tự Do mỹ nhân không tự do \(3\)](#)
[Chương 27: Nhà thì vui vẻ, nhà thì sầu lo](#)
[Chương 28: Trái lòng](#)
[Chương 29: Phiên ngoại ngọt ngào: Jon Keeyes \(*\)](#)
[Chương 30: Binh đến tướng nghìn](#)
[Chương 31: Sóng gió ngầm](#)
[Chương 32: Tình cảm từ đáy lòng](#)
[Chương 33: Cầu hôn và được cầu hôn \[Hoàn chính văn\]](#)
[Chương 34: Phiên ngoại – Lâm Thiên Tâm & Hồ Phách 《Yêu “Spirited Away”》](#)

-----oOo-----

Chương 1: Ánh tà dương ngày đó rất đẹp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người có thể tĩnh tâm chờ đợi, thông thường đều có thu hoạch ngoài ý muốn.

Lúc Cảnh Triệt từ công ty bước ra, vừa lúc ánh tà dương vô cùng rực rỡ. Sợ rằng bụng đói mà lại ngồi xe buýt hẳn nhiên sẽ bị say xe, cho nên dù thế nào thì kiếm chỗ cố định mà ngồi vẫn hơn. Trông thấy đèn xanh còn có 10 giây, nhanh chóng kéo lại khóa ba lô đã xiên vẹo, bước lên vạch qua đường.

Pụt.

Trên vai Cảnh Triệt buông lỏng xuống, dây lưng ba lô bị đứt.

Ở trong thị trường bán sỉ vợ vét được một ba lô lớn màu nâu mất hết 30 tệ, đeo lên lưng những nửa năm, cuối cùng cũng tiêu tùng. Nhưng mà đứt dây ngay lúc này quả là không đúng thời điểm chút nào, bởi vì miệng ba lô không được kéo kín, cho nên mấy thứ máy linh tinh liền rơi rải rác trên vạch qua đường.

Nhanh chóng ngồi xổm xuống vừa nhặt những thứ rơi trên mặt đất để lại trong ba lô, vừa lướt qua xem số giây đèn xanh đang giảm dần. Cố gắng không nghĩ đến chuyện mất mát thế nào, kiểm tra đồ đạc xong, ôm ba lô vào trong ngực rồi bước nhanh về phía trước, rớt cuộc trong nháy mắt khi màu xanh đã bị thay thế bởi màu đỏ, cậu đã vọt tới phía đường đối diện.

Một thời gian dài Cảnh Triệt ngồi trước máy tính, bấm sinh cũng không thường hay vận động, không thích đồ chút mồ hôi nào, cậu thở hồng hộc, xem như đã vượt qua vạch qua đường thành công.

Trở về nơi mình thuê, ăn chút gì đó, đổi ba lô khác, ngay tức khắc lại chạy đến quán bar “Vân Luyến”. Mỗi đêm Cảnh Triệt đều ở “Vân Luyến” làm nhân viên phục vụ, buổi tối từ tám giờ đến lúc trời rạng sáng.

Đến quán bar thay đồng phục xong, vừa mới đến tám giờ đúng, quán bar lúc này khách hàng vẫn còn ít, rất im ắng. Cố Tự Do còn chưa tới, cho nên trên sân khấu không có ai hát, chỉ mở CD lên, âm nhạc nhẹ yên mà lưu chuyển.

Đứng cạnh quầy bar trò chuyện câu được câu mất với cậu bartender tên Tiểu Bao Tử, trong đầu ngẫm suy nghĩ xem cái cốt tiếp theo của bộ tiểu thuyết. Đúng thế, Cảnh Triệt cũng là tác giả viết tiểu thuyết trinh thám nghiệp dư. Đang nghĩ đến mức nhập thần, cửa quán bar mở ra, Đào Nhiễm tiến vào tựa như một làn gió, bồ nhào trên người Cảnh Triệt liền thoáng liên hồi.

“Tiểu Triệt Triệt, cậu ngoan quá đi, tới sớm như vậy!”

“Ông chủ của tôi ạ, phiền anh chỉnh lại thành bộ dáng mà một ông chủ nên có đi, đương có khách đấy.” Cảnh Triệt mặt không đổi sắc gạt đi bàn tay đang vò lấy tóc mình xuống, “Tự Do ở đằng sau kia.”

Đào Nhiễm ngay lập tức buông tay đứng dậy hết nhìn trái nhìn phải một lượt. Cảnh Triệt mỉm cười, đối phó với người này, chỉ cần nhắc đến tên của ai đó là được.

“Đừng nhìn nữa, mấy ngày nay cậu ấy phải viết luận văn, chắc chắn là đến tối khuya.” Cảnh Triệt thản nhiên bỏ lại một câu như vậy, bước về phía cửa chào đón khách.

Đào Nhiễm nhất thời tức giận mà bĩu môi, nhóc con này, cứ luôn dùng Tự Do để đùa giỡn mình.

Tiểu Bao Tử cười tủm tỉm cảm thông: “Ông chủ, hình như gần đây tâm trạng của anh Tự Do không được tốt cho lắm, tối hôm qua lúc

anh đi cũng không chào em một cái, rất bất thường.”

“Thật hả? Tự Do mất hứng? Gần đây anh đâu có trêu chọc gì em ấy...” Đào Nhiễm làm bầm lâu bầu, đi đến phòng nghỉ trên tầng. Tiểu Bao Tử cười thầm, ông chủ à ông chủ, ai bảo anh cái đồ hẹp hòi lâu như vậy làm chi. Tui sẽ không nói cho anh biết nguyên nhân vì sao anh Tự Do không vui đâu, tự anh đi mà ngẫm một mình nhá.

Hơn tám giờ, bên ngoài bỗng nhiên bắt đầu nổi lên sấm chớp, chỉ chốc lát sau mưa to như trút, Cảnh Triệt vừa lau mấy cái ly thủy tinh vừa bắt đầu nghĩ cách để lát nữa về nhà.

Thuê xe về thì đắt quá, ít nhất cũng phải 60 tệ, xấp xỉ với tiền lương một buổi tối của mình rồi. Đột nhiên Đào Nhiễm từ trên tầng chạy xuống, hơn hờ kêu Cảnh Triệt: “Tiểu Triệt Triệt, giúp anh lấy bộ tách có họa tiết hình đám mây không giống nhau kia ra đi.”

“Có ai tới sao?” Cảnh Triệt vừa gập eo xuống vừa tìm bộ tách, vừa hỏi.

“Người rất quan trọng!” Đào Nhiễm ra vẻ thần bí.

Cảnh Triệt lấy ra một bộ bốn cái tách bằng gỗ đào mà Đào Nhiễm chế tác ra từ trong ngăn tủ ra. Đây là tác phẩm đặc ý nhất của Đào Nhiễm, tuy rằng hình dạng chẳng phải mới lạ gì, nhưng họa tiết trên tách lại đẹp đến mức khiến người ta ngẩn hoa cả mắt.

Bốn cái tách có bốn loại màu sắc, màu xanh lục nhạt, màu đỏ nước loang loang, màu vàng ngà nhàn nhạt, màu xanh lam nhẹ nhàng. Họa tiết hình đám mây trên mỗi tách không giống nhau, hình thái cũng khác nhau, nếu đặt ở dưới đèn chậm rãi xoay một vòng tròn, màu sắc còn có thể biến ảo không ngừng.

Đào Nhiễm lấy tách màu xanh lam và màu vàng ra, bảo Cảnh Triệt đem hai cái còn lại cất kỹ.

“Ày, cứ như là bảo bối ấy!” Tuy rằng Cảnh Triệt ngoài miệng cười bộ

dạng nâng niu từng li từng tí của Đào Nhiễm, nhưng vẫn rất cẩn thận đem hai tách còn lại đóng lại trong hộp. Cậu biết bộ tách này là Đào Nhiễm chuẩn bị để dành cho người quan trọng. Số người có thể chiếm được phân lượng trong lòng hắn rất ít.

Không biết người hôm nay tới đây đến tột cùng là ai.

Chín giờ, Cổ Tự Do lưng đeo đàn ghi ta xuất hiện. Thoạt nhìn cậu ta trông mệt mỏi muốn chết, cầm cốc nước từ quầy bar uống xong, chỉ nói mấy câu đơn giản với Cảnh Triệt rồi ngay tức khắc lên sân khấu bắt đầu hát. Đào Nhiễm còn chưa kịp nói một câu nào với cậu ta, mà ánh mắt của y cũng chưa từng nhìn về phía Đào Nhiễm.

Trong lòng Đào Nhiễm buồn bực, nhưng lại lập tức bị người đang ướt đẫm xuất hiện nơi cửa quán bar làm dịu đi không ít.

“Tiểu Trạm Trạm!” Đào Nhiễm phi tới như làn gió, nhào lên người người nọ, nhưng ngay sau đó lại bật ra.

“Sao cậu không mang ô vậy hả? Ướt như chuột lột thế này! Mau đi lau người đi!” Nhân viên phục vụ ở cửa ngay lập tức đưa khăn tới, người kia thuận tay lau tóc một chút, ngẩng đầu, “Một, cậu kêu to tên tớ mắc ói như vậy cẩn thận tớ cắt lưỡi cậu. Hai, mau làm đồ ăn cho tớ đi, đói bụng quá.”

“Tiểu Trạm Trạm, cậu đi Mỹ nửa năm, vừa thấy mặt đã muốn cắt luôn lưỡi người ta rồi, rất không hiền lành tí nào hết!” Đào Nhiễm lôi người kia xuyên qua quầy bar lên tầng.

Cảnh Triệt chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng cao cao cùng mái tóc ngắn ngắn của người kia, cánh tay rám nắng thoạt nhìn rất rắn chắc có lực lộ ra bên ngoài tay áo sơ mi, lúc lướt qua mình còn có thể cảm thấy được hương vị mạnh mẽ tráng kiện cùng mùi hương cơ thể nhàn nhạt. Lại nhìn lên sân khấu, bàn tay Cổ Tự Do nắm microphone đang dùng sức đến mức khớp xương màu trắng đều có thể nhìn rõ.

“Có vẻ như đêm nay sẽ bùng nổ cho xem.” Cảnh Triệt cười đầy bất đắc dĩ, Cố Tự Do một khi đã bùng nổ á, kể cả mình cũng đừng trông mong được thanh thoi. Đào Nhiễm à Đào Nhiễm, anh vậy mà còn chưa bộc lộ rõ tâm ý của mình, bạn học kiêm bạn cùng thuê nhà của Cố Tự Do là tôi đây cũng không nhin nổi nữa rồi không nhin nổi nữa rồi!

Một lát sau, từ trên tầng truyền đến một tiếng động rất lớn, tiếp đó đã nghe thấy một tiếng thét kinh hãi của Đào Nhiễm: “Tiểu Trạm Trạm!” Cảnh Triệt không suy nghĩ nhiều, lập tức chạy nhanh lên tầng.

Trên tầng là văn phòng kiêm chỗ nghỉ cá nhân của Đào Nhiễm. Lúc Cảnh Triệt chạy đến cửa liền kinh ngạc mà bịt miệng.

Toàn bộ thân thể của Đào Nhiễm đang dính ở phía trên cái người đang ướt đầm kia, mà người nọ vẫn đang nhắm mắt lại bất tỉnh không hay biết cái gì. Mấu chốt là không biết người nọ đang ngủ hay là hôn mê, hay là cả hai, mà là cả hai thân thể đang sát rạt nhau kia.

Cảnh Triệt hoàn toàn không rõ tình huống này là thế nào, theo bản năng lui từng bước về phía sau, kết quả là đụng vào một người. Thì ra Cố Tự Do nghe thấy tiếng động trên tầng nên cũng đi theo mình lên đây.

Cố Tự Do nhìn hai người đang ôm nhau trên mặt đất, trong mắt hiện lên ý mỉa mai. Sau đó nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, lạnh lùng bỏ lại một câu: “Không nghĩ đến anh còn có thể dùng sức mạnh với người khác như vậy đấy!” rồi xoay người xuống tầng.

Đào Nhiễm há mồm nhưng không biết nên nói cái gì, giờ mới nhận ra tư thế của mình và người dưới thân quả là làm người khác hiểu lầm to, vội vàng xoay mình đứng dậy. Cứ như vậy, toàn bộ thân thể của người dưới thân bại lộ trước mắt Cảnh Triệt.

Dáng người thon dài rắn chắc, làn da trơn nhẵn rám nắng, thân thể nam tính khỏe mạnh tuyệt đẹp đang ở trần, còn hấp dẫn hơn so với

với người mẫu nam trên tạp chí.

“Hai người đây là?” Cảnh Triệt lấy lại bình tĩnh, nhìn về phía Đào Nhiễm vẫn đang không biết phải làm sao.

“Đây là bạn thân của anh, đói quá đến mức hôn mê. Cậu mau lấy thức ăn cho tên đó ăn đi.” Đào Nhiễm phản ứng nhanh nhạy, nhanh chóng bỏ lại một câu rồi chạy ra ngoài cửa.

Cảnh Triệt biết anh ta đang đi tìm Cố Tự Do để giải thích. Hai người này, mau chóng giải thích cho rõ cũng tốt, miễn cho mình ngày ngày đều phải đi theo Cố Tự Do mà hứng lửa giận. Nhưng mà người đàn ông đang phô bày thân thể hoạt sắc sinh hương này nên tính làm thế nào bây giờ?

Cảnh Triệt ngẫm nghĩ lại, cậu tuy rằng cao 177 cm, nhưng bình thường lại không chăm rèn luyện, thân thể gầy yếu không có mấy lực. Vị trên mặt đất này nhìn thế nào cũng ít nhất phải 185 cm, tuy không tính là quá mạnh mẽ tráng kiện gì cho cam, nhưng toàn cơ thể đều rắn chắc, mà đến giờ vẫn còn đang bất tỉnh.

Cảnh Triệt ai oán than một tiếng, lúc này dưới tầng cũng đang giờ tiến hành việc làm ăn, cũng không thể gọi ai đến hỗ trợ được. Vì thế cậu chậm chậm bước đến, cởi khăn tắm ở dưới thân người đang lỏa thể kia mà run rẩy luồn tay vào ôm lấy hấn, sau đó dùng hết sức lực toàn thân kéo hấn tới trên sa lon, đương nhiên sau đó quá mệt đến mức phải thở hồng hộc liên hồi.

Cảnh Triệt thoáng nghỉ ngơi một chút, xoa nhẹ cánh tay rồi đứng lên, nhớ đến trước khi đi Đào Nhiễm có nói hấn đói đến mức hôn mê, không khỏi cảm thấy buồn cười. Một người đàn ông to lớn như vậy, nhìn qua cũng không phải loại nghèo kiệt xác không mua nổi cơm ăn, vậy mà lại đói đến mức hôn mê. Nhưng mà nơi này của Đào Nhiễm bình thường cũng không có ai ở lại, có lẽ cũng chỉ có mì ăn liền mà thôi.

Quay đầu lại nhìn người nọ trên ghế sa lon, khuôn mặt mỹ nam

không ai có thể phủ nhận hé ra, nhất là đôi môi đang mím lại chặt chẽ, lại có thể mềm mại mọng nước cùng sáng bóng, còn được bao phủ bởi màu đỏ như táo chín, làm người ta không kìm được muốn cắn một hơi.

“Điên rồi điên rồi! Mình quả thật là điên rồi, chẳng lẽ vì mỗi ngày đều tiếp xúc với GAY, khiến tính hướng của mình cũng thay đổi, bắt đầu cảm thấy hứng thú với người cùng giới? Không phải chứ...” Trong lòng Cảnh Triệt lớn tiếng kêu khổ. Sau đó dùng một chiếc khăn lông thấm ướt giúp hắn lau mặt, lông mi người nọ giật giật, chậm rãi mở mắt.

Cảnh Triệt vừa thấy hắn tỉnh, đột nhiên cảm thấy rất ngượng ngùng. Dưới làn mi dày của người nọ là một đôi mắt tối đen thâm trầm, ánh mắt trực tiếp bắn về phía Cảnh Triệt, nhìn đến mức Cảnh Triệt chỉ thiếu điều quỳ xuống la lên “Tôi thua, tôi cái gì cũng thua rồi”.

Hắn chậm rãi ngồi dậy, tựa như nhớ đến chuyện đã xảy ra trước khi ngất xỉu, nhìn sang Cảnh Triệt, sau đó thản nhiên nói một câu: “Phiền cậu cho tôi ăn chút thức ăn gì đó.”

Trong lòng Cảnh Triệt thở phào một hơi. Nghe giọng nói của hắn coi như là ôn hòa, nhanh chóng đến phòng bếp. Mở tủ lạnh, quả thật chỉ có mì ăn liền, may mắn còn có mấy quả cà chua, lại vơ vét ra được một chút rau xem như còn tươi, vì thế mười phần tự tin bắt đầu tự mình làm món sủi trường — Mì ăn liền cà chua.

Rửa rau sau đó xắt ra, ngâm cà chua vào nước, Cảnh Triệt thuận thực bận bịu trong phòng bếp, không biết người nọ từ lúc nào đã vào bếp dựa lên khung cửa lẳng lặng nhìn cậu.

“Muốn bỏ thêm trứng gà không?” Cảnh Triệt quay đầu lại hỏi.

“Không cần, tôi không thích ăn trứng.” Giọng nói có chút khàn, nhưng vẫn rất êm tai. Cảnh Triệt không nhìn được mà cảm thán ở trong lòng, bạn bè của Đào Nhiễm quả thật là người sau càng mị hoặc hơn người trước, khó trách Tự Do lại nổi giận như vậy.

“OK, có thể ăn rồi.” Cảnh Triệt tắt lửa, đổ mì ra bát, bưng lên đặt ở trên bàn cơm. Người nọ ngồi im lặng, ngẩng đầu nhìn Cảnh Triệt một cái, ánh đèn chiếu lên mặt hắn mang theo đường nét hoàn mỹ.

Cảnh Triệt không biết mình có nên rời đi hay không, vì thế yên lặng đứng nhìn hắn tuy tao nhã nhưng dùng tốc độ nhanh chóng giải quyết xong bát mì.

“Muốn thêm nữa không?” Cảnh Triệt hỏi.

“Không cần, cảm ơn cậu. Hương vị rất tuyệt.” Người nọ đứng lên, Cảnh Triệt nhìn thấy hắn mỉm cười, nhưng mà nụ cười mỉm kia quá ngắn, tựa như bản thân đã nhìn nhầm.

“VẬY anh... nghỉ ngơi trước đi. Tôi đi xuống chào hỏi khách khứa.” Cảnh Triệt vội vàng đi ra ngoài, giống như bản thân nếu còn không rời đi thì sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Khí thế của người này quá cường đại, mình không phải người cùng đẳng cấp mà chống đỡ được. E rằng đến cả một nhân tài như Tự Do cũng chỉ có thể kiềm nén mà không trở nên hoảng loạn trước mặt hắn mà thôi. Cảnh Triệt cảm thấy lúc bị ánh mắt hắn đảo qua, đã muốn nhấc tay đầu hàng rồi.

Người đàn ông trong phòng nhìn khuôn mặt ngây ngốc của cậu trai biến mất nơi cánh cửa, trên mặt nở nụ cười nhẹ. Cảm giác này, đã lâu rồi chưa có.

Người mà mình vẫn luôn chờ đợi, rốt cuộc đã xuất hiện rồi sao?

-----oOo-----

Chương 2: Em là người anh hằng tìm kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Ý anh là, người bị anh đặt ở dưới thân mình là bạn thanh mai trúc mã của anh, tình huống vừa rồi là vì tên kia tắm rửa xong đi ra ngoài, vừa buồn ngủ vừa đói nên té xỉu mà anh lại không đỡ được nên mới thành một màn kia?” Cố Tự Do lạnh lùng ngăm quan sát Đào Nhiên (1) đang lấp bắp rong dài kể lể, tổng kết lại một câu.

“Đúng đúng đúng...” Đào Nhiễm đáp lại gấp gáp, đôi mắt trông mong nhìn Cố Tự Do. Cố Tự Do tiếp tục trầm mặc không lên tiếng.

Hai người đứng ở đầu ngõ sau quán bar, mưa vẫn đang rơi xuống tí tách từng giọt, đèn đường mờ nhạt và làn mưa phùn lất phất bám trên mái tóc màu đỏ của Cố Tự Do, khiến khuôn mặt y thoát nhìn càng trắng nõn.

Trong lòng Đào Nhiễm tựa như có một chiếc dùi trống gõ mạnh một cái, nhìn Cố Tự Do khoe miệng nhếch lên một độ cong nhỏ, ý cười hiện rõ.

“Nhưng anh giải thích cho tôi làm gì? Chuyện này và tôi có liên quan gì đến nhau?” Cố Tự Do quay đầu nhìn anh.

Đào Nhiễm im lặng. Đúng vậy, vì có gì lòng tôi lại như lửa đốt, sợ em hiểu lầm mà chạy đến giải thích cho em. Là vì sao chứ? Chỉ là vì gần đây em luôn trốn tránh tôi không để ý đến tôi, tôi không vui chút nào.

Em chẳng qua cũng chỉ là một ca sĩ ở quán bar của tôi mà thôi, thêm nữa cũng chỉ là mối quan hệ bạn bè không tệ lắm. Tôi sao lại phải giải thích cho em.

Trong nháy mắt lúc Đào Nhiễm do dự, Cố Tự do đã cất bước quay trở lại quán bar.

Vào lúc Cảnh Triệt đang tự mình bung rượu đến cho khách liền nhìn thấy Cố Tự Do không biểu lộ vẻ mặt gì đi vào quán, nhanh chóng lên sân khấu hát. Đào Nhiễm đi theo sau, cũng trưng ra một bộ không có vẻ mặt gì. Cảnh Triệt trầm nghĩ, lại một lần nữa không bùng nổ rồi. Cái đồ hai con rùa đen rụt đầu.

Đào Nhiễm đến bên cạnh Cảnh Triệt: “Người trên tầng sao rồi?”

Cảnh Triệt mắt cũng không ngước lên mà trả lời: “Ăn một bát mì rồi. Chắc là không có việc gì nữa. Anh với Tự Do...”

“Chờ chút nữa đi, Tự Do vẫn không muốn để ý đến anh.” Đào Nhiễm ủ rũ lên tầng.

Cảnh Triệt âm thầm trợn trắng mắt, gì mà không để ý đến anh, người kia buổi tối ở trong phòng nghiên răng nghiên lợi nhắc tên anh cũng mất cả trăm lần.

Sau khi đóng cửa lại, Cảnh Triệt nhìn Cố Tự Do cột mái tóc màu đỏ dài ngang vai lên, thay bộ đồ màu đen bó sát ngực, liền hỏi: “Không về hả? Còn muốn đi đâu?”

“Còn một chỗ nữa phải đi hát.” Cố Tự Do cười thản nhiên, “Trên đường về cẩn thận một chút. Bên ngoài trời vẫn còn mưa, thuê xe mà về, đừng vì chút tiền này mà đau lòng.”

Cảnh Triệt mỉm cười: “Cậu cũng đừng gắng sức quá, mỗi ngày đều như vậy thân thể cũng chịu không nổi đâu, đã mấy ngày rồi tớ còn không gặp được cậu, buổi tối cậu có về ngủ không?”

“Biết rồi. Tớ đi đây.” Cố Tự Do cười khẽ, xoa nhẹ tóc Cảnh Triệt, ra khỏi cửa.

Cảnh Triệt thở dài, cậu ấy trong nội tâm cũng kêu ngạo đến cùng cực, còn khuyên mình đừng vì chút tiền này mà đau lòng, trong khi chính cậu ấy cũng không phải là vì tiền mà cạn kiệt tinh lực hay sao.

Thay quần áo xong, chuẩn bị đi, ngay tức khắc đã nhìn thấy Đào Nhiễm đi xuống tầng, người kia đi theo sau, mặc áo sơ mi màu trắng của Đào Nhiễm, áo sơ mi trắng dù rất đơn giản, nhưng lúc hấn mặc lại mang theo cảm giác mạnh mẽ tự nhiên.

“Tiểu Triệt Triệt, lại đây anh giới thiệu cho cậu. Đây là bạn tốt của anh, Chu Diệc Trạm.” Đào Nhiễm nói lớn.

“Chào cậu, cảm ơn cậu vừa rồi đã chiêu đãi tôi.” Chu Diệc Trạm ậm nhặt nói.

“Không cần cảm tạ không cần cảm tạ... Tôi tên là Cảnh Triệt.” Cảnh Triệt vẫn không dám nhìn thẳng mặt hấn, chỉ thoáng cúi đầu đáp lời.

“Tự Do đâu rồi?” Đào Nhiễm nhìn quanh quán bar.

“Đi rồi, tiếp tục một buổi diễn nữa.” Cảnh Triệt trả lời.

“Em ấy sao lại không muốn sống như vậy chứ?” Giọng nói Đào Nhiễm trở nên nôn nóng.

Tôi nói này ông chủ, nếu anh ra tay trước thì cậu ấy cũng không cần phải liều mạng như vậy. Trong lòng Cảnh Triệt âm thầm suy nghĩ. Nhưng xét theo tính tình kêu ngạo đó của Cố Tự Do mà nói, nếu Cảnh Triệt mà ở sau lưng y kể với Đào Nhiễm tâm tư cùng hoàn cảnh khó khăn kia, thì e rằng ngay cả làm bạn bè của Cố Tự Do, Cảnh Triệt cũng đừng nghĩ tới.

“Ông chủ, tôi đi về trước.” Cảnh Triệt bày ra một bộ dáng ngoan ngoãn, trong lòng lại hoàn toàn không yên nổi, sợ Đào Nhiễm sẽ tâm huyết dâng trào mà lôi cậu cùng anh đi tìm Cố Tự Do. Miệng vừa nói câu kia xong, chân đã bắt đầu bước ra hướng cửa.

“Chờ chút, Tiểu Triệt Triệt, cậu bảo Cố Tự Do đi chạy sô đến Nhất Gia gì đó. Cậu dẫn tôi đi nhìn xem đi...” Đào Nhiễm quả thật chạy lại bám dính. Trong lòng Cảnh Triệt khóc than một tiếng.

“Ông chủ anh để tôi đi đi, sáng mai tôi còn có lớp, tôi cũng có biết cậu ấy ở đâu đâu, về trước ha!” Cảnh Triệt bỏ chạy.

“Cảnh Triệt! Trừ luôn liền lương đêm nay!” Đào Nhiễm tức giận thở gấp.

Quả nhiên Cảnh Triệt dừng chân lại, xoay người ai oán nhìn Đào Nhiễm, trong lòng lầy Đào Nhiễm ra mắng một trăm lần, vừa chậm chạp tiến đến chỗ Đào Nhiễm trưng ra vẻ mặt đáng thương nói: “Tôi đây cùng anh đi tìm cậu ấy, vậy tiền tăng ca sẽ được cộng thêm ha.”

“Được! Muốn tiền tăng ca thì tăng tiền tăng ca luôn, chỉ cần cậu giúp anh tìm được em ấy!” Đào Nhiễm lớn tiếng cam đoan.

“Ài, vậy chúng ta đến chỗ Nhất Gia tìm đi, nơi cậu ấy đến rất nhiều, nhưng không ngờ đêm nay lại là ở nơi đó.” Cảnh Triệt khoác ba lô to lên vai, vẻ mặt bi tráng.

Chu Diệc Trạm ngằm nhìn Cảnh Triệt biến hóa khôn lường các loại biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng không khỏi vì vậy mà cười rộ lên. Vì thế vỗ vỗ bả vai Đào Nhiễm nói: “Đi thôi, để tớ xem đó là người như thế nào mà lại có thể khiến Tiểu Đào Tử cậu phải nhăn nhó đến thế!”

Đào Nhiễm nghe hắn nói ra nhũ danh của mình liền thất kinh, lúc này Cảnh Triệt đã nghe được, quay đầu nín cười nhìn Chu Diệc Trạm và Đào Nhiễm, tiếc rằng cậu ngại ông chủ sẽ uy hiếp đến tiền tăng ca của mình, chỉ có thể quay đầu lại cười trong im lặng, Chu Diệc Trạm nhìn thấy bả vai gầy yếu của cậu run run lên, bản thân cũng không nhịn được mà lộ ra nụ cười mỉm trên môi.

Đi qua mấy con phố, cuối cùng lại ở KING nơi phố Vĩ tìm được Cố Tự Do. Y đang ngồi ở trên sân khấu hát một bài tiếng anh, bài gốc

vốn là của một nữ ca sĩ, nhưng lúc âm thanh trầm khàn của y cất lên lại mang theo một loại tình cảm khác.

Ba người tìm một góc ngồi yên ắng, Cảnh Triệt đi đến làm tổ trên sofa cạnh lối rẽ, chuẩn bị ngủ gật. Dù sao đêm nay cũng đừng hi vọng có thể về ngủ, không bằng tranh thủ chút thời gian mà ngủ đi.

Kết thúc một bài, Đào Nhiễm ngoắc tay với Cố Tự Do, Cố Tự Do thản nhiên nhìn thoáng qua, cũng không làm ra cử chỉ gì đáp lại. Đào Nhiễm tức giận đến mức nhảy dựng lên, vọt lên trên sân khấu kéo Cố Tự Do xuống dưới.

Khách hàng trong quán rượu bắt đầu chú ý tới bọn họ, Cố Tự Do phát tay cười nói: “Không có gì đâu, bạn cũ ngồi tâm sự ấy mà” đồng thời giơ tay lên làm kí hiệu cho phía hậu trường, vì thế một cậu trai khác lại đi ra tiếp tục bài hát tiếp theo.

Cố Tự Do cau mày đi theo Đào Nhiễm đến trước bàn.

“Sao anh lại tìm được nơi này, có chuyện gì?” Đào Nhiễm liếc mắt sang Cảnh Triệt, người đã dựa vào ghế sofa lon tiến vào trạng thái ngủ một nửa, “Ngày mai Tiểu Triệt buổi sáng phải đi học, anh kéo cậu ấy đến làm gì?”

“Hai người các cậu là cùng một ban, cậu ấy đi học thì cậu lại không cần đi hả? Sao lại còn đi chạy sô như vậy, lần trước không phải đã nói sau này sẽ không đi đến mấy buổi diễn rạng sáng như thế này nữa hay sao?” Đào Nhiễm kéo y ngồi xuống bên cạnh mình, lấy cho y một cốc nước.

“Nhớ không lầm thì tôi có nói sau này tan ca ở Vân Luyến xong là có thể tới được, đây là chuyện riêng của tôi, ông chủ ngay cả chuyện riêng của nhân viên cũng muốn quản sao.” Cố Tự Do uống một hớp nước, giọng điệu lạnh lùng.

“Tôi...” Đào Nhiễm bị chặn họng đến mức không biết nói cái gì cho phải.

“Tôi còn phải lên sân khấu, bên này chưa đến lúc tan tầm, mọi người mau đi về đi. Phiên anh gọi một chiếc taxi hộ Tiểu Triệt, cậu ấy chắc chắn sẽ không tự thuê đâu.” Cố Tự Do nói xong liền đứng lên.

Đào Nhiễm lại giữ chặt y, ngẩng đầu lên nói: “Tự Do, tôi sai rồi... Mặc dù tôi không biết mình sao lại sai... Cậu ngồi lại đây chút nữa, đây là bạn tốt của tôi Chu Diệc Trạch, mới từ Mỹ trở về, cậu ta muốn nhìn cậu xem...”

“Cậu đừng nhầm, là cậu muốn cho tớ nhìn mặt y.” Chu Diệc Trạch thản nhiên nói. Cố Tự Do cười lạnh một tiếng: “Sao tôi lại muốn để anh ta thấy mình làm gì, tôi cũng không quan tâm anh ta là gì của anh!”

“Tôi nói chứ, hai người có mệt hay không vậy. Có chuyện thì mau làm rõ đi, nói xong về nhà ngủ.” Cảnh Triệt vẫn đang nhắm mắt lại đột nhiên chậm rãi phát ra tiếng.

“Tôi không có ý kiến. Mọi người mau về đi.” Cố Tự Do rút cánh tay bị Đào Nhiễm ôm lấy.

“Không có ý kiến cái gì chứ, để rồi mỗi ngày ở nhà nghiên rằng nghiên lợi mắng tên họ Đào nào đó hả, hay là tớ nghe nhầm rồi... Tên khốn ấy không phải tên là Đào Nhiễm hả? Hay là Đào Nhiên... Cậu ngày nào cũng nhắc tới, chắc là tớ không nhớ nhầm đâu...” Cảnh Triệt mở mắt trầm tư.

Mặt Cố Tự Do đỏ lên: “Cảnh Tiểu Triệt cậu chán sống rồi hả!”

“Tớ không có chán sống, tớ chỉ muốn ngủ thôi! Muốn ngủ đó cậu có hiểu hay không. Ba người các cậu ở đây mà đánh Thái Cực, có chuyện không hay thì nói ra đi, vì sao lại lôi tớ vào cùng làm gì? Tớ quả thật rất mệt mỗi...”

Chu Diệc Trạch cảm giác khuôn mặt nhỏ nhắn kia sắp sửa rơi lệ đến

nơi, không hiểu sao lại động lòng, kéo bả vai của Cảnh Triệt áp vào ngực mình, thấp giọng nói: “Tôi đưa cậu về nghỉ ngơi, để hai người đó giải quyết vấn đề của bọn họ đi.”

Cảnh Triệt cả kinh, còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy mặt mình đang dán trên một lồng ngực ấm áp, sau đó có một cánh tay hữu lực vòng qua ôm lấy cậu, nhanh chóng đứng lên.

“Tuy rằng miệng lưỡi lợi hại, nhưng xem ra không phải loại người đùa giỡn lung tung, cố gắng mà nắm chắc đi.” Nhẹ nhàng bỏ lại một câu bên tai Đào Nhiễm, Chu Diệc Trạm đưa Cảnh Triệt ra quán bar.

Cố Tự Do thấy hắn mang Cảnh Triệt đi, sốt ruột muốn ra ngoài đuổi theo, lại bị Đào Nhiễm kéo lại.

“Anh sao lại có thể để hắn mang Tiểu Triệt đi!”

“Em yên tâm, hắn là bạn thân của tôi, sẽ không đối xử với Tiểu Triệt như thế đâu.”

“Là bạn của anh mới nguy hiểm. Rắn chuột một giuộc.” Cố Tự Do nói xong, không có ý định chạy ra ngoài đuổi theo nữa, thuận tiện ngồi đối diện với Đào Nhiễm.

“Tự Do, tôi thích em, chúng ta đến bên nhau đi.” Đào Nhiễm nói xong câu đó, nhìn người con trai tóc đỏ trước mặt đôi mắt mở to, hai má dần dần hiện lên hai rặng màu đỏ ửng.

Sau khi Chu Diệc Trạm tha Cảnh Triệt ra ngoài quán bar liền nhanh chóng buông ra. Kỳ thật khoảnh khắc lúc đưa tay ra hắn đã cảm thấy không nên làm như vậy.

“À này, để tôi đưa cậu về”, Chu Diệc Trạm hiếm khi không biết phải làm sao.

Cảnh Triệt nhìn thấy người vừa rồi bỗng nhiên lôi mình ra ngoài, bây giờ lại biểu hiện ra bộ dạng không biết nên làm như thế nào, đột

nhiên nở nụ cười: “Không cần đâu, tôi tự mình về cũng được. Hẹn gặp lại!” Anh không có xe thì đưa tôi về kiểu gì, tất nhiên là sẽ thuê xe ha, nhưng đến lúc đó trong hai người chúng ta ai sẽ bỏ tiền ra? Tôi vẫn nên tự mình đi về còn tốt hơn. Trong lòng nghĩ nghĩ, Cảnh Triệt gật đầu với Chu Diệc Trạ, xoay người bước đi.

Chu Diệc Trạ nhìn áo sơ mi kẻ ô vuông cùng ba lô lớn của Cảnh Triệt, mỉm cười đi theo.

“Này, tôi mới về nước hẳn nhiên chỗ ở cũng không có, tên Đào Nhiễm kia tạm thời cũng không thể trông cậy vào, cậu nói xem đêm nay tôi nên nghỉ ngơi ở chỗ nào đây?”

Cảnh Triệt bị những lời này làm cho ghen một chút, vừa định nói: “Đại gia tôi quan tâm anh nghỉ ở đâu làm gì chứ!”, lúc nhìn thấy đôi mắt tối đen của Chu Diệc Trạ lại nuốt xuống, miệng lắp bắp nửa ngày phun ra một câu: “Nếu không thì đêm nay anh cứ nghỉ tạm ở nhà tôi cũng được.” Nói xong giật mình hận không thể vả miệng một cái, là người kia thôi miên mình chứ gì! Nếu không mình không phải Cảnh Triệt nữa mà sẽ đổi tên thành Kim Hi Triệt! *(Kim Hi Triệt nghe cũng rất êm tai, ha ha ha)*

Chu Diệc Trạ nghĩ thầm: Nhóc con này cũng thật dễ gạt, xem ra sau này phải giám sát chặt chẽ, nếu không sẽ bị người khác lừa đi.

Rốt cuộc vẫn là thuê xe đi về, Chu Diệc Trạ đã chuẩn bị mở ví ra, bởi lúc vừa lên xe liền nhìn thấy Cảnh Triệt đang nhìn chăm chăm đồng hồ công tơ mét đến mức hai mắt đều tròn lên, vẻ mặt cực kỳ căng thẳng như muốn làm cho những con số đang biến hóa kia ngừng lại.

Chu Diệc Trạ yên lặng quan sát khuôn mặt của Cảnh Triệt, mái tóc đen mượt tựa hồ muốn che khuất ánh mắt, trên khuôn mặt trắng nõn là đôi môi phớt hồng đang cắn chặt, khóe miệng ngẫu nhiên động đậy một chút, trên gương mặt có má lúm đồng tiền hiện lên mờ nhạt, hơn nữa hai mắt to tròn lúc này đang nhìn chăm chăm vào đồng hồ công tơ mét hiện ra sự lo âu. Người này sao lại là sinh viên

năm ba chữ, đây rõ ràng chỉ là một cậu bé ba tháng tuổi thôi.

Về đến nhà đã là rạng sáng quá 3 giờ, Cảnh Triệt vừa vào cửa xong liền gục xuống ghế sa lon, cậu nâng tay lên phát phát chỉ chỉ trong không trung nói: “Anh vào phòng ngủ của tôi mà ngủ đi, Tự Do không thích người khác ngủ trên giường của cậu ấy đâu. Phía bên phải là phòng tôi.” Nói xong liền nặng nề ngủ thiếp đi.

Chu Diệc Trạm nhìn thân thể gầy yếu của cậu cuộn tròn trên sofa, không nhìn được mà cười rộ lên. Cúi người xuống nhẹ nhàng ôm cậu lên, đầu nhỏ màu đen lại còn cọ cọ trong ngực hắn hai cái, tựa như rất vừa lòng. Chu Diệc Trạm đặt Cảnh Triệt nằm trên giường thay cậu đắp lại chăn, đóng cửa lại, đứng trước cửa sổ phòng khách lấy ra một điều thuốc.

Bên ngoài là một màu đen kịt, trong lòng lại tựa như có ánh sáng le lói tiến vào, chậm rãi lan rộng.

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình:

Tự nhủ bản thân cố lên, nhất định phải kiên trì viết tiếp, chỉ sợ không có ai xem...

CHÚ THÍCH:

Phần chữ màu xanh lá đều là của tác giả nha

(1) Ở đây chỉ là một biệt danh khác của Đào Nhiễm, nếu nói đúng ra Đào Nhiên này có ý nghĩa là Vui vẻ, vui sướng, nhưng mình để tên Hán Việt thôi

-----oOo-----

Chương 3: Nụ hôn đầu của ông đây mất tiêu rồi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Cảnh Triệt ngộ nguậy tới lần thứ N trong chăn thì rốt cuộc cũng ngồi dậy được. Còn phải lên lớp nữa, không thể không đi. Nhìn quanh một cái, không đúng, đêm qua rõ ràng là người ở phòng khách, sao lại chạy lên giường mình ở trong phòng rồi. Đúng rồi, Chu Diệc Trạm đâu?

Nhảy xuống giường chạy ra ngoài, trên bàn cơm có một phần điểm tâm đơn giản và một tờ giấy.

“Vừa mới về nước còn vài chuyện phải làm, tôi đi trước. Cảm ơn cậu đã chiêu đãi, nhớ ăn điểm tâm.”

Cảnh Triệt im lặng ăn sữa đậu nành và bánh quẩy, Chu Diệc Trạm dậy sớm đã đành, lại còn đi mua cả bữa sáng, mình thì ngủ say như chết. Nhưng mà, đêm qua là Chu Diệc Trạm đưa mình về giường, hay là mình ngủ mơ rồi đuổi hắn đi? Vậy đêm qua Chu Diệc Trạm ngủ ở đâu?

Nhìn thời gian, vội bật người chạy đi học. Vào phòng học nhìn quanh, đoán chừng hôm nay Cố Tự Do sẽ không đến. Cũng không biết rốt cuộc đêm qua tên Đào Nhiễm kia có tỏ tình với Tự Do hay không nữa. Đang lúc nghĩ ngợi miên man liền nhìn thấy Cố Tự Do đi vào từ cửa sau, đặt mông ngồi xuống bên cạnh mình.

“Sao rồi sao rồi? Sau đây Đào Nhiễm đã nói gì thế?” Cảnh Triệt nhìn vẻ ửng hồng hạnh phúc trên mặt Cố Tự Do, cái tật thích hóng chuyện lại trỗi dậy.

“Thì là kiểu như vậy đó. Còn có thể như thế nào nữa.” Cố Tự Do úp

úp mở mở.

“Xem ra hai người các cậu cuối cùng cũng toại nguyện rồi ha, tớ cũng có thể được yên tĩnh mấy hôm rồi.”

“Ha ha... Đừng nói nữa, ai biết được sau này sẽ ra sao chứ. Nhưng mà, tạm thời như vậy cũng tốt... Ai lại có thể mong muốn xa vời như thế...” Cố Tự Do cúi đầu.

“Theo tớ ấy, tên Đào Nhiễm này tuy rằng ngoài miệng thích khoe mẽ, nhưng mà, anh ta thật lòng với cậu, cậu sẽ tin anh ta thôi. Bạn tốt ủng hộ cậu!” Cảnh Triệt vỗ vỗ ngực.

Cố Tự Do nhìn cậu trưng ra vẻ mặt “Tin tớ đi tớ nói không sai đâu”, liền bật cười. bản thân Cảnh Triệt không biết rằng, loại vẻ mặt này xuất hiện trên khuôn mặt thanh tú non nớt của cậu sẽ trở nên đáng yêu cỡ nào.

Cảnh Triệt thấy Cố Tự Do mỉm cười, liền thấp giọng nói:

“Chẳng trách Đào Nhiễm thích cậu như vậy, cậu xem lúc cậu cười đi, tớ cũng không nhịn nổi. Sao cậu có thể đẹp đến mức ấy cơ chứ? Tớ mà là GAY thì tớ cũng thích cậu...”

Cố Tự Do bật cười. Bản thân có vẻ ngoài dễ nhìn, liếc mắt một cái có thể mang theo vẻ quyến rũ xinh đẹp. Nhưng người như Cảnh Triệt lại hoàn toàn không rõ bản thân mình có sức hấp dẫn đối với người khác như thế nào, dù cậu cũng sở hữu một khuôn mặt thuần khiết như trẻ nhỏ, nhưng loại hình cả vẻ ngoài lẫn khí chất đều vô cùng hài hoà thế này rất hiếm gặp, chẳng những cậu gây thơ không biết, ngược lại còn mang đến cảm giác có thể gột rửa lòng người.

Hôm nay Đào Nhiễm vô cùng vui vẻ. Tối qua sau khi thổ lộ với Tự Do liền thấy mặt Tự Do đỏ lên kèm theo một câu: “Anh mà dám đùa tôi thì anh chết chắc” – cách đáp ứng điển hình của Tự Do. Hai người ở nhà Đào Nhiễm dây dưa tới hơn nửa đêm, nếu không phải vì Tự Do khẳng khái muốn trở về đi học thì hôm nay có nói sao

cũng phải làm y không thể xuống giường được.

Lúc Chu Diệc Trạm gọi đến, Đào Nhiễm đang nằm trên giường nơi Cố Tự Do từng nằm mà ngây ngô cười ha ha.

“Tiểu Đào Tử, có ở nhà không?”

“Đừng gọi tớ là Tiểu Đào Tử nữa, người ta hiện tại đã thành người lớn rồi ha ha ha ha.” Đào Nhiễm động kinh.

“Kinh chưa kìa. Hôm qua hai người ở cùng nhau rồi đấy à?”

“A ha ha ha ha” Đào Nhiễm tiếp tục động kinh.

“Tớ muốn hiểu rõ thêm về Cảnh Triệt.” Chu Diệc Trạm bình tĩnh nói.

“A ha ha... Hở?” Đào Nhiễm nghe đến tên Cảnh Triệt liền tỉnh táo lại.

“Anh hai à không phải chứ. Ngày hôm qua mới gặp mặt người ta mà cậu đã... Huống hồ Tiểu Triệt không phải trong giới của chúng ta, cậu ấy là trai thẳng. Nếu cậu trêu vào cậu ta, Tự Do nhà tớ chắc chắn sẽ lột da của cậu ra đầu tiên, sau đó sẽ lột da tớ. Thi thể của hai đứa mình nhất định sẽ bị chặt thành tám khúc ném cho cá ăn...” Đào Nhiễm nghiêm chỉnh khuyên can Chu Diệc Trạm.

“Người dã man như y mà cậu cũng muốn... Nhưng mà tớ cũng chỉ muốn tìm hiểu thêm một chút thôi, chưa nói là muốn như thế nào cả...” Chu Diệc Trạm vẫn rất lãnh tĩnh.

“Nói thì nói như thế, nhưng mà tớ hiểu cậu. Bình thường cậu sẽ không tùy tiện ra tay, nhưng một khi đã xuất chiêu nhất định sẽ đạt được mục đích. Tớ sợ điều đó. Tiểu Triệt vừa đơn thuần lại nhỏ tuổi, cậu cũng biết đứa trẻ như vậy vốn nên có một cuộc đời như thế nào mà, nếu như bước sai đường, ai sẽ tới chịu trách nhiệm về sau đây?”

Chu Diệc Trạm im lặng không nói gì, lúc Đào Nhiễm nghĩ rằng hẳn muốn cúp điện thoại rồi, hẳn lại mở miệng: “Lần này tớ rất nghiêm túc, có lẽ đây là lần cuối cùng tớ nghiêm túc như vậy. Cậu biết không, từ sau chuyện với Trương Tử, tớ chưa từng nghiêm túc như thế.”

Đào Nhiễm ngạc nhiên. Đã mười năm trôi qua rồi, nhưng lại có thể nghe được cái tên Trương Tử này từ miệng của Chu Diệc Trạm. Anh đã hiểu được lần này Chu Diệc Trạm thật sự nghiêm túc.

“Tớ sẽ giúp cậu, nhưng cậu nhớ cẩn thận đấy.”

Buổi tối “Vân Luyến” vẫn náo nhiệt như cũ, đàn ông đủ loại, đủ kiểu tìm kiếm nhu cầu ở nơi này. Hoặc là một người bạn giường, hoặc là một đoạn tình cảm, cũng có thể là vì cô đơn mà giải trí một chút, hoặc trốn ở góc phòng nhìn mọi người.

Cảnh Triệt vừa bận rộn vừa tính thẳm, cuối tuần này hẳn là có thể góp được năm nghìn tệ, rốt cuộc cũng có thể mua laptop rồi, mà mua của hãng nào mới tốt đây? Mặc dù mình yêu cầu không cao, chỉ cần các chức năng cơ bản là được rồi, nhưng mà vẫn muốn mua một cái vừa hợp giá tiền vừa có hiệu quả cao. Dù sao cũng là lần đầu tiên mình mua một món hàng đắt như vậy. Đang cân nhắc, bả vai đột nhiên bị vỗ một cái, vừa quay đầu lại liền thấy Đào Nhiễm.

“Tiểu Triệt Triệt, đêm qua Tiểu Diệc ở nhà cậu à?” Đào Nhiễm híp mắt lại cười với vẻ xấu xa.

Sau khi ý thức được được “Tiểu Diệc” là chỉ Chu Diệc Trạm thì Cảnh Triệt liền đáp lại: “A, đúng thế, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì không có gì... Tiểu Trạ Trạ của bọn anh rất đẹp trai ha...” Đào Nhiễm bám lấy.

“Phải, rất đẹp trai. Mà sao vậy?” Cảnh Triệt nghi hoặc nhìn anh.

“Cậu có thấy tên kia... có khi nào là... loại hình mà cậu thích hay

không?” Đào Nhiên khó khăn hỏi.

“Ha ha... Ông chủ à, tôi đi làm công ở chỗ GAY thì cũng không thể yêu cầu tôi cũng phải là GAY ha? Tôi không thích đàn ông, anh cũng không phải không biết điều đó mà. Chu Diệc Trạm chắc cũng không có tiền án gì chứ, đến mức anh phải đẩy mạnh tiêu thụ trước mặt tôi.” Cảnh Triệt cười.

Đột nhiên một thân ảnh cao lớn sáp đến cạnh hai người, đồng thời cũng tỉnh bơ kéo Cảnh Triệt đang bị Đào Nhiên ôm lấy bả vai ra. Hai người ngẩng đầu lên vừa lúc nhìn thấy Chu Diệc Trạm nhìn bọn họ với vẻ mặt lạnh tanh. Cảnh Triệt cảm thấy trong lòng căng thẳng, vừa nãy hắn nói chuyện Chu Diệc Trạm bị tiền án gì đó chắc là không bị nghe thấy đâu ha?

Chu Diệc Trạm cũng không nói gì, quay đầu nói với Đào Nhiên: “Tớ có lời muốn nói riêng với Tiểu Triệt, cậu cho em ấy nghỉ cả đêm đi.”

Đào Nhiên ngây người một chút, ngay tức khắc trên mặt đã nở ra nụ cười đầy thỏa mãn: “Đi đi đi đi, Tiểu Triệt, đêm nay cho cậu ứng luôn tiền lương.”

Cảnh Triệt còn chưa nói được câu nào thì đã bị Chu Diệc Trạm kéo ra khỏi quán bar.

“Ngài... Chu, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Cảnh Triệt bị Chu Diệc Trạm nhét vào trong xe, cảm thấy không hiểu gì sất.

“Gọi tên của tôi.” Chu Diệc Trạm thản nhiên nói, sau đó khởi động xe.

“Ây... Mà này, đêm nay ngài tìm tôi làm gì?” Cảnh Triệt nhìn Chu Diệc Trạm, trong lòng cảm thấy không yên. Tối qua khiến hắn không thể ngủ được? Hay là... hắn là tên biến thái thích giết người? Hay là...

Chu Diệc Trạm nhìn Cảnh Triệt đang đau khổ suy nghĩ, mày nhíu

chặt, trong lòng hơi dao động...

“Tiểu Triệt cậu có đói bụng không?” Chu Diệc Trạh nhẹ nhàng mở miệng.

Cảnh Triệt đang trầm tư nên cũng không chú ý tới xưng hô vô cùng thân thiết của hắh, thuận miệng trả lời: “Không đói.” Tiếp theo vẻ mặt bỗng nhiên như hiểu ra gì đó, quay đầu, lớn giọng nói: “Tôi biết rồi, thì ra anh tìm tôi là vì chuyện này!”

Lần này đến phiên Chu Diệc Trạh ngó ra, hắh còn chưa nói gì sao Cảnh Triệt lại biết được chứ. Nhìn sang khuôn mặt đầy vẻ hưng phấn của người bên cạnh, đôi mắt sáng trong đầy vẻ đắc ý, bản thân cũng không nhin được mà nhếch khoé môi.

“Cậu nói đi, tôi tìm cậu là vì cái gì?”

“Chuyện này còn không dễ hiểu quá hả. Ngày hôm qua anh, ông chủ cùng với Tự Do cứ ra về thần bí, hôm nay ông chủ lại hỏi tôi có thích loại hình như anh không, như muốn quảng cáo anh cho tôi ấy. Ha ha ha ha, đáng tiếc là anh ta làm rồi, tôi không thích đàn ông.”

Cảnh Triệt nghiêm mặt: “Anh cũng thích Tự Do phải không? Thế nhưng Tự Do chỉ thích tên Đào Nhiễm đó thôi, tuy rằng tên đó hay ba hoa lại không an phận nhưng mà anh ấy thật sự thích Tự Do, cho nên xin anh đừng nên có ý phá bọn họ. Hơn nữa anh với ông chủ lại là chỗ bạn bè thân thiết, từ việc anh ấy muốn chiêu đãi anh bằng cái tách đó liền nhìn ra được... Cho nên người ta nói vợ của bạn không thể chạm, anh vẫn nên chúc phúc cho hai người bọn họ đi thôi... Yêu một người là muốn người đó hạnh phúc, vậy nên anh tác thành cho hai người bọn họ cũng là khiến cho Tự Do được hạnh phúc đó...”

Chu Diệc Trạh nghe vậy liền lộ ra vẻ kinh ngạc, hoá ra là Cảnh Triệt hiểu nhầm, cho là mình và Đào Nhiễm đều muốn giành Cố Tự Do. Nhìn cậu nhóc trước mặt, mới giây trước còn hớn ha hớn hở, giây sau đã nghiêm mặt dạy dỗ mình, trong lòng ngực bỗng dưng có một

cổ lo lắng lắng lan toả.

Xe của Chu Diệc Trạm đã dừng lại ở ven đường từ lâu, lúc này hắn đang nhìn chăm chăm vào mặt Cảnh Triệt, đánh giá cậu đầy hứng thú.

“Tôi nói này, anh cũng đừng nên ngốc nghếch mà cứ đau lòng như vậy đi ha? Chân trời nơi nào chẳng có cỏ thơm, anh cũng đừng quá đau buồn làm gì. Tuy rằng người xinh đẹp giống như Tự Do hơi khó tìm, nhưng anh cũng có thể hạ tiêu chuẩn xuống...” Cảnh Triệt không đành lòng nên an ủi Chu Diệc Trạm, lại bị Chu Diệc Trạm nhẹ nhàng mở miệng chặn lại.

“Cậu hiểu lầm rồi.” Chu Diệc Trạm nói.

“Hả?” Cảnh Triệt ngạc nhiên.

“Người tôi thích không phải Cố Tự Do.”

“Không sao đâu, anh không cần phải phủ nhận, tôi cũng sẽ không chê cười anh...”

“Người đó là em. Người mà anh thích, chính là em.”

“Ây da tôi đã nói anh không cần sống chết phủ nhận mà... Hả? Anh nói cái gì cơ?” Cảnh Triệt ngừng nói, kinh ngạc hết như nghe tin mình trúng số năm trăm vạn vậy.

“Nhóc con, anh nói, người anh thích chính là em, hôm nay gọi em ra là muốn hỏi em, có muốn ở bên cạnh anh hay không.” Chu Diệc Trạm mỉm cười, giờ tay vuốt tóc Cảnh Triệt.

Cảnh Triệt tiếp tục hóa đá. Thật lâu sau mới khó khăn nặn ra một câu: “Chắc anh nhầm rồi, chúng ta mới biết nhau hôm qua thôi.”

“Không nhầm đâu, anh đã xác định là em rồi nhóc con ạ. Vẫn luôn là em, chỉ có em, Cảnh Triệt, Cảnh Tiểu Triệt.” Chu Diệc Trạm nói xong

liền không để cho Cảnh Triệt có cơ hội phản ứng, trực tiếp cúi người qua, nghĩ nghĩ, chỉ khẽ hôn một cái thật nhẹ lên trán cậu.

Cảnh Triệt đã hoàn toàn ngây ra. Cả buổi mới kịp phản ứng lại, người đàn ông này hôn mình, tuy chỉ là trên trán, nhưng mà là nụ hôn đầu tiên trên trán đó. Cho một người mới quen biết chưa đầy hai mươi bốn giờ.

Chu Diệc Trạm nhìn về mặt ngây đờ mãi vẫn chưa khôi phục, hai mắt ngơ ngác nhìn vào mắt mình, đôi môi mềm mại sáng bóng lại phỉếm hồng hơi hé ra của Cảnh Triệt, rốt cuộc cũng nhin không được, nhòai người qua thêm lần nữa, kề sát lên hai phỉếm môi ngốc nghếch kia.

Mềm mại, ẩm ướt, lạnh lạnh, một nụ hôn thật cẩn trọng.

Đại gia lại bị hôn lần nữa! Cảnh Triệt hét lớn trong lòng, giờ tay muốn đẩy Chu Diệc Trạm nhưng không có khí lực. Trong đầu cứ như có một vạn quả pháo hoa nổ cùng một lúc, lớp bóp đùng đùng rung động, chỉ để lại một câu yếu ớt: Nụ hôn đầu của ông đây, mất tiêu rồi... Chỉ trong chốc lát những lời này cũng theo pháo hoa phóng lên rồi rơi xuống nơi góc sâu của não bộ, biến mất không thấy tăm hơi.

-----oOo-----

Chương 4: Theo anh rồi sẽ không cho em có quyền nói câu chấm dứt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cảnh Triệt tự nói với bản thân rằng tất cả chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Mà thực ra nụ hôn kia của Chu Diệc Trạh cũng chỉ là phớt qua, có lẽ hấn sợ sẽ dọa Cảnh Triệt nên vài giây sau liền buông ra, tuy rằng trong lòng hoàn toàn không muốn rời khỏi đôi môi mềm mại kia. Sau đó ngồi thẳng lại, lái xe đưa Cảnh Triệt về nhà.

Mãi đến lúc xuống xe rồi Cảnh Triệt vẫn ngây ngốc như cũ, Chu Diệc Trạh đi theo cậu lên tầng, nhìn cậu vào cửa, nhẹ giọng nói: “Anh chờ câu trả lời của em, ngủ ngon.” Cảnh Triệt chỉ biết gật đầu rồi đóng cửa lại.

Quả thật không dám chắc là sẽ thành công rồi. Chu Diệc Trạh đứng ngây người ngoài cửa hồi lâu mới rời đi.

Cảnh Triệt trở về, vừa nằm xuống liền ngủ luôn, trong đầu ngập tràn dấu chấm hỏi bay tới bay lui. Mình sắp thành GAY rồi sao? Bản thân ấy vậy mà không cảm thấy ghê tởm gì hết, thậm chí trong nháy mắt còn nghĩ cảm giác cũng không tệ lắm... Chẳng lẽ mình thật sự là GAY? Làm sao bây giờ, làm sao để nói rõ với người nhà đây? Phải trả lời Chu Diệc Trạh thế nào đây? Chu Diệc Trạh thích mình? Hay là nói giỡn vậy, mới quen biết có một ngày, thích cái gì chứ?

Cảnh Triệt mang theo một đống những câu hỏi rối rắm đi vào giấc ngủ. Buổi sáng sau khi tỉnh lại, cậu tự nói với bản thân hôm qua chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi, quên đi là được rồi.

Chẳng qua bạn học Cảnh Tiểu Triệt chỉ biết lừa mình dối người, bắt đầu sợ phải đến “Vân Luyến”. Cậu lấp bắp nhờ Tự Do xin phép cho mình, lý do đương nhiên là quá mệt đến mức “bị cảm”.

“Ngày hôm qua anh đã làm gì với Tiểu Triệt? Cậu ấy bảo bị cảm, hôm nay không đi làm.” Đào Nhiễm đành phải tới hỏi tội. Biết sao được, Tự Do nhà anh đã nghiêm hình khảo vấn anh, trước mặt bà xã, đương nhiên nên thành thật thì hơn.

Cố Tự Do lạnh lùng nhìn Chu Diệc Trạch. Chu Diệc Trạch chỉ hạ mắt suy nghĩ rồi thản nhiên nói: “Không làm gì cả, chỉ nói rõ là tôi thích em ấy, hỏi em ấy có đồng ý cùng tôi ở bên nhau hay không.”

Cố Tự Do vừa nghe lời này xong liền tức giận quát: “Chu Diệc Trạch anh là đồ khốn, Cảnh Triệt là thằng đấy anh có biết hay không hả, con mẹ nó anh sao lại đi trêu chọc cậu ấy!” Nói xong quay đầu lại với Đào Nhiễm: “Anh không nói cho hắn biết Tiểu Triệt là thằng sao? Con mẹ nó anh cũng không ngăn cản gì hết hả, anh không biết tâm tư Tiểu Triệt rất đơn thuần à...”

Đào Nhiễm vội vàng nhún Cố Tự Do xuống: “Đừng nóng vội đừng nóng vội, Tiểu Diệc chẳng qua chỉ đi thổ lộ một chút thôi mà...”

Cố Tự Do trừng mắt nhìn Đào Nhiễm một cái: “Cá mè một lứa!”

Chu Diệc Trạch cũng không giận, vẫn thản nhiên như cũ: “Cậu nói Tiểu Triệt bị cảm?”

“Cậu ấy nói như vậy, nhưng tôi thấy là vì bị tên khốn nhà anh dọa cho sợ thì có, còn lấy cớ không đi làm.” Cố Tự Do oán giận véo Đào Nhiễm một cái, Đào Nhiễm cũng im lặng, kéo tay của Cố Tự Do sang không ngừng vuốt ve.

Chu Diệc Trạch đứng lên: “Tôi đến gặp em ấy.”

“Anh còn muốn làm gì...” Lời nói của Cố Tự Do bị Đào Nhiễm dùng

miệng ngăn lại. Đào Nhiễm vói tay ra sau vầy vầy, Chu Diệc Trạm lập tức ra ngoài.

Sau khi xin nghỉ xong Cảnh Triệt cũng không ngủ ở nhà. Trong lòng cậu rất loạn, thừa dịp đi xe đến một hiệu sách quen.

Mặc dù hiệu sách này hơi nhỏ, nhưng bày trí rất có phong cách, sách bên trong cũng đều là những quyển được chủ nhân chọn lựa kỹ càng, có rất nhiều bức tranh hấp dẫn Cảnh Triệt, hơn nữa cô chủ cũng không keo kiệt, mấy bức tranh này cũng có thể tùy ý mà lật xem. Mỗi khi có thời gian, Cảnh Triệt đều thích tới nơi này ngồi mấy giờ liền, đọc sách, suy ngẫm một chút tình tiết trong truyện chưa tưởng tượng được ra, hoặc là lại ngắm người.

Giữa trưa sau khi ngủ dậy, trong đầu Cảnh Triệt vẫn lưu lại cảnh tượng không thực của tối hôm qua, lúc vào hiệu sách liền bước ngay tới góc sáng sửa mà cậu thường ngồi.

Bỗng nhiên phát giác trước mắt có một cái bóng, trấn tĩnh lại mới phát hiện cô chủ đang ngồi ở trước mặt mình. Bởi vì Cảnh Triệt thường xuyên đến đây, coi như cũng có quen biết với chủ hiệu sách này. Cô chủ là một cô gái tuổi còn trẻ, tên là Lâm Thiên Diệp, lớn hơn cậu hai tuổi, là một người mắc bệnh câm điếc.

Cảnh Triệt mỉm cười với cô, Lâm Thiên Diệp lấy bút viết xuống: “Đang nghĩ về chuyện gì thế?”

Cảnh Triệt viết: “A, sao chị biết em đang có chuyện?”

“Mặt của cậu đều đã nhăn thành cái bánh bao rồi! Nói thử đi, chị tư vấn cho cậu!” Mặc dù Lâm Thiên Diệp là người câm điếc, nhưng tính cách lại là kiểu sáng sửa hoạt bát hiếm thấy.

“Nếu có một người biết chị chưa đến một ngày đã tỏ tình với chị, chị sẽ làm gì? Đối phương còn chung giới tính nữa.” Trước mặt cô, Cảnh Triệt cũng không định giấu diếm gì.

Lâm Thiên Diệp suy nghĩ một chút rồi viết ra: “Tình yêu và giới tính không liên quan gì đến nhau cả, quan trọng là ở chỗ em có cảm giác đối với người này hay không.”

Mình có cảm giác đối với người này hay không? Ha ha, chẳng qua chỉ mới quen biết nhau có một ngày mà thôi, có thể có cảm giác gì chứ. Tính chậm tiêu điển hình của Cảnh Triệt khiến suy nghĩ rằng đối phương đang đùa giỡn với mình trong lòng cậu càng thêm kiên định.

Cậu cười rồi viết xuống: “Em sẽ không lấy người khác ra làm trò đùa. Em không có cảm giác đối với anh ta.”

Lâm Thiên Diệp lắc đầu: “Cái thứ gọi là cảm giác này luôn đến một cách bất ngờ, em không thể chủ quan mà cho rằng người khác nói đùa hay không được, như vậy là không tôn trọng tình cảm của người khác.”

Anh ta không phải đang đùa? Cảnh Triệt lại im lặng. Lúc này bỗng có người đẩy cửa vào, nhìn quanh một chút liền bước ngay đến trước mặt Cảnh Triệt, vừa vặn đứng ở sau lưng Lâm Thiên Diệp.

Cảnh Triệt ngẩng đầu nhìn, người nọ nhìn qua chừng ba mươi tuổi, do góc độ nhìn nên dáng người cao lớn càng tăng thêm cảm giác áp bách, tây trang phẳng phiu sẫm màu lộ ra vẻ uy nghiêm khác với người thường, đưa ánh mắt lạnh lùng bén nhọn như dao đánh giá Cảnh Triệt từ đầu đến chân.

Cảnh Triệt lười kiểm chuyện với người lạ, đối với loại người này không cần phải để ý đến hắn làm gì, chỉ thản nhiên quay đầu sang chỗ khác.

Lâm Thiên Diệp chú ý tới ánh mắt của Cảnh Triệt, quay lại liền nhìn thấy người đàn ông đứng ở phía sau, trên mặt tràn ngập ý cười, lập tức viết xuống một câu trên giấy cho Cảnh Triệt xem.

“Cảnh Triệt, đây là anh trai chị, Lâm Thiên Sơn.”

Cảnh Triệt đứng lên: “Chào anh, tôi là bạn của Lâm Thiên Diệp, tên là Cảnh Triệt.” Nếu đối phương là anh trai của bạn mình thì cần phải chào hỏi cho phải phép.

Rốt cuộc đối phương cũng không dùng ánh mắt tra xét nhìn Cảnh Triệt nữa, lễ độ đáp lại: “Chào cậu, Lâm Thiên Sơn.”

Lâm Thiên Sơn tới đón em gái về nhà, hôm nay là ngày đại thọ tám mươi tuổi của bà nội bọn họ. Lâm Thiên Diệp bày ra vẻ mặt áy náy viết trên giấy: “Thật ngại quá, hôm nay chắc phải đóng cửa sớm hơn một chút rồi.”

Cảnh Triệt mỉm cười vẫy tay, nhắc ba lô lên đi ra khỏi cửa. Nơi duy nhất khiến mình cảm thấy thanh tịnh cũng không thể ở lại, nên làm gì đây. Nhìn di động chỉ mới năm giờ chiều. Cảnh Triệt dạo bước trên đường, bất giác lại đi tới trước cửa “Vân Luyến”, từ xa đã nhìn thấy Đào Nhiễm và Cố Tự Do nắm tay nhau đi vào quán bar, đột nhiên chẳng còn can đảm mà vào nữa. Chu Diệc Trạch chắc sẽ vào đó tìm mình nhỉ, anh ta đang chờ câu trả lời của mình mà.

Nhưng mà, thật đúng là không hiểu sao lại muốn cho anh ta một câu trả lời thuyết phục. Cũng không giống như muốn kháng cự anh ta, nhưng cũng không thể chỉ bởi vì chút không muốn kháng cự đó mà bản thân mình trở thành GAY được.

Cho nên cậu yên lặng men theo một gian cách vách của quán bar, tìm một góc lén vào.

Quán bar dần dần trở nên náo nhiệt, bởi vì lượng người càng ngày càng nhiều, cho nên những thành phần lộn xộn cũng theo đó mà gia tăng. Trước đây Cảnh Triệt ở quán bar làm nhân viên phục vụ, rất hiếm khi chú ý đến khách, tuy rằng trên tay lấy rượu cho khách, còn quét dọn này nọ, nhưng trong đầu lại luôn nghĩ đến tình tiết và nội dung của tiểu thuyết. Hôm nay ở nơi này, cuối cùng cậu cũng thật sự nhận thức được mà chăm chú quan sát những người có mặt trong quán bar.

Có người hứng khởi đứng trên sân khấu vừa nhảy nhót vừa cời đồ, có người điên cuồng uống rượu giải sầu, có người ngồi ở bên cạnh quầy bar, lập tức đã có ba, năm người vây lại giành tranh tình nhân. GAY là như vậy đấy, bọn họ cũng giống như người bình thường, có tình cảm, hoặc là dục vọng.

Bỗng nhiên bên cạnh có người ngồi xuống, một bàn tay nhoáng cái liền muồn đặt lên vai của Cảnh Triệt. Cảnh Triệt lẳng lặng dịch người về phía sau, người nọ ngẩn người, cười nói: “Người đẹp à, một mình ở chỗ này không buồn sao? Lại đây, anh uống với chừng mấy ly.”

Cảnh Triệt nhú mào, đứng dậy bước đi. Người nọ giữ chặt lấy tay cậu, Cảnh Triệt hất tay hấn ra, tên đó mất đà lùi về phía sau, vừa lúc đập lên bàn trà, ngã phịch xuống đất, rất nhiều người nhìn qua, Cảnh Triệt hoảng hốt, bị nhiều người nhìn chăm chăm vào mình như vậy khiến mặt cậu đỏ bừng lên.

Cậu không biết bộ dạng mặt mày đỏ bừng đứng đó cùng bộ dạng không biết phải làm sao của mình lúc này dự người tới mức nào. Trong quán lập tức có rất nhiều cặp mắt sáng rực lên.

Ngay khi có người rục rịch muốn tiếp cận cậu, liền có một người ôm lấy cậu, nhanh chóng kéo cậu ra khỏi quán bar. Ra khỏi cửa rồi Cảnh Triệt mới nhận ra người này chính là Lâm Thiên Sơn.

“Anh, hôm nay không phải là anh...”

“Người trong nhà rất nhiều, ít đi một mình tôi cũng không có gì. Nhưng vấn đề là cậu, một mình đi tới nơi này, không biết là rất nguy hiểm sao?”

Cảnh Triệt im lặng đẩy cánh tay đang ôm lấy eo mình ra, cười nói: “Cảm ơn anh vừa rồi đã giúp tôi giải vây. Tôi phải đi về rồi.” Cậu thật sự không muốn ở cùng người đàn ông này thêm nữa, cảm giác áp bách ở trên người này còn khiến cậu cảm thấy nguy hiểm hơn.

Lâm Thiên Sơn cười cười: “Cứ làm theo ý cậu đi. Tôi cũng không có ý gì khác.”

Cảnh Triệt cũng cười: “Tạm biệt.”

Lâm Thiên Sơn tựa như có điều suy nghĩ nhìn theo bóng lưng của cậu, lẩm bẩm: “Cảnh Triệt sao? Không tồi.”

Cảnh Triệt ủ rũ lê bước lên tầng, không buồn phát ra tiếng động để bật đèn, mãi đến khi đi tới cửa, mới mơ hồ nhìn thấy có người ngồi trước cửa, trong lòng cả kinh, người nọ vỗ tay một cái, đèn sáng.

“Chu... Chu Diệc Trạ, sao anh lại tới đây?” Cảnh Triệt trở nên bối rối, trên môi dường như cũng có chút lạnh lạnh.

“Không tệ, còn nhớ rõ tên của anh.” Chu Diệc Trạ đứng lên, lấy tay xoa xoa đầu của cậu.

Hắn cũng không biết vì sao mình lại chấp nhất như vậy với đầu của Cảnh Triệt, lúc vâng về mái tóc của cậu nhóc này thật sự rất có cảm giác thành tựu, không khỏi cảm thấy xấu hổ một chút vì sở thích xấu xa này của mình.

Cảnh Triệt cũng không nói gì, chỉ ngơ ngác đứng đó.

“Anh đói bụng, muốn ăn mỳ.” Chu Diệc Trạ lười biếng nói, Cảnh Triệt lại một lần nữa không quản được miệng lưỡi mình mà đáp lại: “A, trong phòng còn có mỳ, tôi làm cho anh.”

Ông trời ơi, con thật muốn đánh chết cái miệng nói mà không kịp suy nghĩ này của mình! Cảnh Triệt khóc thét.

Cảnh Triệt oán giận nhìn Chu Diệc Trạ đang xoay tới xoay lui ở phòng khách, tay cầm dao xắt cà chua liền dùng lực mạnh hơn nữa, phát ra tiếng bang bang bang. Chu Diệc Trạ ló đầu vào nhìn: “Xắt mạnh tay như vậy, em tính làm văn thần cho anh à?”

Cảnh Triệt thầm thờ dài một tiếng. Quả thật vẫn không có cách nào chống cự nổi độ mặt dày của người này. Vì thế lúc Chu Diệc Trạm đắc ý ló đầu bước đến hỏi cậu bao giờ mới có thể ăn mỳ lần nữa, Cảnh Triệt thản nhiên nói: “Nếu không thì chúng ta cứ thử ở bên nhau xem sao.”

Lúc này đến phiên Chu Diệc Trạm đờ người ra, khuôn mặt dễ nhìn biến thành mặt thộn. Cảnh Triệt mặt đối mặt với hắn: “Nhưng mà lúc tôi cảm thấy không thể tiếp nhận được nữa, tôi sẽ có quyền chủ động chấm dứt.”

Chu Diệc Trạm nở nụ cười, ăn từng miếng từng miếng, thản nghĩ: “Theo anh rồi sẽ không cho em có cơ hội nói lời chấm dứt!”

Nhìn Chu Diệc Trạm ngồi trước mặt ăn đến là vui vẻ, Cảnh Triệt mong rằng mình đã cho ra lựa chọn đúng đắn.

-----oOo-----

Chương 5: Một bé cua trang bị vũ khí đầy mình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chu Diệc Trạm ăn mỳ xong, nhìn Cảnh Triệt nằm gõ máy tính lóc cóc ở phòng khác.

“Làm gì thế? Mới đó đã muốn viết thư tình cho anh rồi à?” Chu Diệc Trạm ló đầu ra từ phía sau cật nhìn xem.

“Viết tiểu thuyết.”

“Em còn viết tiểu thuyết nữa à, thể loại gì vậy?” Chu Diệc Trạm tò mò.

“Trình thám gay cần, giết người phạm tội, sợ chưa?” Cảnh Triệt ngẩng đầu cười tủm tỉm. Nhìn ánh mắt cong lên như vành trăng khuyết của cậu, Chu Diệc Trạm cảm thấy cổ họng trở nên khô khốc.

“Lần sau mà còn cười với anh như vậy thì tự gánh lấy hậu quả!” Chu Diệc Trạm nói. Cảnh Triệt bị ánh mắt ẩn chứa dục vọng của hắn dọa sợ, lập tức ngưng bật, ngồi dậy ngay ngắn.

“Bản thảo này đã đến hạn nộp rồi, anh đừng quấy rầy em nữa.” Quay đầu lại tiếp tục gõ chữ, trái tim nơi lồng ngực cứ đập thành thịch liên hồi.

Không phải là cậu không biết sau khi hai người quen nhau thì sẽ có gì xảy ra, nhưng cậu thật sự đang cảm thấy rất sợ hãi, Cảnh Triệt vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để trao gửi thân thể.

Chu Diệc Trạm cười cười: “Vây em tranh thủ viết đi. Anh đi trước đây, còn có chút chuyện phải xử lí, có gì thì gọi điện thoại nhé.”

Cảnh Triệt đứng lên, thoáng suy nghĩ một chút rồi nói: “Em tiễn anh.”

“Không cần đâu.” Chu Diệc Trạm sờ sờ đầu cậu rồi ra khỏi cửa.

Cảnh Triệt nhìn cánh cửa đã đóng kín, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng ảm ức. Vừa nãy mới đồng ý quen nhau, nhưng giờ cứ vậy mà đi, mình vừa cự tuyệt tiếp xúc thân thể anh ta đã rời đi, chẳng lẽ là mình hiểu nhầm, thật ra anh ta không muốn nghiêm túc yêu đương mà chỉ muốn quan hệ thể xác thôi? Lại nói, đến bây giờ ngay cả người nọ làm nghề gì cậu cũng không biết!

Cảnh Triệt thở hắt lên ngồi lên ghế salon, thầm mắng bản thân: Mình vẫn luôn luôn cẩn thận, vậy mà chỉ sơ suất không cẩn nổi việc người nọ giờ trở muốn ở lại chỗ mình một lần thôi mà đã gây ra kết quả như hiện tại! Nhìn đi, rối rắm không, hậm hực không, điên rồ không!

Thảo nào mọi người bảo chuyện gì càng dễ dàng đạt được càng không biết quý trọng. Chu Diệc Trạ, nếu tên khốn nhà anh dám đùa giỡn tôi, tôi, tôi, tôi... Tôi sẽ viết ngay vào tiểu thuyết của tôi, cho anh chết luôn!

Lúc bạn học Cảnh Tiểu Triệt đang tự mình hao tâm tổn trí thì người đã đi ra ngoài là Chu Diệc Trạ cũng u sầu không kém.

Rõ ràng Cảnh Triệt đã đồng ý kết giao với hắn, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ đề phòng với hắn, nếu hắn mà làm chuyện đó với cậu thật, cậu nhất định sẽ lùi bước, trang bị vũ khí đầy mình. Hắn không thể ép Cảnh Triệt phải yêu mình ngay, để cho cậu có thời gian, không được nóng nảy, từ từ rồi sẽ đến, muốn ăn sạch sẽ bé của này chắc chắn phải là một quá trình dài lắm đây.

Lúc này Chu Diệc Trạ vẫn chưa biết, quả thật Cảnh Triệt thuộc cung Cự Giải. Là một con cua dùng cái vỏ cứng cáp cùng đôi gọng kềm lớn mà bảo vệ chính mình.

Sau khi Cảnh Triệt rời đi, Lâm Thiên Sơn lại trở lại quán bar một lần nữa, tuy rằng vẫn xa hoa trụy lạc như thế, nhưng Lâm Thiên Sơn bỗng nhiên lại không còn chút hào hứng nào. Hôm nay vốn là ngày đại thọ tám mươi tuổi của bà nội hắn, trong bữa tiệc hắn bị người nhà mắng lớn, nguyên nhân lại là vấn đề “bạn gái” trăm lần như một kia. Ba mẹ nóng lòng muốn ôm cháu trai, bà nội ngóng trông được bế cháu trai, trong khi đương sự dường như không chút hứng thú gì với chuyện này.

Lâm Thiên Sơn biết rằng số phụ nữ muốn gả cho mình có thể xếp đầy cả một sân bóng, nhưng hắn vẫn chưa tìm được người hợp với tâm ý của mình để kết hôn.

Dù là đàn ông cũng được. Từ đáy lòng của Lâm Thiên Sơn quả thật có nghĩ như vậy. Bản thân là song tính luyến, nếu không có người phụ nữ nào thích hợp, vậy thì đàn ông cũng chẳng sao. Nhưng đáng tiếc là, một Lâm Thiên Sơn vừa đẹp trai giàu có tiếng tăm lừng lẫy, vừa là CEO của một công ty quảng cáo nổi tiếng, hết lần này đến lần khác cứ mãi gặp rắc rối trong chuyện tình cảm.

Đối tượng mà người nhà giới thiệu có bề ngoài cũng được, nhưng mỗi khi nhìn đến khuôn mặt trát phấn thật dày cùng hàng lông mi dày cộp của những người phụ nữ đã thành thục hay những cô gái còn trẻ tuổi kia thì Lâm Thiên Sơn đã thấy ớn lạnh rồi. Hắn bắt đầu chống đối lại người trong nhà, vì hạnh phúc nửa đời sau của mình, kiên quyết không chịu thỏa hiệp mà phải kết hôn với một người không hợp với ý mình.

Trong bữa tiệc, cô con gái nhỏ của anh em họ trong nhà hát chúc mừng sinh nhật, giọng nói mang theo vẻ nũng nịu của trẻ nhỏ thật khiến mọi người yêu thương, mẹ hắn tức cảnh sinh tình, vì thế mà bắt đầu quở trách Lâm Thiên Sơn về đủ kiểu “chuyện sai trái”. Lâm Thiên Sơn thật sự không thể chịu đựng được nữa, lập tức rời đi. Hắn biết mình làm tổn thương người nhà rất nhiều, nhưng vì sao họ lại không thể thông cảm cho hắn chứ?

Lâm Thiên Sơn vốn không ôm ấp mong muốn với phụ nữ như người thường, liền bắt đầu lui tới GAY bar, cũng đã ghi lại biết bao chiến tích hiển hách. Chỉ tiếc rằng mọi người đều mang tư tưởng chơi đùa mà thôi, tìm được người có thể bên mình lâu dài trong giới GAY này quả thật chỉ có thể chờ duyên tới chứ không thể cưỡng cầu.

Lâm Thiên Sơn nhìn đám người đang điên cuồng chơi đùa trong quán bar, trong lòng thấm đượm nỗi mệt mỏi, vừa lúc đó điện thoại vang lên, hắn vừa nghe vừa đi ra khỏi quán.

“Anh, sau khi anh đi không bao lâu thì ba mẹ lại cãi nhau, ba bị xuất huyết não phải nằm viện rồi.” Đầu kia của điện thoại là giọng nói đầy vẻ lo lắng của em trai. Lâm Thiên Sơn có thể tưởng tượng ra được lúc này đứa em trai yếu đuối không có chính kiến của mình đang sợ hãi tới mức nào.

“Em đừng gấp, bệnh viện ở đâu? Anh sẽ đến ngay.” Lâm Thiên Sơn bình tĩnh đáp.

Trên đường lái xe tới bệnh viện, trong lòng Lâm Thiên Sơn quả thật rất mâu thuẫn. Biết rõ rằng lí do cãi nhau của ba mẹ chắc chắn là về chuyện hôn nhân của mình, nhưng hắn vẫn trốn tránh không muốn chấp nhận. Tại sao mình đã vì người nhà mà nỗ lực hoàn thành thành trách nhiệm, chấp nhận gánh lấy áp lực rồi, vậy mà đến chuyện kết hôn cũng không thể tự mình quyết định, cuối cùng lại vì mình mà thương tổn nhiều người như vậy.

Con mẹ nó thật mâu thuẫn.

Lúc đến bệnh viện, đôi mắt của mẹ và em gái đã phấp phồng, em trai ghé bên cạnh giường, ngược mặt ngóng nhìn mình. Lâm Thiên Sơn xoa nhẹ đầu của em trai, đứa em trai mà mình yêu thương nhất, từ nhỏ đã nhát gan lại ngại phiền phức, chỉ mong muốn thế giới đều hòa bình, giữa người và người không xảy ra mâu thuẫn cũng không cãi nhau, rõ ràng đã thành một cậu trai hơn hai mươi tuổi, nhưng tâm tư lại giống như trẻ con vậy, vừa đơn thuần vừa yếu đuối.

“Các em đưa mẹ về nghỉ ngơi trước đi, anh ở đây trông ba cho.”
Lâm Thiên Sơn nhẹ giọng nói.

Nhìn vẻ mặt biểu lộ sự an tâm của cả em trai lẫn em gái, Lâm Thiên Sơn bỗng nhiên nhận ra rằng, trách nhiệm gia đình, đúng là không thể trốn tránh hay phủ nhận, ít nhất tại giờ khắc này, hắn cảm nhận được sự ỷ lại của người nhà, điều này cũng mang lại cảm giác thỏa mãn cho hắn.

Đèn trong phòng bệnh lờ mờ u ám, nhìn khuôn mặt của ba, Lâm Thiên Sơn đột nhiên ý thức được đã rất lâu hắn không nói được mấy câu bình tĩnh ôn hòa với ba. Việc mỗi lần về nhà đều làm ầm ĩ một trận, dường như đã trở thành một thứ quy luật không thể thay đổi được nữa.

Ba rõ ràng đã già đi rồi, mà mình lại đang trở thành trụ cột của gia đình này.

Không thể trốn tránh hiện thực thêm nữa. Vậy thì, dũng cảm đứng lên chấp nhận đi.

Cảnh Triển làm xong bản thảo thì đã đến hai giờ sáng, nhấn vào khung chữ “Gửi đi”, vận người xoay eo một lúc thật lâu. Ít ra trong một tháng này không cần hứng chịu ma ám thúc dục bản thảo của biên tập nữa.

Đi thẳng về phòng của mình nằm xuống tận hưởng, vừa chớp mắt một chút thì trời đã sáng.

Chuông di động vang liên tục, Cảnh Triệt mơ mơ màng màng tỉnh giấc, sau đó liền nghe thấy giọng nói trầm thấp mỉa mai của Chu Diệc Trạh: “Nếu còn không rời giường, anh sẽ nhảy vào từ cửa sổ nhà em.”

Cảnh Triệt nghe được đến đây thì có tiếng chuông cửa vang lên liên hồi.

Chu Diệc Trạm đứng trước cửa, nhìn mái tóc rối tinh rối mù như cái tổ chim của Cảnh Triệt, neho mắt lại cố nhìn cho rõ, từ trên người còn mang theo loại hơi thở ấm áp của người mới tỉnh dậy, bắt đầu cười lớn trong lòng a ha ha ha: Đáng yêu quá! Bộ dạng mới tỉnh ngủ không chút cảnh giác của Cảnh Triệt khiến Chu Diệc Trạm thích muốn chết.

Ăn xong bữa sáng mà Chu Diệc Trạm mang tới, hai người im lặng trong chốc lát. Sau đó lại đột nhiên lên tiếng cùng một lúc: “Chúng ta...”

Chu Diệc Trạm vội nói: “Em nói trước đi.”

Cảnh Triệt đáp: “Anh nói trước đi anh nói trước đi.”

Chu Diệc Trạm: “Người một nhà còn khách khí làm gì, em nói trước đi.”

Cảnh Triệt đỏ mặt: “Em muốn hỏi hôm nay anh có kế hoạch gì không?”

“Hôm nay em không có tiết hả?” Chu Diệc Trạm dịu dàng hỏi.

“Không có.”

“Vậy đi gặp mặt cha mẹ anh đi.” Chu Diệc Trạm vẫn dịu dàng như cũ.

Cảnh Triệt “phụt” một cái phun hết ngụm nước trong miệng ra, Chu Diệc Trạm vội đưa khăn giấy cho cậu. Cảnh Triệt sặc tới mức mặt đỏ bừng lên, chỉ vào Chu Diệc Trạm nói không nên lời.

“Về điểm này em quả thật rất to gan.” Chu Diệc Trạm nhìn bộ dạng kinh hoàng của cậu, vừa tức vừa cười.

“Chúng ta... Chúng ta còn chưa đến mức... nhanh như vậy chứ...”

Cảnh Triệt thở hổn hển.

“Hôm nay là ngày giỗ của cha mẹ anh, nên anh muốn đưa em tới để nói với bọn họ một tiếng, bởi vì lần này anh rất nghiêm túc.” Chu Diệc Trạm lau khóe miệng dính nước của cậu, bình thản nói.

Cảnh Triệt mở to hai mắt nhìn hắn, một hồi lâu sau mới nặn ra được một câu: “Chuyện này... nén bi thương...”

Chu Diệc Trạm dùng một tay ôm lấy đầu cậu dúi vào lồng ngực của mình mà xoa xoa một lúc, cười nói: “Sao em lại có thể khiến người khác yêu thương đến vậy chứ!”

Cảnh Triệt yên lặng áp mặt lên áo sơ mi của Chu Diệc Trạm, cảm nhận da thịt ấm áp và trái tim đang đập kia của hắn, khóe miệng lặng lẽ giương lên.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, Cảnh Triệt đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào Chu Diệc Trạm la lớn: “Anh bảo lần này anh rất nghiêm túc, vậy chứng tỏ trước đây anh đã từng không yêu đương thật sự rất nhiều lần rồi? Bao nhiêu lần hả? Vậy mà tiểu gia đây lại là lần đầu tiên, tiểu gia thiệt thòi quá mà!”

Chu Diệc Trạm cũng không bối rối giải thích như trong dự đoán của Cảnh Triệt, mà chỉ buồn cười nhìn cậu: “Một người đã hơn hai mươi tuổi còn chưa có kinh nghiệm yêu đương gì thì vẻ vang lắm hả?”

Cảnh Triệt lập tức lại biến thành một con cua luộc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nói không nên lời. Chu Diệc Trạm cũng đứng dậy, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt của cậu, nhẹ giọng nói: “Là lần đầu tiên của em, anh cảm thấy rất vinh hạnh. Nhưng mà em phải nhớ kỹ một điều, gặp được anh rồi, thì chắc chắn đời này của em, người mà em có thể yêu đương một lần duy nhất, chỉ có anh, và người mà em có thể kết hôn một lần duy nhất, cũng chỉ có anh.”

Cảnh Triệt nhìn vào đôi mắt tràn đầy tình cảm ấm áp của Chu Diệc Trạm, thầm nghĩ người này sao lại có thể nói mấy câu sến súa thành

ngọt ngào như vậy cơ chứ.

Trên đường đi đến khu nghĩa trang nơi cha mẹ Chu Diệc Trạm an nghỉ, Cảnh Triệt xem như đã hiểu được đại khái bối cảnh của hẳn. Cha mẹ đều đã mất, được anh trai nuôi nấng; Chu Diệc Trạm tự mình trở thành ông chủ của phòng trưng bày ảnh “Vân Đồ” (Ảnh mây), đồng thời cũng là một nhiếp ảnh gia độc quyền khá nổi tiếng của một tạp chí du lịch; anh trai của Chu Diệc Trạm là Chu Diệc Lan, là chủ tịch của tập đoàn “Văn hóa truyền thông Chu thị” tiếng tăm lừng lẫy.

“Phòng trưng bày ảnh? Nghe có vẻ không tồi... Nhiếp ảnh gia? Tức là có thể đi du lịch miễn phí rất nhiều nơi hả?... Chu thị! Rất nhiều ngôi sao đều được đào tạo ở tập đoàn Chu thị... Ngầu thật đấy...” Cảnh Triệt nghe Chu Diệc Trạm kể chuyện về bản mình một cách thản nhiên như vậy thì tặc lưỡi không ngừng.

“Em hỏi này, anh đã đến bao nhiêu nước rồi?” Cảnh Triệt tò mò.

“Hừm, tính đến nay cũng chưa có bao nhiêu, anh tính đến ba mươi tuổi sẽ bắt đầu du lịch vòng quanh thế giới, bây giờ lại có thêm một người đi cùng anh, anh rất mong chờ đấy.”

“Hả? Ai vậy? Ai đi cùng anh? Hai người định bắt đầu đi từ nước nào?” Cảnh Triệt tiếp tục hỏi.

Chu Diệc Trạm mặt đầy hắc tuyến: “Em không muốn đi cùng với anh sao?”

Cảnh Triệt đột nhiên ý thức được thì ra mình hiểu lầm rồi, đỏ mặt giải thích: “Em... Em chưa từng nghĩ đến chuyện đó... Anh nói rất đúng, em...”

“Tiểu Triệt, từ nay trở đi lúc nào em cũng phải nhớ kỹ rằng, em là một thể của anh.” Giọng nói của Chu Diệc Trạm tràn đầy sự dịu dàng lẫn kiên định.

“Tiểu gia đây là của Tự Do, một thể của anh cái gì chứ...” Cảnh Triệt tiếp tục đổ mắt quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Chu Diệc Trạm cười cười, không muốn nhắc lại lần nữa.

-----oOo-----

Chương 6: Tiểu Diệc, đã lâu không gặp (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đến nghĩa trang, từ xa đã nhìn thấy một người đàn ông cao lớn mặc tây trang đang đứng ở đó. Chu Diệc Trạ nói với Cảnh Triệt: “Đó là anh trai của anh, đừng sợ, anh có gương mặt nhìn qua khá là nghiêm túc thế thôi.”

Cảnh Triệt được diện kiến chủ tịch trong truyền thuyết của Chu thị, căng thẳng đến mức chân cũng run lên. Nghĩ thầm: Tui chỉ là một công dân bình thường, còn là một sinh viên, ông chủ lớn thần bí thường xuất hiện trên các tạp chí giải trí này thật sự rất kích thích thần kinh yếu ớt của tui đó.

Ngược lại, Chu Diệc Lan lại bắt tay với cậu rất lễ độ xong liền thân nhiên nhìn Chu Diệc Trạ nhảy dựng lên kéo Cảnh Triệt giấu ở sau lưng.

“Về nước bao lâu rồi?”

Chu Diệc Lan cũng không lộ ra vẻ mặt gì.

“Ngày hôm qua vừa về, nên vẫn chưa kịp tìm anh.” Chu Diệc Trạ nói dối không chớp mắt.

Cảnh Triệt đứng ở sau lưng nghe thấy, vừa khinh bỉ ở trong lòng, vừa ngấm nghĩa tay của mình, nghĩ thầm: Đây là bàn tay mà chủ tịch Chu thị đã từng nắm qua đó a a a.

Chu Diệc Trạ dường như biết được cậu đang nghĩ gì, liền xoay người đẩy cậu tới phía trước, đồng thời cũng nắm chặt tay cậu, nói với Chu Diệc Lan một câu: “Đây là người yêu của em, Cảnh Triệt.”

Cảnh Triệt thấy chỉ mình hấn xem mình là người yêu, trong khi bản thân lại chỉ để hấn ở mức độ bạn trai mà thôi, hơn nữa còn đang trong giai đoạn xem xét. Vì vậy cậu trừng mắt nhìn Chu Diệc Trạm một cái.

Chu Diệc Lan nhìn cậu trai trước mặt đang trưng ra vẻ mặt vừa bất mãn vừa tức giận với em trai mình, khóe miệng bỗng nhiên nhếch lên, mỉm cười.

“Cảnh Triệt, cậu biết tôi là ai không?” Chu Diệc Lan hỏi.

“Anh, anh không phải là anh trai của Chu Diệc Trạm sao?” Cảnh Triệt cảm thấy hấn hỏi như vậy rất kỳ lạ, chẳng lẽ Chu Diệc Trạm lừa mình, người này không phải anh trai của anh ấy mà là người yêu cũ?

Chu Diệc Lan bị câu hỏi này chặn họng, nhưng mà ngẫm lại thì cũng đúng, ai kêu hấn đi hỏi câu ngu ngốc như vậy làm gì. Hắng giọng hỏi tiếp: “Cậu có biết tôi là chủ tịch của Chu thị không?”

“À, ban nãy Chu Diệc Trạm cũng vừa nói qua.”

Chu Diệc Lan kinh ngạc nhìn phản ứng bình thường của Cảnh Triệt, nhưng nào biết trong lòng Cảnh Triệt đã khen hấn cả trăm lần rồi, một ông chủ vừa trẻ tuổi vừa đẹp trai vừa có năng lực như vậy trên đời này quả thật rất hiếm đó!

“Nhìn cậu xinh đẹp như vậy, có muốn gia nhập giới nghệ sĩ không, nếu có tôi giúp đỡ thì chắc chắn cậu sẽ nổi tiếng rất nhanh.” Chu Diệc Lan tiếp tục nói.

Vẻ mặt của Chu Diệc Trạm thay đổi, hấn biết anh trai mình đang nghi ngờ Cảnh Triệt ở bên mình là có mục đích. Vừa định mở miệng giải thích thì đã nghe Cảnh Triệt nói.

“Chắc là ngài nói đùa, tôi sao mà đẹp được chứ. Tôi có một người

bạn thân tên là Cố Tự Do, cậu ấy mới thuộc kiểu xinh đẹp kia, thật đấy, hơn nữa cậu ấy hát cực kỳ hay luôn, nhưng mà cậu ấy lại không muốn gia nhập giới nghệ sĩ chút nào, bảo là giới nghệ sĩ quá đen tối... Ày, ngại quá, không nên nói vậy trước mặt ngài... Nhưng mà, ngài có thể cho phép tôi được gặp nhóm EYE để xin ký tên lên tấm poster không, bọn họ thuộc công ty của ngài mà nhỉ? Tôi cực thích đội trưởng luôn ấy...” Cảnh Triệt bắt đầu luôn miệng ngợi khen nhóm nhạc thần tượng mà Chu Diệc Trạm chưa nghe tên bao giờ.

Chu Diệc Lan không nói gì, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh Triệt nhắc đến thần tượng với vẻ hưng phấn ngập tràn ấy, hẳn dường như đã hiểu vì sao em trai lại đưa cậu nhóc này đến gặp cha mẹ.

Cậu đơn thuần, lại không có tâm tư vì ích lợi gì cả, cũng không có mục đích xấu, tất cả đều sạch sẽ, lại có tính trẻ con, còn ngây ngốc không biết mị lực của mình của mình chính là vẻ ngốc nghếch đáng yêu ấy.

“Được, ngày nào đó anh hai sẽ cho em vé VIP vào xem concert của bọn họ.” Chu Diệc Lan cười, cắt ngang lời của Cảnh Triệt.

“Thật sao? Cảm ơn anh hai!” Cảnh Triệt chỉ thiếu chút nữa là cúi gập người cung kính với Chu Diệc Lan luôn.

Chu Diệc Trạm ôm vai cậu: “Em cũng lầy lòng nhanh quá đó, mới đấy mà đã gọi hai chữ anh hai rồi.”

“Hi hi hi...” Cảnh Triệt cười khúc khích.

“Chúng ta vào thôi.” Chu Diệc Lan nghiêm mặt. Cảnh Triệt cũng nhanh chóng chỉnh lại nét mặt, tự nhắc nhở mình tới nơi này để cúng bái người lớn, không nên nói năng bậy bạ.

Lúc đi ra khỏi nghĩa trang thì trời vẫn còn sớm, Chu Diệc Lan phải về công ty, Chu Diệc Trạm và Cảnh Triệt đứng ở cửa chào hân.

“Không về nhà ở hả?” Chu Diệc Lan nhìn về phía Chu Diệc Trạm.

“Không được đâu, phòng trưng bày ảnh còn có chút chuyện, phía tạp chí cũng cần chỉnh sửa lại một số bức, ở lại phòng trưng bày sẽ tiện hơn.”

“Rảnh rồi thì đi dắt Tiểu Diệc về nhà chơi.” Chu Diệc Lan nói với Cảnh Triệt.

“Vâng... Đúng rồi, vé vào cửa, ngài đồng ý rồi...” Cảnh Triệt vẫn chưa yên lòng.

Chu Diệc Lan ngẫm lại một chút, liền mỉm cười: “Yên tâm đi.”

Trên đường trở về Chu Diệc Trạm hỏi Cảnh Triệt: “Ngôi sao gì mà khiến em nhớ mãi không quên vậy hả. Lớn rồi mà còn hâm mộ ngôi sao.”

“EYE, là một nhóm nhạc gồm ba người. Đội trưởng là Lam Thiên, thành viên là Hồ Phách, Tiểu Khê. Tuy họ là nhóm nhạc thần tượng, nhưng trình độ ca hát và vũ đạo đều rất cao, nhất là đội trưởng Lam Thiên, vừa đẹp trai lại tài năng, không chỉ có thể sáng tác nhạc biên đạo nhảy, mà diễn xuất cũng rất hay...”

“Được rồi được rồi, thần tượng trong mắt fan lúc nào cũng hoàn hảo hết”, Chu Diệc Trạm bắt mẫn, “Chu thị càng ngày càng bí tên hử, sao lại lấy mấy cái tên dở tệ này cho bọn họ chứ... Trời xanh mây trắng, suối nhỏ biển lớn...” (蓝天白云 = Trời xanh mây trắng, trong đó 蓝天 là Lam Thiên, ý chỉ tên người đội trưởng, 小溪大海 = Suối nhỏ biển lớn, trong đó 小溪 là Tiểu Khê, ý chỉ tên thành viên)

“Dù anh có nói thế nào thì em vẫn rất rất thích cực cực thích.” Cảnh Triệt quay đầu tựa lên cửa kính xe.

“Buổi tối đi Vân Luyến không?” Chu Diệc Trạm hỏi cậu.

“Được đó được đó, em muốn đến hỏi xem Cố Tự Do có còn muốn cùng thuê phòng với em nữa không đây... Cái tên gập sặc quên bạn

này...” Cảnh Triệt hưng phấn nhồm dậy.

Sau khi Lâm Thiên Sơn sắp xếp đưa ba vào phòng chăm sóc đặc biệt xong thì ba của hắn đã tỉnh lại rồi, tình hình cũng chẳng phải đặc biệt nghiêm trọng gì, sau này chỉ cần tĩnh dưỡng thì sẽ khoẻ lại ngay. Mẹ và em gái ở lại chăm sóc cho ba, còn Lâm Thiên Sơn vội vã quay về công ty xử lí công vụ.

Đến giờ tan tầm, người trong công ty cũng đi chẳng còn mấy. Lâm Thiên Sơn đứng dậy, nhìn ánh đèn sáng rực bên ngoài mới sực nhớ ra từ hôm qua tới giờ mình chưa ăn gì, thật đói bụng.

Lái xe đến một quán quen, ăn đại món gì đó, rồi mua một ít hoa quả và bánh ngọt chuẩn bị tới bệnh viện, trong lúc chờ đèn đỏ, bỗng thấy một bóng người nhỏ gầy đứng ở chỗ đường nhìn trái nhìn phải.

Cảnh Triệt, là cậu nhóc thú vị kia.

Lâm Thiên Sơn nheo mắt đánh giá.

Cảnh Triệt đứng ở phía trước cách cửa siêu thị không xa, thỉnh thoảng lại nhìn về phía quầy bán hàng trong siêu thị, hẳn là đang chờ ai đó. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng bình thường, quần bò đơn giản, phần tóc mái che khuất đi đôi mắt, khiến người ta không nhìn được mà muốn tự tay vuốt mái tóc kia lên để khám phá đôi mắt to tròn sáng trong ẩn đằng sau làn tóc ấy.

Chỉ lát sau, đã có một người bước ra từ trong siêu thị, Cảnh Triệt mỉm cười bước lên nghênh đón, trên tay người đó cầm hai bao đồ, Cảnh Triệt mở bao to hơn xem bên trong, sau đó ngửa đầu cười một cái với người kia, người đàn ông ấy đột nhiên cúi đầu xuống hôn Cảnh Triệt. Cậu nhóc hơi giãy dụa một chút thì đã dờ ra để người kia hôn.

Lâm Thiên Sơn đột nhiên cảm thấy có một nỗi khó chịu không nói lên lời, chỉ khi nghe thấy tiếng còi vang lên liên tiếp, mới ý thức được đã đèn xanh rồi. Nhanh chóng khởi động xe, khi nhìn về phía

siêu thị bên kia lần nữa thì bóng dáng của hai người kia đã không còn.

Vội vàng vòng lại bệnh viện, ba đã có thể ngồi dậy ăn một chút, nói chuyện cũng không có vấn đề gì, bác sĩ bảo chỉ cần hồi phục tốt, thì cũng không còn gì phải lo nữa, quan trọng nhất là không được để người bệnh chịu kích thích quá lớn.

Lâm Thiên Sơn sợ mình ngồi trong đó một lúc sẽ tạo ra thứ “kích thích” mà bác sĩ đã nhắc đến, vì vậy yên lặng ở trong bệnh viện một lúc rồi ra ngoài. Thời gian còn sớm, có về nhà thì cũng chỉ có phòng ngủ trống rỗng, nghĩ một hồi, thôi thì đi uống chút rượu đi.

Đào Nhiễm nghe Chu Diệc Trạ bảo trong điện thoại là đã hòa giải và ở cùng một chỗ với Cảnh Triệt rồi, lập tức hỏi hai người bọn họ mau đến quán bar ăn mừng. Cảnh Triệt và Chu Diệc Trạ cùng nhau mua chút đồ ăn lúc trên đường đi đưa đến quán bar, Đào Nhiễm bảo với nhân viên phục vụ rằng đêm nay sẽ không mở quán, Cố Tự Do bày ra vẻ ranh mãnh kéo kéo Cảnh Triệt thì thầm: “Tên kia làm sao thu phục được cậu vậy?”

“Làm gì có... Không phải là... Chỉ thử một chút...” Cảnh Triệt ngượng ngùng.

“Nói thật này Tiểu Triệt, cậu không phải loại người sẽ đùa giỡn tình cảm của người khác, nhưng dù thế nào cũng đừng để mình bị tổn thương, và tớ mong rằng cậu sẽ hạnh phúc. Tên nhóc nhà cậu, rất đơn thuần...” Cố Tự Do vuốt tóc cậu.

Chu Diệc Trạ bình tĩnh kéo Cảnh Triệt về bên cạnh mình: “Quản tốt tên miệng rộng nhà cậu là được rồi.”

Cố Tự Do nghiêng sang liếc hắt một cái, tỏ vẻ khinh thường loại dục vọng chiếm hữu mãnh liệt của hắn.

Bốn người uống rượu, trò chuyện rất lâu, còn đấu võ mồm với nhau, khiến Cảnh Triệt đột nhiên hy vọng thời gian ngừng lại ngay giờ

khắc này, bên cạnh có bạn bè, có người yêu (tạm thời xem như là vậy đi), cảm giác thoải mái chơi đùa âm ỉ thế này quả thật rất tuyệt vời.

Bỗng nhiên cửa quán bar bị đẩy ra. Bốn người cùng nhau nhìn về phía cửa, người đứng ở cửa cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lâm Thiên Sơn dạo xe một vòng quanh các quán bar trên đường, nơi nơi đều đã kín người hết chỗ, mãi đến phố Vĩ, mới nhìn thấy một quán bar không thấy bóng người, có vẻ yên lặng khác hẳn. Lúc này hắn chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh một chút để uống rượu, vì thế nên không chú ý đến bảng closed trên cửa, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Vào cửa liền thấy không có ai ở bên trong, không khỏi kinh ngạc một phen. Nhìn xung quanh một hồi, mới phát hiện ra có mấy người đang ngồi ở góc trong cùng, cũng đang kinh ngạc nhìn mình.

“Cảnh Triệt?” Lâm Thiên Sơn theo bản năng mà kêu lên cái tên kia.

Kỳ thật hắn cũng không chắc cậu trai mặt đỏ ửng ngồi ở trong góc kia có phải Cảnh Triệt hay không, nhưng não bộ hoàn toàn chưa kịp suy nghĩ thì miệng đã thốt lên.

Cảnh Triệt rõ ràng cũng rất sửng sốt, cậu bị cận thị nhẹ, nhưng không mang kính nên không thể nhận ra đối phương ngay được.

Lúc Lâm Thiên Sơn cho là mình đã nhận nhầm người, Cảnh Triệt mỉm cười: “Thì ra là anh trai của Thiên Diệp. Chào anh, ngài Lâm.”

Xem ra không nhìn nhầm người. Lâm Thiên Sơn thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng nhìn tình hình bên trong quán rượu này thì hình như đêm nay không mở cửa thì phải. Nhưng hắn vẫn bước tới trước mặt Cảnh Triệt.

Cảnh Triệt thấy hắn đã đến rồi đành đứng lên giới thiệu.

“Người này là anh trai của bạn em, Lâm Thiên Sơn. Còn những người kia đều là bạn tốt của tôi.”

Chu Diệc Trạh bị Cảnh Triệt đặt ở phạm vi “Bạn tốt” đương nhiên cảm thấy bất mãn vô cùng, nhưng cũng không nói thêm gì.

Mấy người khách sáo chào hỏi lẫn nhau xong, Cảnh Triệt bỗng đứng cảm thấy rất ngại, cậu và Lâm Thiên Sơn không thân quen gì, mà Lâm Thiên Sơn hình như cũng không có ý muốn rời đi, không biết nên làm gì mới phải.

Đào Nhiễm lập tức lên giải vây: “À, ngài Lâm, thật ngại quá. Đêm nay chúng tôi không mở cửa. Anh xem...”

Lâm Thiên Sơn hiểu anh đang ám chỉ mình nên rời đi, nhưng mà không hiểu sao hán lại nhìn không được mà muốn ở lại chỗ này nhìn Cảnh Triệt, nhìn nụ cười đơn thuần tươi tắn nở rộ trên gương mặt nhỏ nhắn kia, nhìn đôi mắt to kia ánh lên niềm vui sướng.

“Vui như vậy, là ăn mừng chuyện gì hả?” Lâm Thiên Sơn hỏi.

“Cái này...” Cảnh Triệt quanh co.

“Là để ăn mừng tôi và Tiểu Triệt ở bên nhau”, Chu Diệc Trạh đột nhiên mở miệng: “Nếu như đã là bạn của Tiểu Triệt, thì ngài Lâm đây cũng cùng uống một chén đi, chúc phúc cho chúng tôi.”

Lâm Thiên Sơn đành cười khổ cầm ly lên.

Sau khi chào hỏi với Cảnh Triệt xong hán mới nhận ra, người đàn ông nổi bật ngồi ở bên cạnh Cảnh Triệt đang bày ra vẻ mặt biếng nhác này là người đã hôn Cảnh Triệt trước cửa siêu thị.

Nếu còn miễn cưỡng nữa không phải là tự khiến mình mất mặt sao. Lâm Thiên Sơn uống một ngụm rượu, cũng không biết phải nói gì.

Hán với Cảnh Triệt chỉ gặp nhau có hai lần, hoàn toàn không thể

xem là bạn bè, hơn nữa bản thân còn có chút ý đồ với Cảnh Triệt, mà ý đồ kiểu này lại có thể càng lúc càng trở lên lớn hơn, nhưng mà ít nhất lúc này không phải thời cơ thích hợp. Đương lúc hắn do dự chuẩn bị rời đi thì cửa quán bar lại mở ra.

Người bước vào lần này, đã khiến cả Cảnh Triệt và Chu Diệc Trạm cùng kêu lên.

“Lam Thiên?”

“Trương Tử?”

Người đó gỡ kính râm xuống, cười khẽ nói: “Tiểu Diệc, đã lâu không gặp.”

-----oOo-----

Chương 7: Tiểu Diệc, đã lâu không gặp (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Tôi không muốn tiếp tục cuộc sống bình thản vô vị này nữa, tôi không cam lòng. Tôi mới hai mươi một tuổi mà thôi, tôi còn muốn trở nên nổi tiếng. Những người trước đây đã từng ức hiếp tôi, tôi muốn bọn họ phải hối hận! Còn anh, anh thật lòng yêu tôi sao? Anh chẳng qua chỉ coi tôi như thú cưng nuôi ở trong nhà, bởi vì anh thấy tôi đáng thương, anh thấy tôi là kẻ yếu đuối!”

Cảm giác được nhìn thần tượng ở khoảng cách gần thế này quả thật không giống như bình thường chút nào. Lúc này Cảnh Triệt hoàn toàn đã xem nhẹ động tĩnh chung quanh, chỉ nhìn chăm chăm vào Lam Thiên đang ngồi bên cạnh mình.

Lam Thiên cười với mình đó. Trong lòng Cảnh Triệt như muôn hoa đua nở.

Vẻ mặt của Chu Diệc Trạm biến hóa liên tục, còn Đào Nhiễm thì vừa khinh thường vừa kinh ngạc nhìn người đã tới. Cố Tự Do cũng nhận ra đây là đội trưởng Lam Thiên của nhóm nhạc thần tượng EYE mới nổi danh vang dội gần đây, nhưng bởi vì nhìn thấy phản ứng kỳ lạ của Đào Nhiễm và Chu Diệc Trạ, nên cũng không lên tiếng mà chỉ im lặng quan sát.

Lâm Thiên Sơn quen biết Lam Thiên, nói đúng hơn là vì trước đây công ty đã tìm nhóm EYE để quay hình và chụp ảnh cho một quảng cáo, cho nên hắn cũng biết là muốn bán được nhiều những dòng sản phẩm dành cho giới trẻ thì Lam Thiên chính là lựa chọn thích hợp nhất.

Cảnh Triệt nhìn Lam Thiên ở bên cạnh, trong lòng không nhin được mà thần phục không ngớt: Đây là thần tượng của mình đó! Không phải kiểu đẹp trai như lúc trên sân khấu, bây giờ anh ấy đang mặc một bộ tây trang màu nâu nhạt có họa tiết tối màu, đường cắt may của bộ đồ cũng rất mới lạ, như phác họa dáng người thon dài rắn chắc của anh. Mái tóc hơi dài buộc hờ ở phía sau, một chiếc bông tai tròn lấp lánh ẩn ẩn trong làn tóc, khóe môi hơi nhếch lên, toàn thân không hiểu sao lại tản ra một loại hơi thở mị hoặc rất khó nói rõ.

Chu Diệc Trạm sau khi thốt lên một câu “Trương Tử” kia theo bản năng thì không lên tiếng nữa. Đưa mắt nhìn người nọ gỡ kính râm xuống để lộ ra nụ cười tà quen thuộc thậm chí đã khắc cốt ghi tâm kia, thần nhiên nói với mình “Tiểu Diệc, đã lâu không gặp”, tuy rằng hiện tại anh đang ngồi bên cạnh hắn, cách một người là Cảnh Triệt, nhưng lại có cảm giác như đã cách nhiều thế kỷ rồi, hư vô mờ mịt, không có cách nào thấy rõ.

Tất cả mọi người đang im lặng thì Cảnh Triệt đột nhiên mở miệng.

“Chuyện này... Anh có thể ký tên cho tôi được không?”

Một lời vừa ra, mọi người đều đổ mồ hôi.

Lúc này Chu Diệc Trạm thật sự muốn mở đầu tên nhóc này để xem rốt cuộc bên trong đang chứa cái gì.

Lâm Thiên Sơn nhìn ra được giữa mấy người kia hình như có gút mắc gì đó, chỉ có Cảnh Triệt vẫn chưa hay biết gì, ngây ngốc xin chữ kí thần tượng. Hắn càng cảm thấy Cảnh Triệt đơn giản và đáng yêu, thấy Lam Thiên khá kinh ngạc với những lời này của Cảnh Triệt, đành phải mỉm cười nhìn về phía Lam Thiên: “Tôi cũng là fan của EYE, xin ký tên giúp tôi đi.”

Lam Thiên biết Lâm Thiên Sơn, bởi vì rất nhiều quảng cáo mà mình quay chụp đều là do MARS sản xuất, từ lâu anh đã nghe nói phong

độ và khí độ của tổng giám đốc MARS không giống kẻ tầm thường, trước kia đã từng nhìn thấy Lâm Thiên Sơn từ xa ở một vài buổi tiệc, lấy thân phận của một người mới như mình thì đương nhiên sẽ không có cơ hội quen biết hẳn, đây xem như lần đầu tiên được gặp riêng hẳn.

Là một người mới, tuy rằng danh tiếng đang dần phát lên, nhưng anh biết rất rõ mấy ông chủ lớn đứng sau lưng mấy tập đoàn hay công ty có ảnh hưởng hết sức quan trọng đối với sự nghiệp của mình.

“Lâm tiên sinh cứ nói đùa, từ lâu đã nghe tên của Lâm tiên sinh, nhưng vẫn chưa có cơ hội quen biết, hôm nay thật trùng hợp, tôi mời Lâm tiên sinh một ly trước.” Lam Thiên cười nâng ly rượu lên.

Lâm Thiên Sơn cũng nâng ly lên với anh, hai người mỉm cười uống một hớp rượu. Sắc mặt Chu Diệc Trạ đã trở nên hơi khó coi, ly mà Lam Thiên dùng là ly của hẳn, mặc dù mọi người đều không ai chú ý đến.

“Không phải đi ra nước ngoài rồi à? Trở thành ngôi sao từ lúc nào?” Chu Diệc Trạ hỏi với vẻ thản nhiên.

Lam Thiên quay đầu sang, ngằm dò xét xem những lời này của Chu Diệc Trạ là thật hay giả. Cho dù ba năm trước đây khi mình rời đi, hai người đã hoàn toàn đoạn tuyệt liên hệ, nhưng anh không tin Chu Diệc Trạ sẽ hoàn toàn không chú ý đến anh.

Tháng ba năm ngoái anh debut, tiếng tăm nổi lên như cồn, đọc tin tức giải trí cũng là chuyện cần thiết đó, dù có vô tâm tới cỡ nào thì, cũng không thể có chuyện Chu Diệc Trạ không biết tin về anh được. Nhưng lúc Lam Thiên nhìn Chu Diệc Trạ, mặc dù sắc mặt không tốt lắm, nhưng ánh mắt lại mang vẻ thản nhiên, không che dấu không khách sáo, cậu ấy quả thật không biết mình đã thành nghệ sĩ từ khi nào cả.

Thật sự không bao giờ quan tâm đến em nữa sao. Lam Thiên lặng

lễ thờ dài, lại uống một ngụm rượu.

“Sau khi ra nước ngoài đã học thêm về âm nhạc và vũ đạo hai năm, sai đó ký hợp đồng, lập nhóm nhạc, debut.” Lam Thiên nói xong liền nhìn sang Cảnh Triệt đứng bên cạnh, thoát nhìn chưa tới hai mươi tuổi, dáng vẻ sáng sủa hoạt bát, nên nhếch môi cười: “Cậu là fan của tôi?”

Cảnh Triệt vẫn đang đắm chìm trong việc được ngắm nhìn thần tượng ở khoảng cách gần, đột nhiên nhận ra Lam Thiên đang nói chuyện với mình liền lấy lại tinh thần, trong phút chốc không biết nên nói gì, chỉ biết dùng hết sức để gật đầu. Chu Diệc Trạ có cảm giác đầu nhỏ kia sắp rơi luôn rồi.

“Vì sao lại thích tôi vậy?” Lam Thiên lại hỏi.

“Chuyện này hả... Tôi cảm thấy anh không dễ dàng gì...” Cảnh Triệt vòng vo. Nhìn thấy sắc mặt Lam Thiên lúc nghe xong những lời này hơi biến đổi, Cảnh Triệt vội vàng giải thích: “Ý của tôi là... Tôi nghe nói trước khi anh debut rất vất vả, hơn nữa bài hát của các anh đều rất dụng tâm... Cũng rất hay... Vũ đạo của anh cũng rất tuyệt... Tôi thích anh là bởi vì anh vẫn luôn cầu tiến... Với cả, diễn xuất của anh cũng rất tốt...” lúc Cảnh Triệt càng sốt ruột biểu đạt càng không rõ ràng, làm sao giờ làm sao giờ, đến cả cơ hội có thể tám chuyện với thần tượng mà còn làm anh ấy mất hứng.

Chu Diệc Trạ nhìn vẻ mặt ảo não lo lắng giải thích không rõ ràng của Cảnh Triệt thấy vừa bực mình vừa buồn cười, mở miệng giải vây giúp cậu: “Yên tâm đi, thần tượng làm sao có thể tức giận với fan được. Đừng giải thích nữa, càng nói càng loạn thêm thôi. Nhiều người gặp thần tượng cũng kích động như vậy.”

Cảnh Triệt vẫn muốn giải thích, Lam Thiên đã nói: “Tôi không giận, tôi chỉ là muốn nhắc lại mấy chuyện cũ kia mà thôi, không sao cả, lần sau cậu tìm tôi, tôi ký tên lên CD cho cậu.”

Cảnh Triệt cười ngại ngùng, bỗng nhiên cảm giác hơi bối rối.

“Tiểu Diệc, chúng ta có thể nói chuyện riêng được không?” Giọng nói của Lam Thiên hơi run run.

“Còn có chuyện gì để nói nữa hả Lam đại danh nhân, lúc trước đi đứt khoát như vậy, Tiểu Diệc suýt chút nữa đã tiêu đời ở bệnh viện ngài cũng không tới nhìn một cái, bây giờ còn muốn nói gì nữa...” Đào Nhiễm biếng nhác kéo dài giọng điệu, giọng nói kia trộn lẫn cả khinh thường và châm chọc, mà nhiều hơn hết chính là tức giận.

“Đừng nói nữa.” Chu Diệc Trạm ngắt lời Đào Nhiễm.

“Cũng đúng, bây giờ có nói gì cũng bằng thừa, Lam tiên sinh đây còn muốn gì nữa?” Đào Nhiễm chậm rãi cầm ly rượu lên.

“Chuyện của tôi với Tiểu Diệc, không tới lượt anh dạy dỗ, anh là gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là một...” Lam Thiên lạnh lùng liếc nhìn Đào Nhiễm.

Ào, một ly rượu đổ trút xuống từ trên đầu Lam Thiên, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Chỉ thấy Cố Tự Do nhếch môi mỉm cười: “Thật ngại quá, lỡ tay, vốn là muốn cầm lấy cái ly trên tay Đào Nhiễm, đêm nay anh ấy uống nhiều quá rồi... Nào ngờ không cầm chắc, thật ngại quá...” trên mặt Cố Tự Do đầy vẻ xin lỗi.

Lúc Cảnh Triệt nhìn thấy rượu trút xuống thì đã luống cuống cả lên. Cậu không biết ba người Chu Diệc Trạm, Đào Nhiễm, Lam Thiên có gút mắt gì, toàn nói mấy câu khó hiểu, nhưng cậu hiểu vì sao Cố Tự Do lại đổ rượu xuống đầu Lam Thiên. Việc Tự Do không thể nhẫn nhịn được nhất chính là người khác bắt nạt bạn bè mình, huống hồ gì người bị bắt nạt này còn là người yêu của mình.

Cảnh Triệt cầm khăn tay luống cuống lau rượu dính trên tóc của Lam Thiên, Lam Thiên thì vẫn cứ nhìn Chu Diệc Trạm không suy suyển: “Tiểu Diệc, em chỉ muốn nói chuyện riêng với anh.”

Chu Diệc Trạm thở dài, đứng dậy.

“Giữa chúng ta không có chuyện gì để nói cả, Tiểu Triệt, chúng ta về.” Chu Diệc Trạm vòng qua Đào Nhiễm và Cố Tự Do, kéo Cảnh Triệt đến bên mình.

Cảnh Triệt giãy dụa: “Chờ chút... Các anh...” nhưng vẫn bị Chu Diệc Trạm kéo ra khỏi cửa.

Mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau, trên mặt Lâm Thiên vẫn còn vết rượu đỏ, vẻ mặt chua xót đoán không ra là anh đang khóc hay cười. Cố Tự Do vươn người đứng dậy nói với Lâm Thiên Sơn: “Ngài Lâm, quán bar chúng tôi đóng cửa rồi.”

“Ha ha, tạm biệt.” Lâm Thiên Sơn đứng lên ra khỏi cửa. Đào Nhiễm nhìn Lâm Thiên đang ngồi ngây đờ như tượng, một lúc lâu sau mới nói: “Tôi cầu xin cậu, van xin cậu, đừng tới quấy rầy cậu ấy nữa.” Nói xong liền kéo Cố Tự Do lên tầng hai.

Lâm Thiên cúi đầu, cười thẳm. Trong từ điển của tôi chỉ có tranh thủ, từ trước tới nay tôi chưa từng từ bỏ.

Sau khi Cảnh Triệt bị kéo ra cửa, nhìn vẻ mặt âm u của Chu Diệc Trạm, trong lòng cũng hơi chột dạ, lên xe rồi, Chu Diệc Trạm vẫn không nói chuyện, Cảnh Triệt cũng trầm mặc theo. Bỗng nhiên cậu phát hiện hướng lái xe của Chu Diệc Trạm không phải hướng về nhà mình, mới mở miệng hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Vân Đồ”, phòng triển lãm ảnh của anh. Chỗ anh ở.” Giọng điệu của Chu Diệc Trạm rất bình tĩnh.

Cảnh Triệt cũng không hỏi lại vì sao hắn bỗng nhiên muốn đưa mình tới chỗ hắn ở, trong đầu của cậu lúc này đang phát huy khả năng tưởng tượng phong phú của mình. Chẳng hạn như Lâm Thiên và Chu Diệc Trạm là người yêu cũ? Lâm Thiên và Chu Diệc Trạm là tình địch? Lâm Thiên, Chu Diệc Trạm và Đào Nhiễm là chỗ bạn bè

thân thiết từ nhỏ tới lớn nhưng bởi vì mâu thuẫn gia tộc mà trở nên quyết liệt?

Chu Diệc Trạm cũng không biết trong đầu Cảnh Triệt đã xác định quan hệ của họ xong cả rồi, hắn còn đang suy nghĩ nên giải thích thế nào cho Cảnh Triệt về tình huống đột xuất xảy ra tối nay.

Trương Tử, hiện tại phải gọi là Lam Thiên. Thật ra cũng chỉ mới cắt đứt liên lạc từ ba năm trước thôi, bây giờ nghĩ lại đoạn năm tháng hoang đường kia lại tựa như chuyện kiếp trước vậy.

Chu Diệc Trạm đỗ xe ở ven đường, chậm rãi mở miệng.

Chu Diệc Trạm và Đào Nhiễm là bạn tốt chơi với nhau từ nhỏ, năm Chu Diệc Trạm sáu tuổi cha mẹ qua đời vì tai nạn xe cộ, lúc ấy anh trai mới mười bốn tuổi dưới sự trợ giúp của quần gia đã chăm lo cho Chu Diệc Trạm, đến khi Chu Diệc Trạm lên trung học, anh trai mới hai mươi ba tuổi nhờ vào năng lực xuất sắc và thân phận người thừa kế mà trở thành chủ tịch của Chu thị, cũng trong năm đó Chu Diệc Trạm quen biết Trương Tử vừa lên sơ trung.

Khi đó Trương Tử vì tuổi còn nhỏ, lại gầy nhom ốm yếu nên thường xuyên bị các bạn học ức hiếp, hơn nữa bộ dạng lại đẹp nên được các bạn nữ hoan nghênh, nên số lượng các bạn nam ức hiếp anh ngày càng nhiều. Chu Diệc Trạm bẩm sinh đã được dạy dỗ rất nhiều về tư tưởng bảo vệ kẻ yếu ghét bỏ cái ác, dần dần bảo vệ Trương Tử ở phía sau mình. Mỗi ngày đều nhìn thấy một Trương Tử híp mắt vui vẻ gọi “Tiểu Diệc”, một Trương Tử dù sau khi bị đánh thương tích đầy người xong vẫn luôn cười nói “Không sao cả”, sự thương tiếc và yêu thương từ đáy lòng Chu Diệc Trạm ngày càng tăng.

Lúc đó cuộc sống rất tốt đẹp, tình cảm thiếu niên cũng nương theo đó càng thêm thắm thiết. Chu Diệc Trạm từ lúc lên đại học vẫn giữ liên lạc thường xuyên với Trương Tử, ba năm sau đó Trương Tử thi đỗ vào trường đại học của Chu Diệc Trạm, không bao lâu sau, bọn họ đã xác định quan hệ yêu đương. Bọn họ ở bên nhau rất ngọt ngào lại đẹp đẽ, sau khi tốt nghiệp Chu Diệc Trạm dưới sự trợ giúp

của anh trai mở phòng trưng bày ảnh, Đào Nhiễm mở quán bar, Trương Tử và Chu Diệc Trạh thì sống chung, bọn họ cùng nhau quản lí phòng trưng bày, cuộc sống yên bình mà hạnh phúc.

Mãi đến ngày kia, Chu Diệc Trạh phát hiện Trương Tử bắt đầu thường xuyên ra ngoài, dần dần ngay cả đến tối khuya cũng không trở về, tới khi bản thân đi theo anh đến một quán bar, nhìn thấy anh ngồi bên cạnh một vài ông chủ tai to mặt lớn cười khế tiếp từ ly này đến ly khác, phần nộ đến cùng cực. Hắn lờ Trương Tử ra ngoài, nhưng Trương Tử thì lại như thành một người khác.

Chu Diệc Trạh không quên được lời Trương Tử nói với hắn đêm đó, mỗi một câu cứ như một thanh kiếm sắc bén cửa từng vết vào trong tim hắn.

Tôi không muốn tiếp tục cuộc sống bình thản vô vị này nữa, tôi không cam lòng. Tôi mới hai mươi một tuổi mà thôi, tôi còn muốn trở nên nổi tiếng. Những người trước đây đã từng ức hiếp tôi, tôi muốn bọn họ phải hối hận! Còn anh, anh thật lòng yêu tôi sao? Anh chẳng qua chỉ coi tôi như thú cưng nuôi ở trong nhà, bởi vì anh thấy tôi đáng thương, anh thấy tôi là kẻ yếu đuối!

Đêm hôm đó Trương Tử điên cuồng rống lên với Chu Diệc Trạh, uất ức của anh, bất lực của anh, đều khiến Chu Diệc Trạh cảm thấy rất kinh ngạc. Chu Diệc Trạh chưa bao giờ biết trong lòng Trương Tử chôn dấu hận thù và khát vọng muốn trở nên nổi tiếng nhiều đến thế, hắn chỉ nghĩ đến việc hai người yêu nhau, hai người bọn họ có thể cứ như vậy mà yêu nhau, cứ như vậy mà đi hết một đời, nhưng hắn lại quên mất, không hỏi đây có phải điều mà Trương Tử muốn hay không, thế nên hắn vẫn tự cho là đúng, kéo Trương Tử vào một cuộc sống mà chỉ có hắn thích như vậy.

“Chúng ta chia tay đi, tôi muốn cuộc sống của riêng mình, tôi muốn đi theo con đường của riêng mình.” Trương Tử nói xong một câu cuối cùng liền xoay người rời đi, Chu Diệc Trạh như bị chôn chân tại chỗ, đứng trong đêm tối mờ mịt không biết phải làm sao.

Từ năm mười lăm tuổi gặp được Trương Tử, đã là chín năm trôi qua, mỗi một động tác hay cử chỉ của người kia đều luôn ở trong tầm mắt mình, vốn dĩ hần tưởng rằng đời này đây là nơi mình thuộc về, nhưng không ngờ rằng vào đêm đó, điều hần vẫn nghĩ đến là cả đời gì đó, lại bị Trương Tử lột đi lớp da bên ngoài, máu chảy đầm đìa ném vào ven đường, vô cùng thê thảm.

Hần không đi hỏi đám người trong quán rượu kia là ai, có thể cho Trương Tử cuộc sống trở nên nổi tiếng thế nào, bởi vì ngay tại đêm đó Chu Diệc Trạh ngỡ ngàng lái xe đâm vào dây phân cách trên đường, nằm trong bệnh viện nửa tháng mới tỉnh lại, mà ngày hần tỉnh lại, hần biết được trước đó một ngày Trương Tử đã ra nước ngoài.

Chu Diệc Trạh nằm trên giường bệnh cảm thấy chưa bao giờ tỉnh táo hơn lúc này, không đi hỏi thăm xem rốt cuộc Trương Tử đã đi đâu, cũng không hỏi bất cứ chuyện gì về anh lần nào nữa, nửa năm sau hần chọn một vài quốc gia nhỏ bắt đầu đi du lịch, đi một chút lại ngừng lại, từ từ chôn sâu chuyện ấy dưới đáy lòng, hần không phải là một kẻ chỉ biết hối hận, hần vẫn sẽ tiến lên phía trước, dù rằng rất vất vả, dù rằng hần thường xuyên mơ thấy khuôn mặt xinh đẹp mang vẻ tà khí kia, lúc tỉnh lại nước mắt đã rơi đầy.

Cảnh Triệt yên lặng nghe Chu Diệc Trạh kể chuyện, cậu cảm thấy chắc là do mình bình thường đều đọc qua rất nhiều chuyện có nội dung kỳ lạ đủ kiểu, nên khi nghe thấy mấy chuyện này, cậu có thể tiếp nhận rất nhanh. Chỉ là nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Chu Diệc Trạh, trong lòng Cảnh Triệt có chút không ổn. Tình cảm gần mười năm, lại không nhận được sự tán đồng của đối phương, quả thật là sự mất mát và đau đớn tột cùng.

-----oOo-----

Chương 8: Hẹn ước cùng nhau ngắm mây

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cảnh Triệt thật sự không ngờ phòng triển lãm ảnh của Chu Diệc Trạm lại lớn như thế.

Trên dưới tổng cộng có ba tầng, bao gồm thư họa, tác phẩm nhiếp ảnh, đồ gốm sứ, đồ thủy tinh, và rất nhiều những món linh tinh khác mà Chu Diệc Trạm thu nhặt được trong lúc đi du lịch khắp các quốc gia, Cảnh Triệt tò mò đi tới đi lui ngó nghiêng, Chu Diệc Trạm tò mò đi sau đuôi cậu.

“Chiếc giày thủy tinh này đẹp quá...”

“Em thích bức tranh sơn dầu này này...”

“Í, Chu Diệc Trạm bộ đồ gốm này là do tên Đào Nhiễm kia làm thật hả? Đúng là xem thường hắn rồi...”

Nghe những lời tán thưởng mà Cảnh Triệt thỉnh thoảng thốt lên, lúc này Chu Diệc Trạm rất muốn ôm chặt cậu vào lòng, tên nhóc hoạt bát này, tâm tư vô cùng nhạy bén, biết mình đang rối rắm không yên trong lòng, nên cứ liên tục tìm đề tài phân tán lực chú ý của mình.

Cảnh Triệt nhìn qua thì có vẻ ngốc nghếch, nhưng thật ra lại rất tinh tế. Cậu nhóc của anh... Chu Diệc Trạm đang suy nghĩ thì bị tiếng kêu của Cảnh Triệt đánh gãy.

“Chu Diệc Trạm anh mau tới đây...” Giọng nói của Cảnh Triệt vọng xuống từ tầng ba.

“Sao thế?” Trong lòng Chu Diệc Trạm căng thẳng, chạy nhanh lên

tầng.

Đó là một bộ tác phẩm nhiếp ảnh, chủ đề là “Vân đồ” (Ảnh mây).

Có những áng mây trắng mùa hè kết thành từng cụm từng cụm hết như kẹo bông, có những tầng mây dày xám ngoét vô cùng nặng nề của mùa đông, có cái đứng bên dưới chụp lên từng sợi từng sợi mây mỏng manh phủ kín vòm trời, có cái chụp tầng mây miên man không có điểm cuối từ trên phi cơ, có biển mây khí thế hùng dũng tựa sóng vỗ, có những áng mây mỏng manh trong veo như lụa trắng...

Cả một tầng này đều lấy “Mây” làm đối tượng để quay chụp tạo thành tác phẩm, trong đó đa số là tác phẩm cá nhân của Chu Diệc Trạm. Mấy năm nay, sở thích nghiệp dư của hấn là nhiếp ảnh, mà thứ hấn thích chụp nhất, lại là mây.

“Thảo nào nơi này có tên là “Vân đồ”... Những áng mây đó thật đẹp...”, Cảnh Triệt thì thảo tự nói, “Em thích nhất, là bức này.”

Nhìn theo hướng ngón tay Cảnh Triệt, Chu Diệc Trạm bắt gặp được tấm ảnh có ý nghĩa quan trọng nhất đối với mình.

Thật ra đó là một bức rất đời thường, lúc đó nằm trên đất chụp được, một nửa vòm trời bị đám mây tích mưa trắng xóa trùm kín, bởi vì góc độ nhìn từ dưới lên, cho nên cảm giác đập vào mắt trước tiên chính là đường như áng mây kia muốn ôm lấy mình vậy.

Chu Diệc Trạm nhớ rõ bức ảnh này được chụp sau khi Trương Tử rời đi không lâu, mặc dù bề ngoài mình tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng lại đè nén ở trong lòng. Một buổi chiều nọ đang nằm trên bãi cỏ, đột nhiên liền phát hiện áng mây này ở khoảng không phía trên. Những áng mây trắng muốt, lấp lánh, mang theo cảm giác chân thành và thánh khiết kia cứ yên lặng lơ lửng trên không dõi theo mình như thế, trong nháy mắt ấy Chu Diệc Trạm đột nhiên cảm thấy mình thật nhỏ bé, thời gian đằng đẵng, vũ trụ rộng lớn.

Đối với mình mà nói, tương lai vẫn còn dài, có lẽ, mình sẽ quên được người kia thôi.

“Chu Diệc Trạh, anh nói xem trên thế giới này thì mây ở đâu là đẹp nhất?” Cảnh Triệt ngơ ngẩn nhìn bức ảnh chụp lớn treo trên tường, không chú ý người nào đó đang ôm lấy eo mình ở phía sau lưng.

Chu Diệc Trạh cúi đầu gác cằm trên vai Cảnh Triệt, thấp giọng trả lời: “Anh cũng không biết, em có muốn cùng anh đi tìm xem thử không?”

“Hứa rồi nha, nếu có cơ hội, chúng ta đi khắp thế giới để tìm áng mây đẹp nhất đi...” Cảnh Triệt nghĩ xong lập tức cảm thấy vui vẻ, quay đầu liền mặt đối mặt với Chu Diệc Trạh, ngẩn người nhìn khuôn mặt của Chu Diệc Trạh đang dần dần phóng to trước mắt, ngay sau đó môi đã bị ngậm lấy.

Cảnh Triệt, hứa rồi nhé, em phải cùng anh đi tìm đám mây đẹp nhất.

Lam Thiên đeo kính râm quay trở về kí túc xá mà công ty đã phân, hai thành viên khác trong nhóm đã ngủ từ lâu. Thực ra điều kiện trong kí túc xá không tồi, nhưng lúc này Lam Thiên lại thấy trống rỗng.

Bây giờ anh đã có được cuộc sống mình mong muốn mà tiến lên từng bước, vì vậy anh muốn tìm về những thứ ấm áp đã từng thuộc về mình.

Không bật đèn, xuyên qua phòng khách về phòng ngủ của mình, Lam Thiên đứng ở trước cửa sổ nhìn màn đêm dày đặc ngoài kia, khẽ gọi tên Chu Diệc Trạh.

Người yêu của em, em muốn anh tiếp tục yêu em.

Nháy mắt đã tới tháng bảy, Cảnh Triệt gần đây tất bật ôn tập chuẩn bị thi cử, không có gặp Chu Diệc Trạh, Cố Tự Do cũng tạm thời dọn về ở, nếu còn ở lại chỗ của Đào Nhiễm nữa thì chắc hẳn sẽ lưu ban

mất.

Cảnh Triệt cầm theo hai cái bánh bao vọt vào phòng tự học chiếm chỗ, vừa mới ngồi xuống mở sách ra, đã nhận được tin nhắn gửi tập thể từ lớp trưởng Triệu Gia Đồng.

“Chín giờ đúng lên phòng học số ba lẻ tám ở tầng ba họp khẩn cấp, mong mọi người tới đúng giờ.” Nhìn di động, đã tám giờ rưỡi rồi, khoảng cách giữa phòng tự học và phòng học đó rất xa, Cảnh Triệt chỉ có thể tức giận đứng lên nhường chỗ ngồi mà mình vất vả chiếm được cho một bạn học nam đang cười tươi roi rói.

Chạy đến phòng học vừa đúng chín giờ, bên trong đã có lác đác mười mấy bạn cùng lớp ngồi, Cảnh Triệt chào hỏi mấy người mình quen, chọn vị trí gần sát cửa sổ mà ngồi xuống.

“Cảnh Triệt, cậu có biết hôm nay họp lớp khẩn cấp là vì chuyện gì không?” Thì ra là bạn cùng phòng Dương Nghĩa của Cảnh Triệt quay đầu lại hạ giọng hỏi.

“Không biết nữa, chắc là về cuộc thi đó, nếu có thể tiết lộ nội dung cuộc thi cho tụi mình thì quá tốt!” Cảnh Triệt cười.

“Cậu với Triệu Gia Đồng có quan hệ tốt vậy mà tên đó không nói cho cậu hả?” Dương Nghĩa tiếp tục hỏi.

“Hai người các cậu bây giờ còn kiểu nằm tầng trên tầng dưới đó thôi, có quan hệ tốt cũng không đến lượt tó.” Cảnh Triệt tiếp tục cười, trong lòng đã hơi khó chịu.

“Yên lặng chút nào, hôm nay có chuyện quan trọng. Mọi người chờ thêm một lát, giáo viên chủ nhiệm sắp đến rồi.” Giọng nói của Triệu Gia Đồng vang lên, Cảnh Triệt vẫn không ngẩng đầu, chỉ ngẩn người nhìn chăm chăm vào di động.

Cậu biết chắc chắn bây giờ Triệu Gia Đồng đang nhìn cậu. Nhưng cậu thật sự rất lười ứng phó với cậu ta, chỉ muốn lớp mau xong

nhANH MỘT CHÚT ĐỂ VỀ ÔN TẬP, tuy học kỳ này trốn học không nhiều, nhưng mấy cái khái niệm tính chất gì gì đó trong môn học rất nhiều, mà Cảnh Triệt cũng không muốn lưu ban.

Cảnh Triệt và Triệu Gia Đồng từ năm nhất đã chung phòng ngủ, thành tích của Triệu Gia Đồng tốt, năng lực lãnh đạo mạnh, bề ngoài cao lớn đẹp trai, vừa nhập học đã thành mục tiêu của các nữ sinh, mấy hoa khoa khôi của hệ từng người từng người tiếp cận cậu ta, nhưng hết lần này đến lần khác cậu ta lại không tỏ vẻ hay có hành động gì, mỗi ngày đều đi theo quy tắc cuộc sống đã đặt ra, đi học, xử lý mấy chuyện linh tinh của bạn học, mở họp lớp, tổ chức hoạt động tập thể, ngủ chung phòng đã một học kỳ rồi, nhưng Cảnh Triệt chưa thấy cậu ta đi ra ngoài chơi riêng với nữ sinh nào cả.

Một ngày sau khi bắt đầu học kỳ hai của năm nhất, Cảnh Triệt bị cảm, cả ngày ủ rũ ỉu xiu, tới đêm thì bắt đầu sốt cao, mãi cho đến nửa đêm khi Dương Nghĩa thức dậy đi vệ sinh, mới phát hiện Cảnh Triệt đang mê sảng, vội vã đánh thức mấy người khác đưa Cảnh Triệt đến phòng y tế của trường. Tuy rằng hôm sau Cảnh Triệt đã hạ sốt, nhưng vẫn ngủ ở trong phòng không đi học, buổi trưa lúc đã ngủ đến mức mê man, bỗng nhiên nghe thấy tiếng tra ổ khoá, cửa phòng ngủ mở ra. Cảnh Triệt còn đang nghĩ xem là tên nào bùng học trở lại đây, chợt nghe thấy bước chân có ý nhẹ nhàng đi về phía giường mình. Cảnh Triệt muốn mở mắt nhìn, nhưng mí mắt nặng nề không nâng lên nổi, trong lòng nổi lên cảm giác khó chịu khi nhận ra cơ thể không thể động đậy được.

Lúc đó có một bàn tay áp lên trán mình, trong lòng Cảnh Triệt còn đang nghĩ xem là ai về nhìn xem cậu có còn phát sốt hay không, bàn tay kia đã trượt từ trên trán xuống mặt, tiếp đó lại nhẹ nhàng lướt nhẹ qua bờ môi cậu. Trong lòng Cảnh Triệt nổi tung giống như muốn kêu thành tiếng, nhưng cơ thể mệt mỏi đã rời quả thật không động đậy nổi, cũng may bàn tay kia chỉ dừng ở trên môi cậu hai giây là rời đi. Sau đó Cảnh Triệt nghe thấy tiếng thở dốc hồng hộc, người kia dường như đã cho ra quyết định gì đó, xoay người bước ra ngoài.

Buổi tối nằm trên giường, nghe Dương Nghĩa kể chuyện đi học buổi chiều với mấy người khác, Cảnh Triệt đoán ra được người buổi chiều kia là Triệu Gia Đồng, bởi vì dựa theo nội dung trò chuyện của đám người Dương Nghĩa nên Cảnh Triệt biết được, lớp buổi chiều của chủ nhiệm ngoại trừ Cảnh Triệt có bệnh xin phép nghỉ, Triệu Gia Đồng nói Hội học sinh có việc phải ra ngoài xử lý, thì cả lớp không ai vắng tiết. Hơn nữa người có chìa khóa mở cửa phòng ngủ, cũng chỉ có thể là người cùng phòng với mình.

Trong lòng Cảnh Triệt cảm thấy rối rắm vô cùng, vừa thấy may mắn vì Triệu Gia Đồng dừng tay đúng lúc không làm ra chuyện gì khiến mình khó chịu, vừa thấy kinh ngạc thì ra hoàng tử bạch mã Triệu Gia Đồng trong mắt của đám nữ sinh, hoá ra lại thích nam sinh.

-----oOo-----

Chương 9: Cơ hội thực tập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thật ra Cảnh Triệt cảm thấy Gay cũng chẳng có gì đáng sợ, vì cậu là người có hành vi hơi bảo thủ nhưng tư tưởng lại khá thoáng, yêu ai cũng đều không sai, đồng tính cũng thế. Nhưng vì đối phương là Triệu Gia Đồng khiến cho Cảnh Triệt cảm thấy khó mà tin được.

Tuy rằng Triệu Gia Đồng được mấy nữ sinh đánh giá khá cao, nhưng quan hệ với đám nam sinh thì chẳng được tốt lắm. Bởi vì ở chung phòng nên Cảnh Triệt cũng biết thực ra Triệu Gia Đồng còn là một người đi theo chủ nghĩa quan liêu nặng.

Cậu ta tham gia Hội học sinh, giành học bổng, tích cực gia nhập Đảng, mỗi một bước đi đều có sắp xếp có mục đích, một người thoạt nhìn có tư tưởng chính thống như vậy, Cảnh Triệt đoán chừng trong lòng Triệu Gia Đồng còn rối rắm hơn cả mình.

Cậu ta chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng xấu hổ và mâu thuẫn vì thích phải một nam sinh.

Sau đó Cảnh Triệt theo bản năng mà để ý hơn, lúc trước mỗi lần cậu vắng mặt mà gặp ngay lúc điểm danh thì Triệu Gia Đồng đều vi vu cho mình, lúc đó cũng chỉ cho là chỗ anh em chung phòng nên không nghĩ gì nhiều, bây giờ nhớ lại thì hình như ngoại trừ mình, Triệu Gia Đồng chưa từng bao che cho mấy người khác trong phòng. Hình như Dương Nghĩa cũng từng lôi chuyện này ra mà đùa giỡn, chẳng qua là Cảnh Triệt đều tự động xem nhẹ.

Vài lần sau đó Cảnh Triệt để ý thấy Triệu Gia Đồng giúp cậu từ chối tham gia chạy cự li dài 1000 mét trong Đại hội Thể dục thể thao, Triệu Gia Đồng giúp cậu tranh thủ có tên trong danh sách đến lớp học về Đảng, Cảnh Triệt bắt đầu cảm thấy cần phải tỏ thái độ, cậu không muốn trong lúc không hay biết lại mắc nợ Triệu Gia Đồng, bởi

vì cậu không có cách nào trả lại cho cậu ta.

Vì thế lúc học kỳ hai bắt đầu, Cảnh Triệt bèn cùng Cố Tự Do dọn ra thuê một phòng ở ngoài trường, lý do là để yên tĩnh thuận lợi cho sáng tác.

Bạn chung phòng cũng biết cậu thích viết tiểu thuyết trinh thám, cho nên đối với việc cậu dọn đi đều tỏ vẻ thấu hiểu, còn âm ỉ bảo nếu có cơ hội sẽ đến chỗ của cậu làm một châu lầu.

Hành lý của Cảnh Triệt không nhiều lắm, ngày đó Triệu Gia Đồng còn cố ý giúp cậu xách đồ này nọ, Cảnh Triệt cũng không nói gì.

Triệu Gia Đồng mang hộ cậu mấy thứ xong, đàn mặt nhìn Cảnh Triệt một lúc lâu, cuối cùng lại khó khăn hỏi Cảnh Triệt một câu: “Cậu biết rồi?”

Cảnh Triệt không nói gì.

“Hai cậu muốn ở bên nhau à?” Triệu Gia Đồng lại hỏi. Cảnh Triệt biết cậu ta hiểu lầm mình và Cố Tự Do, nhưng vẫn gật đầu không nói rõ.

“Tớ sẽ không từ bỏ đâu!” Triệu Gia Đồng đột nhiên nói, sau đó xoay người bước đi.

Cảnh Triệt sửng sờ tại chỗ, cười khổ không biết việc mình làm rốt cuộc là đúng hay là sai. Nhưng từ đó trở đi ngoại trừ thời gian đi học thì hai người rất ít khi chạm mặt nhau, Triệu Gia Đồng cũng sẽ không tìm Cảnh Triệt, hơn nữa sau đó lại đi làm ở “Vân Luyến”, chuyện về Triệu Gia Đồng cũng phai dần.

Còn một năm nữa là tốt nghiệp, đến lúc đó mấy chuyện này cũng sẽ kết thúc, Cảnh Triệt cảm thấy như vậy cũng rất tốt, ít nhất thì bây giờ cậu đã có Chu Diệc Trạ.

Triệu Gia Đồng đứng trên bục giảng nhìn Cảnh Triệt đang ngồi ở

góc sáng sửa cạnh cửa sổ yên lặng nghịch di động, trong lòng cứ rối như tơ vò đến mức hoảng hốt.

Cậu ấy có một đôi mắt rất đẹp luôn sáng lấp lánh, cậu ấy có mái tóc mềm mại, tóc mái thật dày che kín trán, bình thường trông cậu ấy có chút ngốc nghếch thiếu tập trung, nhưng tiểu thuyết cậu ấy viết ra thì đều có lập luận, phân tích vô cùng kín kẽ, cậu ấy lúc nào cũng sạch sẽ gọn gàng, tuy có chút lạnh nhạt nhưng đối xử với người khác thì luôn ôn hoà, có đôi khi cậu ấy cũng sẽ lớn tiếng cười nói bằng cảm xúc chân thực tận đáy lòng, những lúc đó cậu ấy giống hệt một khối ngọc thô đột nhiên toả ra ánh sáng dịu dàng khiến cho bất kỳ ai nhìn thấy đều không nỡ dời mắt.

Nhưng cậu ấy sẽ không thuộc về mình, ngay từ đầu Triệu Gia Đồng đã biết. Kỳ thực sau này không lâu Triệu Gia Đồng đã biết Cảnh Triệt và Cố Tự Do chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, nhưng đối diện với một Cảnh Triệt luôn mang theo vẻ mặt hờ hững như không ấy, cậu thật sự không biết nên làm gì mới phải. Thỗ lộ? Không, điều này sẽ gây ra rất nhiều rắc rối, có khi còn huỷ cả tiền đồ của mình. Không thỗ lộ, cứ lặng lẽ đứng nhìn cậu ấy từ phía sau, nhìn cậu ấy sau khi tốt nghiệp sẽ đi về phía người khác sao?

Mỗi lần nghĩ tới đây, Triệu Gia Đồng đều cảm thấy tim mình tan nát.

Cảnh Triệt đang ngây người nhìn một cái tin nhắn, biên tập của cậu hẹn cậu ra ngoài ăn cơm. Lúc này Cảnh Triệt không biết rằng ánh mắt của Triệu Gia Đồng nhìn mình mang theo tình ý dạt dào đến mức mọi người đều có thể nhận ra. Cũng may là học sinh trong lớp hiện giờ đang làm mấy chuyện khác, không ai chú ý tới vẻ mặt thờ thẩn như đi vào cõi thần tiên của lớp trưởng đại nhân trên bục giảng.

Ày, cái tên này, lại gặp phải chuyện khó khăn gì sao?

Nghĩ đến vị biên tập nhỏ tính cách không quả quyết nhưng lòng dạ lương thiện có thể so với Bồ Tát luôn phụ trách mình kia, Cảnh Triệt hiểu bây giờ mình lại phải sắm vai nhân vật chị gái tri âm rồi. Cảnh

Triệt không thích kể cho người khác chuyện của mình, cậu bẩm sinh là một người biết lắng nghe, có khả năng an ủi, cổ vũ hoặc trêu chọc vào thời điểm thích hợp khi người ta đã kể xong, thế nên bạn bè đều thích tìm cậu để tâm sự.

May mà số bạn bè mình không nhiều lắm. Mỗi lần Cảnh Triệt làm người lắng nghe xong đều yên lặng cảm thán ở trong lòng.

“Được, vậy giữa trưa 12 giờ gặp ở quán cà phê gần tòa soạn.” Cảnh Triệt vừa mới gửi lại tin nhắn đã nghe thấy giọng nói của chủ nhiệm “Các em, mùa hè này có một cơ hội rất tốt cho mọi người...”

Cảnh Triệt ngẩng đầu đã thấy Lâm Thiên Sơn đang mỉm cười đứng bên cạnh chủ nhiệm.

“Các em, nghỉ hè năm ba đối với những người học về quảng cáo như chúng ta mà nói là một kỳ thực tập vô cùng tốt, nếu như trong khoảng thời gian này có thể tham gia vào một công ty quảng cáo chính quy mà học tập, gạt hái được những kinh nghiệm thực tiễn quý giá, vậy thì việc sau khi tốt nghiệp tìm việc làm sẽ có ưu thế lớn hơn so với người khác...” Về mặt chủ nhiệm lớp hưng phấn nước miếng tung bay, đại khái muốn nói rằng Lâm Thiên Sơn là bạn học cũ kiêm bạn thân của mình, vị tổng giám đốc của công ty quảng cáo nổi tiếng, rất coi trọng người trẻ tuổi tài năng, cho nên chuẩn bị lấy từ lớp bọn họ một nhóm năm sinh viên, cho bọn họ cơ hội thực tập ở MARS, mỗi tháng còn có thể trợ cấp một ngàn tệ tiền đi lại.

Các sinh viên ở bên dưới đã bắt đầu rỉ tai thì thầm với nhau.

MARS tuy rằng không phải loại công ty quốc tế 4A (*), nhưng ở trong nước cũng coi như là công ty có tiếng tăm, nhất là bộ phận quảng cáo, coi như số một số hai trong nước. Vả lại còn có trợ cấp thực tập, chỉ bằng điều kiện này đã khiến nhóm sinh viên vốn không đủ thu nhập bắt đầu hưng phấn.

“Phiền mọi người yên lặng một chút.” Lâm Thiên Sơn bỗng nhiên mở miệng. Tuy rằng giọng nói của hắn không lớn, nhưng chất giọng

lại đầy từ tính và có khí chất của người lãnh đạo, trong nháy mắt phòng học đã yên tĩnh hẳn, hơn ba mươi đôi mắt nhìn thẳng về phía vị tổng giám đốc tuổi trẻ đầy hứa hẹn của giới quảng cáo tinh anh trong truyền thuyết này.

“Công ty của chúng tôi quyết định cho mọi người cơ hội này, một mặt là bởi vì hiểu rằng chuyên ngành quảng cáo của trường các bạn rất ưu việt, mặt khác khác, là bởi vì chúng tôi muốn có sự mới mẻ. Chúng tôi không cần thành tích thi cử của bạn, hay là chức vị của bạn trong xã đoàn của trường, điều chúng tôi muốn, là có thêm các sinh viên với đầu óc tuổi trẻ sáng tạo, thể hiện sự năng động trẻ trung vốn có của sinh viên, những suy nghĩ táo bạo không e dè sợ hãi, bay bổng mơ mộng của các bạn, đều có thể.”

Lâm Thiên Sơn nhìn một vòng quanh phòng học, tầm mắt đảo qua vị trí của Cảnh Triệt, mỉm cười: “Tiếp theo tôi sẽ để các bạn làm một bản kế hoạch ngắn gọn, các bạn tự do lập một nhóm gồm năm người cùng nhau tự làm một dự án bằng PPT, đến lúc đó giám đốc phòng kế hoạch sẽ cùng với tôi bắt đầu bình chọn, chọn ra tổ có ý tưởng hay nhất để vào thực tập ở công ty.”

Trong phòng học đã bắt đầu có người lặng lẽ hỏi lập tổ đội, Lâm Thiên Sơn nhìn Cảnh Triệt nơi góc sáng sủa kia, vẫn là một vẻ dửng dưng không liên quan đến mình, trong lòng thầm suy đoán: Không biết trình độ chuyên nghiệp của cậu nhóc này như thế nào đây?

Lúc Lâm Thiên Sơn đến phòng học đã thấy Cảnh Triệt. Khắp phòng đều ồn ào, náo nhiệt, chỉ có một người lẳng lặng ngồi bên cạnh cửa sổ, tạo nên cảm giác tách biệt với thế giới bên ngoài.

Lâm Thiên Sơn không ngờ lại nhìn thấy Cảnh Triệt ở nơi này, hẳn cũng thấy lúc Cảnh Triệt nhận ra mình rõ ràng là có hơi kinh ngạc, nhưng lại lập tức trở bình thường. Không biết cậu nhóc này có thể mang lại kinh hỉ gì cho mình không đây, Lâm Thiên Sơn bắt đầu cảm thấy có chút chờ mong vào cuộc xét tuyển thực tập sinh lần này.

Sau đó chủ nhiệm lớp còn nói một chút về chuyện làm bản kế hoạch

kia, Lâm Thiên Sơn cổ động tinh thần mọi người, họp lớp xem như đã kết thúc.

Vừa nghe thấy có thể đi rồi, Cảnh Triệt vội vàng chạy ra từ cửa sau, nếu còn không đi sẽ muộn mất, từ trường đi xe buýt đến tòa tạp chí ít nhất cũng phải một tiếng.

Cảnh Triệt mới ra từ cửa sau, chợt nghe thấy một giọng thản nhiên từ phía sau: “Chúng ta cũng xem như là người quen, không chào hỏi đã đi sao?”

Cảnh Triệt xoay người mỉm cười: “Chào Lâm tiên sinh, tôi nghĩ chắc anh phải tán gẫu với chủ nhiệm lớp chúng tôi một lát chứ... Ày ha ha, tôi có hẹn với một người, hơi vội chút, tôi đi trước!” nói xong vẫy tay bước đi.

“Hẹn Chu tiên sinh hả?” Lâm Thiên Sơn nghiêng người dựa vào hành lang, vẫn nhàn nhạt cười nhìn Cảnh Triệt.

“Là một người bạn tốt của tôi... Thật sự là tôi đã muộn lắm rồi, lần sau nói chuyện nhé Lâm tiên sinh!”

“Tôi đưa cậu đi!”

“Không cần đâu...” Cảnh Triệt còn chưa nói xong câu, Lâm Thiên Sơn đã lướt qua cậu đi về phía trước.

“Đi thôi, không phải cậu đã muộn lắm rồi sao?” Lâm Thiên Sơn đang đi cũng quay đầu lại. Cảnh Triệt chỉ biết đi theo sau, thầm nghĩ anh ta là anh hai của bạn mình, hưởng ké xe người ta cũng không tính là thất lễ ha. Vả lại, là anh ta muốn đưa mình đi.

Trên đường không nói gì, Cảnh Triệt thật sự không có sở trường nói chuyện với người khác, hơn nữa còn là anh hai không tính là thân quen gì của bạn mình, là trưởng bối. Hơn nữa Lâm Thiên Sơn còn có thân phận là tổng giám đốc, Cảnh Triệt chỉ thuận miệng trả lời lắt lể với những câu hỏi của Lâm Thiên Sơn.

Như là “Là con một thật sao?” “Quê ở đâu?” “Sao lại học về quảng cáo?” Mấy câu hỏi dạng này hoàn toàn không có nội dung chuẩn bị gì. Thật ra Lâm Thiên Sơn cũng căng thẳng, đối mặt với tên nhóc với tâm lí phòng bị hấn nghiêm trọng thế này, hấn cũng không biết vì sao mình lại quyết định muốn chờ cậu đi, chỉ là theo bản năng muốn ở bên cậu một lúc, sau đó có thể thoải mái nói chuyện với nhau.

Đến trước cửa tiệm cà phê, Cảnh Triệt liên tục nói lời cảm ơn, đang chuẩn bị mở cửa xuống xe thì điện thoại của Lâm Thiên Sơn đột nhiên vang lên.

“A lô, sao thế? Bây giờ hả? Em đến rồi sao... Có chuyện quan trọng gì không thể để hôm khác... Được rồi... Được, anh biết rồi...” Lâm Thiên Sơn cúp điện thoại, áy náy cười, ngay lập tức hỏi Cảnh Triệt: “Cậu có biết có một tiệm cà phê tên là “Đợi chờ” ở gần đây không? Có người hẹn tôi đến chỗ đó gặp mặt.”

“A?” Cảnh Triệt mở to mắt, “Chuyện này, tôi cũng đến nơi đó, vậy... đi cùng nhau đi...”

Cảnh Triệt vào tiệm cà phê cùng Lâm Thiên Sơn, Cảnh Triệt liếc mắt một cái đã nhìn thấy biên tập nhỏ của mình đang ngồi ở trong góc ỉu xiu.

“Lâm tiên sinh, tôi đi trước đây...” Cảnh Triệt quay đầu nói với Lâm Thiên Sơn, sau đó quay lại vẫy tay về hướng góc kia, cậu chàng biên tập kinh ngạc hô lên: “Anh, Tiểu Triệt, sao hai người lại đến cùng nhau thế!”

Chú thích:

() 4A: Viết tắt của The American Association of Advertising Agencies – Hiệp hội các cơ quan quảng cáo Mỹ*

Chương 10: Thiên Tâm và Hồ Phách

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không khí quả thật là lạ.

Cảnh Triệt ngồi cùng với Lâm Thiên Sơn, đối diện là vẻ mặt hoang mang của cậu biên tập và một nam sinh có mái tóc màu vàng rực rỡ đeo cặp kính râm to bự như muốn che khuất cả gương mặt.

“Chuyện này, Tiểu Triệt, anh vốn chỉ muốn hẹn gặp em, nhưng mà... Anh ta lại muốn đi cùng...” Cậu biên tập ấp a ấp úng, hình như rất sợ người đang đeo kính râm không lộ vẻ mặt gì ở bên cạnh.

“Thì ra tên thật của anh là Lâm Thiên Tâm, nếu biết sớm thì em đã đoán ra được anh là anh trai của Thiên Diệp, em trai của Lâm tiên sinh rồi.” Cảnh Triệt có hơi buồn bực về chuyện này.

Mặc dù quen biết Lâm Thiên Tâm đã hơn một năm, nhưng bởi vì chủ yếu là liên lạc qua mạng nên hai người đều chưa từng cố ý hỏi tên thật của đối phương, chỉ gọi nhau là “Tiểu Thiên” “Tiểu Triệt” mà thôi.

“A Tâm, em bỗng nhiên gọi anh đến là có việc gì?” Lâm Thiên Sơn nhìn về phía em mình, nở nụ cười. Lâm Thiên Tâm bị nụ cười này dọa sợ, ấp úng hồi lâu mới mở miệng: “Ban đầu em chỉ muốn hẹn Tiểu Triệt ra tán gẫu thôi... Sau đó anh ta lại...” Lâm Thiên Tâm quay đầu nhìn thoáng qua cậu trai vẫn đang đeo kính râm không lộ vẻ mặt gì bên cạnh, cố lấy dũng khí tiếp tục nói: “Anh ta biết em hẹn... người khác... nên cứ khẳng khẳng muốn đến cùng, em nghĩ dù sao cũng phải nói cho người trong nhà biết, nên đã... Tìm anh hai trước... Mà Tiểu Triệt cũng vừa khéo là bạn duy nhất của em, nên em cũng muốn...” Một đoạn kể lể đứt đoạn, nhưng Cảnh Triệt

và Lâm Thiên Sơn vẫn hiểu được ý của Lâm Thiên Tầm.

Tình cảm của cậu trai đeo kính râm và Lâm Thiên Tầm không bình thường thì phải.

Lâm Thiên Sơn uống một ngụm cà phê, chậm rãi mở miệng: “Em biết tìm anh hai đến xem trước, đã cẩn thận suy xét rồi hửm. Vậy sao em không giới thiệu vị... tiên sinh kính râm này đi? Em phải biết rằng, lời nói của anh hai rất có ảnh hưởng trong nhà...” Lâm Thiên Sơn không nhìn cậu trai đeo kính râm nhưng uy nghiêm trong giọng nói đã lộ ra.

Cảnh Triệt nghĩ thầm: Đã muốn đến với em trai nhà người ta, vậy mà còn giả bộ ngẫu trước mặt anh hai người ta nữa cơ đấy, người này quả thật là không hiểu rõ hay cố ý đây.

Lâm Thiên Tầm vừa nghe anh hai nói đã vội giải thích: “Chuyện này, là vì cổ họng của anh ta bị thương nên không thể nói chuyện trong một tuần, còn cái kính râm này...”

Cậu ta đột nhiên tháo kính râm xuống, làm Cảnh Triệt xém phun cà phê.

“Hồ Phách!” Cảnh Triệt kinh ngạc kêu lên, Lâm Thiên Tầm đã vội vàng ý bảo cậu im lặng. Cảnh Triệt che miệng lại, cũng may khách trong tiệm cà phê rất ít, không ai chú ý đến tình huống ở bên này.

Hồ Phách không trang điểm, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng đôi mắt hẹp dài, lông mi cao mỏng, mũi thẳng và nụ cười lạnh lùng kia giống y như trên TV. Mà dễ làm người khác chú ý hơn cả vẫn là dấu xanh tím ở xung quanh vành mắt trái của cậu ta.

“Chuyện đúng là như vậy.” Lâm Thiên Tầm hít sâu một hơi, cuối cùng cũng kể lại chân tướng toàn bộ sự việc.

“Nói cách khác, anh là nhiếp ảnh gia của một tạp chí giải trí, lúc chụp hình cho Hồ Phách bị anh ta hiểu nhầm là paparazzi, trong lúc

tranh cãi với nhau anh lại đánh trúng mắt anh ta, sau đó anh ta yêu cầu bồi thường, anh không có tiền bồi thường nên vẫn kéo dài, hôm nay muốn tìm em đến kể khổ không ngờ lại đụng phải cậu ta, thế nên anh nghĩ chi bằng gọi luôn anh hai anh đến giúp anh giải quyết việc này?” Cảnh Triệt tổng kết lại lời của Lâm Thiên Tầm.

“Ừm, là vậy đó.” Lâm Thiên Tầm gật đầu. Hồ Phách cũng không tỏ ra phản đối gì.

Trong lòng Cảnh Triệt nói thầm còn tưởng là anh ta muốn theo đuổi anh cơ. Còn tự mình phấn khích một hồi.

“Về tiền bồi thường, anh hai anh chắc sẽ không thờ ơ đứng ngoài cuộc chứ.” Cảnh Triệt nháy mắt với Lâm Thiên Tầm.

“Đúng đúng... Anh hai à...” Lâm Thiên Tầm nhìn về phía anh hai mình.

“Muốn bao nhiêu?” Lâm Thiên Sơn nhàn nhạt hỏi.

“À... Anh ta nói... Phải bồi thường mười vạn.” Lâm Thiên Tầm lí nhí.

Mọi người trầm mặc. Cảnh Triệt xem chút nữa đã mắng ra câu rồi, đây rõ ràng ràng là bắt chẹt còn gì! Cho dù Lâm Thiên Sơn có là tổng giám đốc đi chăng nữa, dùng một cái phải bồi thường mười vạn cũng... Mẹ nó quá đáng!

Thấy đương sự còn chưa phát biểu ý kiến, Cảnh Triệt chỉ biết yên lặng khinh bỉ thần tượng của mình ở trong lòng một phen.

Lâm Thiên Sơn mỉm cười nhìn Hồ Phách, “Cậu đã biết trước A Tầm là em trai của tôi?”

Hồ Phách liếc nhìn sang tỏ con ngoan ngoãn Lâm Thiên Tầm ngồi bên cạnh, sau đó lắc lắc đầu.

“Tạm thời tin cậu, mặc kệ ý đồ của cậu là gì, tôi cũng muốn nói một

điều, A Tầm là người trưởng thành, họa do em ấy gây nên thì tự mình giải quyết, chuyện này tôi sẽ không nhúng tay vào. A Tầm, anh còn có việc, đi trước.” Lâm Thiên Sơn nói xong bèn đứng lên, “Tiểu Triệt, cùng đi với tôi chứ?”

Cảnh Triệt vẫn đang tiêu hóa ý của Lâm Thiên Sơn, người này cứ thế mà bỏ mặc hả! Quá... ác! Aiz, là em trai mình đó! Aiz, bị người ta vơ vét tài sản đó!

“Vậy cậu cứ tâm sự tiếp với A Tầm đi, công ty có việc, tôi đi trước. Liên lạc sau.” Lâm Thiên Sơn mỉm cười xoay người đi.

Lâm Thiên Tầm trừng mắt nhìn anh hai rời đi, vẻ mặt cứng đờ cực kỳ.

“Tiểu Thiên, anh của anh không phải anh ruột sao...” Cảnh Triệt cả buổi mới thốt ra một câu.

“Rất đáng tiếc, là anh ruột đấy...” Lâm Thiên Tầm uể oải ghé lên bàn.

“Này... Anh có thể ký tên cho tôi không?” Cảnh Triệt nhìn Hồ Phách, nhẹ giọng hỏi. Lâm Thiên Tầm nghe được như thế bèn bốc hỏa: “Ký tên cái gì chứ! Người như vậy mà em còn...”

“Tôi là loại người thế nào vậy hửm?” Hồ Phách đột nhiên mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn.

“Anh anh anh... Không phải cổ họng của anh...” Lâm Thiên Tầm bắt đầu nói lắp.

“Cậu giải thích cho tôi trước đã, tôi là loại người gì vậy hửm.” Đôi mắt sắc bén của Hồ Phách nhìn Lâm Thiên Tầm.

“Tôi tôi tôi... Ý tôi không phải vậy... Anh anh anh...”

“Mười vạn tệ, một chút cũng không được thiếu.” Hồ Phách quay

sang Cảnh Triệt, “Cậu ta nói cậu là bạn bè duy nhất của cậu ta, vậy hôm nay cậu làm chứng luôn, cậu ta đánh tôi, ít nhất là trong một tuần tôi không có cách nào lên sân khấu, phải trì hoãn nhiều buổi ghi hình và chương trình truyền hình (1), hơn nữa còn tổn thất tinh thần, tôi muốn mười vạn là quá đáng sao?”

Cảnh Triệt khó xử. Dựa theo mức độ nổi tiếng hiện tại của EYE, mỗi tuần có ít nhất ba chương trình truyền hình cần phải ghi hình, bởi vì gần đây đang truyền bá tập mới ra, cho nên mỗi ngày đều có thông báo.

“Chuyện này, hay là, trả tiền theo từng đợt?” Cảnh Triệt đề nghị, “Hoặc là, dùng cách khác xí xóa luôn?”

“Còn có một lựa chọn.” Trong đôi mắt của Hồ Phách lóe lên sự đắc ý, “Tôi ở trong kí túc xá mà công ty sắp xếp không thoải mái, cậu để tôi đến nhà cậu ở, làm bảo mẫu một tháng cho tôi. Mười vạn tệ xem như xí xóa hết.” Hồ Phách nhìn về phía Lâm Thiên Tầm, chậm rãi nói ra đề nghị của mình.

Lâm Thiên Tầm hóa đá hoàn toàn. Ở cùng mình? Mặc dù chỗ mình thuê là hai phòng ngủ một phòng khách, nhưng mà người kia là ngôi sao đó, là ngôi sao thần tượng mà tùy thời đến chỗ nào thì chỗ nấy đều được ngàn vạn cô gái điên điên cuồng cuồng vây kín thành một vòng đó, cuộc sống của mình sẽ bị sự ầm ĩ này làm thành cái dạng gì đây! Mà, bảo mẫu, một tháng... Mặt của Lâm Thiên Tầm nhanh chóng đen như đáy nồi.

“Quyết định nhanh chút đi, trong vòng ba ngày trả mười vạn tệ, hoặc là tôi dọn đến nhà cậu cậu làm bảo mẫu một tháng cho tôi.” Hồ Phách không kiên nhẫn gõ lên bàn.

Cảnh Triệt đồng cảm nhìn Lâm Thiên Tầm. Xem ra Lâm Thiên Tầm là người đã nói một thì không có hai, bản thân mình cũng chỉ là một sinh viên nghèo, không có tiền cho Tiểu Thiên mượn, Tiểu Thiên đáng thương, hay là, cậu cứ để tên kia qua ở đi? Đang nghĩ ngợi, Lâm Thiên Tầm bỗng nhiên ngồi ngay ngắn: “Một tháng thì một

tháng! Sau một tháng anh phải lập tức dọn đi!”

Không phải là bảo mẫu một tháng thôi sao! Một sống một chết chịu đựng một tháng, ai bảo mình đánh ngôi sao rồi mắc nợ chứ, ai bảo mình không hiểu sao lại chọc anh hai đến mức ảnh không chịu trợ giúp chứ, anh hai nói đúng, mình là người trưởng thành rồi, tự mình gây ra rắc rối tự mình giải quyết!

Lâm Thiên Tầm hùng hổ khí thế bừng bừng không nghĩ tới rằng, xúc động nhất thời mà đồng ý chuyện này, về sau sẽ mang lại nhiều phiền phức hơn mình tưởng tượng.

Hồ Phách sau khi nghe thấy Lâm Thiên Tầm đã nhận lời xong lại đeo kính râm lên, thản nhiên nói câu: “Bạn của cậu làm chứng. Vậy nên cậu không được nuốt lời nữa. Sáng mai tôi sẽ dọn qua, phiền cậu dọn dẹp phòng xong xuôi. À mà, tôi còn có một con cún cưng. Cậu phải chuẩn bị một cái ổ cho nó đấy.”

Nhìn Hồ Phách tiêu sái rời đi, Cảnh Triệt và Lâm Thiên Tầm hai mặt nhìn nhau. Không chỉ làm bảo mẫu cho người ta, mà còn phải chăm sóc cún nữa?

Trời ơi, Lâm Thiên Tầm đã tạo ra phiền phức gì đây trời!

Cảnh Triệt về đến nhà tắm rửa sạch sẽ đã đến 6 giờ chiều, bởi vì dạo gần đây phải ôn tập thi cử nên xin nghỉ phép ở “Vân Luyến”, mới ngồi xuống mở sách ra đã nhận được tin nhắn của Triệu Gia Đồng.

“Hôm nay cái bản kế hoạch ngắn gọn của công ty MARS đã gửi cho tớ rồi, các bạn học trong lớp đã tự chia nhóm xong, tớ là tổ trưởng của cậu. Ngày mai sau khi thi xong nhóm nhỏ phải bắt đầu thảo luận với nhau. Có ý kiến gì, có thể nói luôn. Nhận được tin thì nhắn lại.”

Cảnh Triệt nhìn di động, nghĩ thầm: Ý kiến của tớ là có thể đổi tổ được không... Nhưng cuối cùng vẫn chỉ nhắn lại hai chữ: Nhận rồi.

Thật sự không muốn ở cùng một tổ với Triệu Gia Đồng, bởi vì bây giờ không xác định được thái độ của cậu ta là gì. Cảnh Triệt rất ghét loại chuyện không có cách nào ngăn cản được như thế này. Không có lí do để đổi tổ, còn rất mất tự nhiên. Cũng không thể nói vì tôi nghi ngờ cậu thích tớ nên không muốn cùng tổ với cậu.

Dù sao thì người ta cũng không nói thẳng ra “Tôi thích cậu.” Thế nào thì thế nấy đi, đừng tự mình đa tình nữa. Cảnh Triệt ngẫm lại, tiếp tục đọc sách.

Đến khoảng mười giờ đột nhiên có người gõ cửa. Cảnh Triệt mở cửa, là Đào Nhiễm và Chu Diệc Trạm đang đỡ Cố Tự Do say xỉn.

Cảnh Triệt vắt khăn mặt đưa cho Đào Nhiễm, Đào Nhiễm cẩn thận lau mặt cho Cố Tự Do, Cố Tự Do nằm trên giường lăn qua lộn lại, sau đó nước mắt chảy ra.

Cảnh Triệt bị nước mắt này hù dọa, đến bây giờ cậu vẫn chưa từng thấy Tự Do khóc. Ngay cả trong lúc phải khổ cực xoay xở với tiền bạc, thấy cậu ấy suy sụp, uất ức, căm phẫn, nhưng vẫn chưa từng thấy cậu ấy khóc bao giờ.

Chu Diệc Trạm thấy Cảnh Triệt ngây người, bèn nhẹ nhàng kéo cậu ra khỏi phòng ngủ của Cố Tự Do, thuận tay đóng cửa lại.

“Tự Do cậu ấy... Hôm nay cũng không đến họp lớp...” Cảnh Triệt nhìn Chu Diệc Trạm, “Sao lại thế này?”

“Mẹ cậu ấy, đã qua đời đêm qua. Sáng sớm cậu ấy nhận được điện thoại đã chạy đến bệnh viện, nhưng cha cậu ấy không cho cậu ấy tham gia lễ tang, chỉ cho cậu ấy nhìn thoáng qua xác trong bệnh viện, rồi đuổi cậu ấy ra ngoài...” Chu Diệc Trạm cảm thấy nói ra rất khó khăn, bởi vì hắn đã thấy nước mắt mắt đầu nổi lên trong mắt Cảnh Triệt.

Cố Tự Do đã từng có một thời come out. Lúc ấy y yêu một tên họa sĩ rất sâu đậm, người họa sĩ đó cũng nói sẽ đến Hà Lan kết hôn với

y. Mẹ nghe y nói sẽ không đi học nữa mà muốn đi ra nước ngoài với một người đàn ông, tức giận quá độ mà ngất xỉu. Y quỳ ở trước giường bệnh viện suốt một đêm, sau khi mẹ tỉnh lại chỉ nói không cần đưa con này nữa. Nhưng sau đây sức khỏe lại càng ngày càng kém, đơn vị của cha đột nhiên giảm biên chế, trong nhà bắt đầu túng quẫn. Họa vô đơn chí (2) là khi y phát hiện tên họa sĩ bảo muốn đến Hà Lan kết hôn đó không chỉ có mình y là người yêu. Cuối cùng trong một buổi chiều tại phòng vẽ tranh nhỏ hẹp u ám kia nhìn thấy hai thân thể lỏa lồ quấn quýt cùng một chỗ, y phần nộ đập nát những thứ trong phòng, sau đó không gặp lại tên họa sĩ kia nữa.

Lúc đó năm hai đại học cũng vừa khai giảng xong, y và Cảnh Triệt cùng nhau dọn ra ngoài. Từ đó về sau y bắt đầu điên cuồng làm việc, cũng trong thời gian đó, y biết mẹ bị mắc bệnh ung thư dạ dày.

CHÚ THÍCH:

(1): *Raw*: 要耽误多场演出和综艺节目 => *Đoạn này tớ tra baidu ra cái hình poster của Running Man nên liên tưởng đến các chương trình truyền hình hay đại loại vậy*

(2): *Họa vô đơn chí đại khái là đen rùi này đến đen rùi khác, như kiểu “tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa” (?)*

-----oOo-----

Chương 11: Thuận theo tự nhiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngoài cửa sổ đèn đóm rực rỡ.

Bởi vì lo lắng cho Cố Tự Do nên Đào Nhiễm vẫn chưa về, nằm xuống ngay bên cửa sổ cạnh Cố Tự Do.

Cảnh Triệt bước vào xem, thấy Cố Tự Do đang ngủ rất say nên không quấy rầy. Bước ra phòng khách, nhìn thấy Chu Diệc Trạm đang tựa vào cửa phòng ngủ của mình mỉm cười, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên một dòng nước ấm áp.

Đã gần một tuần trôi qua, vì để chuẩn bị thi cử nên không gặp Chu Diệc Trạm, chỉ gọi cho nhau vài cuộc điện thoại nhàn nhạt, hiện giờ nhìn thấy hắn đang đứng tùy ý như vậy trước mặt mình, bộ dáng như một lẽ tự nhiên như thế, quả thật trong lòng cũng cảm nhận được tư vị ngọt ngào.

Chu Diệc Trạm mặc một chiếc áo sơ mi trắng với đường nét được may rất khác biệt, tóc hơi dài một chút, nhưng vẫn toát lên vẻ sạch sẽ, thư thái và chỉnh tề, nơi khóe miệng nhếch lên một độ cong nhỏ, trong mắt tràn ngập sự nhu tình. Hắn thấp giọng mở miệng: “Tự Do rất kiên cường, đừng lo lắng.”

“Em... Thật ra không phải là em lo lắng, mà chỉ là...” Cảnh Triệt bước đến trước mặt hắn, đột nhiên rất muốn tựa đầu vào trong lòng người này.

“Ngốc, suy nghĩ nhiều quá rồi đấy. Cứ thuận theo tự nhiên đi, em hiểu không? Đừng sợ. Anh sẽ ở bên em.” Chu Diệc Trạm biết Cảnh Triệt đang nghĩ đến mình, nghĩ tới con đường gian khổ sau này, nghĩ

tới trách nhiệm gia đình và hậu quả sắp sửa phải đối mặt.

Cảnh Triệt hít hít cái mũi, vừa muốn mở miệng, giây tiếp theo đã bị một bàn tay lớn giữ lấy cổ rồi rơi vào một cái ôm ấm áp.

Chu Diệc Trạm ôm chặt cậu, hơi hơi cúi đầu dán vào sau tai Cảnh Triệt, giọng nói dịu dàng trầm thấp chậm rãi nói bên tai Cảnh Triệt: “Hãy tin anh.”

Cảnh Triệt không nói lời nào, hai tay vòng quanh vòng eo của hắn.

Hai người cứ ôm nhau như vậy một lúc, bỗng nhiên Chu Diệc Trạm khẽ cười nói: “Đêm nay anh không lái xe đến, làm sao giờ?”

Cảnh Triệt chờ ra một lúc mới phản ứng được ý hắn là không có phương tiện để về, mặt bỗng nhiên đỏ bừng. Đẩy hắn ra, ấp úng nói: “Có xe taxi mà...”, một bàn tay của Chu Diệc Trạm vẫn đặt trên vai cậu, cúi đầu nhìn vào mắt cậu.

“Thế thì anh... ngủ sô pha vậy...”, Chu Diệc Trạm nhìn đầu Cảnh Triệt đã cúi thấp đến độ sắp chạm mặt đất, trêu chọc trong mắt càng nhiều.

“Sô pha quá nhỏ.” Chu Diệc Trạm nâng mặt Cảnh Triệt lên, chỉ thấy mắt Cảnh Triệt liếc nhìn xung quanh mà không đối diện với mình.

“Vậy thì em ngủ sô pha cũng được...” Cảnh Triệt nói xong, trong lòng không khỏi thở dài: Đừng nhìn em nữa, anh có biết ánh mắt của anh yêu nghiệt lắm không!

“Như thế sao được, em mà ngủ sô pha thì anh sẽ rất áy náy đó. Hay là giống như lần trước đi, hai ta cùng nhau ngủ trên một giường.” Chu Diệc Trạm cười tủm tỉm.

“Hả?” Cảnh Triệt bị lời này hù dọa, “Lần trước? Em ngủ cùng anh khi nào cơ...” Vừa nói xong đã đột nhiên nhớ tới, lần trước đưa Chu Diệc Trạm về, lúc vừa vào cửa mình đã ngủ trên ghế sa lon, nhưng

ngày hôm sau tỉnh lại lại ở trên giường, chẳng lẽ Chu Diệc Trạm ôm mình đặt trên giường... OH NO! Mình cứ thế mà ngủ cùng ảnh trên cùng một cái giường vậy sao?

Cơ thể Cảnh Triệt phản ứng trước não bộ, đá một cước sang.

Chu Diệc Trạm vẫn cười, nhanh nhạy tránh được.

“Chỉ là anh nhìn em ngủ trên ghế sa lon quá cực khổ, cho nên tốt bụng chia nửa giường cho em thôi à.” Chu Diệc Trạm kéo người đang tức giận đến mức mặt càng lúc càng đỏ về phía mình: “Yên tâm đi, em ngủ cũng được lắm, không ngứa cũng không chảy nước miếng.”

“Anh còn nói nữa!” Cảnh Triệt vừa vội vừa thẹn.

“Được rồi được rồi, đã hơn mười hai giờ rồi, nếu em không đi ngủ thì mai định ngủ trong giờ thi ở trường sao?” Chu Diệc Trạm quyết đoán kéo bạn học Cảnh Tiểu Triệt không được tự nhiên vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Cảnh Triệt thở hổn hển, trong lòng vừa ngấm vừa nghĩ: Đây là phòng của ông đây đó, ông đây cần gì phải cam chịu như vậy chứ. Ngủ thì ngủ thôi chứ có cái gì đâu! Tôi chen cho chặt chết anh! Vừa nghĩ vừa cười xán lạn, nhảy lên giường trước Chu Diệc Trạm, tay chân dài mở ra hình chữ đại (大), chiếm luôn hai phần ba giường.

“Em ngủ thoải mái ngày mai mới thi tốt được, anh thì tùy nha.” Cảnh Triệt nói xong, đắc ý nhắm mắt lại, không để ý đến Chu Diệc Trạm nữa.

Chu Diệc Trạm đứng trước giường, nhìn tên nhóc nào đó bày ra nét trẻ con, khóe miệng không nhịn được mà nhếch cao lên.

Cậu cứ như thế mà mặc áo sơ mi mở phanh ra trước mắt hắn, tay chân thon dài trắng nõn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng nhàn nhạt vì đang cười rất đắc ý nên còn có má lúm đồng tiền, hàng lông

mi khe khẽ động dậy. Thị uy người khác chỗ nào đây chứ, rõ ràng là một bức “Nhâm quân thả hiệt”(1) hình người mà.

Chu Diệc Trạm chiến đấu nội tâm: Nhào lên hay không nhào lên, đây là cả một vấn đề.

Cảnh Triệt nhắm mắt cả buổi không nghe thấy động tĩnh gì, không kiềm được mở mắt ra bèn nhìn thấy Chu Diệc Trạm đang đứng ở trước giường cười tủm tỉm nhìn mình, cũng không nói câu nào.

“Anh làm gì mà cười gian thế.”

“Gian?” Chu Diệc Trạm sờ sờ mặt mình. Hình như là vậy thì phải, bạn học Cảnh Tiểu Triệt, em phải nhớ kĩ chuyện này đấy, sau này mà dám bày ra bộ dáng này trước mặt người khác, anh... anh sẽ... Haiz... Chu Diệc Trạm đau khổ thở dài, trong nháy mắt đã tiến lên một bước, đè lên Cảnh Triệt.

Cảnh Triệt nhìn mặt Chu Diệc Trạm trong nháy mắt đã phóng đại trước mắt mình, sợ tới mức hai mắt đều trừng lớn.

Khoảng cách gần như vậy, chóp mũi này chạm chóp mũi nọ. Chu Diệc Trạm ngắm đôi đồng tử đen trong suốt của Cảnh Triệt đang phản chiếu lại hình ảnh của mình,

Trong đầu Cảnh Triệt nổ tung, xong rồi, lại bị hôn nữa.

Chu Diệc Trạm hôn nhẹ một lúc, cảm giác người nằm dưới vẫn đang ở trạng thái khiếp sợ và bất an, bèn bắt buộc bản thân dừng lại. Nghiêng người nằm bên cạnh Cảnh Triệt, kéo chăn lên đắp thay cho cậu, khe khẽ nói: “Em không thích thì sau này anh sẽ chú ý hơn.”

Cảnh Triệt nghiêng đầu nhìn hắn, suy nghĩ, hơi dè dặt mà nói ra: “Xin lỗi anh, em... Chỉ là...”

“Không sao cả, anh đợi đến khi em đã chuẩn bị tốt.” Chu Diệc Trạm

vẫn mỉm cười như cũ, tắt đèn đầu giường.

Trong bóng tối, Cảnh Triệt vươn tay ôm lấy eo của Chu Diệc Trạh, rúc đầu thật sâu trước ngực hắh. Giọng nói rầu rĩ từ trong lòng Chu Diệc Trạh truyền đến: “Em sẽ không để anh phải đợi lâu đâu.”

Chu Diệc Trạh vỗ vỗ sau lưng cậu, ôm cậu chặt hơn nữa.

Người nghiêm túc với tình yêu, sẽ luôn do dự thật lâu, mà nếu lí do do dự là vì quyết định có nên thật tâm trao đi hay không, vậy hãy để cho sự do dự này thêm chút thời gian nữa, nhận được chân tâm, chẳng phải cũng rất tuyệt hay sao.

Cảnh Triệt, em có thể do dự, chỉ cần anh biết mình vẫn kiên định là được rồi.

Sáng sớm hôm sau, khi Cảnh Triệt tỉnh dậy trong tiếng oanh tạc của đồng hồ báo thức, phát hiện ra mình đang ở trong trạng thái cuộn người, được Chu Diệc Trạh ôm vào trong lòng, tim bắt đầu đập nhanh.

Mau chóng trở mình dậy rồi rửa mặt thay quần áo, nói với người trên giường một câu: “Lúc em đi thi thì nhớ khóa cửa cho kỹ” đã vội chạy ra ngoài.

Chu Diệc Trạh xem thời gian, xoay người muốn tiếp tục ngủ, lại nghe thấy bên ngoài cửa tiếng loảng xoảng đầy hỗn loạn từ chỗ Cố Tự Do “Cảnh Tiểu Triệt cậu chờ tớ chút với hôm nay là thi về quảng cáo tâm lý học hả?” rồi cả tiếng hô của Đào Nhiễm “Tự Do em nhớ mua bữa sáng mà ăn đó buổi trưa thi xong đứng ở cổng trường chờ anh anh đến đón em...”, Chu Diệc Trạh bỗng nhiên nghĩ tới hôm nay là ngày thi cuối cùng của Cảnh Triệt và Cố Tự Do, vậy tức là, nhóc con kia sắp được nghỉ rồi.

Tâm trạng của Chu Diệc Trạh tốt lên, hô vọng một tiếng ra ngoài cửa: “Tiểu Đào Tử, buổi chiều tớ đến cùng cậu!”

Cảnh Triệt nhìn mấy người trong tổ nhỏ của mình, trong lòng vừa mừng vừa đau khổ.

Mừng chính là vì Cố Tự Do ở trong cùng một tổ với mình, trong tổ còn có Dương Nghĩa và một bạn nữ thành tích cực tốt nhưng cũng rất cường hãn, bí thư chi đoàn Lương Sảng, hai người này và mình cũng coi như tương đối quen thân. Khổ nỗi là, tổ trưởng tất nhiên chính là Triệu Gia Đồng.

Năm người ra sân cỏ đẳng sau dãy lớp học tìm chỗ ngồi xuống, chuẩn bị bắt đầu thảo luận.

Tuy rằng hôm qua Cố Tự Do cũng nhận được tin nhắn thông báo, nhưng bởi vì lúc ấy tâm trạng rất xấu nên hoàn toàn không để ý đến, lúc này tuy vẫn tạm thời ở lại nhưng lại vì không tham gia họp lớp nên không hiểu chút gì. Triệu Gia Đồng nói qua về tình hình, Cố Tự Do nghe xong lại nhàn nhạt đáp: “Tớ đi đây.”

“Vì sao?” Triệu Gia Đồng hỏi.

“Nghỉ hè tớ còn có việc khác, không định đi thực tập. Cho nên cũng không cần phải tham gia mấy cái tuyển chọn dự án như vậy.”

“Đây là hoạt động của lớp...” Triệu Gia Đồng hơi sốt ruột.

“Không phải chúng ta có 31 người sao, chắc chắn sẽ có một tổ có nhiều người hơn, các cậu cử một người sang là được. Ngại quá, thật sự là tớ đã có sắp xếp khác rồi.” Giọng điệu của Cố Tự Do rất kiên định.

“Tự Do. Cậu...” Cảnh Triệt vừa định hỏi, điện thoại của Cố Tự Do vang lên.

“A lô, em còn ở trong này, anh chờ chút nữa, em ra liền.” Cố Tự Do nói chuyện điện thoại xong, mỉm cười với Triệu Gia Đồng: “Nhà tớ có việc rồi, phải đi trước. Về chuyện tuyển chọn dự án lần này, tớ thật sự không có hứng thú cũng không có thời gian, thật ngại quá.”

Dương Nghĩa và Lương Sảng không nói gì, Cảnh Triệt thấy Dương Nghĩa bày ra vẻ không sao hết, Lương Sảng có chút không vui, mà Triệu Gia Đồng lại cực kỳ không yên lòng.

Thật ra Cảnh Triệt hiểu được sự sắp đặt của Triệu Gia Đồng. Mình và Cố Tự Do là bạn tốt với nhau, xếp trong cùng một tổ, cũng không sợ mà cố ý tìm gặp Cảnh Triệt. Nhưng lại không nghĩ đến việc Cố Tự Do muốn rời đi, Triệu Gia Đồng quả thật rất lo lắng Cảnh Triệt cũng sẽ không tham gia nữa.

“Tiểu Triệt, tớ đi trước, phải về nhà một chuyến.” Cố Tự Do đứng dậy nhìn Cảnh Triệt.

“Ừm, chú ý an toàn, có vấn đề cứ gọi điện thoại cho tớ.” Cảnh Triệt gật đầu hiểu rõ.

Triệu Gia Đồng thấy Cảnh Triệt không có ý muốn rời đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đang muốn nói chuyện thì Cố Tự Do mới bước ra được vài bước lại quay đầu lại: “À đúng rồi, Chu Diệc Trạ cũng ở ngoài cổng trường đó...”

Cảnh Triệt nghe thấy mà sửng sốt, lập tức lên tiếng trả lời: “Bảo anh ấy đi trước đi, chốc nữa tớ sẽ liên lạc với anh.” Ngấm lại không biết Chu Diệc Trạ qua đây để làm gì.

Triệu Gia Đồng tâm tình không ổn định nhìn Cảnh Triệt đang thất thần, nhẹ ho khan một tiếng.

“Bây giờ chúng ta ít đi một người, làm sao mà thảo luận đây.” Dương Nghĩa lười biếng nằm xuống cỏ.

“Cố Tự Do cũng vô trách nhiệm quá!” Lương Sảng bắt mẫn lắm bầm.

“Trước khi chia tổ cũng không trưng cầu ý từ cậu ấy, là tớ thất trách.” Triệu Gia Đồng vội vàng trấn an hai người kia, “Tối nay tớ

sắp xếp lại một chút, ngày mai chúng ta lại hẹn thời gian đi.”

Ba người còn lại từ chối cho ý kiến. Dương Nghĩa đứng lên vỗ vỗ bả vai Cảnh Triệt: “Hôm đó tớ thấy vị tổng giám đốc Lâm nói chuyện với cậu bên ngoài lớp, hai người quen nhau sao?”

Cảnh Triệt lần nữa lại cảm thấy phiền lòng với bản chất “buôn chuyện” của cậu ta.

“Tớ chỉ quen em trai anh ta thôi, gặp anh ta cũng chỉ có hai lần, hôm đó chẳng qua chỉ là chào hỏi.”

“Hả? Cậu quen biết vị tổng giám đốc của công ty MARS?” Lương Sảng vừa nghe đã thấy hứng thú.

“Thật sự là chỉ gặp nhau có hai lần, không tính là quen thân gì.” Cảnh Triệt khó xử.

“Đầu năm nay không phải chỉ cần quen biết thôi là được sao. Tớ thấy tổ mình rất có hy vọng!” Dương Nghĩa ôm ghì lấy cổ Cảnh Triệt cười xấu xa: “Tranh thủ mấy ngày này gặp thêm vài lần, rồi có khi chúng ta sẽ được đi cửa sau luôn không chừng.”

“Cậu vẫn nên suy nghĩ làm sao để làm dự án cho tốt đi.” Cảnh Triệt đẩy đầu cậu ta ra.

“Đúng rồi đúng rồi, tổng giám đốc Lâm thoát nhìn thật trẻ, lại đẹp trai nữa, anh ta có bạn gái chưa?” Lương Sảng hỏi.

“Chị đại à chị tha cho em đi, em cũng không rõ lắm.” Cảnh Triệt vừa đánh hơi thấy mùi “tám chuyện” đã đau đầu.

“Cậu chết tâm đi. Dù người ta không có bạn gái thì cũng không đến lượt cậu... Nhìn lại, nhìn lại chính mình đi!” Dương Nghĩa nói xong cười ha ha, Lương Sảng đập một cú, hai người vừa đánh nhau vừa cười đùa.

Cảnh Triệt đứng ở bên cạnh nhìn Dương Nghĩa bị Lương Sảng nắm tay này đá chân kia mà cười hả hê, giọng của Triệu Gia Đồng nhàn nhạt truyền tới từ bên người.

“Tớ còn sợ cậu cũng sẽ không tham gia nữa.”

“Ha ha, dù sao cũng rảnh mà.” Cảnh Triệt quay đầu lại nhìn Triệu Gia Đồng, mỉm cười, “Vây sắp xếp thời gian xong thì phiền cậu thông báo cho tớ, không có chuyện gì khác nữa thì tớ đi trước.”

“Cảnh Triệt, tớ...” Triệu Gia Đồng muốn nói lại thôi.

Cảnh Triệt nghĩ thầm, tốt nhất là cậu cứ nói ra đi rồi chúng ta giải quyết luôn cũng được, nhưng về mặt Triệu Gia Đồng biến hóa hồi lâu vẫn thờ dài nặng nề, không nói gì nữa.

Cảnh Triệt cười cười, xách ba lô trên cổ lên, xoay người. Vòng qua dãy lớp học đã nhìn thấy Chu Diệc Trầm hai tay rút túi quần, đứng thong thả trước bảng tuyên truyền ngắm poster màu sắc rực rỡ bên trong.

“Em tưởng anh đi trước rồi.” Cảnh Triệt bước đến đứng bên cạnh hắn.

Chu Diệc Trầm quay đầu lại, trong mắt tràn đầy ý cười: “Không sao cả, anh đợi em. Hơn nữa ngắm nhìn trường học này, tâm trạng đúng là khác thường. Lên đại học thật nhàn rồi, rất thoải mái.”

“Anh thoải mái anh ấy chứ gì.” Cảnh Triệt vừa thốt ra mới ý thức được lời mình vừa nói, vội quay đầu nhỏ giọng nói: “Thực lòng xin lỗi anh, em thường thô lỗ quá, chưa nghĩ đã...”

“Anh rất vui.” Chu Diệc Trầm ngắt lời giải thích của cậu, “Anh chỉ thoải mái cuộc sống đại học mà thôi, là cuộc sống đại học của chính anh. Mà điều làm anh vui chính là vì những lời này của em đã chứng tỏ rằng em có để ý đến anh, em ghen!”

Cảnh Triệt nhìn thấy Chu Diệc Trạm đầy vẻ trêu tức lại còn cười xấu xa, bèn cầm ba lô ném sang.

Chu Diệc Trạm tránh được, lấy ba lô cậu khoác lên vai mình: “Anh xin lỗi anh xin lỗi mà. Anh trai anh chiều nay gọi điện bảo đêm nay EYE có buổi gặp mặt fans nho nhỏ, hỏi xem em có muốn đi hay không.”

“Thật?” Cảnh Triệt mừng rỡ.

“Muốn đi thì mau lên nào. Đi ăn cơm trước, sau đó anh chở em tới.”

Cảnh Triệt cười híp mắt nhìn Chu Diệc Trạm, bỗng nhiên nháy mắt một cái, bắt chước bộ dáng của địa chủ ác bá: “Làm tốt lắm, muốn cái gì, đại gia em đây thưởng cho anh!”

Chu Diệc Trạm dịu dàng xoa đầu cậu: “Tên nhóc xấu xa nhà em!”

Triệu Gia Đồng đứng trong bóng tối chỗ rẽ vào dãy dạy học, từ xa nhìn thấy hai người nơi bảng tuyên truyền đang đưa lưng về phía mình, tay nắm lại thành quyền thật chặt.

CHÚ THÍCH

(1): “*Nhâm quân thái hiệt*”: Cái này mình có tra baidu, kiểu như bức tranh câu dẫn người ta đến, muốn làm gì thì làm cái đó ý (?)

-----oOo-----

Chương 12: Anh yêu của em (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chu Diệc Trạm cảm thấy cực kỳ hối hận.

Lúc hắn đưa Cảnh Triệt đến tòa cao ốc tổ chức buổi gặp mặt fans đã thấy trước cửa có hơn một nghìn fans hâm mộ vây quanh, giờ bảng, giăng banner, cầm poster cỡ bự, âm ỉ nhón nháo, mà toàn bộ đều là các cô gái mười sáu mười bảy tuổi.

“Hóa ra nội tâm của em cũng giống như thiếu nữ tuổi thanh xuân à nha...” Chu Diệc Trạm cảm thán. Cảnh Triệt đang hưng phấn không thèm so đo với câu châm chọc của hắn, mở cửa xe bước xuống.

“Em chờ anh chút với, dù sao anh cũng phải tìm anh trai anh nữa!” Chu Diệc Trạm xuống xe hô lớn với cậu. Cảnh Triệt ngẩng lại thấy cũng đúng, vì thế bèn xoay người vọt đến trước mặt Chu Diệc Trạm: “Vào nhanh nào vào nhanh nào!”

Chu Diệc Trạm gọi điện thoại, kéo Cảnh Triệt vào tòa cao ốc, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đeo kính mặc tây trang rất nho nhã bước tới.

“Là Chu tiên sinh và Cảnh tiên sinh sao? Tôi là người đại diện của EYE, Văn Lạc.”

“Văn tiên sinh, đã làm phiền anh rồi.” Chu Diệc Trạm mỉm cười bắt tay với Văn Lạc. Cảnh Triệt cũng bắt tay Văn Lạc, trong lòng không kiềm nén được sự kích động.

“Các thành viên vẫn đang hóa trang, trước tiên tôi đưa hai cậu đến phòng nghỉ, chút nữa chúng ta sẽ trực tiếp đến bên trong hội trường.” Văn Lạc cùng hai người vào thang máy. Cảnh Triệt lặng lẽ giật tay áo của Chu Diệc Trạm, Chu Diệc Trạm thấy mắt cậu chỉ

thiếu điều không phát sáng lấp lánh như sao nữa thôi, còn xụ mặt trừng mắt liếc hắt, khiến hắt không kiềm được mà nở nụ cười.

Văn Lạc nhìn sang Cảnh Triệt: “Cảnh tiên sinh chắc là còn đang học cấp ba chẳng, hôm nay trốn học sao?”

Trong lòng Chu Diệc Trạm trộm cười to, Cảnh Triệt cúi đầu xấu hổ: “Thực ra, tôi đã là sinh viên năm ba rồi...”

Văn Lạc bật cười: “Vậy ngại quá...”

“Không sao. Phần đông số người thích EYE đều là học sinh cấp ba, ngài hiểu lầm cũng là điều dễ hiểu.” Cảnh Triệt âm thầm véo Chu Diệc Trạm.

“Không phải lí do này, mà thật sự là, Cảnh tiên sinh ngài... Ha ha... Ngài có hứng thú với ngành giải trí không?” Văn Lạc cười tủm tỉm nhìn Cảnh Triệt.

“Hả?” Cảnh Triệt không hiểu.

“Văn tiên sinh, chúng ta đến nơi rồi.” Chu Diệc Trạm mở miệng cắt ngang hai người. Văn Lạc sửng sốt, lập tức hiểu ý, mỉm cười nói: “Chu tiên sinh, mong ngài thứ lỗi cho.”

Chu Diệc Trạm khẽ gật đầu, không nói gì. Cảnh Triệt vẫn bày ra vẻ mặt nghi hoặc thì cửa thang máy đã mở, Chu Diệc Trạm kéo cậu ra ngoài.

Đội trong phòng nghỉ không quá nửa giờ, Văn Lạc đã đưa hai người đi xuyên qua hành lang vào một trường quay (2). Chu Diệc Trạm chỉ cảm thấy bên tai mình đều là tiếng hét chói tai, Cảnh Triệt nắm thật chặt lấy tay hắt, hai người ngồi xuống chỗ ngồi đã được sắp xếp ở phía trước, các nữ sinh bên cạnh không ngừng hô khẩu hiệu hoặc là mấy câu linh tinh như “Lam Thiên em yêu anh” “Hồ Phách đẹp trai nhất!”

Chu Diệc Trạm cảm thấy cực kỳ hối hận. Hắn thấy mình ầm đầu quá làm chi rồi nói với Cảnh Triệt về buổi gặp mặt này, nhóm nhóc con này quá điên cuồng. Hắn thấy Cảnh Triệt đang nói gì đó với mình, nhưng không nghe được lời cậu nói.

Cảnh Triệt tính hỏi Chu Diệc Trạm có đem camera theo hay không đã nhìn thấy các nữ sinh ở bên cạnh đang hô hào bỗng đứng lên toàn bộ, quay đầu, ba thành viên của EYE đã đứng trên sân khấu.

Bên trái là Hồ Phách trang điểm tông xám khói, lạnh lùng đậm nhiên; chính giữa là Lam Thiên có một mái tóc dài được buộc cao sau gáy, xinh đẹp đoan chính; bên phải là Tiểu Khê nhỏ tuổi nhất, tóc quả dừa (3) vàng óng suôn mượt, vô cùng hoạt bát đáng yêu.

Bởi vì đây chỉ là một buổi gặp mặt nho nhỏ nên hội trường chỉ không đến một nghìn người, nhưng chỉ bằng sự nhiệt tình của một nghìn fans hâm mộ này cũng đủ để không khí trong hội trường HIGH hẳn lên.

Lần này Cảnh Triệt được đường đường chính chính ngắm ba người trên sân khấu, tâm trạng tương đối kích động. Nhưng suy cho cùng cậu vẫn là nam sinh, vậy nên cũng chỉ chăm chú nhìn chằm chằm lên sân khấu, không giống những nữ sinh đang la hét mê mẩn liệt phé bên cạnh.

Trên sân khấu, đầu tiên ba người hát ca khúc đầu tay, rồi hát một bài trong album “Cánh”, sau đó lại hát ca khúc chủ đề trong album mới “Quang chi luyến” (*Tạm dịch: Ánh sáng tình yêu*). Các fans trong hội trường vừa la hét vừa hát theo rất to, khiến Chu Diệc Trạm thấy đau đầu kinh khủng.

Rốt cuộc sau khi hát xong ba bài cũng đến phần mỗi thành viên thể hiện từng bản lĩnh của riêng mình. Một đoạn múa đơn của Hồ Phách vừa mạnh mẽ vừa uyển chuyển, vừa tinh tế vừa linh hoạt nương theo điệu nhạc, khiến Chu Diệc Trạm dù không phải người trong nghề cũng cảm nhận được niềm vui thích và đam mê trong đó. Tiểu Khê đánh một bộ trống Drum Kit, không nghĩ tới cậu nhóc thoát nhìn

có vẻ gầy gò ốm yếu này lúc đánh trống lại mang theo vẻ nghiêm túc, sức lực rất mạnh mẽ. Cuối cùng là Lam Thiên đi ra, cầm theo một chiếc đàn ghi-ta, ánh sáng chiếu vào người anh, dịu dàng quyến luyến, mà lúc vừa mở miệng, giọng hát trong trẻo và êm dịu làm Chu Diệc Trạm hết sức kinh ngạc.

Hắn chưa bao giờ biết giọng ca của Trương Tử là như vậy. Trước kia bọn họ cũng thường xuyên đi KTV, nhưng mỗi lần đều là một nhóm người tranh nhau cái micro, Trương Tử thì ngồi im lặng trong góc mỉm cười nhìn mọi người, thỉnh thoảng ở nhà cũng khe khẽ hát hò, nhưng cũng chỉ nhỏ giọng tùy ý ngâm nga mà thôi.

Tiếng hát của anh êm tai như thế, trong nháy mắt Chu Diệc Trạm bỗng cảm thấy có lẽ năm ấy Trương Tử rời khỏi mình là chuyện rất đúng đắn, giọng hát như vậy, không được cất lên quả thật là đáng tiếc.

Cũng chính trong nháy mắt này, Chu Diệc Trạm cảm thấy bản thân mình nói không chừng còn có thể làm bạn bè với người ở trên sân khấu này thử xem, bởi vì từ lâu trong lòng hắn đã hoàn toàn tha thứ cho việc vứt bỏ và rời đi của anh năm đó.

Quay sang nhìn Cảnh Triệt, tên nhóc này nhìn lên sân khấu không chớp mắt, đôi mắt sáng rõ, má lúm trên gương mặt như ẩn như hiện, tay cậu còn đang bị mình nắm chặt trong tay.

Bỗng nhiên Chu Diệc Trạm hy vọng thời gian ngừng lại trong khoảnh khắc này, có tiếng hát tuyệt vời, còn có người tuyệt mỹ trước mắt.

Lúc Chu Diệc Trạm hồi thần thì bài hát của Lam Thiên đã sắp hát xong, chỉ nghe được câu cuối *“Còn có thể quay trở lại được nữa không đây người yêu của em, anh yêu của em.”*

Màn diễn kết thúc, hội trường im lặng khác thường. Chu Diệc Trạm nhìn nữ sinh bên cạnh đang gạt nước mắt, khe khẽ hỏi Cảnh Triệt: “Sao thế?”

Cảnh Triệt biết tổng tên này chắc chắn đã thất thần rồi, bèn ghé sát tai hắn nói một câu: “Bày tỏ tình yêu với anh đó, đúng là đàn gảy tai trâu.”

Chu Diệc Trạh nhìn lên, bởi vì khoảng cách rất gần nên hắn biết rằng Lam Thiên đang nhìn mình từ phía sân khấu.

“Em... hơi đau đầu, chúng ta về đi.” Cảnh Triệt nhìn sang sân khấu, bỗng nhiên cảm thấy dường như tất cả vừa xa xôi như vậy, vừa không thực như thế.

Vừa rồi Lam Thiên ở trên sân khấu hát bài “Anh yêu của em”, là bài hát nằm trong album mới ra. Trước khi album ra mắt đã nghe loáng thoáng đây là bài hát mà Lam Thiên viết cho mối tình đầu của mình, là sáng tác dựa trên tình cảm chân thật của anh. Trong bài hát anh nhớ lại những hồi ức tốt đẹp của trước kia, đồng thời cũng phảng phất biểu lộ niềm hy vọng muốn được vun đắp lại những điều tốt đẹp ấy. Bởi vì ca từ vừa chân thực vừa tinh tế, nhịp điệu vừa duy mỹ vừa ưu thương, hơn nữa còn mời đạo diễn chuyên môn từ Hàn Quốc sang quay MV, nên khiến những ai đã từng nghe qua bài hát này đều bị tình yêu được khắc diễn trong đó cảm động sâu sắc, trước đây khi Cảnh Triệt nghe thấy cũng không phải ngoại lệ. Chẳng qua là, vào thời điểm ấy cậu không biết nhân vật chính trong bài hát này, lại là Chu Diệc Trạh.

Chu Diệc Trạh cũng không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, ánh mắt Lam Thiên ban nãy vừa đảo qua khiến hắn không hiểu sao lại thấy bất an. Vì thế kéo Cảnh Triệt khom người đi ra khỏi trường quay.

Bước ra ngoài tòa cao ốc, thấy còn rất nhiều fans hâm mộ không vào được đang đứng đợi dưới tầng, tâm trạng của Cảnh Triệt chùng xuống.

Cậu chưa từng có loại cảm giác này, hình như là không hiểu sao lại đánh mất cái gì đó, không thể trách móc lên đầu bất cứ người nào, chỉ biết âm ức nói không nên lời.

Chu Diệc Trạm vẫn nắm lấy tay cậu, có người liếc sang, có người âm thầm chỉ trỏ. Cảnh Triệt chỉ một mực cúi đầu đi theo Chu Diệc Trạm, mãi cho đến lúc ngồi vào trong xe rồi, cậu mới hít vào một hơi thật sâu.

“Xin lỗi anh, em cũng không biết em làm sao cả. Có lẽ... Có lẽ là do tự nhiên động kinh lên không chừng... Anh đừng lo cho em, em về ngủ một giấc là ổn thôi...” Cảnh Triệt cũng không nhìn Chu Diệc Trạm, chỉ lẩm bẩm một lúc.

Chu Diệc Trạm còn tưởng thân thể cậu không thoải mái, bây giờ xem ra là do tên nhóc này đột nhiên giận dỗi, vì thế cười cười, kéo đầu cậu xoa xoa: “Em nói chứ bọn em theo đuổi thần tượng để làm gì, theo được rồi lại cảm thấy nhạt nhòa mà thôi à. Vậy nên sau này đừng đuổi theo nữa. Ngôi sao thần tượng dù gì cũng chỉ là người bình thường, ở trong mắt anh, em còn tốt hơn bọn họ gấp nhiều lần!”

Cảnh Triệt để mặc cái ôm của Chu Diệc Trạm, khó chịu trong lòng tầng tầng lớp lớp nảy lên, lúc thấy nước mắt sắp sửa tràn mi bèn vùi mặt vào trong ngực Chu Diệc Trạm.

Chu Diệc Trạm còn đang nói giỡn bỗng cảm thấy có dòng chất lỏng ấm áp xuyên qua áo sơ mi, thấm ướt làn da trước ngực.

Cảnh Triệt khóc? Chu Diệc Trạm bỗng nhiên cảm thấy sự hoảng hốt trước nay chưa từng có. Cho tới nay tên nhóc này hoặc im lặng hoặc ngại ngùng hoặc ngốc nghếch, luôn bày ra bộ dáng tươi cười hớn hở, vốn tưởng rằng hôm nay em ấy có thể trông thấy thần tượng mình thích sẽ rất vui vẻ, nhưng không hiểu sao tâm trạng em ấy lại không tốt mà rời đi, lúc này lại rơi nước mắt trong lòng mình. Ngẫm lại một lúc, hình như là sau khi Lam Thiên hát xong bài hát đó, tên nhóc này bắt đầu không vui thì phải.

Xem ra mấu chốt vẫn là do mình cả. Chu Diệc Trạm nâng đầu Cảnh Triệt lên, Cảnh Triệt lại không ngừng rụt lại.

“Anh biết vì sao em không vui rồi.” Chu Diệc Trạm nói xong, đưa khăn tay cho cậu, kết quả Cảnh Triệt chỉ lấy khăn che mặt, vẫn cúi đầu.

“Tiểu Triệt, em không tin anh sao?”

Cảnh Triệt trầm mặc.

“Tiểu Triệt?”

“Thật ra, là em không tin chính mình.” Giọng nói của Cảnh Triệt nghèn nghẹn, “Thôi mà em không sao đâu, em vẫn luôn như thế này mà, thật sự là chẳng sao hết...”

Cảnh Triệt khẽ dụi mắt, nhếch miệng cười: “Em thật ngu quá ấy, tự mình làm khổ mình. Em tin anh.”

Chu Diệc Trạm nhìn đôi mắt cậu hồng hồng, trong lòng tựa như bị người khác dùng sức nhéo một phen, vừa buồn bực vừa đau lòng.

“Được rồi được rồi, anh đừng bày ra vẻ oán phụ nhìn em nữa, về nào, em còn phải đuổi bản thảo.” Cảnh Triệt gắng gượng cười, Chu Diệc Trạm tuy cảm thấy nụ cười này thật sự rất đẹp, nhưng đồng thời cũng làm lòng mình càng thêm chua xót lẫn thương yêu.

Lâm Thiên Sơn nhìn thấy Cảnh Triệt lần nữa là ở trong phòng hội nghị của công ty mình.

Bởi đã đi ra nước ngoài công tác hơn một tuần nên thực tập sinh được chọn lựa giao cho giám đốc phòng kế hoạch phụ trách. Sau khi trở về nhìn dự án và danh sách mới biết được tổ nhỏ của Cảnh Triệt đã đạt được tư cách thực tập.

Thứ hai này là ngày năm người bọn họ chính thức bắt đầu thực tập, hôm nay vừa đến công ty làm quen với các phòng trước, sau đó giám đốc phòng kế hoạch giới thiệu về nội dung công việc cho bọn họ một chút, rồi lại phân mỗi người đến mỗi tổ khác nhau, bận bận

rộn rộn cả ngày, lúc sắp tan tầm lại nhận được thông báo tổng giám đốc đi công tác đã về, muốn gặp mặt bọn họ.

Năm người ngồi trong phòng họp, Lương Sảng không ngừng nhìn về phía cửa, cực kỳ mong chờ tổng giám đốc tiến vào.

Dương Nghĩa vẫn nhàn nhã nói mát câu được câu không, nữ sinh thay thế vị trí của Cố Tự Do là Trương Đình Đình thì lại không ngừng đỡ kính mắt có vẻ rất hồi hộp. Triệu Gia Đồng yên lặng ngồi không tỏ vẻ gì. Trong lòng Cảnh Triệt cũng rất sốt ruột, bởi hôm nay là sinh nhật của mình, Chu Diệc Trầm và Cố Tự Do đều ở “Vân luyến” chờ cậu đến để chúc mừng.

Lâm Thiên Sơn vừa bước vào đã nhìn thấy Cảnh Triệt cúi đầu cầm điện thoại nhắn tin, bước đi của hắn không khỏi có ý phát ra âm thanh nặng nề hơn, Cảnh Triệt ngẩng đầu, vẻ mặt mơ màng. Lâm Thiên Sơn thầm nở nụ cười trong lòng, trên mặt lại không lộ vẻ gì.

Nói chút lời mà nhà lãnh đạo cần nói, cổ vũ người trẻ tuổi, cũng nói sơ qua tình hình ở công ty, hỏi mấy người ngày đầu tiên đi làm có cảm tưởng gì không, Lâm tổng giám đốc đã từng kinh qua vô số người rớt cuộc cũng phát hiện trạng thái không yên lòng của bạn học Cảnh Tiểu Triệt càng lúc càng trầm trọng.

Hắn là hẹn gặp mặt người kia đi, cho nên mới nôn nóng như vậy. Trong lòng đoán như thế, Lâm Thiên Sơn cố tình nói chậm hơn.

Hắn cảm thấy bản thân lúc này giống như một thể mâu thuẫn, vốn dĩ hoàn toàn có thể chấm dứt cuộc nói chuyện vô nghĩa này ngay lập tức, nhưng vừa nghĩ tới sau khi nói xong, tên nhóc này sẽ gặp người đàn ông kia, hắn lại hy vọng cuộc nói chuyện này có thể tiếp tục mãi.

Quả là một ý tưởng u ám và ác độc. Lâm Thiên Sơn cũng bắt đầu tự khinh bỉ chính mình.

Liếc mắt thấy mấy người khát cũng dần dần rơi vào trạng thái lơ

đăng, Lâm Thiên Sơn hiểu rằng cuộc nói chuyện này thật sự nên kết thúc rồi. Nói câu cuối “Vây hôm nay cứ như thế đi, mong rằng ba tháng sắp tới các cô cậu sẽ có thu hoạch của riêng mình” xong, Lâm Thiên Sơn thấy trên mặt Cảnh Triệt dường như sáng rõ hơn, cười tươi về phía mình.

Không có cách nào khác để ngăn cản được nữa, thật sự là không có cách nào khác để ngăn cản được ánh sáng tỏa ra bốn phía từ khuôn mặt tươi cười ấy. Lâm Thiên Sơn thở dài, đứng ở phía trước cửa sổ nhìn xuống tầng, Cảnh Triệt vừa gọi điện thoại vừa băng qua đường cái, vẫy tay ngời vào một chiếc xe taxi.

Hôm nay “Vân luyến” ngừng buôn bán, lúc Cảnh Triệt đến, ba người khác đang thay nhau xem xem quà mỗi người định tặng cho Cảnh Triệt là gì.

Ngay khi Cảnh Triệt vừa vào cửa, ba người lập tức giấu quà ở phía sau. Cảnh Triệt bồ nhào đến, miệng la to: “Đừng giấu diếm nữa, sớm muộn gì cũng sẽ cho em cả thôi!”

“Gì chứ quà của anh chỉ là một cái hộp rỗng tuếch mà thôi!” Đầu tiên là Đào Nhiễm giữ khư khư món quà của mình ở phía sau.

“Đúng thế đúng thế, tớ cũng chẳng có tiền mua quà cho cậu.” Cố Tự Do phụ họa.

Cảnh Triệt xoay người nhìn sang Chu Diệc Trạ, hung tợn nói: “Anh thì sao?”

“Bản thân anh chính là quà...” Chu Diệc Trạ còn chưa nói xong, xung quanh đã đầy tiếng nôn mửa.

“Được rồi em sẽ không nôn nóng nữa, bánh ngọt đâu?”

“Cậu đúng là một tên nhóc con!” Đào Nhiễm cốc đầu cậu, “Bánh ngọt không có, mà rượu thì đủ no.”

“Em không uống rượu được mà, anh cũng không phải không biết.” Cảnh Triệt than thở ngồi xuống bên cạnh Chu Diệc Trạ. Chu Diệc Trạ cười ghé vào tai cậu: “Quà của anh chỉ có thể để cho một mình em xem mà thôi, đừng nóng vội.”

Tai Cảnh Triệt bị hơi thở của hấn phả ra đem lại cảm giác tê dại lẫn ngứa ngáy, vội quay đầu đi không dám nhìn hấn.

“Được rồi không đùa nữa, quà của Chu Diệc Trạ bọn tớ không có chút hứng thú nào để xem đâu, còn đây là quà của tớ.” Cố Tự Do đưa cho Cảnh Triệt một cái hộp, mở ra vừa thấy đúng là bộ tác phẩm toàn tập của một vị tác gia mà Cảnh Triệt thích, Cảnh Triệt vui quá nắm tay Cố Tự Do, mãi đến khi hai người khác bắt mắt ho khan.

Lúc đến lượt Đào Nhiễm, đưa quà xong anh lại quay về cái kiểu cười tủm tỉm như cũ. Cảnh Triệt nhận quà của anh, mở ra, là một cái tách.

Màu xanh lục nhạt, họa tiết in hình hàng vạn hàng ngàn đám mây biến ảo. Đúng là một trong những cái tách trong bộ tách hình đám mây đó.

“Tiểu Triệt, cậu có biết bộ tách kia anh làm ra là có ý nghĩa gì không. Màu đỏ anh tặng cho Tự Do, màu xanh lam tặng cho Tiểu Diệc, màu vàng để lại cho bản thân, giờ còn cái này thì, tặng cho cậu.” Đào Nhiễm nghiêm túc khiến Cảnh Triệt cảm thấy không quen.

“Cảm ơn...” Cảnh Triệt cảm thấy bản thân mình quả thật quá mất mặt, bởi vì nước mắt lại rơi xuống lần nữa.

Lần này là vì cảm động mà thôi, Cảnh Triệt có thể xác định được đây là nước mắt của hạnh phúc.

Nhưng mà, chưa đến một tháng mà đã khóc trước mặt Chu Diệc Trạ những hai lần, đúng là quá mất mặt mà.

CHÚ THÍCH:

(1): Câu gốc là “我的你”. Mình thấy xưng hô bên Trung chỉ diễn đạt ta-ngươi mà không rõ ai và ai, tựa như I và you trong tiếng anh nên mình mạn phép dựa vào ngữ cảnh (nội dung bài hát) để sửa lại.

(2): Câu gốc là: 在休息室等了不到半个小时, 文洛带着两人穿过走廊进了一个演播室. *Cái từ* 演播室 *mình tra baidu nó ra cái hình giống như trường quay hay đưa trên thời sự ấy... Có cao nhân nào giúp mình với* T_____T

(3): Tóc quả dừa là kiểu thế này này =)))

-----oOo-----

Chương 13: Chân tướng (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian đi làm ở công ty quảng cáo vào buổi sáng rất thoải mái, cơ bản chỉ cần đến công ty trước 11 giờ là được. Nhưng trời nắng tháng 7 cũng không thể xem thường, Cảnh Triệt đứng trong bóng râm dưới mái vòm nơi trạm xe buýt, nhìn xe cộ nghìn nghịt lại qua, vậy mà xe buýt mình đợi vẫn chưa đến.

Hay là cắt đầu trọc luôn đi. Cảnh Triệt hơi buồn bực lắc lắc đầu, mồ hôi dưới tóc mái đã ướt đầm.

Nếu như mình mà trọc cái đầu trọc đứng trước mặt Chu Diệc Trạc thì không biết đôi mắt kia sẽ nhìn thành cái dạng gì đây ta. Nghĩ một lúc, kiềm không nổi mà cười tủm tỉm.

Lâm Thiên Sơn từ trong xe nhìn ra xa thấy Cảnh Triệt đang đứng nơi trạm xe buýt, khoảng cách dần được rút ngắn, nhìn thấy nhóc kia đầu nhể nhại mồ hôi hết nhìn đông lại nhìn tây, ánh mắt đã hơi vô thần, không biết nghĩ đến cái gì mà tự nhiên lại cười rộ lên. Xe Lâm Thiên Sơn chậm rãi dừng lại.

Lúc Triệu Gia Đồng đẩy cửa xoay, tấm kính phản chiếu lại hình ảnh Cảnh Triệt bước ra từ trong chiếc BMW màu xám bạc, trong nháy mắt khi cậu thuận tay đóng cửa xe lại, Triệu Gia Đồng thấy được vẻ mặt mỉm cười của Lâm Thiên Sơn nơi ghế lái. Nụ cười kia khiến Triệu Gia Đồng run rẩy, trong ánh mắt kia chứa đựng thứ tình cảm được kiềm nén mà cậu ta đã quá quen thuộc.

Cảnh Triệt thật sự không muốn tiếp xúc nhiều với Lâm Thiên Sơn cho lắm. Khách quan mà nói thì hẳn là ông chủ của cậu, nếu thân cận với ông chủ nhiều quá sẽ thường gây ra nhiều phiền phức; chủ quan mà nói thì trên người Lâm Thiên Sơn luôn tỏa ra một loại cảm giác áp bách khiến Cảnh Triệt chỉ muốn tránh ra xa. Nhưng hẳn lại

là anh trai của bạn cậu, nên khi hắn lại bảo cậu để hắn chở đi một đoạn, cậu quả thật không có lí do gì để từ chối. Lâm Thiên Sơn là một nhà lãnh đạo rất tốt, nên hắn sẽ không để bầu không khí trở nên tệ nhạt. Cảnh Triệt nói không nhiều lắm thì hắn vẫn có thể tùy tiện mà khơi lên đề tài nói chuyện, nên cũng khiến Cảnh Triệt cảm thấy đi đoạn đường này không quá khó khăn.

Bởi vì năm người ở năm phòng khác nhau, thông thường nếu không ở trong tình huống đặc biệt nào đó thì sẽ không chạm mặt nhau, thế nên đã một tháng rồi Cảnh Triệt không gặp Triệu Gia Đồng, thậm chí cậu dường như đã quên mất bọn họ đang đi làm trong cùng một công ty. Vậy nên hôm nay lúc Triệu Gia Đồng xuất hiện trước mặt Cảnh Triệt rủ cậu xuống tầng đi ăn cơm trưa, cậu vẫn có chút kinh ngạc.

Thực tập ở MARS tính ra cũng đã gần một tháng, nhưng Cảnh Triệt lại là một người không biết giao tiếp, nên sau khi tan tầm cho đến nay vẫn chưa từng có bữa ăn chung nào với ai. Thế nên đến giờ vẫn chỉ có người trong phòng quen biết cậu, mà nghe đâu Dương Nghĩa từng kể Triệu Gia Đồng đã có mối quan hệ rất tốt đẹp trong công ty từ thời nào rồi. Kể cũng đúng thật, người như cậu ta dù có đến chỗ nào cũng sẽ được số đông người thích. Vừa tao nhã, vừa lễ phép lại chu đáo, vừa chăm chú làm việc, hướng chỉ cậu ta còn có khuôn mặt mà mọi người đều thích.

Cảnh Triệt và Triệu Gia Đồng ngồi trong quán McDonald's gần công ty, Cảnh Triệt yên lặng ăn thức ăn, đợi Triệu Gia Đồng nói chuyện.

Triệu Gia Đồng chỉ tiếp tục uống Coca Cola không ngừng, tùy ý để Cảnh Triệt khoan thai ăn khoai tây chiên mà không hỏi cậu ta vì sao lại tìm cậu ăn cơm trưa, Triệu Gia Đồng cảm thấy tủi thân trong lòng.

“Cậu, gần đây khỏe không?” Triệu Gia Đồng rót cuộc cũng mở miệng.

Cảnh Triệt tiếp tục chuyên chú ăn khoai tây chiên: “Vẫn tốt, sao thế?”

“Quan hệ của cậu với tổng giám đốc Lâm là sao?” Triệu Gia Đồng rốt cuộc cũng nói ra.

Cảnh Triệt ăn xong miếng khoai tây chiên cuối, lau tay, ngẩng đầu lên nhìn Triệu Gia Đồng.

“Anh ấy là ông chủ của cậu với tớ, là anh trai của bạn tớ, trả lời xong rồi đó, bạn học Triệu cậu hài lòng chưa?” Cảnh Triệt không biết vì sao Triệu Gia Đồng lại hỏi về vấn đề này, nhưng có thể khẳng định là mình thật sự không nên thân cận với Lâm Thiên Sơn quá.

“Không phải, cậu không biết hả, anh ta đối với cậu...”

“Tớ không có hứng thú muốn biết anh ấy đối với tớ như thế nào hết. Tớ ăn xong rồi, đi trước.” Cảnh Triệt ngắt lời Triệu Gia Đồng, đứng dậy bước đi.

Trong lòng Cảnh Triệt cực kỳ bất mãn, quan hệ giữa mình với Triệu Gia Đồng không thân quen đến mức có thể hỏi thăm chuyện riêng tư của nhau thì phải mà. Đồng ý đi ăn cơm trưa với cậu ta đúng là quyết định sai lầm rồi.

Cảnh Triệt thở hắt hắt đi vào công ty, mới vừa vào chỗ ngồi, cô bạn Amy ngồi bên cạnh ghé qua, thấp giọng nói: “Vừa nãy tổng giám đốc Lâm mới tìm cậu đó, bảo cậu lúc nào về thì đến văn phòng của anh ấy một chuyến. Xem ra hai người vốn đã quen nhau từ trước rồi ha...”

Mí mắt Cảnh Triệt giật giật, Lâm Thiên Sơn định không để cậu tiếp tục làm việc ở công ty nữa sao?

Văn phòng của Lâm Thiên Sơn ở tầng trên, lần đầu tiên Cảnh Triệt đến, phải hỏi nhiều người lắm mới tìm ra. Nhắc tay gõ cửa, bên trong truyền đến giọng nói trầm thấp hữu lực của Lâm Thiên Sơn: “Mời vào.”

Cảnh Triệt đẩy cửa, nhìn thấy Lâm Thiên Sơn ngồi trước máy tính, trong tay cầm một ly cà phê.

“Tổng giám đốc Lâm, sếp tìm tôi?”

Lâm Thiên Sơn vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Cảnh Triệt, đặt cà phê xuống, xoa xoa cái trán.

“Ăn cơm trưa chưa?”

“Rồi ạ.”

“Trong số mấy người vào công ty cùng lúc với cậu, ai có năng lực ở phương diện giao tiếp tốt nhất?”

“A?” Cảnh Triệt không nghĩ tới Lâm Thiên Sơn sẽ hỏi chuyện này, “Thật ra tôi cũng không rõ cho lắm...”

“Không sao, cứ dựa theo thực tế mà nói đi.” Lâm Thiên Sơn mỉm cười.

“Thực ra, trong lớp Triệu Gia Đồng là lớp trưởng, cũng thường xuyên tổ chức các hoạt động tập thể, Lương Sảng là bí thư chi đoàn, năng lực giao tiếp hẳn là cũng không tệ, Dương Nghĩa thì...”

“Được rồi được rồi, không cần rối rắm quá đâu. Tôi chỉ muốn làm rõ một chút thôi, không có ý gì khác.” Lâm Thiên Sơn thấy cậu nói hơi khó khăn, nên không cố ý hỏi nữa.

“Ngày mai là cuối tuần, vừa khéo là sinh nhật của A Diệp, trong nhà bọn tôi sẽ tổ chức một buổi party, cậu có thể đến dự không?” Lâm Thiên Sơn bước đến đối diện Cảnh Triệt nơi ghế sa lon.

“Tôi... Anh có thể đưa quà hộ tôi được không...” Cảnh Triệt khó xử. Tuy Lâm Thiên Diệp cũng được tính là bạn bè, nhưng nếu phải đi dự party trong nhà, Cảnh Triệt vẫn không quá thích nơi có nhiều người lạ cho lắm.

“Đừng lo, cũng chỉ có người trong nhà của tôi thôi, Thiên Tầm cũng có thể sẽ kéo bạn bè đến, cậu cũng xem như là bạn chung của cả ba anh em nhà tôi, thế nào? Cậu biết A Diệp gần như không có bạn bè gì, nếu cậu đến dự, con bé nhất định sẽ rất vui.” Lâm Thiên Sơn nghiêm túc nói.

Nói đến đây, Cảnh Triệt cũng ngại từ chối, thế nên cười rồi nhận lời: “Vây được, mà tôi có thể đi cùng bạn tôi không?”

Trong mắt Lâm Thiên Sơn lóe lên một tia ảm đạm, nhưng lập tức đã phục hồi lại ý cười, nói: “Đương nhiên rồi.”

Kế hoạch luôn không thể tránh khỏi sự thay đổi. Vốn tính sẽ kéo Chu Diệc Trạ đến party của Lâm Thiên Diệp, bởi vì Cảnh Triệt nghĩ lúc ấy mối quan hệ rắc rối giữa cậu và Chu Diệc Trạ với Lâm Thiên Diệp sẽ nhắc nhở chút gì cho anh ta. Kết quả ngay buổi tối đó Chu Diệc Trạ gọi điện xin lỗi và bảo có việc bận không thể đi cùng Cảnh Triệt được.

Cảnh Triệt cũng không quá để ý, dù sao Chu Diệc Trạ cũng bề bộn công việc.

Đêm nay lúc Cảnh Triệt đến địa chỉ Lâm gia, vừa khéo gặp ngay Lâm Thiên Tầm và Hồ Phách nơi cổng lớn. Hình như tâm trạng của Hồ Phách không tệ, nhàn nhạt cười với Cảnh Triệt một chút. Lâm Thiên Sơn thì cực kỳ kinh ngạc, lập tức giữ chặt Cảnh Triệt.

“Tiểu Triệt, sao em lại đến đây?”

“Em quen Thiên Trang mà.” Cảnh Triệt cười.

“Ha ha, em thành bạn chung của ba anh em nhà anh mà tụi anh còn chẳng biết chuyện này nữa chứ, xem ra em rất có duyên với nhà họ Lâm bọn anh đó...” Lâm Thiên Tầm cười, ôm Cảnh Triệt bước vào phía trong, Hồ Phách đột nhiên ho nhẹ một tiếng, bước đến phẩy cái tay của Lâm Thiên Tầm đang đặt trên vai Cảnh Triệt, lạnh lùng nói:

“Dẫn đường.”

Lâm Thiên Tầm bất mãn nói thầm “Cũng không xem đây là nhà ai hả, dữ cái gì mà dữ.” Cảnh Triệt buồn cười nhìn cậu chàng biên tập nhà mình, nghĩ thầm: Xem ra sau này có thể thông qua Tiểu Tầm mà xin Hồ Phách ký tên rồi.

Thực ra đây cũng không được xem là party, chỉ là tiệc liên hoan trong gia đình mà thôi.

Lâm Thiên Diệp thấy Cảnh Triệt đến quả thật rất vui, mà nhìn thấy Hồ Phách đi theo sau Lâm Thiên Tầm thì lại cực kỳ kinh ngạc. Ba Lâm sau lần phải nằm viện lần trước, thân thể mặc dù đang chậm rãi khôi phục, nhưng tinh thần vẫn không tốt, ngồi ở bàn cơm một lúc rồi bảo cô giúp việc đưa lên tầng nghỉ ngơi. Mẹ Lâm nói rất nhiều nên không khí trên bàn cơm cũng xem như hòa hợp. Chẳng qua lúc đề tài chậm rãi chuyển sang Lâm Thiên Sơn, mẹ Lâm tự nhiên nhắc đến chuyện hôn nhân đại sự của hắn, khiến không khí trên bàn cơm bỗng chốc nguội lạnh.

Lâm Thiên Tầm yên lặng ăn cơm, Hồ Phách vẫn không nói gì nhiều, lúc này Cảnh Triệt cũng không biết nói gì mới phải, vừa thấy sắc mặt Lâm Thiên Sơn càng ngày càng kém, lại thêm nguyên tắc ít nói, chỉ ngẫu nhiên chuyển đề tài khen đồ ăn ăn rất ngon. Mẹ Lâm nói xong thở dài thật sâu, Lâm Thiên Sơn bỗng đứng lên nói: “Tiểu Triệt, em còn phải quay về trường nữa nhỉ, muộn quá sẽ không vào được cửa.”

Cảnh Triệt hiểu ý, vội đứng dậy: “Nói chuyện vui quá quên cả thời gian luôn, bác gái à ngại quá, con phải về rồi.”

“Ây dà bác quên mất Tiểu Triệt con vẫn là sinh viên. Vậy bác gái không bắt con ở lại nữa, trở về sớm một chút, chú ý an toàn.” Mẹ Lâm đứng dậy định tiễn Cảnh Triệt.

“Bác gái không cần tiễn đâu ạ, phiền anh Lâm tiễn con đi là được rồi. Thiên Diệp, em đi trước.” Cảnh Triệt xách ba lô, gật đầu với Lâm

Thiên Diệp, “Tiểu Thiên, Hồ Phách, lần sau gặp.”

Hồ Phách cũng đứng dậy nói: “Bác trai bác gái, cháu cũng phải đi rồi, buổi tối ở kí túc xá cũng có quy định về thời gian. Lần sau sẽ lại đến thăm bác và bác trai.” Nói xong nghiêng người nhìn sang Lâm Thiên Tầm. Lâm Thiên Tầm vội vàng đứng dậy nói: “Mẹ, con tiễn anh ấy đi. Mẹ ngủ sớm nhé, đêm nay con lại sang bên kia ngủ, ngày mai tòa tạp chí phải tăng ca.”

Sắc mặt mẹ Lâm không tốt lắm, nhưng vẫn cười tiễn mấy người đi. Lâm Thiên Diệp đứng ở cửa tiễn bọn họ, Cảnh Triệt dùng ngôn ngữ kí hiệu (*ngôn ngữ dùng cho người câm điếc*) chúc sinh nhật cô lần nữa. Lâm Thiên Diệp vui vẻ cười vẫy vẫy tay với Cảnh Triệt.

Bốn người ra khỏi cửa, cũng không vội đi lấy xe. Lâm Thiên Tầm cười nói: “Anh hai, anh xem anh đi, mẹ vừa nói đến chuyện kết hôn của anh, anh liền chạy trốn chết.”

“A Tầm, dạo này hình như anh hai đối xử với em dịu dàng quá phải không nhỉ.” Lâm Thiên Sơn liếc mắt sang Hồ Phách đang đứng bên cạnh Lâm Thiên Tầm.

“Không có không có á”, Lâm Thiên Tầm thay đổi một trăm tám mươi độ, quay đầu nhìn sang Hồ Phách: “Chúng ta đi đi, hôm nay anh thật sự phải về kí túc xá ngủ hả?”

“Chỉ là lời thoái thác mà thôi, nếu mà ngồi thêm chút nữa có khi bác gái sẽ chuyển mũi lao lên đầu cậu không chừng. Đã giúp cậu đào tẩu mà còn không cảm ơn tôi.” Hồ Phách nhàn nhạt nói, “Với cả đêm nay không có ai ở kí túc xá cả. Tiểu Khê về nhà ba mẹ cậu ấy rồi, Lâm Thiên bảo phải đi hẹn gặp với mối tình đầu của mình để ôn lại chuyện cũ, hừ, chắc là cũng không biết đường về đâu.”

“À... Vậy được...” Lâm Thiên Tầm lí nhí đồng ý.

“Sao thế, tôi không về kí túc xá nên cậu không vui hả?” Hồ Phách liếc Lâm Thiên Tầm.

“Tôi sao lại không vui cơ chứ, đi thôi đi thôi, về nhà.” Lâm Thiên Tầm chạy nhanh xuống bậc thang, tránh chọc người này xù lông lên, đến lúc đó lại phải làm chỗ xả giận.

Hồ Phách rất vừa lòng với phản ứng của cậu, xoay người vẫy tay với Lâm Thiên Sơn và Cảnh Triệt, chạy theo Lâm Thiên Tầm.

Lâm Thiên Sơn cười trộm, xem ra em trai mình gặp phải khắc tinh rồi, quay đầu lại phát hiện ra Cảnh Triệt đang ngẩn người.

“Tiểu Triệt?” Lâm Thiên Sơn vỗ nhẹ lên vai Cảnh Triệt.

“A?” Cảnh Triệt phục hồi lại tinh thần, “À, ngại quá có lẽ tôi hơi mệt, hơi thất thần, ha ha ha ha.”

“Tiểu Triệt, muốn về nhà chưa? Hay là, cùng đi uống đi.”

Cảnh Triệt suy nghĩ, nhận lời.

Vừa nãy mới nghe thấy Hồ Phách nói đêm nay Lâm Thiên hẹn gặp mỗi tình đầu, tim cậu bắt đầu đập nhanh. Đầu óc thường sáng tác ra mấy loại tình tiết câu chuyện lập tức phân tích ra vô số khả năng. Hôm nay Chu Diệc Trạm gặp mặt Lâm Thiên sao? Cho nên mới nói với mình là có việc nên không thể tới dự party? Sao Chu Diệc Trạm lại gặp Lâm Thiên chứ, không buông được tình đầu sao? Chu Diệc Trạm đang gặt mình sao?

Nếu không biết rõ nguyên nhân là gì thì đừng để tự mình suy nghĩ lung tung. Được rồi, vậy đi uống đi.

Cảnh Triệt chỉ muốn giữ đầu óc mình thoải mái một chút trước khi biết được chân tướng mà thôi.

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình:

Sao tuổi càng lúc càng mong cặp Thiên Tầm và Hồ Phách vậy chứ.

OH NO Tiểu Triệt mới là vai chính cơ mà, ngừng, mau ngừng!!! Tiểu Diệc gần đây cũng rất không chịu thua kém tí nào hết, tên nhóc ngốc này...

-----oOo-----

Chương 14: Chân tướng (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Gần đây luôn loáng thoáng có loại dự cảm này, tựa như càng để ý đến cái gì đó lại càng dễ dàng đánh mất trong lơ đãng, mà Cảnh Triệt vốn đâu phải kiểu người lo được lo mất đâu chứ.”

Mặc dù không xuất hiện loại tình huống máu chó kiểu Cảnh Triệt bắt quả tang Chu Diệc Trạm gặp gỡ Lâm Thiên, hai người tình cũ khó buông gì đó, nhưng mà cuộc sống vẫn máu chó đầy rẫy, lần này không có, vậy lần sau sẽ có cũng không chừng.

Cảnh Triệt và Lâm Thiên Sơn ngồi hai tiếng trong một tiệm cà phê, tám về cuộc đời về học hành về sở thích thậm chí còn tám về lí tưởng nữa, trừ việc nói về chuyện tình cảm thì cái gì cũng nói. Cảm giác kháng cự của Cảnh Triệt lúc trước đối với Lâm Thiên Sơn đã giảm đi, lúc Lâm Thiên Sơn đưa Cảnh Triệt về, Cảnh Triệt đã đổi xưng hô, gọi Lâm Thiên Sơn là “anh Lâm”.

Thật ra lúc Cảnh Triệt nói với mẹ hắn phải đi về có nhắc đến hai chữ “anh Lâm” đã khiến lòng Lâm Thiên Sơn nở rộ rồi, hơn nữa sau hai tiếng “bồi dưỡng tình cảm” này, rốt cuộc Cảnh Triệt cũng không đề phòng hắn nữa, với cả dù sao ở trước mặt Thiên Tâm và Thiên Diệp thì Cảnh Triệt cũng nên gọi hắn một tiếng “anh”.

Tâm trạng Lâm Thiên Sơn rất tốt, thậm chí trên đường về nhà, ngồi trong xe còn ngâm nga theo bài hát.

Nhưng nếu cảnh tượng máu chó này không để Cảnh Triệt tận mắt thấy thì cũng sẽ có người chứng kiến mà thôi. Nên lúc Lâm Thiên Sơn từ trong xe nhìn thấy hai người đang ôm nhau bên đường, hắn quả thật rất hy vọng là mình đã nhận lầm người rồi. Cơ mà đáng tiếc

là hắn đã tự có ấn tượng quá sâu sắc với tên tình định của mình Chu Diệc Trạh, hơn nữa còn có ngôi sao thần tượng Lâm Thiên Sơn với vẻ mặt xinh đẹp hơn người kia, Lâm Thiên Sơn nghĩ, muốn tự lừa mình cũng lừa không nổi.

Chỉ là, với bất cứ chuyện gì, mắt thấy thôi cũng không thể chứng minh nó là thật.

Vậy nên giây tiếp theo lúc hắn nhìn thấy hai người từ từ thể ôm chuyển thành ôm hôn, Lâm Thiên Sơn quả thật rất buồn bực không biết có nên đi ra vạch tội cảnh tượng này để còn chứng minh chỉ do mình hiểu lầm mà thôi hay không.

Trong lòng Chu Diệc Trạh vô cùng hoảng hốt.

Vốn dĩ hắn đồng ý ra ngoài nói chuyện với Trương Tử, là vì thật sự muốn nói rõ một phen, buông tay quá khứ, cố gắng trở thành bạn bè bình thường, lại không nghĩ đến việc vừa gặp Trương Tử đã thấy anh uống đến mức say không biết trời trăng gì, bắt đầu quán lấy không rời đi. Bất kể thế nào cũng nên cho anh uống chút nước, nhưng kéo anh từ quán bar rồi lại không biết nên đi nơi nào. Trương Tử cứ sống chết ôm chặt hắn không buông, vừa lên xe đã khóc lóc náo loạn bảo đầu choáng không muốn ngồi xe. Chu Diệc Trạh lại sợ động tĩnh quá lớn sẽ thu hút bọn săn tin, nên buộc phải đỡ anh bước theo ven đường, để anh tỉnh rượu.

Chu Diệc Trạh nhìn thời gian đã sắp rạng sáng, mà trong khoảng thời gian này Trương Tử chỉ có thể tỉnh táo lại rất ít lần, nên hắn chuẩn bị gọi điện bảo Đào Nhiễm đến giúp một tay. Tay này cầm điện thoại, tay kia dùng sức đỡ Trương Tử đang không ngừng trượt xuống đất, trong lòng nhủ thầm người này càng ngày càng gầy đi, mấy vị ngôi sao kia đều không muốn sống nữa sao, vì để mình được đẹp trước ống kính mà ép buộc bản thân phải giảm béo.

Điện thoại còn chưa kịp bấm thì Trương Tử đã xoay người lại ôm Chu Diệc Trạh, đầu nặng nề đặt lên vai hắn. Chu Diệc Trạh không thể không nâng người anh lên một chút, vốn muốn đẩy đầu anh ra,

kết quả Trương Tử lại quay đầu, môi kề lên môi Chu Diệc Trạh.

“Tiểu Diệc, Tiểu Diệc anh đừng bỏ em lại... Đừng bỏ em lại được không...” Trương Tử mông lung hôn, rồi lại mơ mơ màng màng dựa vào hõm vai Chu Diệc Trạh mà thiếp đi.

Chu Diệc Trạh bị người ta hôn trong lúc mất cảnh giác như vậy nên rất buồn bực, nếu sớm biết rằng mình sẽ rơi vào tình trạng như thế này, hẳn sẽ không đến gặp anh. Mà hiện giờ lại không có cách nào mặc kệ người này ở ven đường như vậy, hẳn lại rút điện thoại ra lần nữa, chợt nghe thấy một giọng nói do dự vang lên phía sau: “Chu tiên sinh, muốn tôi giúp không?”

Chu Diệc Trạh quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Thiên Sơn đứng dưới đèn đường, vẻ mặt thăm dò.

“Thì ra là Lâm tiên sinh.” Chu Diệc Trạh đổi tay đỡ lấy Trương Tử, mỉm cười nói “Vốn dĩ đã nói với Tiểu Triệt là hôm nay cùng nhau đến dự party ở nhà anh, nhưng lại tạm thời bận chút việc không thể đi, nếu giờ Lâm tiên sinh đã ở đây rồi, vậy hẳn là vừa đưa Tiểu Triệt về?”

“Giờ mà Chu tiên sinh còn nhớ ra Tiểu Triệt, quả là hiếm thấy ấy nhỉ. Không hiểu vì sao tôi chỉ vừa mới đến đây thôi mà cậu đã giải thích rồi?” Lâm Thiên Sơn khiêu mi, nhàn nhạt nói.

“Bạn bè cũ uống rượu mà thôi. Người say ấy mà, có làm ra hành động gì cũng đều là vô thức cả.”

“Người có say thì hành động họ làm ra mới là những gì trong lòng muốn làm.” Lâm Thiên Sơn bước từng bước về phía trước, “Nhưng tôi lại nghe Tiểu Triệt nói đêm nay Chu tiên sinh phải xử lí công việc, ha ha... Không nghĩ là lại bởi bạn cũ uống rượu đó.”

“Lâm tiên sinh, tôi không cần phải giải thích cái gì với anh.”

“Chu tiên sinh đương nhiên không cần phải giải thích cái gì với tôi

cả. Sau này nếu Chu tiên sinh giải thích với Tiểu Triệt không được rõ ràng cho lắm thì tôi tình nguyện làm chứng cho Chu tiên sinh, chứng minh rằng tối hôm nay Chu tiên sinh và Lam Thiên không làm cái gì với nhau, chẳng qua chỉ ôm nhau rồi hôn môi ngay bên đường mà thôi.” Lâm Thiên Sơn nói xong, khe khẽ cười.

Trong mắt Chu Diệc Trạh hiện lên một chút phần nộ nhàn nhạt, rồi bình tĩnh lại.

“Không cần phiền Lâm tiên sinh lo lắng, nếu Lâm tiên sinh không có việc gì nữa thì xin mời rời đi cho.” Chu Diệc Trạh nói xong, rút điện thoại ra, tìm thấy số của Văn Lạc.

“A lô, tôi là Chu Diệc Trạh, Lam Thiên say rồi, tôi ở ngay đây... Được, tôi đưa cậu ấy đến chỗ anh. Nhà anh ở... Tạm biệt.” Chu Diệc Trạh cúp điện thoại, bắt gặp Lâm Thiên Sơn vẫn đứng bên cạnh không nhúc nhích, vì thế hấn lạnh lùng hỏi: “Lâm tiên sinh còn có việc sao?”

“Ha ha, ban đầu tôi chỉ định đến giúp thôi. Đi nào, tôi đưa hai người đi.”

Nhìn xe trên đường không có mấy chiếc, Chu Diệc Trạh đỡ Trương Tử ngời vào xe Lâm Thiên Sơn.

Sau khi giao Lam Thiên lại cho Văn Lạc, cuối cùng Chu Diệc Trạh cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tất nhiên Văn Lạc cũng rất tò mò về mối quan hệ giữa Chu Diệc Trạh và Lam Thiên, nhưng vẫn ngại vẻ mặt khó chịu của Chu Diệc Trạh, nên không hỏi thêm gì, đặt Lam Thiên ở trên giường xong, lúc đi ra phát hiện Chu Diệc Trạh đã đi rồi.

Lúc Lam Thiên tỉnh lại thấy đầu đau như muốn nứt ra, mở mắt nhìn xung quanh, quang cảnh rất lạ lẫm. Chỉ nhớ tối hôm qua uống rất nhiều, chờ Chu Diệc Trạh đến, sau đó lại đi qua rất nhiều con đường với Chu Diệc Trạh, sau đó nữa lại không nhớ rõ. Bây giờ mình đang ở đâu đây? Chu Diệc Trạh đâu?

Đang nghĩ ngợi, cửa mở, Văn Lạc bước vào.

“Anh Văn, sao anh lại ở đây?” Lam Thiên không hiểu gì hết.

“Đây là nhà anh.” Văn Lạc đến bên giường, “Gan cậu cũng lớn thật đấy, dám chạy ra ngoài uống rượu một mình đến mức say khướt không còn biết trời trăng gì. Bây giờ cậu đang có thân phận gì, cậu đang tự tìm đường chết sao!” Văn Lạc thấy anh vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, giận đến mức muốn đánh anh.

“Ai đưa em tới đây vậy?” Lam Thiên tiếp tục hỏi.

“Cậu hi vọng là ai chứ?” Văn Lạc híp mắt nhìn anh. Lam Thiên trầm mặc.

“Lam Thiên, sự nghiệp hiện tại của cậu vừa mới nổi lên, danh tiếng của cả nhóm cũng xem như thành công, không vì mình thì cũng nên vì nhóm mà ngấm lại đi, nghe anh Văn nói một câu, đừng đùa với người bên cạnh chủ tịch nữa.” Văn Lạc thở dài.

“Chủ tịch? Là sao? Anh Văn anh đang nói gì vậy?”

“Người hôm qua đưa cậu tới, Chu Diệc Trầm, sao cậu lại biết cậu ta?”

“Bọn em là... chỗ bạn bè cực tốt... quen nhau rất nhiều năm rồi.”

“Rất nhiều năm rồi? Vậy sao năm trước cậu mới debut? Trước đây cậu cực khổ như vậy để có thể tiến vào giới này, thế mà cậu ta lại chưa từng giúp cậu sao?” Văn Lạc không hiểu.

“Chuyện đó và việc em debut có quan hệ gì sao?”

“Chẳng lẽ cậu không biết hả? Chu Diệc Trầm là em trai của chủ tịch Chu thị Chu Diệc Lan.”

Một câu của Văn Lạc khiến Lam Thiên trong nhất thời cảm thấy mơ hồ. Chu Diệc Trạm là em trai của chủ tịch Chu thị? Nói như vậy tức là Chu Diệc Trạm cũng xem như là một ông chủ của Chu thị? Mình và Chu Diệc Trạm quen biết nhau nhiều năm như thế, vậy mà lại chưa từng biết đến chuyện này.

Anh nhớ trước đây Chu Diệc Trạm kể rằng ba mẹ đều mất rồi, từ nhỏ đã được anh trai nuôi nấng mà lớn lên, Chu Diệc Trạm bảo anh trai là ông chủ của một công ty lớn nhưng lại không nói rõ là công ty nào, Chu Diệc Trạm cũng chưa từng đưa anh đến gặp anh trai, bởi vì anh trai của hắn không tán thành việc hai người qua lại với nhau, nên anh cũng không nghĩ đến việc chủ động tiếp xúc với người thân duy nhất của Chu Diệc Trạm.

Mà sự thật lại là, mình vì muốn vào giới giải trí mà chia tay Chu Diệc Trạm, thế nhưng rốt cuộc công ty bản thân gia nhập lại chính là Chu thị.

Chắc chắn Chu Diệc Trạm đang ngầm cười nhạo mình rồi.

Lam Thiên ngồi trên giường, cảm thấy rét lạnh trong xương cốt.

Sáng sớm Cảnh Triệt đã bị tiếng đập cửa đánh thức, mở cửa ra liền nhìn thấy khuôn mặt sần nảo của Chu Diệc Trạm.

“Sớm vậy... Anh sao thế?” Cảnh Triệt để hắn vào, đóng cửa lại.

“Tiểu Triệt, có chuyện anh muốn thẳng thắn với em.” Khẩu khí trầm trọng của Chu Diệc Trạm làm Cảnh Triệt kinh ngạc trong lòng.

“Ngày hôm qua, thật ra là anh đi gặp Lam Thiên.” Chu Diệc Trạm nhìn Cảnh Triệt còn mang vẻ ngái ngủ, cảm lòng không đậu mà giữ lấy vai cậu.

“Vốn chỉ muốn... giải thích chuyện trước kia với cậu ấy, hy vọng sau này tất cả mọi người có thể buông tay, làm bạn bè... Không nghĩ đến cậu ấy lại say rượu... Sau đó...” Chu Diệc Trạm xoa huyệt Thái

Dương, nghĩ thầm chuyện này thật đúng là không giải thích rõ được.

Cảnh Triệt chỉ im lặng nghe hắn nói, trên mặt không lộ vẻ gì.

“Sau đó, anh đưa cậu ấy đến chỗ người đại diện.” Chu Diệc Trạh tiếp tục nói xong, Cảnh Triệt vẫn không tỏ vẻ gì.

“Em biết.” Cảnh Triệt đột nhiên mở miệng, “Đêm qua trong lúc vô tình nghe thấy Hồ Phách nói Lâm Thiên muốn đi hẹn với mỗi tình đầu, em bèn nghĩ đến.”

Chu Diệc Trạh hoảng hốt.

“Em hiểu mà, chuyện này thì có gì đâu, em tin anh.” Cảnh Triệt cười cười, “Anh sợ em hiểu lầm nên mới không nói ra, yên tâm đi, em không giận đâu.”

Nghe thấy Cảnh Triệt không phải vì giận dỗi mà nói ra lời này, Chu Diệc Trạh âm thầm thở phào một cái, nhưng trong lòng lại loáng thoáng cảm thấy không mấy vui vẻ gì.

Bởi vì Cảnh Triệt không nổi giận nên Chu Diệc Trạh ngược lại cảm thấy không được vui cho lắm.

Hai người im lặng một lúc, Cảnh Triệt đứng lên: “Em đi rửa mặt thay quần áo, hôm nay muốn đi hiệu sách một chuyến, anh muốn đi cùng không?”

Chu Diệc Trạh cũng đứng dậy, ôm eo cậu từ phía sau: “Được, cùng nhau đi.”

Cuối tuần là thời điểm mà hiệu sách của Lâm Thiên Diệp làm ăn đông khách nhất, lúc Cảnh Triệt và Chu Diệc Trạh bước vào, trước quầy tính tiền đã có một hàng người rất dài chờ tính tiền, tuy người tương đối nhiều, nhưng toàn bộ hiệu sách vẫn rất yên ắng, mỗi người đều yên lặng, chỗ nào cũng có người đang đọc sách đến mức nhập tâm, trước giá sách, trên ghế sa lon, trên mặt đất.

Cảnh Triệt vẫy tay với Lâm Thiên Diệp, cô mỉm cười, cũng gật gật đầu với Chu Diệc Trạm.

“Chúng ta cứ tự nhiên mà tìm sách đi.” Cảnh Triệt nói khẽ với Chu Diệc Trạm. Hấn gật đầu, hai người chia nhau ra đi tìm sách mà bản thân có hứng thú.

Chu Diệc Trạm chọn mấy quyển photobook và tiểu thuyết, quay đầu lại tìm Cảnh Triệt, nhưng nhìn xung quanh lại không thấy bóng dáng Cảnh Triệt ở đâu. Vì thế hấn lại bước vào bên trong vài bước, mới nhìn thấy Cảnh Triệt và Lâm Thiên Diệp đang ngồi trên ghế sa lon nơi góc trong cùng của hiệu sách, mặt đối mặt, dùng giấy bút trao đổi với nhau, chỗ bàn thu ngân đã thay bằng một cô bé kết tóc hai bím.

Chu Diệc Trạm khẽ đi tới sau lưng Cảnh Triệt, Lâm Thiên Diệp cúi đầu viết chữ lên giấy. Cảnh Triệt cảm giác phía sau có người, quay đầu lại vừa thấy Chu Diệc Trạm, thế nên cậu cười cười ý bảo hấn ngồi xuống bên cạnh mình.

Lâm Thiên Diệp ngẩng đầu lên nhìn Chu Diệc Trạm, lại nhìn sang Cảnh Triệt, lập tức viết trên giấy một câu: “Chào Chu tiên sinh, tôi là bạn của Tiểu Triệt, Lâm Thiên Diệp.”

Chu Diệc Trạm cũng viết: “Tôi biết, hôm qua chính là sinh nhật của cô, nên bổ sung một câu: Sinh nhật vui vẻ!”

Lâm Thiên Diệp vui vẻ mỉm cười, sau đó thu giấy bút lại, ý bảo hai người trò chuyện với nhau đi, còn mình thì đứng dậy đến chỗ quầy.

Chu Diệc Trạm chạm lên vai Cảnh Triệt nhẹ nhàng nói: “Hiệu sách này cũng rất hợp ý anh...”

“Ừm. Trước đây khi em mới đến nơi này lần đầu tiên, em cũng thấy cực kỳ thoải mái, tựa như đã tìm thấy một chỗ dựa tinh thần ấy.”

“Ấy ấy, sau này chỗ dựa tinh thần của em cũng không thể là chỗ này nữa rồi, mau chuyển chỗ đi.” Chu Diệc Trạm vuốt tóc Cảnh Triệt.

“Em chuyển sang chỗ nào giờ?”

“Em thử nói xem?” Chu Diệc Trạm vò đầu Cảnh Triệt: “Biết rồi còn bày đặt hỏi!”

Cảnh Triệt im lặng cười trộm, nhìn Chu Diệc Trạm cười rộ lên, trong lòng lại xẹt qua chút bất an và sầu não.

Gần đây luôn loáng thoáng có loại dự cảm này, tựa như càng để ý đến cái gì đó lại càng dễ dàng đánh mất trong lơ đãng, mà Cảnh Triệt vốn đâu phải kiểu người lo được lo mất đâu chứ.

Trong lòng trống rỗng, cảm giác không có gì để nương tựa.

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình:

Tuôi cũng muốn sờ tóc Cảnh Triệt mùa...

-----oOo-----

Chương 15: Chân tướng (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Chu tiên sinh, tôi muốn nói cho cậu biết. Từ hôm nay trở đi, Lâm Thiên Sơn tôi chính thức trở thành tình địch của cậu.”

Lại một tuần đi làm.

Cảnh Triệt thấy mình cũng có khi mắc phải hội chứng sáng thứ hai (1) không chừng, mặc dù đang thực tập nhưng cậu vẫn thấy căng thẳng lẫn mệt mỏi.

Quả thật đi làm còn mệt hơn so với đến trường ấy chứ. Cảnh Triệt bắt đầu cực hoài niệm những ngày tháng nhàn nhã ăn rồi lại ngủ, rồi viết mấy thứ linh tinh, rồi đến “Vân luyến” làm việc.

Nếu không phải đi thực tập ấy, mà lúc này còn là kỳ nghỉ hè nữa, hẳn là mình còn đang nằm ở nhà xem ti vi ăn dưa hấu chắc luôn. Tuy là ba mẹ sẽ lải nhải vài câu, nhưng tóm lại vẫn sẽ là những khoảng thời gian thoải mái không phải chịu chút áp lực tâm lí nào.

Hôm qua sau khi ra khỏi hiệu sách, Cảnh Triệt đi ăn cơm với Chu Diệc Trạm, mà bởi vì Chu Diệc Trạm tạm thời có việc phải đến phòng triển lãm ảnh nên cậu bèn trở về nhà, bật đèn đọc cuốn tiểu thuyết mới mua, sau đó đi ngủ sớm một hôm. Tuy ngủ hơi sớm nhưng lúc tỉnh lại không chút tinh thần nào, y như mới thức đêm chạy bản thảo vậy. Lúc Cảnh Triệt rửa mặt xong, định ra ngoài thì vừa vặn gặp Cố Tự Do đang đẩy cửa bước vào.

Từ sau khi thi cử xong xuôi, Cố Tự Do vẫn luôn ở chỗ Đào Nhiễm, hình như chưa trở về lần nào.

“Sao mới sáng vậy đã về rồi?” Cảnh Triệt nói xong bèn tránh sang một bên huyền quan (2). Cố Tự Do vẫn đứng nơi cửa không nhúc nhích, đôi mắt hơi xéch nhìn chăm chăm vào Cảnh Triệt.

“Tự Do?” Cảnh Triệt nghi hoặc nhìn Cố Tự Do.

“Tiểu Triệt, cậu...” Cố Tự Do mở miệng, rồi lại ngừng.

Cảnh Triệt đợi y nói tiếp, mắt đảo xuống phía dưới, nhìn thấy tờ báo Cố Tự Do đang cầm trên tay.

Chỉ bằng cái nhìn này thôi, Cảnh Triệt đã hiểu vì sao Cố Tự Do lại đến đây từ sáng sớm thế này.

Cảnh Triệt lấy tờ báo buổi sáng trong tay Cố Tự Do, xem tiêu đề: “Đội trưởng Lam Thiên của nhóm nhạc nổi tiếng EYE, đêm khuya hẹn gặp bạn trai, cử chỉ thân mật ôm hôn nhau bên đường”.

Tuy ảnh chụp in trên báo không rõ cho lắm nhưng cũng đủ để người ta nhận ra được có hai người đang ôm nhau dưới ánh đèn đường mờ ảo, mà một người trong đó đúng là Lam Thiên. Người khác tuy không chụp cận mặt được nhưng đối với Cảnh Triệt mà nói, dáng người và bộ trang phục đó cũng đủ để chứng minh người này là Chu Diệc Trạh.

Cảnh Triệt nhìn tấm ảnh chụp lúc Chu Diệc Trạh nửa ôm Lam Thiên nơi cửa quán bar, lúc Chu Diệc Trạh dùng hai tay vòng quanh eo của Lam Thiên đứng bên đường, và cả lúc Chu Diệc Trạh cùng Lam Thiên ôm hôn nhau dưới ngọn đèn.

Thì ra sáng hôm qua Chu Diệc Trạh đến sớm vậy là để giải thích cho mình về chuyện này. Xem ra hẳn cũng không biết được năng lực của bọn chó săn đây. Cảnh Triệt nhớ lại câu nói của Chu Diệc Trạh: “Cậu ấy say rượu, rồi anh đưa cậu ấy đến chỗ Văn Lạc.” Sau khi tóm lược xong đủ loại tình tiết đã xảy ra, Cảnh Triệt chỉ cảm thấy ngôn ngữ thật con mẹ nó bất lực.

Trên mạng thường có một bài post lấy tiêu đề kèm dấu ngoặc kép như thế này — Có ảnh tức có chân tướng.

Thế đây xem như là chân tướng rồi sao?

Cảnh Triệt cảm tò báo, bỗng nhiên cảm thấy chứng bệnh sáng thứ hai của mình ngày càng nghiêm trọng hơn, ngực đau đến mức sắp không thể thở nổi nữa.

Văn Lạc cảm tò báo, vẻ mặt như muốn điên lên, Tiểu Khê cũng hơi sợ sệt nhìn Lam Thiên, Hồ Phách vẫn thản nhiên, Lam Thiên thì yên lặng để chuyên viên trang điểm tạo kiểu tóc, trên mặt vẫn không lộ vẻ gì.

“Cậu nhìn xem, nhìn xem!” Văn Lạc đi đi lại lại trong phòng hóa trang, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Lam Thiên, mắt như muốn phun lửa: “Còn may là thiếu gia thứ hai nhà họ Chu rất ít khi lộ mặt trước giới truyền thông nên bây giờ họ chỉ xem như là một người đàn ông bí ẩn mà thôi, nếu không cậu cứ chờ bị cấm vận đi!”

Tiểu Khê vừa nghe đến “cấm vận” đã cuống quýt: “Anh Văn, chuyện này... không nghiêm trọng vậy chứ...”

“Nghiêm trọng? Cậu ấy là thần tượng, giờ chuyện này... nếu là phụ nữ thì còn may ra, nhưng đây lại là đàn ông, mà người đàn ông này không phải ai khác mà chính là em trai của chủ tịch Chu thị!” Văn Lạc gào lên. Ngày đó Chu Diệc Trạm đưa Lam Thiên đến nhà anh ta, anh ta đã bắt đầu lo lắng, chỉ mong không bị chụp lén, kết quả... Quả thật là sợ cái gì liền đến cái đó.

“Chuyện của em em sẽ tự chịu trách nhiệm.” Lam Thiên bình tĩnh nói.

“Đây là chuyện của riêng cậu ư? Cậu là đội trưởng của một nhóm, cậu có chuyện tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến cả nhóm đấy.” Thái độ của Lam Thiên thật sự khiến Văn Lạc tức ói máu.

“Tự chịu trách nhiệm.” Lam Thiên vẫn câu cũ.

Chu Diệc Trạm đang bận kiểm tra máy thứ ở phòng triển lãm thì nhạc chuông điện thoại từ Chu Diệc Lan vang lên.

“Về nhà, ngay bây giờ.” Chu Diệc Lan chỉ nói năm chữ đã cúp điện thoại. Chu Diệc Trạm dù có nghi hoặc nhưng khi ngẫm đến sự uy nghiêm của anh hai vẫn ngừng công việc lại, lái ô tô về nhà.

Vừa vào cửa, lão quản gia ra hiệu bảo hắn mau lên thư phòng trên tầng hai, Chu Diệc Lan đang đợi hắn.

Đẩy cửa thư phòng, Chu Diệc Trạm nhìn thấy bóng lưng trước cửa sổ của Chu Diệc Lan đang quay về phía mình.

“Tối thứ sáu em đã ở đâu?” Chu Diệc Lan không xoay người lại, giọng nói cực kỳ lạnh lùng.

“Gặp một người bạn cũ.” Chu Diệc Trạm nhàn nhạt đáp lời, trong lòng bắt đầu đoán được đại khái chuyện gì đã xảy ra.

“Tin tức anh sẽ gắng sức áp chế, nhưng Chu Diệc Trạm anh nói cho em hay, năm đó anh không tán thành hai người ở bên nhau, và hiện giờ cũng vậy!” Chu Diệc Lan xoay người, tờ báo trên tay đặt xuống trước mặt Chu Diệc Trạm.

Chu Diệc Trạm cúi đầu, rõ ràng thấy được tiêu đề màu đen cỡ lớn kia.

“Em chỉ muốn đến nói chuyện với cậu ấy, không ngờ cậu ấy lại say rượu...”

Chu Diệc Lan ngắt lời: “Em có biết không, lúc trước anh không đồng ý em với Trương Tử ở bên cạnh nhau, không phải vì cậu ta là một người đàn ông, mà là bởi vì cậu ta không thích hợp với em. Ánh mắt của cậu ta có dã tâm, cậu ta sẽ không cam tâm trải qua một đời bình bình đạm đạm với em. Mà có lẽ cậu ta còn chưa biết em là em trai

của anh nhỉ, nếu không thì sao cậu ta có thể bỏ em được chứ!”.

Chu Diệc Trạm cười khổ: “Đúng vậy, cậu ấy không biết. Cho tới lúc này em vẫn chưa từng nói với cậu ấy thân phận thật của em. Có lẽ em vẫn chưa từng thật lòng thật dạ với cậu ấy... Có lẽ em cũng sợ cậu ấy sẽ lợi dụng thân phận của mình...”

“Tiểu Diệc, thân phận của em từ khi sinh ra đã như vậy, không thể lựa chọn, nhưng người yêu lại có thể, người thật tâm thích em sẽ không để ý đến thân phận của em.” Chu Diệc Lan vẫn luôn cứng rắn với người em trai duy nhất của mình.

“Em biết. Nên em đã buông bỏ rồi. Còn lần này thật sự chỉ là hiểu lầm.” Chu Diệc Trạm cúi đầu.

“Chuyện khẩn cấp ngay bây giờ của em là đến gặp Tiểu Triệt.” Chu Diệc Lan đỡ lấy vai của Chu Diệc Trạm: “Đứa trẻ kia rất đơn thuần, em đừng thương tổn cậu ấy.”

Chu Diệc Trạm kịp phản ứng lại, vội lao ra ngoài cửa.

Lâm Thiên Sơn cũng đang nhìn đầu đề vụ scandal bê bối này.

Thuốc lá trên tay đã sắp tàn nhưng Lâm Thiên Sơn vẫn duy trì tư thế đọc báo. Một lúc lâu sau, hắn mới nhìn thời gian, sau đó cầm điện thoại lên.

“Gọi nhân viên thực tập phòng sáng tạo Cảnh Triệt đến phòng làm việc của tôi một chuyến.”

Sau đó lại nhận được câu trả lời rằng, Cảnh Triệt đã gọi điện xin nghỉ bệnh không đi làm. Vì thế Lâm Thiên Sơn gọi thẳng vào số của Cảnh Triệt, nhưng lại gặp tình trạng không ai nghe máy.

Tên nhóc này, có chuyện rồi sao? Lâm Thiên Sơn vô cùng nôn nóng.

Cố Tự Do ngồi bên giường Cảnh Triệt, Cảnh Triệt vẫn giục y mau đi.

“Tớ thật sự không sao hết, chỉ hơi choáng đầu thôi mà, chắc chắn là bị cảm rồi, ngủ chút là xong ngay. Cậu bận việc thì cứ đi đi.”

Cố Tự Do lo lắng nhìn cậu: “Tớ đi mua thuốc cho cậu, cậu cứ nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ gì nữa.”

“Tớ thì có thể suy nghĩ chuyện gì chứ. Việc báo chí hay phóng đại mọi chuyện lên cậu cũng không phải không biết mà. Với cả hôm qua Chu Diệc Trạh cũng đã nói rõ với tớ chuyện đêm hôm đó rồi. Tớ mà là người hẹp hòi đến vậy sao. Tất cả cũng chỉ là hiểu lầm thôi mà...” Cảnh Triệt gượng cười. Cố Tự Do nhìn mà đau lòng.

“Ngủ đi, tớ đi mua thuốc.” Cố Tự Do đứng dậy đi ra ngoài đóng cửa lại, trong lòng phát cáu mắh Chu Diệc Trạh hơn ngàn lần.

Chu Diệc Trạh chạy vội đến chỗ Cảnh Triệt vừa lúc cậu mới bắt đầu ngủ. Cố Tự Do chặn Chu Diệc Trạh ngay cửa, hung dữ trừng hắh.

“Tôi đến gặp Tiểu Triệt, chuyện này tuyệt đối là hiểu lầm.” Chu Diệc Trạh hiếm khi yếu thế trước mặt Cố Tự Do.

“Cậu ấy bị bệnh, vừa mới uống thuốc xong, đang ngủ. Anh về đi.”

“Tôi đợi em ấy tỉnh lại.” Chu Diệc Trạh nói xong bèn lách vào cửa, tự do tự tại ngồi xuống ghế sa lon. Cố Tự Do không còn cách nào khác đành đóng cửa lại qua ngồi đối diện với hắh.

“Chu Diệc Trạh, nói thật xem, cảm giác của anh với Tiểu Triệt rốt cuộc là gì? Trước đây gặp cậu ấy một lần xong đã theo đuổi cậu ấy, cũng đã thuận lợi có người trong tay rồi, nhưng tôi vẫn muốn biết anh có từng nghĩ tới chuyện sau này hay không thế?”

“Tôi đã nói rồi, đời này người mà Tiểu Triệt kết hôn cùng chỉ có thể là tôi.” Chu Diệc Trạh nói rất hùng hồn.

“Tôi mong anh sẽ nhớ kĩ lời của mình. Rất nhiều người tưởng rằng Tiểu Triệt vẫn là học sinh cấp ba, thật ra là vì tính tình của cậu ấy. Có đôi khi Tiểu Triệt cũng không giống một đứa trẻ chút nào. Cậu ấy đơn thuần, thiện lương nhưng cũng rất yếu đuối, dễ dàng lùi bước. Điểm đặc thù lớn nhất của cậu ấy chính là chưa bao giờ chủ động tranh đoạt thứ gì cả.” Trong mắt Cố Tự Do hiện lên chút sầu não: “Cho đến tận bây giờ cậu ấy vẫn sợ tranh giành với người khác, tâm đề phòng rất mạnh mẽ. Tuy luôn cười ôn hòa với mọi người nhưng cậu ấy lại chỉ khóc trước mặt người mình thật lòng kết giao. Điều tôi muốn nói chính là, nếu anh thật lòng với cậu ấy, vậy những lúc cậu ấy sợ hãi mà lùi bước, liệu anh có thể giúp cậu ấy tiến về phía trước được hay không, nếu không tên nhóc ngu ngốc này có thể sẽ chui rúc vào trong cái vỏ đó, cả đời cũng không bước ra nổi.”

Chu Diệc Trạm lẳng lẳng lắng nghe lời Cố Tự Do nói, trong lòng rất khó chịu.

Cảnh Triệt à Cảnh Triệt, nhóc của luôn trang bị vũ khí đầy mình nhà em, anh nhất định sẽ không để em một thân một mình trốn vào trong vỏ mà thương tâm, anh sẽ giúp em tiến về phía trước.

Lúc Cảnh Triệt tỉnh lại, Chu Diệc Trạm đã yên lặng ngồi bên giường nhìn cậu.

“Anh đến rồi.” Cảnh Triệt mỉm cười.

“Tự Do nói em bị bệnh, giờ đã đỡ hơn chưa?”

“Ồn rồi, chỉ hơi choáng đầu chút thôi à.” Cảnh Triệt ngồi dậy.

“Em đã đọc rồi.” Chu Diệc Trạm chỉnh tóc lại cho cậu.

“Yên tâm đi, em không giận đâu. Không phải anh cũng đã nói là hiểu lầm rồi à.” Cảnh Triệt nghiêng đầu cười với Chu Diệc Trạm.

“Tiểu Triệt...” Chu Diệc Trạm cúi người ôm Cảnh Triệt vào trong lòng, vòng tay siết chặt.

Trong lòng Cảnh Triệt tuy còn mơ hồ nhưng vẫn để hấn ôm, tâm trạng lo lắng đánh mất thứ gì đó dạo gần đây cũng nhờ vậy mà tốt hơn hẳn. Ngấm một hồi, cậu giơ tay lên vỗ nhẹ lên lưng Chu Diệc Trạm.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, chợt nghe giọng nói của Cố Tự Do trong phòng khách: “Lâm tiên sinh?”

Chu Diệc Trạm đứng dậy bước ra, Cảnh Triệt cũng xuống giường ra khỏi phòng ngủ. Chỉ thấy Cố Tự Do đang đứng ở cửa, còn Lâm Thiên Sơn đang đứng ngoài cửa vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt lướt qua vai Cố Tự Do nhìn trực tiếp vào Cảnh Triệt: “Tiểu Triệt, nghe nói em bị bệnh, tôi tới thăm em một chút.”

Cảnh Triệt hơi kinh ngạc: “Anh Lâm, sao anh lại biết em ở đây?”

“Anh hỏi A Tầm.” Lâm Thiên Sơn mỉm cười: “Cố tiên sinh, không cho tôi vào sao?”

Cố Tự Do tránh sang một bên, Lâm Thiên Sơn lờ đôi mắt như muốn phun lửa của Chu Diệc Trạm, cất bước vào nhà.

“Anh Lâm, em không sao nữa rồi, ngày mai là có thể đi làm. Công ty bận rộn như vậy, anh vẫn nên trở về mau đi.”

“Anh là tổng giám đốc, có thể tự nghỉ được. Ha ha, em cứ nghỉ ngơi cho tốt, khi nào muốn đi thì đi.” Hôm nay Lâm Thiên Sơn quyết định đến đây để cho cậu thấy tâm ý của mình.

“Em không sao nữa thật mà, ngày mai là có thể đi làm.” Cảnh Triệt giải thích.

Mặt Chu Diệc Trạm như bánh đa nhúng nước: “Lâm tiên sinh đúng là nhân rồi thật nhỉ, nhưng mà Tiểu Triệt vẫn cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Mời Lâm tiên sinh về cho.”

“Không phải Chu tiên sinh cũng rất nhàn rỗi hửm? Sao thế, giải quyết xong chuyện với Lâm Thiên Sơn rồi?” Lâm Thiên Sơn tà ác nhìn Chu Diệc Trạh.

Trong lòng Chu Diệc Trạh thầm mắh Lâm Thiên Sơn bỏ đá xuống giếng, biết rõ sự thật mà còn nói kiểu mập mờ như vậy.

“Tiểu Triệt đã biết chuyện gì xảy ra rồi, không cần phiền Lâm tiên sinh giải thích hộ.” Chu Diệc Trạh ra uy ồm lấy vai Cảnh Triệt.

Cảnh Triệt bị mùi thuốc súng giữa hai người này cảm thấy mệt mỏi vô cùng, vừa định mở miệng, Lâm Thiên Sơn lại đột nhiên ném thêm một quả bom hạng nặng: “Chu tiên sinh, tôi muốn nói cho cậu biết. Từ hôm nay trở đi, Lâm Thiên Sơn tôi chính thức trở thành tình địch của cậu.”

Cảnh Triệt và Cố Tự Do nhìn nhau. Trái lại, Chu Diệc Trạh bày ra vẻ mặt như đã đoán được từ trước: “Lâm tiên sinh tự mình tuyên bố thì không có ý nghĩa gì cả.”

“Tôi chỉ báo trước cho cậu biết một tiếng mà thôi. Từ hôm nay trở đi, tôi muốn theo đuổi Tiểu Triệt. Cậu luôn không ngừng gây ra thương tổn cho em ấy, mà điều tôi muốn cho em ấy, chính là hạnh phúc.” Lâm Thiên Sơn không chút yếu thế nhìn Chu Diệc Trạh.

“Anh sẽ không có cơ hội nào hết, Tiểu Triệt là của tôi.” Đôi mắt Chu Diệc Trạh đầy sắc bén nhìn Lâm Thiên Sơn.

Cảnh Triệt đứng bên cạnh thấy bầu không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người này, nghĩ thầm: Ông thuộc về ông nhá, đừng tự làm xấu mặt mình nữa, hai người các anh đang diễn phim truyền hình hả. Cái thế giới này sao vậy, Lâm Thiên Sơn sao vậy. Ôi, đầu mình lại bắt đầu choáng rồi.

CHÚ THÍCH:

(1) *Hội chứng sáng thứ hai*: (Raw: 景澈觉得自己可能也得了周一综合

症.) Đây là một loại hội chứng chỉ trạng thái mệt mỏi, khó chịu, nặng đầu trong ngày đầu tuần. Một nghiên cứu đã công bố kết quả: trong vòng 10 năm (1986-1995), số ca tử vong do nhồi máu cơ tim ở người nam dưới 50 tuổi vào ngày thứ hai nhiều hơn những ngày khác trong tuần đến 19,2%. (Sưu tầm trên mạng)

(2) Huyền quan: Theo quan niệm phong thủy, đây là khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ “sinh khí” bên trong của ngôi nhà. (Sưu tầm trên mạng)

-----oOo-----

Chương 16: Anh muốn em giống ai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tin tức về việc Lam Thiên đêm khuya ôm hôn bạn trai nơi đầu đường đã bị Chu thị dùng thế lực cường đại mà chèn ép, câu trả lời chính thức được đưa ra là do có người có ý định bôi nhọ nên đã chỉnh sửa ảnh chụp, do đó không có gì xảy ra hết.

Giới giải trí vốn chưa bao giờ thiếu tin tức, ngay hôm sau đã có tin về chuyện bạo lực gia đình của một nữ nghệ sĩ, người đàn ông nào đó say rượu bỏ chạy nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của dư luận.

Lam Thiên biết lần này là vì dính tới Chu Diệc Trạm nên Chu Diệc Lan đã dùng đến thế lực của Chu thị để bảo vệ cho thanh danh của em trai mình. Nếu không chỉ bằng một ca sĩ nhỏ nhoi như anh thì công ty sẽ nhất quyết không giúp đỡ, khả năng cao nhất là từ nay về sau sẽ không đoái hoài gì đến cả nhóm nữa.

Tin tức đã được áp chế, nhóm fans cũng dần nguôi, thậm chí có một bộ phận fans càng cảm thấy có hứng thú với Lam Thiên hơn, bắt đầu thích chơi trò đoán mối quan hệ giữa ba thành viên trong nhóm với nhau, có lẽ vì vậy mà trong một chốc, EYE càng nổi tiếng hơn.

Nhưng vì là nhóm trưởng của một nhóm nhạc thần tượng, khi Lam Thiên biểu diễn sẽ không tránh được mấy vấn đề rằng đã có bạn gái hay chưa, thích kiểu con gái nào vân vân các thứ. Câu trả lời của Lam Thiên vẫn luôn là “Ấn tượng sâu nhất chính là mối tình đầu, và vẫn yêu người đó”, “Mối tình đầu rất săn sóc với tôi, nhưng tôi lại không biết mà quý trọng”.

Dạo gần đây Cảnh Triệt bắt đầu chú ý đến tin tức giới giải trí. Trước đây tuy cậu từng thích một vài minh tinh, nhưng cũng chỉ là rảnh rỗi

lên mạng đọc chơi mà thôi, không có loại xúc động mỗi ngày đọc báo như bây giờ.

Lần trước Lâm Thiên Sơn tuyên bố trước mặt Chu Diệc Trạm và Cố Tự Do rằng sẽ theo đuổi cậu quả thật đã bắt đầu tấn công mãnh liệt. Lâm Thiên Sơn là một người xác định rõ ràng mục tiêu của mình, một khi đã quyết định muốn làm cái gì, hắn sẽ như sấm rền gió cuốn, không quanh co lòng vòng. Chỉ khổ cho Cảnh Triệt mỗi ngày đi làm đều nơm nớp lo sợ Lâm Thiên Sơn sẽ đột nhiên làm ra trò gì ở công ty khiến cậu bị chê cười gì đó.

Lo lắng cả một tuần, Cảnh Triệt mới phát hiện ra Lâm Thiên Sơn rất chừng mực, vì tới giờ hắn vẫn chưa làm chuyện gì khiến Cảnh Triệt xấu hổ ở công ty, nhưng mỗi buổi chiều tan tầm sẽ luôn “Tiện đường” mà xuất hiện, muốn chở Cảnh Triệt đi một đoạn đường. Cảnh Triệt cũng không phải kẻ nhỏ mọn, phần lớn thời gian trên xe cậu đều khuyên hắn thu tay lại, nhưng mỗi lần như vậy Lâm Thiên Sơn đều dùng giọng kiên định nói “Lâu giờ tôi chỉ nghe theo lòng mình thôi”, sau đó thản nhiên chuyển đề tài.

Cảnh Triệt thấy không còn cách nào để lưỡng lự nữa, thế nên bắt đầu nghĩ đến việc nghỉ thực tập ở MARS.

Vốn dĩ nguyện vọng của cậu cũng không phải quảng cáo, năm ấy là bị ép buộc mà học chuyên ngành này. Trong khi đó cậu càng cảm thấy hứng thú với bên điện ảnh hơn, hơn nữa chuyên mục về tiểu thuyết trinh thám của cậu đã có chút danh tiếng, cậu cũng vốn tính hoàn thành nốt bộ thứ nhất trong hè này luôn nên đã xây dựng xong tình tiết cả rồi.

Gần đây cảm xúc của Chu Diệc Trạm cũng không tốt lắm, thứ nhất là vì lập trường cứng rắn của anh hai sau chuyện với Lâm Thiên khiến mong muốn làm bạn với Lâm Thiên rất khó thực hiện, thứ hai là vì sự tồn tại của Lâm Thiên Sơn khiến hắn cảm thấy khó chịu không rõ, mà Cảnh Triệt đều phải đi làm mỗi ngày như trước.

Thế nên lúc Cảnh Triệt nói không muốn tiếp tục thực tập nữa, Chu

Diệc Trạm suýt chút nữa cũng giơ chân lên tán thành.

“Ngô hoàng anh minh!” Chu Diệc Trạm ôm Cảnh Triệt, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ của cậu.

Cảnh Triệt cúi thấp đầu: “Thực ra thực tập rất thú vị, nhưng nếu em cứ tiếp tục làm ở đó nữa ấy à, chỉ sợ có người nào đó sẽ rầu rĩ muốn chết.”

Chu Diệc Trạm chỉ cười. Cảnh Triệt nói tiếp: “Hèn nhất quá đúng không, em không giải quyết vấn đề, mà chỉ biết trốn tránh thôi.”

Chu Diệc Trạm thu lại nụ cười: “Tiểu Triệt, anh sẽ không cầu em, dù chuyện em đi làm ở công ty kia khiến lòng anh không thoải mái gì, nhưng cho dù thế nào thì anh vẫn tôn trọng quyết định của em. Nếu em thích đi làm, vậy đừng ngại ngần, em cứ tiếp tục đến làm đi. Còn tâm trạng của anh, anh sẽ tự mình điều chỉnh.” Bàn tay Chu Diệc Trạm vuốt ve tai Cảnh Triệt, “Sao gần đây anh lại hẹp hòi thế chứ... Phải tự kiểm điểm lại chút thôi...”

Cảnh Triệt xoay người ghé vào lồng ngực hắn: “Cái đồ khẩu thị tâm phi nhà anh...”

Chu Diệc Trạm chăm chú ngắm đôi mắt trong trẻo của Cảnh Triệt: “Ừ, nhưng anh vẫn tôn trọng sự lựa chọn của em.”

Cảnh Triệt cười cười: “Em không có cách nào đối mặt một cách tự nhiên với anh Lâm cả, nên em vẫn quyết định rời đi.”

“Vậy còn tên họ Lâm kia thì sao...” Chu Diệc Trạm lẩm bẩm. Cảnh Triệt cười rộ lên.

Cũng chính vào thời khắc này, từ trong lòng Cảnh Triệt loáng thoáng dâng lên một nỗi khó chịu, chẳng lẽ chỉ số tình thương của mình là âm sao, gặp phải vấn đề tình cảm như thế này đều chỉ biết trốn tránh hết lần này đến lần khác. Triệu Gia Đồng, Lâm Thiên Sơn, Chu Diệc Trạm, Lam Thiên... Thật phức tạp.

Cảnh Triệt cảm thấy mấy người này còn phức tạp hơn so với mấy tình tiết mình xây dựng trong tiểu thuyết ấy chứ.

Lâm Thiên Sơn nhìn Cảnh Triệt đang đứng trước mặt mình, thấp giọng nói sẽ không định tiếp tục thực tập nữa, trong lòng có chút chua xót.

Người trong phòng sáng tạo trước đây đã từng nói với hắn, bảo rằng đầu óc Cảnh Triệt rất linh hoạt, ý tưởng rất đa dạng, rất có thiên phú về phương diện sáng tạo trong ngành quảng cáo. Bởi vậy Lâm Thiên Sơn đã nói với giám đốc phòng sáng tạo để ý nhiều hơn đến Cảnh Triệt, tạo một vài cơ hội thực tiễn, nhưng lại không nghĩ tới việc cậu sẽ chuẩn bị rời khỏi đây.

“Là vì tôi gây phiền phức cho em sao?” Giọng Lâm Thiên Sơn rất dịu dàng.

“Không phải. Là vì bộ tiểu thuyết của tôi đã từng lên kế hoạch cần phải hoàn thành rồi, hơn nữa chủ yếu là vì, tôi không quá hứng thú với quảng cáo. Anh Lâm anh cũng biết đấy, loại người lười biếng như tôi, muốn làm quảng cáo phải tăng ca mỗi ngày, tôi sợ!” Cảnh Triệt cười hì hì.

“Cưỡng ép giữ lại cũng không có nghĩa gì, em đã quyết định như vậy thì tôi cũng chỉ có thể mong rằng tiểu thuyết của em sẽ thuận lợi viết xong. Ngoài ra, Tiểu Triệt, đối với việc liên quan đến cá nhân tôi, tuy tôi thấy rất có lỗi với em, nhưng tôi sẽ không dừng lại.”

“Ừm, cảm ơn anh lâm. Tạm biệt!” Cảnh Triệt thấy đôi mắt dịu dàng như nước kia của Lâm Thiên Sơn bèn nhanh chóng nói lời cảm tạ rồi rời đi. Lâm Thiên Sơn nhìn cánh cửa đã đóng lại, cười ảm đạm. Tên nhóc này, cứ như thể mình là hung thần ác sát tránh còn không kịp.

Cảnh Triệt lặng lẽ ra khỏi công ty, gửi tin nhắn cho các bạn học khác, bảo rằng mình đã nghỉ việc, lí do là có việc gia đình. Lương

Sảng, Dương Nghĩa, Trương Tình Tình gửi lại mấy tin hỏi thăm, Triệu Gia Đồng không nhắn lại, Cảnh Triệt cũng không hỏi nữa.

Rốt cuộc cũng có thể tự mình sắp xếp thời gian rồi, hay là về nhà một chuyến nhỉ? Nghỉ hè còn khoảng hai tháng mà.

Cảnh Triệt đang gõ bàn phím máy tính trong phòng, cửa mở, Cố Tự Do bước vào, lập tức nằm trên giường Cảnh Triệt.

“Tiểu Triệt, tớ và Đào Nhiễm chia tay rồi.”

“Ờ... Hả?” Cảnh Triệt xoay người, đụng phải cái cốc gần đó, may là bên trong không còn nước nữa, tay chân luống cuống đỡ được cái cốc, Cảnh Triệt dịch ghế xoay đến bên giường, một bàn tay của Cố Tự Do phủ lên đôi mắt, trên mặt không lộ vẻ gì.

“Mệt mỏi quá... Tiểu Triệt, tớ thật sự mệt mỏi quá... Sau khi mẹ tớ qua đời, cha vẫn đơn độc một mình, sức khỏe của cha vốn cũng không tốt, giờ đây tớ muốn quay về chăm sóc cho cha, nhưng mà... Căn bản là ông không cho tớ vào cửa... Tớ là đứa bất hiếu, là tớ hại mẹ tớ chết... Cứ như vậy mà tiếp tục nữa, tớ cảm giác cha rồi cũng sẽ bị tớ hại chết... Tớ sai rồi sao? Tớ thật sự đã sai rồi sao? Tiểu Triệt... Tớ mệt mỏi quá...” Nước mắt lăn xuống theo kẽ hở, Cảnh Triệt yên lặng lắng nghe.

“Đào Nhiễm bảo tớ không sai, nhưng cha sẽ không chấp nhận tớ... Tớ nghĩ rằng, hay là mình quay về đi, chân thành nhận sai, còn sau này... Sau này cưới vợ sinh con, an an ổn ổn mà trải qua một đời này... Tớ không muốn chứng kiến cha cứ cô độc như vậy trong suốt nửa quãng đời còn lại... Tớ không thể...” Nước mắt càng lúc càng nhiều, Cảnh Triệt yên lặng nhìn Cố Tự Do, cũng không lên tiếng. Cậu biết Cố Tự Do chịu đựng rất cực khổ, có thể phát tiết ra một chút cũng tốt.

“Nhưng tớ vẫn không cam lòng... Tớ thích Đào Nhiễm, tớ thương anh ấy, tớ thật sự... thật sự thương anh ấy... Tớ nói phải chia tay, phải về nhà, anh ấy cứ đứng nhìn tớ như vậy, nhìn đến nỗi lòng tớ

đều tan nát... Nhưng tớ vẫn phải buông tay anh ấy ra... Tớ... Tiểu Triệt, đau quá, nơi này rất đau, làm sao bây giờ..." Cố Tự Do vẫn đặt tay trên ngực, giọng nói khàn khàn.

Nước mắt của Cảnh Triệt đã ướt đầm hai má từ lâu. Con đường này có bao nhiêu vất vả không phải cậu không biết, nhưng vẫn luôn trẻ con nghĩ rằng ba mẹ sẽ hiểu cho mình mà thôi. Vậy nếu dịp này mình muốn về nhà thẳng thắn với ba mẹ thì sẽ như thế nào đây? Ba mẹ sẽ không chấp nhận mình sao? Sẽ đuổi mình ra khỏi nhà sao? Sức khỏe của mẹ luôn suy yếu, ba lại mắc bệnh tim... Cảnh Triệt nhìn Cố Tự Do, nghĩ đến bản thân mình, bỗng nhiên có cảm giác con đường tăm tối phía trước phủ một màn sương mù.

Cảnh Triệt không có gì để tự tin. Cậu chỉ là một cậu sinh viên bình thường, gia đình bình thường, tầng lớp bình thường, cậu học trường tiểu học, cấp hai, cấp ba cũng đều bình thường, bây giờ cũng sắp tốt nghiệp đại học như bình thường, nếu không gặp phải Chu Diệc Trạ, cuộc sống của cậu có lẽ sẽ như bình thường, tìm việc làm, có bạn gái, kết hôn, sinh con, cứ thế chậm rãi già đi.

Nhưng Chu Diệc Trạ lại xuất hiện rất đường đột, khuấy đảo cuộc sống bình thường của cậu.

Cậu nhớ tới lần đầu tiên gặp Chu Diệc Trạ, áo sơ mi của hắn mắc mưa ướt nhẹp, trên người hắn có mùi cây cỏ, hắn trần truồng hôn mê dưới ánh đèn, hắn nghiêm túc ăn mì, hắn nói anh thích em, hắn hôn cậu, hắn nói muốn cùng em đi tìm áng mây đẹp nhất, hắn nói không cưỡng ép em, hắn nói, đời này người duy nhất em có thể kết hôn cùng, chỉ có thể là anh.

Người này có một khuôn mặt rất đẹp trai, thích chọc cậu, nhưng trước mặt người khác vẫn rất phong độ. Hắn đã từng bị người mình yêu phản bội, nhưng chưa từng có ý muốn trả thù, vẫn luôn rạng rỡ và ấm áp như ánh mặt trời. Cậu cũng chẳng biết vì sao lại nhận lời ở bên hắn, hắn là cũng là vì khát vọng đối với sự ấm áp ấy đi.

Nếu phải gạt bỏ sự ấm áp này, hắn là cậu cũng có thể bước tiếp,

chẳng qua cũng chỉ là trở lại cuộc sống bình thường mà thôi, nhưng ngẫm lại một lát, trong đầu lại hơi e ngại và chán ghét cuộc sống bình thường dài đằng đẳng ấy.

Cố Tự Do khóc mệt rồi dần dần thiếp đi, Cảnh Triệt giúp y đắp chăn lại, tắt máy tính, bước ra cửa.

Đột nhiên cậu muốn đến gặp Chu Diệc Trạm thật nhanh, thế nên lúc ngồi vào trong xe taxi rồi cậu mới phát hiện đã quên mang di động, may mà cậu còn nhớ địa chỉ của phòng triển lãm tranh “Vân đồ”. Cậu ngồi trong xe ngắm nhìn đèn đường ngoài kia đang sáng rõ, tủ kính bày nơi cửa hàng, người xe tấp nập, tiếng xôn xao xen lẫn náo nhiệt biểu thị sự phồn hoa của thành phố này.

Trong lòng Cảnh Triệt trống rỗng, nghĩ thầm muốn gặp Chu Diệc Trạm thật mau, ôm hân một cái, có lẽ sẽ vơi đi sự lo âu thấp thỏm trong lòng.

Mười một giờ tối, “Vân đồ” đã đóng cửa. Phòng riêng của Chu Diệc Trạm nằm ở tầng chót, từ cửa bên có thang máy trực tiếp đi lên. Cảnh Triệt bước ra khỏi thang máy, đi về phía bên trái vài bước đã nhìn thấy cửa phòng Chu Diệc Trạm mở ra, bên trong hắt ra ánh đèn mờ nhạt, có người đứng nơi cửa đưa lưng về phía cậu, chiếc bóng thon dài chiếu xuống mặt đất.

Cảnh Triệt lẳng lặng đứng một góc, nhìn bóng dáng kia thấy rất quen thuộc, liếc mắt một lần nữa liền nhận ra Lam Thiên.

Lam Thiên đưa lưng về phía cửa, Chu Diệc Trạm đứng nơi huyền quan dường như không có ý định cho anh bước vào.

Lòng bàn tay Cảnh Triệt bắt đầu đổ mồ hôi. Cậu không biết mình nên rời đi hay là bước vào hay là cứ đứng đực ra ở nơi này, giống như trong bộ phim truyền hình mà cậu đã xem, mỗi lần nhân vật chính ở dưới tình huống như vậy đều nghe được những điều không nên nghe, sau đó bị tổn thương.

Đang suy nghĩ miên man thì nghe thấy giọng nói thản nhiên của Chu Diệc Trạm từ phía cửa.

“Gần đây có khỏe không? Chuyện lần trước, anh hai tôi nói đã áp chế rồi, không có ảnh hưởng gì lớn đến công việc chứ?”

“Chu thị đã dốc sức ra mặt như thế, ai còn dám ho he gì nữa. Chẳng qua, tôi thật khờ... Ha ha... Giờ mới biết được anh là nhị thiếu gia Chu thị...” Giọng điệu của Lam Thiên rất quái lạ, xen giữa tự giễu và phẫn nộ.

“Chu thị là cơ nghiệp của anh hai tôi, không liên quan gì đến tôi. Trước đây chưa từng kể cho cậu biết là vì cảm thấy chuyện này không quan trọng.” Tuy ngoài miệng Chu Diệc Trạm nói như vậy nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy hơi áy náy, giọng nói cũng vô thức dịu đi.

“Ha ha... Không quan trọng... Cũng đúng, năm ấy anh còn không rõ khát vọng của tôi là gì mà...” Lam Thiên cười khế một tiếng: “Thậm chí anh cũng không biết là tôi còn có thể hát nữa... Chắc hẳn anh đã cho rằng tôi dùng quy tắc ngầm nên mới tiến được vào giới giải trí, rất bản thủ, đúng không?”

“Không... Tôi chưa từng có ý nghĩ như vậy. Tôi rất xin lỗi cậu, không để ý đến cảm thụ của cậu, là lỗi sai của tôi. Rời khỏi tôi, cậu có được cuộc sống mà mình mong muốn, chuyện này rất tốt.”

“Tiểu Diệc, anh chính là người như vậy. Khoan dung đến mức người ta cảm thấy giả tạo.” Lam Thiên cười lạnh: “Lúc ấy rõ ràng anh đã đè nén đến mức muốn chết, xảy ra tai nạn nằm ở bệnh viện, sau khi tỉnh lại cũng không tìm tôi không liên hệ với tôi, làm bộ như anh rất khoan dung nên có thể tôn trọng sự lựa chọn của tôi, bây giờ lại bảo rất tốt. Từ khi chúng ta quen nhau đến lúc chia tay, ở bên nhau gần mười năm, anh bảo vệ tôi, chăm sóc cho tôi, lo lắng cho tôi, tôi có đưa ra yêu cầu gì cho dù không mấy vui vẻ anh cũng sẽ luôn nói “Anh tôn trọng sự lựa chọn của em” rồi để tôi đi theo lựa chọn của mình. Ha ha, nhưng mà, những năm đó tôi cũng không đưa ra yêu

cầu gì với anh, mãi đến cuối cùng mới yêu cầu chia tay. Đó là bởi vì tôi cảm thấy quan hệ giữa hai chúng ta không phải là tình yêu, cho đến bây giờ tôi vẫn cho là như thế. Anh cưng chiều tôi, bởi vì tôi nhỏ bé yếu ớt, cần phải bảo vệ, chứ anh chưa từng thử tìm hiểu nội tâm của tôi. Tôi muốn cái gì, tôi chưa kịp nói ra thì anh đã dựa theo ý nghĩ của mình mà sắp xếp hộ tôi rồi. Anh sẽ không chủ động hỏi tôi điều gì.” Lam Thiên nhích lại gần khung cửa: “Tôi giận dữ, tôi biết chỉ cần tôi nói ra, anh sẽ cân nhắc đến ý muốn của tôi, nhưng khi đó tôi lại quá tức giận, muốn xem xem anh chừng nào thì chủ động hỏi tôi muốn cái gì. Kết quả ư, anh chưa từng hỏi tôi...”

“Tôi không biết... Cho tới giờ cậu vẫn chưa từng nói muốn gì cả, nên tôi đã cho rằng tôi làm rất tốt rồi...”

“Là tôi sai... Tôi tức giận đến tột độ, chỉ khiến tâm mình càng thêm mệt mỏi. Rốt cuộc tôi đã lựa chọn rời đi. Chẳng qua là, Tiểu Diệc, em vẫn yêu anh, bây giờ vẫn như vậy. Vài năm nay em đã từ từ hiểu ra rằng, em không nên im ỉm như thế, chờ anh đến hỏi em. Lòng người khó dò, muốn gì thì nói rõ ra, chờ người khác tới hỏi tới đoán trông rất ngu xuẩn... Tiểu Diệc, em biết anh cũng chưa quên được em, chúng ta bắt đầu lại lần nữa, được không?” Giọng nói đầy chờ mong của Lam Thiên khiến lòng Cảnh Triệt nhảy loạn.

“Chúng ta... Không thể trở lại được nữa...” Giọng nói Chu Diệc Trầm đầy chua xót, còn có chút bất đắc dĩ.

“Em biết giờ anh và nhóc kia đang ở bên nhau, nhưng mà Tiểu Diệc à, anh có dám nói anh không tìm kiếm bóng dáng năm đó của em trên người cậu ta không?” Lời nói của Lam Thiên làm Cảnh Triệt đang đứng ở trong bóng tối siết chặt tay.

Chu Diệc Trầm trầm mặc. Loại trầm mặc này càng làm tiếng nói bên trong Cảnh Triệt dâng trào mãnh liệt như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Lam Thiên lại nở một nụ cười, lần này anh cười rất vui vẻ: “Lần đầu tiên thấy cậu ta em đã nhìn ra. Cậu ta và em của năm ấy rất giống

nhau, tâm tư đơn thuần, không màng thế sự, đối xử với tất cả mọi người đều là bộ dáng ôn hòa đó, cậu ta chắc là rất ít khi phản bác lại ý của anh ha? Cậu ta cũng rất ít khi đề ra yêu cầu gì với anh. Anh theo đuổi cậu ta rất thuận lợi, ở chung không lâu cậu ta đã một lòng một dạ với anh, sẽ cự tuyệt người khác vì anh. Bởi vì anh không vui, cậu ta sẽ hy sinh chuyện của mình mà xóa đi ngọn nguồn khiến anh không vui. Em nói có đúng không, Tiểu Diệc?”

Chu Diệc Trạm vẫn trầm mặc. Hắn muốn nói không phải như vậy, Tiểu Triệt hấp dẫn tôi bởi tính cách của em ấy, không phải vì tôi tìm bóng dáng của cậu trên người em ấy. Nhưng từng câu Lam Thiên nói ra đều rất chân thực làm hắn không thể nào phản bác.

Cảnh Triệt cảm thấy nếu cứ đứng ở chỗ này nghe tiếp nữa không phải ý kiến hay, nhưng lại nhớ tới mấy bộ phim truyền hình, thông thường sau khi nhân vật chính rời đi rồi thì những chuyện quan trọng gây hiểu lầm sẽ được sáng tỏ, vậy nên để không sinh ra hiểu lầm gì đó, mình vẫn nên tiếp tục nghe thôi. Nhưng trong lòng thật sự khó chịu quá, nhìn chiếc bóng của Lam Thiên như vậy, nghe Lam Thiên phân tích nhiều như thế, cứ như lưỡi hái tử thần sắp sửa cắm thẳng vào ngực.

Lam Thiên à sao anh không đi học bắn súng chứ, sẽ ngắm chuẩn lắm đấy. Cảnh Triệt cười gượng trong lòng, chợt nghe thấy Chu Diệc Trạm nói: “Tiểu Triệt đúng là rất giống cậu của năm đó... Nhưng tôi cũng thật lòng thích em ấy. Bây giờ sự nghiệp của cậu rất quan trọng. Sau này chúng ta, vẫn là bạn tốt...”

“Ha ha, giống em của năm đó, nói như vậy tức là anh vẫn chưa quên em. Tiểu Diệc, em là người hiểu rõ anh nhất. Anh vẫn còn thích em, vậy sao không thể bắt đầu lại lần nữa chứ?” Lam Thiên cố ý hỏi.

Cảnh Triệt nản lòng. Mặc kệ câu trả lời thuyết phục của Chu Diệc Trạm là gì, sẽ nhận lời Lam Thiên bắt đầu lại lần nữa hay sẽ từ chối anh ta, ở bên mình như trước, những chuyện này đều không quan trọng nữa. Quan trọng là, Chu Diệc Trạm đã thừa nhận mình giống

với Lam Thiên của năm đó rồi.

Bóng dáng của mối tình đầu, vốn dĩ cả đời này đã rất khó có thể xóa bỏ trong tâm trí, hướng chi cậu còn rất giống với mối tình đầu của hẳn. Cảnh Triệt bắt đầu cảm thấy may mắn mình giống là ở chỗ tính cách chứ không giống ở ngoại hình, nếu không sẽ tủi thân chết mất.

Cảnh Triệt cảm thấy cực kỳ buồn bực. Cậu vẫn luôn kiên trì tìm kiếm một tình yêu, một mối tình đầu đơn thuần, nhưng hóa ra chính cậu lại trở thành bóng hình mối tình đầu của kẻ khác. Tôi đây... thực sự mệt mỏi quá...

Chu Diệc Trạm, anh đã tìm ra được mối tình đầu của anh rồi, vậy tôi đây không chơi nữa...

-----oOo-----

Chương 17: Một đi không trở lại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chu Diệc Trạm nhận một cuộc điện thoại của Cố Tự Do vào lúc bốn giờ sáng.

Cố Tự Do bị một hồi chuông điện thoại kỳ lạ đánh thức, mơ mơ màng màng vợ lấy di động trên bàn, nhìn thấy trên màn hình hiện người gọi là “Ông ngoại”, mới ý thức được đây là di động của Cảnh Triệt, bởi vì ông ngoại của y đã qua đời rất nhiều năm trước. Gọi lớn vài tiếng “Tiểu Triệt” mà không ai đáp lại, nghĩ chút rồi nhấn nút nghe, nếu giờ này mà gọi điện đến thì nhất định là có chuyện quan trọng gì đó đã xảy ra.

Nhận điện thoại xong, Cố Tự Do chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội suy nghĩ những nơi Cảnh Triệt có thể đang ở. Y tìm thấy số của Chu Diệc Trạm bèn gọi cho hắn.

Lam Thiên khẳng khẳng muốn bắt đầu lại lần nữa, Chu Diệc Trạm vẫn cự tuyệt. Lúc Lam Thiên bỏ đi có nói lại một câu: “Tiểu Diệc, đừng tự dối mình nữa. Rõ ràng là anh còn thích em. Nhưng không cần vội, em đợi anh tha thứ cho em.” Chu Diệc Trạm cảm thấy vô cùng mệt mỏi, lẳng lặng ngồi trên ghế sa lon. Chương trình trên TV không ngừng thay đổi, Chu Diệc Trạm cũng dần thiếp đi. Lúc hắn nhận được điện thoại của Cố Tự Do, hắn phát hiện mình đang nằm bên mép sofa, suýt chút nữa thì rớt xuống.

“Chu Diệc Trạm, Tiểu Triệt ở chỗ anh không?” Giọng Cố Tự Do đầy lo lắng.

“Tiểu Triệt? Không có. Sao thế, xảy ra chuyện gì hả?” Chu Diệc Trạm hơi bất an.

“Cậu ấy không ở nhà, di động cũng không đem theo nên tôi không liên lạc được. Vừa rời nhà cậu ấy gọi điện đến, nói rằng... Hôm nay lúc trời nhá nhem tối, ba mẹ cậu ấy gặp tai nạn, giờ đang ở bệnh viện, chỉ sợ không qua nổi đêm nay...”

Chu Diệc Trạm cảm thấy âm thanh của Cố Tự Do trở nên xa xôi không thực, hắn nghĩ chắc là mình vẫn còn đang mơ, thế nhưng giọng nói trong di động vẫn không ngừng lại: “Anh mau giúp tôi tìm Tiểu Triệt đi, người nhà bảo cậu ấy hãy mau về.”

Chu Diệc Trạm lái xe trên đường, hỗn loạn, không tìm ra một chút manh mối nào. Đã hỏi qua nơi Đào Nhiễm, Cảnh Triệt không ở đó, hôm nay đến giờ quán bar “Vân luyến” đóng cửa cũng không thấy Cảnh Triệt đến.

Bỗng nhiên Chu Diệc Trạm phát hiện ra hắn hiểu Cảnh Triệt quá ít. Hắn không biết bạn bè Cảnh Triệt có những ai, sở thích của Cảnh Triệt là gì, bình thường Cảnh Triệt sẽ đi đến những nơi nào để khuây khỏa. Nghĩ một lúc, hắn cắn răng gọi cho Cố Tự Do, nhờ y tìm số điện thoại của Lâm Thiên Sơn trong di động của Cảnh Triệt.

Giọng điệu của Lâm Thiên Sơn đầy kinh ngạc: “Không thấy Tiểu Triệt? Chu tiên sinh, cậu làm gì...”

“Lâm tiên sinh, giờ không phải lúc truy cứu tôi đã làm gì đó hay không, phiền anh nghĩ xem có nơi nào có thể tìm thấy Cảnh Triệt hay không thì nói cho tôi.” Chu Diệc Trạm rất hoảng loạn: “Ba mẹ của Tiểu Triệt gặp tai nạn, người nhà muốn em ấy mau chóng trở về. Em ấy còn chưa biết, mà bọn tôi lại không liên lạc được.”

“Tôi hỏi bạn học cùng thực tập với em ấy chút.” Lâm Thiên Sơn vội gọi điện cho HR của công ty, tra ra được số điện thoại của mấy người cùng thực tập với Cảnh Triệt. Dương Nghĩa và Lương Sảng tắt máy, Trương Tình Tình hoàn toàn không quen biết Cảnh Triệt, chỉ có Triệu Gia Đồng tỏ rõ sự quan tâm và kinh hoảng, không ngừng nhờ Lâm Thiên Sơn nếu có tin tức gì thì hãy thông báo với cậu ta

một tiếng.

*(*HR: viết tắt của Human Resources, theo như mình tra được trên GG thì đây giống như ban quản lí nhân sự trong một công ty)*

Lâm Thiên Sơn ngồi trong phòng làm việc một lúc lâu, bất chợt nghĩ đến một người.

Đêm nay Hồ Phách cực kỳ khó chịu. Vốn là Lâm Thiên Tầm đã đồng ý làm bữa khuya cho hắn, kết quả Cảnh Triệt lại thành khách không mời mà đến, vừa vào cửa đã ủ rũ nom nghiêm trọng lắm rồi ngồi trên ghế sa lon. Lâm Thiên Tầm lo lắng ngồi bên cạnh. Rót cuộc sau mấy lần Hồ Phách giục y, Lâm Thiên Tầm dám la lớn với hắn “Không thấy tâm trạng Tiểu Triệt không tốt hả. Không ăn một bữa cũng không chết được đâu.” Hồ Phách lườm Lâm Thiên Tầm, vậy mà y còn dám cãi ngay không sợ chết đứng quay lại trừng hắn.

Được rồi, quả thật là có người ngoài ở đây, còn là fan của mình, nếu không bằng giá nào cũng phải đánh nhau với tên này một chút. Hồ Phách liếc Lâm Thiên Tầm, về phòng của mình.

Lâm Thiên Tầm luống cuống không biết làm sao nhìn Cảnh Triệt vẫn chưa nói một lời nào. Bình thường đều là Cảnh Triệt nghe y kể khổ an ủi y, hôm nay khi vị trí thay đổi, y lại không biết nên nói gì mới phải. Hơn nữa, Cảnh Triệt cũng chưa thốt ra lời nào, Lâm Thiên Tầm quả thật không thể nào mở miệng nổi.

Lâm Thiên Tầm luôn luôn mềm lòng, cứ nhìn vẻ mặt khổ sở như vậy của Cảnh Triệt, nước mắt của y dần dần rơi xuống. Ngược lại, lúc Cảnh Triệt nhìn thấy Lâm Thiên Tầm khóc, cậu mới chậm rãi ngừng đầu lên nói chuyện.

“Tiểu Thiên, cho em ở nhờ chỗ anh một đêm nhé.” Cảnh Triệt khàn giọng nói.

“Được, ở lại mấy đêm cũng không vấn đề gì.” Lâm Thiên Tầm lau nước mắt, vội nhận lời.

Hồ Phách “Sầm” một tiếng đẩy cửa phòng ra: “Không được!”

Lâm Thiên Tầm cãi lớn: “Đây là nhà tôi!”

Hồ Phách ngừng lại một lúc: “Vây cũng không được! Nhiều nhất chỉ ở một đêm thôi!”

Cảnh Triệt không để ý đến hai người này, lập tức đứng dậy bước vào phòng ngủ của Lâm Thiên Tầm, đóng cửa lại. Đột nhiên Hồ Phách nhướn mi cười: “Lâm Thiên Tầm, qua đây.”

Lâm Thiên Tầm nhìn nụ cười xảo quyệt của Hồ Phách, do dự.

“Qua đây! Mau lên!” Hồ Phách không kiên nhẫn chút nào. Lâm Thiên Tầm khế cần môi bước qua. Hồ Phách duỗi một tay kéo y vào phòng của mình, tay kia thì nhanh chóng đóng cửa lại. Lâm Thiên Tầm bị hấn ép lên cửa, bị chèn ép trong không gian nhỏ hẹp giữa hai cánh tay, vụng vụng thân mình muốn tránh ra.

“Đừng nhúc nhích”, giọng nói của Hồ Phách dịu dần: “Chẳng lẽ em muốn ngủ với cậu ta sao?”

“Đúng vậy đó, không được hả. Trước đây chúng ta cũng... chen chúc với nhau đó thôi...” Không hiểu sao giọng Lâm Thiên Tầm ngày càng nhỏ, dường như không còn cựa mạnh nữa.

“Trước đây là trước đây, từ giờ trở đi người chen chúc cùng em trên một chiếc giường chỉ có thể là anh.” Hồ Phách cúi người nhìn vào đôi mắt đầy kinh hoàng của Lâm Thiên Tầm.

“Anh nói... nói... nói gì vậy...” Lâm Thiên Tầm muốn thoát khỏi tay hắn.

“Em đã quên rồi sao, lần trước là ai ôm anh không chịu buông thế.” Hồ Phách cười khế.

Mặt Lâm Thiên Tầm đỏ một chút, cổ cũng hồng hồng theo. Có một buổi tối chớp đột nhiên giáng xuống, tiếng sấm quá lớn, chính y sợ tới mức không dám ngủ, bèn đi đi lại lại trong phòng khách. Sau khi Hồ Phách biết liền kéo y đến giường của mình. Y còn nhớ lúc đó mình còn ôm chặt lấy cánh tay của Hồ Phách, trong tiếng sấm dữ dội dần thiếp đi. Ngày hôm sau, Hồ Phách bắt đầu dùng chuyện này cười nhạo y, thậm chí còn uy hiếp y.

“Hôm nay cũng không có sét đánh, hơn nữa hôm đó là anh không có ý kiến gì với tôi mà...” Lâm Thiên Tầm lí nhí giải thích.

Hồ Phách ngấm đôi mắt trong veo của y, cúi người xuống ngăn lại đôi môi còn đang muốn giải thích ấy.

Trong bóng đêm, Lâm Thiên Tầm vẫn chưa ngủ được. Sau khi Hồ Phách hôn y, ngoại trừ việc khiếp sợ ra, y còn cảm thấy một chút vui vẻ lẫn ngọt ngào, may mà mới chỉ là hôn môi, Hồ Phách đã thấy y sợ hãi bèn không tiếp tục nữa. Nhưng lúc hôn xong rồi, Hồ Phách vẫn ôm y thật chặt. Lâm Thiên Tầm cũng không phản kháng, lẳng lặng tựa vào ngực hắn, cảm nhận sự an tâm trước nay chưa từng có.

Từ nhỏ tính cách y vốn đã yếu đuối, không có chính kiến. Y không xuất sắc như anh hai, em gái còn mắc phải tình trạng đặc thù, vậy nên sự quan tâm mà người nhà dành cho y vô cùng ít ỏi. Từ khi bắt đầu sự nghiệp, ba mẹ cũng không còn ôm y nữa, thế nên đã rất lâu rồi y đều đơn độc.

Y lẳng lặng đến trường, theo học ngành thích hợp với bản thân là biên tập xuất bản, sau khi tốt nghiệp làm một biên tập nho nhỏ, bình bình đạm đạm trải qua cuộc đời. Người nhà cũng không kỳ vọng gì cao ở y, cho nên tới bây giờ cuộc sống của y đều coi như nhàn nhã tự tại, không chút áp lực.

Y vẫn luôn biết mình thích nam sinh. Thời cấp ba y từng thầm thích một nam sinh, chẳng qua vì tính cách hướng nội của y mà chưa thổ lộ gì đã vào đại học rồi. Nơi đại học những người vì ở một mình quá

cô đơn mà kết đôi rất nhiều, nên y càng không muốn tình cảm vẹn nguyên của mình trở thành thứ hàng tiêu khiển cho kẻ khác.

Trong mấy năm nay, đây là lần đầu tiên y cảm thấy ấm áp, cảm thấy được coi trọng, cảm nhận được sự tồn tại của mình, tất cả là nhờ ngôi sao trẻ bề ngoài kiêu ngạo lạnh lùng này cho y.

Lâm Thiên Tầm ôm eo của Hồ Phách, áp mặt vào lồng ngực hắn, ở trong bóng tối yên lặng mỉm cười. Mặc kệ ngày mai có như thế nào đi chăng nữa thì trước hết cứ tạm thời để y hưởng thụ chút ấm áp này đi.

Rạng sáng năm giờ, Lâm Thiên Tầm bị tiếng chuông điện thoại ngoài phòng khách đánh thức. Nhẹ nhàng gỡ cánh tay vẫn luôn ôm lấy mình, Lâm Thiên Tầm rời giường đến phòng khách nghe, thế mà lại là người luôn làm việc và nghỉ ngơi đúng quy luật – anh hai mình.

“Tiểu Triệt có ở chỗ em không?” Giọng nói của anh hai hiếm khi trở nên lo âu.

“Có ạ, sao thế...”

“Chú ý em ấy chút, giờ anh qua đây.” Anh hai vẫn luôn lời ít mà ý nhiều. Nhưng Lâm Thiên Tầm lại bị thái độ của anh hai mà bắt đầu nghi ngờ. Vì sao anh hai lại tìm Tiểu Triệt gấp như vậy? Tâm trạng của Tiểu Triệt không tốt chẳng lẽ lại liên quan đến anh hai sao? Nghĩ như thế, Lâm Thiên Tầm nhẹ đẩy cửa phòng mình, nhìn thấy Cảnh Triệt đang cuộn mình lại trên giường. Nương theo nắng sớm ngoài cửa sổ hắt vào, Lâm Thiên Tầm thấy mí mắt sưng đỏ và dòng nước mắt đã khô của Cảnh Triệt.

Trong mơ Cảnh Triệt thấy mình đang bị một đám người cười ngạo cầm cung tiễn đuổi giết, bỗng nhiên cảm giác trời đất rung chuyển dữ dội, bèn mở mắt ra, nhìn thấy mặt của Lâm Thiên Tầm.

“Đừng lay nữa, em tỉnh rồi.” Cảnh Triệt ngồi dậy.

“La em một hồi lâu mà em không phản ứng gì”, Lâm Thiên Tầm thờ dãi: “Anh của anh tới tìm em, nói là có chuyện rất quan trọng, em mau đứng lên đi.”

Tin tức mà Lâm Thiên Sơn mang đến tuy chỉ là vài câu đơn giản nhưng lại là chuyện tàn nhẫn nhất mà cả đời này Cảnh Triệt nghe được. Cảnh Triệt không nhớ mình đã rời khỏi phòng của Lâm Thiên Tầm như thế nào, được Lâm Thiên Sơn đưa về nhà ra sao, thu dọn đồ đạc rồi được Lâm Thiên Sơn chở đến sân bay kiểu gì. Chỉ nhớ lúc máy bay cất cánh, Lâm Thiên Sơn nắm tay mình rất chặt, mà mình lúc đó lại nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên cảm thấy chuyện mất mát này cứ như một trò đùa lớn, phải làm sao để tiếp nhận đây.

Cố Tự Do chứng kiến Lâm Thiên Sơn đưa Cảnh Triệt về, cũng không hỏi vì sao Lâm Thiên Sơn lại tìm được Cảnh Triệt, vội vàng giúp Cảnh Triệt thu dọn chút hành lí, sau đó lúc muốn gọi điện thoại cho Chu Diệc Trạ, lại bị Cảnh Triệt ngăn lại: “Bây giờ tớ không muốn gặp anh ta nữa.”

Cố Tự Do thấy cảm xúc của cậu không tốt, cũng không nói gì thêm, mãi đến khi Lâm Thiên Sơn chở Cảnh Triệt ra sân bay mới gọi điện cho Chu Diệc Trạ.

“Lâm Thiên Sơn tìm được Tiểu Triệt rồi, giờ đang chở cậu ấy ra sân bay. Anh yên tâm đi.” Cố Tự Do ngừng một lát: “Anh và Tiểu Triệt sao vậy, sao cậu ấy lại nói không muốn gặp anh?”

Trong lòng Chu Diệc Trạ chợt lạnh lẽo: “Lâm Thiên Sơn tìm được em ấy rồi? Cậu không hỏi hẳn tìm được ở đâu sao?”

“Cảm xúc của Tiểu Triệt không tốt, tôi không kịp hỏi, cậu ấy đã vội về nhà rồi.”

“Không muốn gặp tôi? Vì sao lại không muốn gặp tôi?” Chu Diệc Trạ cảm thấy rất tủ thân.

“Vậy anh nên hỏi chính anh đi. Tạm thời cứ thế đã, đợi Tiểu Triệt ở

bên kia có tin tức gì thì nói sau. Chào.” Cố Tự Do cúp điện thoại.

Trong lòng Chu Diệc Trạc có một ngọn lửa đang cháy hừng hực, thiêu cháy đến mức lòng bàn tay hần đổ mồ hôi, suy nghĩ mơ hồ. Vì sao Tiểu Triệt lại không muốn gặp mình, em ấy để Lâm Thiên Sơn chờ đến sân bay nhưng lại không muốn mình biết, vì sao chứ?

Lâm Thiên nhìn Hồ Phách hiếm khi bước vào phòng tập sớm như vậy, không kìm được mà chọc hấn: “Bảo mẫu biên tập bé nhỏ kia của cậu đuổi cậu ra ngoài hả? Hiếm lắm mới tới sớm như thế.”

“Gì, em ấy đuổi tôi?” Hồ Phách nhớ đến tối hôm qua Lâm Thiên Tâm và mình hôn nhau nồng nhiệt, khóe miệng không vô thức nhếch lên: “Em ấy sẽ không đuổi tôi đâu. Hôm qua một người bạn của em ấy qua đêm, ngủ ở phòng em ấy, rồi sau đó tôi gạt em ấy đến giường tôi.” Hồ Phách nhở giọng.

Lâm Thiên gõ nhẹ đầu hấn: “Tên nhóc cậu cũng nhanh quá đi à...”

“Không không không. Là ngủ theo nghĩa đen, thật đấy... Nhưng tình trạng của bạn em ấy không tốt cho lắm, sáng nay mới biết được tin ba mẹ đã xảy ra tai nạn vào tối hôm qua...”

“Tai nạn?”

“Ừm, hình như rất nghiêm trọng. Mới sáng sớm hôm nay đã vội về rồi. Mà người này còn là fan của chúng ta, lần trước còn nhờ tôi kí tên... Một tên nhóc rất đẹp, tên là Cảnh Triệt...” Hồ Phách nói xong bèn xoay người đi lấy cái cốc. Lâm Thiên thì bị hai chữ “Cảnh Triệt” mà đờ người ra.

Anh sửng sốt một lúc lâu mới mở miệng: “Cảnh Triệt mà cậu nói, là cái cậu thoát nhìn khoảng hai mươi tuổi, trông đơn thuần, đôi mắt to, lúc cười lộ lên sẽ có lúm đồng tiền nho nhỏ sao?”

“Đúng thế, cậu biết cậu ta?”

“Tôi... đúng là có quen biết.” Lam Thiên nói xong bèn lấy điện thoại, nhìn hai chữ “Tiểu Diệc” một lúc lâu mà không nhấn nút.

Nhà của Cảnh Triệt không ở nội thành, vì thế lúc máy bay đáp xuống xong phải chuyển sang đi ô tô mãi tới bốn giờ chiều mới về đến nhà. Lâm Thiên Sơn cố ý muốn đi cùng cậu, tâm tư Cảnh Triệt cũng không muốn tranh luận với hắn, bèn đi theo hắn.

Cảnh Triệt không thể nhìn mặt ba mẹ lần cuối. Tai nạn vô cùng thảm khốc, ba mẹ cũng chỉ có thể chịu đựng đến hừng đông. Cảnh Triệt như cái xác không hồn được thân thích phủ thêm đồ tang, nhìn những người không quen biết đến dự, cậu chỉ cảm thấy rất ồn ào lẫn mệt mỏi mà thôi. Cậu muốn lẳng lặng ngồi ở đây một lúc, lẳng lặng ngắm nhìn di ảnh của ba mẹ, lẳng lặng nói vài câu với bức ảnh.

Lễ tang rất đơn giản. Khi ba mẹ còn sống đều là công nhân viên chức bình thường nên những người tham gia lễ tang cũng chỉ là một vài đồng nghiệp cùng đơn vị và hàng xóm. Lâm Thiên Sơn ở lại bên cậu ba ngày nhưng cũng phải rời đi vì việc công ty. Cảnh Triệt vẫn lặng im. Cậu luôn cảm thấy tất cả những điều này đều là giả dối, là giấc mộng mà có lẽ khi mở mắt sẽ không còn nữa.

Thế nhưng mãi đến hơn một tuần sau, khi mọi chuyện đã lắng xuống, thân thích và bạn bè đều đã rời đi, lúc tất cả mọi người đều thấy chuyện đã qua rồi, Cảnh Triệt lại đơn độc đứng trong phòng nhìn ảnh chụp của ba mẹ trên bàn thờ nhìn mình mỉm cười, mới nhận ra đây là sự thật, ba mẹ của mình đã thật sự bước sang thế giới bên kia, vĩnh viễn không trở về nữa.

Cậu mở cửa sổ ra, bên ngoài một khoảng ánh mặt trời sáng rõ. Có người ở trên tầng gọi con mình về nhà ăn cơm, có ông lão bà lão ngồi dưới bóng cây chuyện trò với nhau, có mùi đồ ăn bay vào cửa sổ. Thế giới này vẫn vận động như thường, chỉ duy cuộc sống của cậu, trong vòng nửa tháng ngắn ngủi đã trải qua những chuyển biến nghiêng trời lệch đất.

Tai nạn xảy ra vào ban đêm lúc trời mưa tầm tã, người lái xe taxi

cua trượt ra ngoài. Ba người bên trong, lái xe, ba mẹ Cảnh Triệt đều chết. Gia đình tài xế cũng thuộc dạng bình thường. Cảnh Triệt nghe nói trong nhà tài xế có một đứa con gái bảy tuổi, một đôi người già nhiều bệnh tật cùng với người vợ mỗi ngày đều bày quần bán hoa quả, vậy nên cậu cũng quên đi ý nghĩ muốn đền trả.

Dường như cậu đã trưởng thành sau một đêm, ngồi trong phòng suy ngẫm thật lâu, cuối cùng quyết định không tiếp tục đến trường nữa. Ba mẹ cậu chưa từng giấu diếm chuyện tiền nong trong nhà bao giờ, bởi vì đều là công chức bình thường, mấy năm trước cũng từng trang hoàng lại nhà cửa nên tiền ba mẹ tích góp cả đời gửi ở ngân hàng cũng chưa đến năm vạn tệ. Cảnh Triệt không muốn tiêu xài hoang phí, nhà chắc chắn cũng không bán đi, bởi vì đây là nơi lưu giữ kí ức đẹp đẽ nhất của cậu.

Cậu sử dụng tất cả tiền mặt tự mình kiếm được mà lặng lẽ quay về trường, thừa lúc Cố Tự Do không ở nhà bèn trở về thu dọn vài thứ. Ở trên xe lửa, cậu nhìn di động. Lúc ở nhà, Chu Diệc Trầm, Lâm Thiên Sơn, Đào Nhiễm, Cố Tự Do, Triệu Gia Đồng đều gọi cho cậu, nhưng cậu lại không nhắc một cuộc nào. Gỡ sim điện thoại xuống cầm trên tay, lúc nhân viên phục vụ mang bao lớn thu rác, cậu vơ sim điện thoại lẫn rác ở trên bàn vứt vào bao rác đen kia.

Một Cảnh Triệt vẫn chưa từng muốn lớn lên, cùng với cuộc sống thiếu niên đã kéo dài nhiều năm, rốt cuộc vào thời khắc này, một đi không trở lại.

-----oOo-----

Chương 18: Bé của à, em đang ở nơi nào?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chu Diệc Trạm đứng trong căn phòng trống trơn mang theo tâm tình phức tạp.

Từ khi Cảnh Triệt về nhà, cậu không nhận cuộc gọi từ hấn nữa. Mãi đến khi hấn xử lí xong việc bên phòng triển lãm tranh, tìm Lâm Thiên Sơn hỏi địa chỉ nhà Cảnh Triệt rồi vội vã đến nơi lại chỉ nhìn thấy cánh cửa chống trộm đóng chặt. Hấn hỏi thăm mấy nhà hàng xóm và thân thích của Cảnh Triệt nhưng không ai biết cậu đã đi đâu. Lúc nhận được điện thoại của Cố Tự Do bảo Cảnh Triệt đã lặng lẽ quay về trường mang đi một vài thứ, Chu Diệc Trạm lại vội vã trở về, nhưng khi nhìn thấy cũng chỉ là căn phòng trống không ngay lúc này.

Cảnh Triệt mang theo quần áo, một số quyển sách và một vài thứ linh tinh khác. Căn phòng lúc cậu ở vốn đã không có nhiều đồ đạc, nay xem như có chút tịch mịch.

Cảnh Triệt chỉ để lại cho Cố Tự Do một tờ giấy ghi chú dán trên cửa phòng, viết mấy câu đơn giản:

Tự Do à,

Không cần tìm tớ đâu, có cơ hội vẫn sẽ gặp lại nhau.

Chúc cậu mạnh khỏe.

Cảnh Triệt.

Cố Tự Do nhìn tờ giấy nhỏ bé, mũi chua xót.

Chu Diệc Trạm lặng im ngồi trên giường. Hắn không hiểu vì sao đến tột cùng mọi chuyện lại như thế này, rốt cuộc đã có sai lầm gì xảy ra. Vì sao Cảnh Triệt không muốn nhìn thấy hắn nữa, vì sao không nhận điện thoại của hắn, vì sao lại lặng yên không một tiếng động mà rời đi như vậy, ngay cả một câu cũng không để lại cho hắn?

Tiếng gõ cửa cắt ngang sự trầm mặc của hai người. Cố Tự Do mở cửa, Lâm Thiên Sơn đã đứng ở bên ngoài.

“Tiểu Triệt gửi cho tôi một tin nhắn, bảo rằng cảm ơn tôi đã săn sóc cho em ấy. Tôi gửi lại thì không chuyển phát được. Tôi muốn nhìn chút xem em ấy đã quay trở lại hay chưa.”

“Cậu ấy đi rồi. Bọn tôi không ai biết cậu ấy đã đi đâu cả.” Giọng nói của Cố Tự Do hơi run rẩy.

Chu Diệc Trạm nghe cuộc đối thoại của hai người kia, trong lòng lại rét lạnh. Cảnh Triệt thậm chí còn gửi tin nhắn tạm biệt cho Lâm Thiên Sơn, Đào Nhiễm cũng nhận được tin nhắn tương tự, mà chỉ duy nhất một mình mình, lại như một tên ngốc âu lo nhiều ngày như vậy, thế mà đến một lời tạm biệt cũng không có.

Cảnh Triệt, rốt cuộc em xem anh là cái gì!

Lâm Thiên Sơn vào phòng bên thấy Chu Diệc Trạm.

“Chu tiên sinh, tôi không biết trong lúc đó cậu và Tiểu Triệt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi dám khẳng định rằng việc em ấy rời đi có quan hệ rất lớn với cậu. Bây giờ tôi bắt đầu tìm kiếm Tiểu Triệt, đợi đến khi tôi tìm được em ấy, vậy phiền cậu bước ra khỏi cuộc sống của em ấy đi.” Giọng nói của Lâm Thiên Sơn đầy bình tĩnh.

Chu Diệc Trạm cười khổ, tôi đây còn có thể bước vào cuộc sống của em ấy nữa hay sao? Em ấy làm như vậy đã ám chỉ rất rõ, chính là muốn rời bỏ tôi. Mà đối với bản thân mình, tôi còn không biết nguyên nhân vì sao.

“À vâng, xin hỏi, Cảnh Triệt có ở đây không?” Một giọng nói hơi do dự và chần chừ truyền đến từ phía cửa. Ba người quay ra nhìn. Một cậu trai trông như sinh viên đứng ở cửa, mặc quần bò đơn giản phối cùng áo phông màu trắng, ngũ quan đoan chính anh tuấn, vẻ mặt khiêm tốn, lễ phép.

Cố Tự Do và Lâm Thiên Sơn đồng thời mở miệng: “Triệu Gia Đồng? Sao cậu lại đến đây?”

Triệu Gia Đồng vốn không nghĩ tới Lâm Thiên Sơn cũng ở nơi này, hơi sửng sốt một chút: “À... Tổng giám đốc Lâm ngài cũng ở đây sao. Tôi vẫn chưa liên lạc được với Cảnh Triệt nên mới muốn đến đây xem cậu ấy đã về chưa...”

Chu Diệc Trạh nhìn cậu sinh viên hơi lúng túng trước mặt, trực giác cảm thấy tình cảm tên nhóc này dành cho Cảnh Triệt chỉ sợ cũng không bình thường.

“Hôm qua Tiểu Triệt đi rồi.” Lâm Thiên Sơn nhàn nhạt nói, “Chúng tôi cũng không biết em ấy đã đi đâu.”

Triệu Gia Đồng để ý tới xưng hô vô cùng thân thiết của Lâm Thiên Sơn nhưng lại đoán không chính xác được quan hệ của Lâm Thiên Sơn và Cảnh Triệt. Nhìn sang Chu Diệc Trạh, cậu ta nhận ra đây là người đàn ông mà ngày đó đã đứng đùa giỡn với Cảnh Triệt trước bảng tuyên truyền ở trường. Triệu Gia Đồng cảm thấy chán nản, hai người này rõ ràng còn có quan hệ thân thiết với Cảnh Triệt hơn mình.

Trong lúc nhất thời, bốn người đàn ông trầm mặc không nói gì. Cố Tự Do nhìn ba người kia, trong lòng thầm mắng Cảnh Triệt: *Tên nhóc nhà cậu chọc một đống hoa đào, kết quả lại biến mất không chút tung tích, không phúc hậu tí nào!*

Bỗng nhiên Triệu Gia Đồng mở miệng: “Không phải Cảnh Triệt vẫn luôn viết bài cho một chuyên mục tạp chí sao. Hẳn là cậu ấy sẽ liên lạc định kỳ với biên tập chứ. Tôi đi tìm cách liên hệ với bên tạp chí

đó xem sao.”

Một câu này nhắc nhở Lâm Thiên Sơn, hấn ngăn Triệu Gia Đồng lại: “Không cần đâu. Để tôi gọi. Biên tập kia là em trai của tôi.”

Lúc này lòng Chu Diệc Trạ đã chết lặng. Chuyên mục của Cảnh Triệt thì ra lại hot như vậy, Cảnh Triệt còn có biên tập của riêng mình, mà cậu biên tập đó lại là em trai của Lâm Thiên Sơn. Vậy mà mình lại không biết chuyện gì cả.

“Lâm tiên sinh, vậy làm phiền anh rồi. Có tin gì mong anh hãy báo cho tôi biết.” Chu Diệc Trạ nhìn về phía Lâm Thiên Sơn, lần này là một lời thỉnh cầu đầy chân thành.

Nhưng Lâm Thiên Sơn chỉ nhàn nhạt cười: “Tôi đã nói rồi, mong là cậu sẽ bước ra khỏi cuộc sống của Tiểu Triệt. Nếu tìm được em ấy, tôi sẽ nói cho cậu biết. Nhưng tôi cũng hi vọng cậu sẽ không đến quấy rầy em ấy nữa.”

Trong nháy mắt sự sắc bén trong mắt Chu Diệc Trạ trở dậy nhưng lại hiện lên vẻ suy sụp ngay lập tức. Nếu Tiểu Triệt đã dứt khoát như vậy, thế tức là rất muốn rời khỏi mình. Vậy đi, chỉ cần biết rằng em ấy sống vẫn tốt là được rồi.

Chu Diệc Trạ gật gật đầu, vòng qua Triệu Gia Đồng, bước ra cửa.

Lâm Thiên Sơn nhìn bóng lưng hấn rồi mỉm cười, chuyển sang Triệu Gia Đồng: “Phiền cậu giúp tôi tìm xem Tiểu Triệt có tiền hành thủ tục tạm nghỉ học hay không.”

Triệu Gia Đồng nhận lời, trong lời vừa chua xót vừa đắng chát. Việc mà mình có thể làm cũng chỉ có những điều này thôi sao.

Lâm Thiên Sơn vẫn có điều nghi ngờ, vì thế tối hôm đó có đến nhà Chu Diệc Trạ lần nữa, nhìn thấy khuôn mặt Chu Diệc Trạ đã mọc đầy râu, tiêu tụy, buồn bã, mới thật sự tin rằng Cảnh Triệt đã rời đi, mà không một người nào biết cậu ấy đã đi đâu.

Chuyện này là một cơ hội tốt cho mình, Lâm Thiên tự tiếp dũng khí trong lòng. Người thích nhóc con đó rất nhiều, sau này cậu ta cũng sẽ thích người khác mà thôi, trong khi bản thân mình chỉ có một Chu Diệc Trạm. Mình phải nắm lấy anh ấy thật chặt.

Lâm Thiên Sơn vốn tưởng có thể mau chóng liên lạc được với Cảnh Triệt thông qua Lâm Thiên Tầm, nào ngờ một tháng đã trôi qua mà vẫn chưa có manh mối gì.

Cảnh Triệt không đăng nhập lên bất cứ ứng dụng thông tin tạm thời nào, không có cách nào để tra qua địa chỉ IP. Tiểu thuyết của cậu cũng đã đến giai đoạn cuối, mà lần gần đây nhất gửi bản thảo cho Lâm Thiên Tầm là thời điểm cậu còn đang ở nhà. Cậu đã gửi toàn bộ bản thảo đi rồi. Sau đó thì không còn liên lạc với Lâm Thiên Tầm nữa.

Lâm Thiên Sơn thở dài, Cảnh Triệt à, rốt cuộc em đã thương tâm đến mức nào mới có thể biến mất hoàn toàn được như vậy.

Series truyền hình của EYE đã sắp sửa xong phần hậu kỳ, hoạt động cũng dần dần giảm bớt. Hồ Phách nhận được sự đồng ý ngầm từ Lâm Thiên Tầm mà tiếp tục sống ở nhà y. Lâm Thiên vẫn bám lấy Chu Diệc Trạm không rời, mặc dù là đơn phương. Còn Cố Tự Do và Đào Nhiễm đã không gặp nhau hai tháng. Y cắt mái tóc dài của mình, nhuộm lại thành màu đen. Mỗi tuần y vẫn đều đặn về nhà ăn cơm cùng cha, không còn đến quán bar hát nữa, sau khi học xong thì bắt đầu công việc phát tờ rơi. Đào Nhiễm cũng không dây dưa, lặng lẽ kinh doanh nơi “Vân luyến”. Danh tiếng công ty của Lâm Thiên Sơn phát triển không ngừng. Vì Triệu Gia Đồng biểu hiện rất tốt nên đã nhận được lời hứa hẹn, sau khi tốt nghiệp là có thể ký hợp đồng.

Thoáng chốc, Cảnh Triệt đã biến mất hơn nửa năm.

Cuộc sống của mỗi người vẫn vận động quanh quỹ đạo, tựa như mọi thứ đều đã trở lại bình thường.

Chu Diệc Trạm bắt đầu kế hoạch ra nước ngoài một lần nữa. Nhìn bản đồ nhưng trong đầu luôn hiện ra khuôn mặt rạng rỡ sinh động ấy. Một con người luôn im lặng, có lúc mơ màng, có lúc lại tràn đầy tinh thần. Tâm tư tinh tế, đơn thuần, nhạy cảm. Cậu là một con cua luôn trang bị vũ khí đầy mình, ngay cả bản thân hần cuối cùng cũng không thể tiến vào thế giới nội tâm của cậu. Cái thế giới tầng tầng lớp lớp bao bọc kia của cậu, từ sau khi cậu rời đi càng giống như khu vườn địa đàng, cuốn Chu Diệc Trạm vào ham muốn tìm hiểu, nghiên cứu trong đó.

Nhưng nhóc cua đó, bây giờ đang ở nơi nào?

Cuối năm, thành phố bình thường luôn lạnh giá này cũng đã dần dần có hơi ấm tình người. Chu Diệc Lan dặn riêng Chu Diệc Trạm nhất định phải về nhà mừng năm mới. Tuy căn biệt thự kia rất rộng lớn nhưng chỉ có hai anh em họ Chu và ông quản gia.

Chu Diệc Trạm đồng ý. Ai lại muốn lẻ loi một mình đón tết Âm lịch đâu chứ? Dù sao hần vẫn còn anh trai. Bất giác hần lại nghĩ đến Cảnh Triệt, tên nhóc này sẽ ăn mừng năm mới ở nơi nào đây. Ba mẹ cũng đã mất, mà nhóc cua chỉ biết ương nghạnh này có khi nào đã từ chối lời mời của người khác, cô độc ngẩn người ngẩn trần nhà hay không.

Không biết em ấy có ăn ngon không, ở nơi như thế nào, đang làm gì. Buổi tối đêm 30, Chu Diệc Trạm đứng trước cửa sổ sát đất mà nhìn ra pháo hoa đang nổ không ngừng phía xa xa, đột nhiên lòng đau không thở nổi.

Tại thành phố ven biển phía Nam xa xôi, nơi này đối lập với phương Bắc, không khí tết Âm lịch nhạt hơn nhiều. “Lai Quy” là khách sạn khá nổi tiếng ở đây, nhiều cô cậu thanh niên đến thành phố nhỏ này du lịch đều ở nơi đó. Khách sạn tuy không lớn nhưng đặc biệt là ở chỗ bày bố rất tinh tế. Bố cục mỗi phòng không giống nhau về phong cách, khoảng sân nho nhỏ một năm bốn mùa đều có nhiều loại hoa khác nhau nở rộ. Nhân viên phục vụ đều là nam, nữ sinh trẻ tuổi,

mặc sơ mi giản đơn, tươi cười, ôn hòa, thân thiết, gần gũi.

Ông chủ là một người vừa mới ba mươi tuổi nhưng thoát nhìn như trai trẻ hai mươi, luôn mỉm cười với tất cả mọi người. Nghe nói trước kia anh ta từng ở thành phố phương Bắc gây náo loạn một thời, còn là nhà thơ, nhà quay phim, nhưng lúc sắp đến ngưỡng cửa ba mươi bỗng dưng cảm thấy mệt mỏi, thế nên đã đến nơi nhỏ bé này mở khách sạn.

Không ai biết tên thật của anh ta, mọi người đều gọi anh là A Lai.

Đêm giao thừa – đêm 30 nên người trong khách sạn rất ít. Dù sao phần lớn mọi người đều đã về nhà mừng năm mới. Đầu bếp cũng xin nghỉ nên khách sạn chỉ còn hai nhân viên phục vụ không về nhà, cộng thêm ba vị khách và ông chủ A Lai. Trong số ba vị khách có một đôi tình nhân, người còn lại là một cậu thanh niên từ Đức đến du lịch tại Trung Quốc.

Chạng vạng, A Lai đứng trước cửa sổ tầng hai gọi: “Cơm đã được chưa đây?”

Một cái đầu đội mũ đầu bếp ló ra từ cửa sổ tầng một, cậu nhân viên phục vụ nắm chức đầu bếp tạm thời bắt mắt trừng ông chủ: “Anh còn nói thêm câu nào nữa thì tối nay mọi người đừng nghĩ đến chuyện ăn cơm!”

A Lai cười hì hì: “Anh biết Tiểu Triệt hay khẩu thị tâm phi mà. Hôm nay chắc chắn sẽ có nhiều món ngon lắm đây. Tiểu Triệt, cố lên cố lên cố lên!”

Cảnh Triệt khinh bỉ, rụt đầu lại, tiếp tục chế biến thức ăn trong nồi.

Sau khi Cảnh Triệt rời khỏi trường học và thành phố kia đã xuôi về phương Nam, đến thành phố ven biển mà cậu từng nghe nói và muốn đến, vô tình ở tại khách sạn “Lai Quy”, vô tình biết được nơi này vừa thiếu một chân phục vụ, thế nên đã hợp tình hợp ý mà ở lại.

Công việc ở khách sạn cũng không quá mệt, khách đến nơi này cũng đều là những người trẻ tuổi, hơn nữa ông chủ cũng luôn mang dáng vẻ của một cậu trai trẻ nên Cảnh Triệt rất vừa lòng với cuộc sống hiện tại.

Chí ít sẽ không có những người, những việc phức tạp. Tuy đôi lúc sẽ ngăn người vào những ngày mưa, nhìn thấy người mặc áo sơ mi trắng sẽ hơi hoảng hốt, nhìn thấy bầu trời có những áng mây đẹp trời sẽ bất giác nghĩ đến người đó.

Nhưng cũng chỉ có như vậy.

Không thay tên đổi họ, bởi vì tên là ba mẹ cho mình, Cảnh Triệt không muốn vứt bỏ. Huống hồ, cậu cũng chỉ là một người bình thường. Cậu tin rằng trong một khoảng thời gian ngắn, những người sống trong thành phố kia sẽ nhớ đến cậu, thậm chí sẽ tìm cậu. Nhưng mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, mà thời gian vẫn luôn đánh tan tất cả, chỉ cần một thời gian ngắn nữa thôi, người tên Cảnh Triệt này sẽ chỉ còn là kí ức trong lòng bọn họ.

Thế nên việc thay tên đổi họ gì đấy cũng không cần phiền phức như vậy.

Ít nhất bây giờ cũng không ai tìm thấy cậu, không phải sao?

Cảnh Triệt nghĩ như vậy, mỉm cười. Chuyện không tìm thấy được thật đúng hợp ý cậu, nhưng đôi lúc vẫn sẽ buồn bã.

Đêm giao thừa – đêm 30 rốt cuộc đã đến rồi. Tài nấu nướng của Cảnh Triệt trải qua nửa năm chỉ dạy của đầu bếp đã “nghiêm nhiên” thăng cấp. Từ việc chỉ biết làm mì cà chua ăn liền thì nay chuyện làm đồ ăn vặt đều chỉ là CASE nhỏ xíu xiu mà thôi.

Sáu người nâng ly, Cảnh Triệt ngẩng đầu nhìn pháo hoa đang nổ phía xa kia, khe khẽ nói tên một người, chẳng qua âm thanh rất nhỏ nên đã bị tiếng chúc “Năm mới vui vẻ” của mọi người át đi.

Đèn đóm rực rỡ, tối nay nhiều người không thể nào ngủ được.

Một năm mới đã bắt đầu.

-----oOo-----

Chương 19: Phòng Thiên Tự số 2

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngày đầu tiên của mùa xuân, có một vị khách đặc biệt đến khách sạn “Quy Lai”.

Người đàn ông đeo kính trông nho nhã, lịch thiệp, vừa đến nơi bèn tìm ông chủ A Lai ngay lập tức. Lúc ấy Cảnh Triệt đang lau nhà, ngẩng đầu nhìn thoáng ra xa, cảm thấy người đàn ông này trông rất quen mắt, nhưng nhất thời không nghĩ ra đã gặp nhau ở nơi đâu.

Buổi tối, A Lai đứng bên quầy nói chuyện với cậu, nhắc đến người nọ.

“Tiểu Triệt, em có biết nhóm nhạc thần tượng hiện nay tên là EYE không?” A Lai ngậm một quả táo, gặm từng miếng.

“Hửm? Sao lại hỏi chuyện này?” Cảnh Triệt giật mình. Cậu tới nơi này đã gần một năm, rất ít khi lên mạng, ít đọc báo, đã không còn quan tâm đến nhóm này nữa, đột ngột bị hỏi nên cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Sao hả, mấy thanh niên trẻ tuổi các em hẳn là biết nhiều lắm chứ nhỉ. Ít nhất cũng từng nghe rồi chứ, nghe nói hai năm nay rất nổi đó.” A Lai không chú ý đến vẻ mặt thay đổi của Cảnh Triệt, tiếp tục gặm táo.

“Đúng vậy, em biết họ.” Cảnh Triệt lắc đầu, mình lo lắng nhiều rồi. Sao A Lai biết được mình và EYE có liên quan không rõ chứ. Thế nên cậu nhún nhát trả lời: “Nhớ lại năm nó em còn trẻ, cũng là fan bọn họ.”

“Gi?” A Lai kinh ngạc xoay người lại, quả táo trên tay rơi lộp bộp, lăn

vài vòng trên quầy.

“Ngạc nhiên vậy là sao?”

“Thì ra em còn từng theo đuổi ca sĩ nổi tiếng... Đúng là nhìn không ra... Anh còn tưởng em không có ham muốn gì, kiểu đệ tử Thiếu Lâm ấy!” A Lai nhặt quả táo lên, tiếp tục gặm.

Cảnh Triệt nhìn hấn đầy bất đắc dĩ. Sao mình luôn gặp phải kiểu ông chủ này nhỉ. Đào Nhiễm, A Lai, cả hai đều không giống một ông chủ chút nào. Nói khó nghe hơn là kiểu không da không mặt mũi.

“Chú ý hình tượng kìa, ông chủ.” Cảnh Triệt cầm khăn lau mặt quầy thủy tinh: “Em cũng là người có một thời tuổi trẻ đấy.”

“Phụt ha ha ha... Với khuôn mặt này của em thì có thể giả trang thành học sinh trung học đó. Nhưng chỉ cần ở cùng em một ngày thôi sẽ rõ con người em y hệt một ông già, không thú vị gì, còn trẻ nhưng so sánh một chút thì ông chủ anh đây vẫn chưa hết tính trẻ con, hoạt bát đáng yêu đâu.”

Lần đầu tiên A Lai gặp Cảnh Triệt, trông thấy một cậu thanh niên ngồi lặng im bên cửa sổ tiệm cà phê của khách sạn, cứ thế ngồi một mình suốt một buổi chiều. Vừa khéo hôm đó A Lai cũng rảnh rỗi không có việc gì, chăm chăm chú chú quan sát cậu suốt buổi. Thiếu niên đã trưởng thành, môi hồng răng trắng, thanh tú động lòng người. Nhất là đôi mắt to kia có thể hút hồn người khác. Chỉ là trong ánh mắt cất chứa bầu tâm sự nặng trĩu, u buồn, nhưng lại điểm thêm một loại mỹ cảm khác cho cậu ta.

A Lai này là ai? Năm ấy không phải y là kẻ trong giới đã từng khiến bao bông hoa lớn nhỏ phải đổ gục dưới quần của mình sao. Nay gặp được một nhóc con động lòng người như vậy, sao y có thể không đi trêu chọc một chút. Tuy sau khi mở khách sạn, y đã gần như thu hết ma trảo rồi, nhưng mà tên kia thật sự rất... thu hút người ta. Kết quả là, đồng chí A Lai tiêu sái hất đầu, bước đến ngồi xuống trước mặt Cảnh Triệt.

【Tái diễn lại khung cảnh】

“Hello!” A Lai show hàm răng trắng đều thu hút của mình.

“Chào anh.” Cảnh Triệt hơi giương mắt lên, nhàn nhạt đáp lại.

Là một mỹ nhân lạnh lùng ha. A Lai thay đổi phương án tác chiến: “Tôi là ông chủ của khách sạn này, muốn làm một đợt điều tra. Xin hỏi cậu có kiến nghị gì với khách sạn chúng tôi hay không? Hay là cậu còn cần gì khác nữa không?”

Cảnh Triệt nghe thấy người này là ông chủ, rốt cuộc cũng quay sang nhìn A Lai. Tóc người đàn ông không dài, ăn mặc rất thời thượng. Tuy vẻ mặt có hơi bất cần nhưng ánh mắt có vẻ chân thành. Thế nên tặc xấu nói không kịp suy nghĩ lại tái phát: “Tôi cần một công việc.”

Mắt A Lai chột lóe: “Vừa may là khách sạn chúng tôi thiếu một nhân viên phục vụ.”

Cảnh Triệt khẽ nhú mày. Có chuyện trùng hợp vậy sao?

A Lai tiếp tục khuyên nhủ: “Tuy tiền lương không quá cao, nhưng tuyệt đối cũng đủ chi tiêu ở chốn này, hơn nữa còn bao ăn bao ở đó!”

Khí hậu khu vực này rất tốt, lại cách xa nơi kia, mà mình giờ cũng thiếu việc làm và chỗ ở. Cảnh Triệt nghĩ như vậy, gật đầu nhận lời.

A Lai mang theo tâm trạng “gần quan được ban lộc” sắp xếp cho Cảnh Triệt để cậu bắt đầu đi làm trong khách sạn. Trong lòng y nghĩ thời gian còn dài, cứ ra chiêu từ từ thôi. Ai ngờ ở chung chưa đầy một tháng, A Lai thất vọng triệt để.

Cậu chàng này quả thật cứ như hòa thượng đi tu hành ấy. Cậu không chơi game, rất ít khi lên mạng, không có hứng thú với bất kì

lĩnh vực âm nhạc, điện ảnh, văn học, nhiếp ảnh hay những thứ mà mấy cậu thanh niên ưa nghệ thuật thích làm. Vì thế tất cả bí kíp A Lai dùng để chinh phục người ta đều vô dụng.

A Lai phát hiện, lúc Cảnh Triệt làm việc mà ngẫu nhiên được rảnh rỗi, đôi mắt cậu sẽ ánh lên sự vui vẻ, cứ như đây mới là bộ dáng vốn có của cậu.

Mỗi người đều có quá khứ của riêng mình, nếu không cuộc đời không biết sẽ thành cái dạng gì nữa. Tựa như Cảnh Triệt mới chừng ấy tuổi đã có tính cách như vậy, không biết trong quá khứ kia của cậu đã từng trải qua nhiều thăng trầm đến thế nào.

Kể từ đó, A Lai cũng bắt đầu xem Cảnh Triệt như bạn bè. Sau đó, hai người họ càng lúc càng giống anh em. Sau đó nữa, Cảnh Triệt thỉnh thoảng cũng sẽ bộc lộ chút bản tính của mình trước mặt A Lai. A Lai thấy thế cũng đủ rồi. Nhóc con này không giống người bình thường, và một ngày nào đó cậu sẽ tỏa sáng.

A Lai rất tự tin. Đừng có nghi ngờ đôi mắt biết nhìn người của y, nếu không y sẽ khinh bỉ bạn!

“Sáng hôm nay người đàn ông kia tới, cậu cũng thấy rồi đó, đeo kính, mặt thì cười gian.” A Lai tiếp tục câu chuyện.

“Người ta rất là nho nhã được không, cười gian cái gì chứ.”

“Anh ta bảo mình là người đại diện của EYE, muốn mượn khách sạn chúng ta để EYE để chụp một xấp ảnh. Anh đang lo đây. Nếu vậy thì có khả năng có mấy ngày không làm ăn được, hơi phiền đó...”

Trong đầu Cảnh Triệt chợt lóe sáng, nhớ ra rồi. Người đại diện của EYE không phải là Văn Lạc sao, hèn gì trông quen mắt thế.

Đợi đã, EYE muốn tới nơi này chụp ảnh? Bỗng nhiên Cảnh Triệt ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề này.

“Chuyện này, anh có định đáp ứng không?” Cảnh Triệt cẩn thận hỏi A Lai.

“Anh vẫn đang lo. Nhận lời bọn họ cũng OK thôi, dù sao bọn họ cũng sẽ trả tiền, với cả cũng vừa tiện quảng cáo giúp chúng ta. Nhưng sẽ rất phiền phức, mà anh thì sợ nhất là phiền phức...”

“Chắc chắn sẽ rất phiền phức đấy... Hay là thôi đi, khách sạn mình đã có danh tiếng rồi, hướng chi ông chủ anh cũng không thiếu số tiền này, đúng không.” Cảnh Triệt ép giọng nói mình nghe thật tự nhiên.

A Lai khôn khéo đương nhiên sẽ thấy được ý tứ trong lời này: “Hình như em không muốn gặp bọn họ hửm. Em có thật là fan không đó. Không phải fan đều vội vã muốn gặp thần tượng sao?”

“Trước đây em từng gặp rồi, không phải cũng chỉ là hai mắt một miệng thôi sao. Em đã sớm trải qua thời kì điên cuồng theo đuổi thần tượng rồi.” Cảnh Triệt chậm rãi quay đầu: “Em cũng thấy hơi phiền. Nếu bọn họ mà tới đây, tất sẽ có bên truyền thông và fans theo đuôi. Đến lúc ấy tất nhiên sẽ không được yên tĩnh nữa. Anh cũng biết đó, em sợ ồn ỉ.” Cảnh Triệt nói mấy câu này rất đúng trọng tâm. A Lai cũng nhú mày rơi vào trầm tư.

Mỗi góc ngách trên cả nước, thậm chí là toàn bộ thế giới không thiếu nơi đẹp để chụp, họ đến nơi này làm gì chứ. Mình với EYE đúng là hữu duyên.

Cảnh Triệt nói thầm trong lòng. Ngộ nhỡ không được nữa thì tới nơi khác. Ở nơi đây gần một năm rồi, cũng nên đến khu vực khác thử xem. Thà sớm tránh né còn hơn bị bắt gặp.

Hơn hai tuần sau, A Lai quên bẵng chuyện này, Văn Lạc lại tìm tới cửa lần nữa. Cảnh Triệt thấy Văn Lạc tiến vào từ xa xa liền trốn trên tầng hai. Tuy người như Văn Lạc phải gặp N khuôn mặt xa lạ trong một ngày, tỉ lệ nhận ra mình đã ít lại càng ít hơn, nhưng nên cẩn thận một chút vẫn hơn.

Đương suy nghĩ như vậy, đột nhiên Cảnh Triệt cảm thấy mình cứ như tội phạm truy nã, cuộc sống trôi qua trong sự trốn tránh và lén lút, nhưng cũng rất kích thích.

“Làm phiền một chút.” Một giọng nói dịu dàng như nước cắt đứt suy nghĩ của Cảnh Triệt.

Cảnh Triệt xoay người lại, nhìn thấy một người đàn ông trung niên khoảng gần bốn mươi tuổi, mặc tây trang màu nâu nhạt, một bên tay xách một vali du lịch cỡ nhỏ, cả người toát lên vẻ điềm đạm, yên lặng như một gốc cây.

“Xin chào ngài. Xin hỏi ngài cần trợ giúp gì?”

“Xin hỏi phòng Thiên Tự số 2 ở bên kia sao?” Người nọ nhàn nhạt cười.

Cảnh Triệt cầm vali du lịch của người đàn ông: “Mời ngài.” ngay lập tức đưa người kia đi xuyên qua hành lang, lên tầng ba, rẽ trái, bước về phía trước năm, sáu bước, mở cửa bên tay phải.

“Đây là phòng Thiên Tự số 2.” Cảnh Triệt giúp người nọ cất hành lý. Người đàn ông trung niên đứng nơi cửa nhìn bảng hiệu cách vách lẫn đối diện, cười rộ lên: “Thì ra phòng Thiên Tự số 2 không phải cách vách với phòng Thiên Tự số 1.”

Cảnh Triệt cũng cười trả lời: “Có người nói cho ngài biết phòng Thiên Tự số 2 và số 1 cách vách nhau sao?”

Người nọ cười càng vui vẻ: “*Hữu Ý Tự* (*). Khách sạn của các cậu không tệ, cậu chàng như cậu cũng rất thú vị.”

() Tên phim là “Hữu Ý Tự”, mình có tra trên mạng rồi ;;*

“Đúng là bộ phim kinh điển đó.” Cảnh Triệt mỉm cười: “Xin hỏi ngài còn cần thứ gì khác nữa không?”

Người nọ đưa tay ra: “Tôi tên là Đoạn Triết, không ngại thì làm bạn bè đi.”

Cảnh Triệt cũng đưa tay ra: “Chào Đoạn tiên sinh. Tôi là Cảnh Triệt, nhân viên phục vụ số 0527. Hy vọng ngài sẽ vui vẻ khi ở nơi này.”

Cảnh Triệt ngó xuống tầng, xác định Văn Lạc đã đi rồi mới bước xuống, sau đó bèn quán lấy hỏi A Lai. A Lai chép chép miệng: “Không còn cách nào khác nữa, đã nhận lời anh ta rồi. Một người bạn của anh còn gọi điện dặn dò, nói nhất định phải giúp bọn họ. Hết cách rồi, chúng ta đành phải ồ ào vài ngày thôi.”

Trong lòng Cảnh Triệt trầm xuống, cậu thật sự rất thích nơi này, nhưng cũng đành chịu, phải rời khỏi đây.

Sáng sớm hôm sau, nhà ăn trong khách sạn chỉ có vài vị khách ít ỏi đang ăn bữa sáng. Tối hôm qua Cảnh Triệt không tài nào ngủ được, lờ đờ phờ phạc.

“Cậu bạn trẻ, buổi sáng tốt lành!” Giọng nói ôn hòa.

Cảnh Triệt xóc lại tinh thần: “A, Đoạn tiên sinh, buổi sáng tốt lành. Nếu ngài cần dùng bữa sáng, nhà ăn ở bên cạnh.”

Đoạn Triết mỉm cười một chút, lập tức đến nhà ăn.

A Lai lười biếng đi xuống tầng: “Tiểu Triệt, gặp người hôm qua đến ở phòng Thiên Tự số 2 chưa?”

“Vừa mới bước vào nhà ăn.”

“Này, anh bảo em, không có chuyện gì thì đừng trêu chọc người này, kìa con!”

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả? Nói cho em biết, nếu tên kia nói chuyện với em, em cứ giả bộ không nghe thấy đi!”

“Nhưng hôm qua em đã bắt tay nhau làm quen với người kia rồi...”

“Gi?” A Lai nhảy phắt đến bên cạnh Cảnh Triệt: “Bắt tay? Cái tên cáo già này, dám giở trò xằng bậy trên địa bàn của anh!”

“Rốt cuộc là sao vậy...” Cảnh Triệt chờ người trước sự kinh ngạc của A Lai.

“Tóm lại, đây là một tên cáo già chuyên ăn thịt người không phun chút vụn xương nào. Sau này gặp ông ấy thì đi đường vòng, nếu không có khả năng chạm mặt thì cứ không chạm mặt đi. Nhất là em, nhất là tên gốc xinh đẹp như em đó!” A Lai nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo Cảnh Triệt.

“Ai là cáo già vậy?” Một giọng nói nhàn nhạt truyền đến từ sau lưng hai người. A Lai quay phắt người lại bèn nhìn thấy Đoạn Triết đang đứng cười tủm tỉm phía sau.

Cảnh Triệt cầm cốc nước lên, tỏ vẻ “Không liên quan gì đến em nhé”.

“Đã nói ai đâu ạ, à thì, phụ thân đại nhân, ngài ở nơi này có hài lòng không ạ?” A Lai trưng vẻ mặt a dua.

Người nào đó bị sắc nước, ho khan liên tục.

A Lai vừa vỗ vỗ phía sau lưng giúp Cảnh Triệt, vừa nhẹ giọng “oán hận” Đoạn Triết.

“Ba xem, ba làm Tiểu Triệt sợ rồi đó.”

Cảnh Triệt ho khan đến mức không nói nên lời, thầm khinh bỉ trong lòng: Rõ ràng là anh dọa em sợ, sao lại có một người ba còn trẻ như vậy.

Đội hô hấp của Cảnh Triệt dần bình phục lại, A Lai mới nghiêm mặt giới thiệu với Cảnh Triệt: “Đây là ba của anh, một nhà biên kịch. Gần đây nhàn rồi, du sơn ngoạn thủy nơi nơi, à không, là nhớ anh quá nên đến đây thăm anh.”

“Còn biết ba nhớ mày hả.” Đoạn Triết nhàn nhạt liếc A Lai một cái. A Lai cười gượng hai tiếng. Cảnh Triệt vẫn đang đắm chìm trong khiếp sợ.

A Lai lại có thể có một người ba trẻ tuổi như vậy, A Lai có ba.

Hâm mộ thật.

Thực ra Đoạn Triết vừa tròn năm mươi tuổi, Cảnh Triệt ai thán trong lòng: Làm sao chú bảo dưỡng được vậy. Nếu nói chú ấy ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi thì vẫn có người tin.

Ba mẹ A Lai năm đó hai mươi tuổi đã nếm thử trái cấm rồi sinh ra y. Chưa đầy một năm sau, mỗi người một ngã, y được bà nội nuôi. Mãi đến năm sáu tuổi đi học tiểu học thì được ba đón về, bắt đầu cuộc sống ba người cùng với ba và chú. Đến cấp hai A Lai mới dần hiểu ra rằng, trong nhà mình, chú cũng chính là mẹ.

A Lai vẫn rất thích chú nên không bài xích gì. Nhưng ba y thì đúng là một tên yêu nghiệt, luôn có các cậu nam sinh trẻ tuổi nhào tới cửa tìm chết. Rốt cuộc vào năm A Lai tốt nghiệp đại học, chú lặng lẽ rời đi. Tuy vài năm sau ấy ba đã tìm được chú, hai người cũng đã quay lại với nhau, và tuy rằng các cậu nam sinh kia không xuất hiện nữa, nhưng A Lai vẫn cảnh giác từng giây từng phút, không biết ngày nào đó ba mình còn bị người khác bò lên nữa hay không.

Y rất vừa lòng với cuộc sống yên tĩnh này, không muốn trải qua tình cảnh lộn xộn như năm đó lúc chú rời đi nữa.

“Chú Đoàn, thì ra năm ấy mị lực của chú lại mạnh đến thế...”

“Ý của cháu là bây giờ chú không còn tí mị lực nào nữa hả?” Đoạn Triết cười đầy thâm ý.

“Không ạ không ạ, ý cháu không phải thế...” Cảnh Triệt cuống quýt giải thích.

A Lai liếc tên cáo già nào đó một cái: “Xin ngài chú ý cho, con có thể gọi cho chú bất kì lúc nào đấy.”

“Chỉ đùa chút thôi mà, tại cậu bạn nhỏ đáng yêu quá.” Đoạn Triết vươn tay muốn cướp di động của A Lai.

Thật ra A Lai biết tình cảm giữa ba và chú mình đã đến mức không ai có thể chen vào nữa, y rút di động về, nhàn nhạt hỏi: “Lần trước không phải ba nói phải làm một bộ phim mới sao, sao giờ lại có thời gian rảnh rồi vui chơi khắp chốn thế.”

Đoạn Triết gõ lên điều thuốc: “Đến cùng thì kịch bản vẫn không được thông qua. Chú con là nhà sản xuất, không muốn bỏ tiền vào loại truyện như vậy. Thế nên tất cả mọi người đều ra ngoài khuây khỏa hết rồi.”

“Không phải loại truyện trinh thám huyền bí sao, nhóm biên kịch bên ba làm ăn kiêu gì vậy, đã hơn một năm rồi còn không viết nổi!”

“Ây. Chú con yêu cầu cao quá. Em ấy đẩy mà, vẫn luôn là người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ.” Lúc Đoạn Triết nói ra những lời này, trong mắt ông hiện lên thứ tình cảm dịu dàng.

Cảnh Triệt nghe cuộc đối thoại của hai người, khẽ cắn môi, mở miệng: “Chú Đoàn, cháu có một tác phẩm, không biết người có muốn xem chút không.”

-----oOo-----

Chương 20: Không thể kiểm chế xúc động muốn gặp lại em (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giờ phút này A Lai vô cùng hối hận. Hối hận muốn chết.

Nếu không nhận lời EYE cho mượn khách sạn chụp ảnh là tốt rồi.

Sự thật thì hắn đã đồng ý, nhưng bây giờ nhìn dàn nhân viên đứng chật kín sân đang gào to, rồi màn phản quang, camera, giá đỡ tam giác đầy hành lang, ngoài cửa còn có những phóng viên của các báo chí nhỏ chụp đông chụp tây, mà khủng bố nhất chính là một đám fans toàn các nữ sinh đương tuổi 15, 16 tuổi, hét chói tai cả ngày không ngừng, A Lai có cảm giác đầu mình sắp nổ tung luôn rồi.

Bên bụi hoa, cạnh rừng trúc, trên cầu thang, trong hành lang, trong đại sảnh, quầy phục vụ, ngoài cửa sổ, nói tóm lại là nơi nào có thể đứng được đều được ba anh chàng đẹp trai này chụp. Trông thấy mặt trời đã dần ngả về phía Tây, ánh chiều đỏ một góc trời, nhiếp ảnh gia lại nảy lên ý tưởng mới, muốn tiếp tục chụp thêm vào buổi tối.

A Lai gào khóc trong đau đớn, bảo vài nhân viên phục vụ chú ý đến đồ đạc trong khách sạn rồi chạy về phòng nghỉ ngơi.

Thật không chịu nổi nữa. A Lai nằm trên giường, trong đầu chứa đầy những âm thanh ầm ĩ, thậm chí Cảnh Triệt: Tên nhóc này, biết rằng sẽ có mấy ngày không yên tĩnh nên chuẩn bị sẵn! Không tốt bụng chút nào!

Nơi cảng Victoria xinh đẹp, đèn đuốc sáng rõ, gió đêm rất dễ chịu.

Cảnh Triệt đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng khách sạn nhìn ra cảnh đêm bên ngoài. Cậu vẫn luôn muốn đến Hồng Kông, nhưng chưa từng có cơ hội nào. Không ngờ lần này lại đi cùng với Đoạn Triết.

Lần đó cậu cố lấy dũng khí đưa cho Đoạn Triết đọc bộ tiểu thuyết trinh thám của mình “Dối”, nhưng chỉ xem qua thôi đã khiến Đoạn Triết hứng thú. Đêm ấy Đoạn Triết bản thảo qua nhà sản xuất đang du ngoạn nơi Hồng Kông – cũng là vị kia nhà mình đọc, sáng sớm hôm sau liền nhận được “ý chỉ” bảo Đoạn Triết đưa Cảnh Triệt đến Hồng Kông để thương lượng việc sửa kịch bản và công việc liên quan.

Cũng vừa lúc Cảnh Triệt muốn tránh mặt EYE nên xé chiều hôm đó đã thu xếp hành lý rời đi cùng Đoạn Triết. A Lai nghiêng rằng nghiêng lợi trường Cảnh Triệt, nhưng khi ba mình quay đầu lại thì vội bày ra bộ dáng chân chó, trưng vẻ mặt chúc hai người thuận buồm xuôi gió.

Hôm đến Hồng Kông, Đoạn Triết sắp xếp nơi ở cho Cảnh Triệt xong bèn lập tức đi tìm “Thái hậu” nhà mình. Cảnh Triệt ngủ xong một giấc liền ra ngoài tự do dạo chơi.

Ngắm nhìn người đi đường vội vội vàng vàng, những hàng hóa quý hiếm đầy rẫy, nếm thử chút đồ ăn vặt kinh điển của bến cảng, Cảnh Triệt cảm thấy lòng mình như được thả lỏng. Lần này mục đích của cậu chủ yếu là tránh mặt EYE, còn tiểu thuyết có phải sửa kịch bản hay không và việc dựng thành phim Cảnh Triệt cũng không quá để ý.

Mọi thứ hãy thuận theo tự nhiên đi.

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Triệt gặp chú của A Lai – Hàn Nhất Sâm.

Đôi mắt hẹp dài nhàn nhạt đảo qua Cảnh Triệt, hàng lông mày tuấn

tú nhướn lên: “Cảnh Triệt?”

“Xin chào... Hàn tiên sinh.” Cảnh Triệt do dự một chút. Cậu vốn đã gọi Đoạn Triết là chú thì cũng nên gọi Hàn tiên sinh là chú nhưng thoát nhìn tuổi người đàn ông này không giống một ông chú chút nào. Cân nhắc một lúc, cậu vẫn nên gọi là Hàn tiên sinh.

Hàn Nhất Sâm khe khẽ cười: “Mời ngồi.”

Đoạn Triết ngồi xuống bên cạnh Hàn Nhất Sâm, Cảnh Triệt ngồi phía đối diện.

“Chú cảm thấy có hứng thú với câu chuyện của cháu. Bọn chú muốn sửa bộ tiểu thuyết của cháu thành kịch bản phim. Ý kiến của cháu thì sao?”

“Cháu không có ý kiến gì...” Cảnh Triệt trả lời. Đúng là cậu không có ý kiến gì thật. Tiểu thuyết ở trong máy tính mình thì cũng chỉ ở nơi đó mà thôi, nếu có thể chuyển thành phim cũng tốt.

Ý cười Hàn Nhất Sâm càng đậm: “Vậy chúng ta nói về vấn đề bản quyền đi.”

Sau hai giờ, rốt cuộc “đàm phán” cũng chấm dứt. Cảnh Triệt rơi vào trạng thái không hiểu gì lắm.

Vốn dĩ cậu cũng không hiểu chuyện quy định gì đó, bây giờ nói về chuyện bản quyền nhiều như vậy, trích phần trăm rồi hợp đồng gì gì đó làm cậu suýt chút nữa đã không nhận được mà nói mấy lời này: “Hai người cứ thoải mái đi, chẳng hạn như trả cho cháu bao nhiêu tiền là được, rồi sau đó cháu sẽ không còn liên quan gì nữa”. Nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của Đoạn Triết, cậu sẽ kiên trì nghe tiếp.

Trước đó Đoạn Triết đã từng cảnh cáo cậu, Hàn Nhất Sâm là một người rất nghiêm túc và cẩn trọng. Nếu đối phương không tỏ thái độ gì, Hàn Nhất Sâm sẽ cho rằng đây là một sự không tôn trọng rất lớn.

Vậy nên bạn học Cảnh Triệt đáng thương nghiêm túc ngồi hai giờ, sau đó kí tên mình xuống phần đã phân chia trong hợp đồng.

Hàn Nhất Sâm rất vừa lòng với biểu hiện của Cảnh Triệt nên tâm trạng rất tốt. Đoạn Triết ân cần đưa cho y cốc nước và khăn giấy. Đã lâu rồi “Thái hậu” nhà mình mới lộ ra nụ cười thoải mái như vậy, quả thật rất hoài niệm, cũng rất đẹp.

Hàn Nhất Sâm rõ ràng lơ người đàn ông nom tuổi còn trẻ và đào hoa kia, liên tục khuyên Cảnh Triệt ăn thêm một chút.

“Dạo này Tiểu Lai vẫn khỏe chứ?” Hàn Nhất Sâm uống một ngụm rượu, tươi cười nhìn Cảnh Triệt.

“Vâng, anh ấy vẫn khỏe ạ. Mỗi ngày hết ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn.” Cảnh Triệt quả thật rất đói bụng, ăn không ngẩng đầu lên nổi. Cũng không hiểu sao lúc ở trước mặt vị Hàn tiên sinh này, cậu không những không cảm thấy áp lực mà còn rất thoải mái.

“Ha ha, xem ra nó làm ông chủ có vẻ nhàn rồi quá ha. Đoạn Triết, anh muốn ở chỗ nào thêm vài ngày đây?” Hàn Nhất Sâm thoáng quay đầu sang Đoạn Triết.

Thấy ánh mắt Hàn Nhất Sâm cuối cùng cũng chịu chia cho mình nửa phần, Đoạn Triết híp mắt cười: “A Sâm, em tới Hồng Kông mà không cho anh đi cùng. Bây giờ để anh qua đây sớm một chút, anh vui vẻ còn không kịp nữa là!”

“Hừ, chỉ biết dẻo miệng.” Hàn Nhất Sâm nhàn nhạt liếc Đoạn Triết một cái, cúi đầu ăn tiếp, bên tai nổi lên một vệt hồng.

Cảnh Triệt trộm nhìn, nghĩ thầm trong lòng: Tình cảm giữa chú Đoàn và Hàn tiên sinh thật tốt. Tuổi hai người cộng lại đã gần 100 rồi, vậy mà còn có tình thú như vậy. Nếu mình đến tuổi như thế liệu có thể... Trong đầu cậu hiện lên nụ cười biếng nhác của Chu Diệc Trầm, ngậm cười khổ.

Cái đồ mặt dày cứ bám mãi trong lòng người ta không chịu đi, lúc lơ đãng thì khuôn mặt đó luôn xuất hiện. Cảnh Triệt hồi thần, khuỷu tay đụng phải ly rượu đỏ khiến rượu vẩy ra một chút.

“A, thật ngại quá, cháu đến nhà vệ sinh đây ạ.” Cảnh Triệt đứng dậy.

Hàn Nhất Sâm mỉm cười gật đầu, nhìn bóng dáng Cảnh Triệt vừa biến mất ở hành lang bèn nghiêm mặt nói với Đoạn Triết: “Cậu nhóc này không tệ, hình như trước đây đã từng mở chuyên mục trên tạp chí rồi, em có chút ấn tượng. Nhưng không biết vì sao lại ngừng chuyên mục này, còn chạy đến khách sạn của Tiểu Lai làm nhân viên phục vụ?”

“Nghe Tiểu Lai nói, có lẽ là có chuyện gì đó khiến cậu ta tổn thương. Người trẻ tuổi ấy mà, tâm lý thừa nhận quá kém.” Đoạn Triết đáp lại.

“Em muốn để cậu ấy tự sửa bản thảo của chính mình.”

“Như vậy không an toàn cho lắm. Tuy tiểu thuyết của cậu nhóc viết không tồi nhưng lại chưa từng có kinh nghiệm viết kịch bản.”

“Em muốn có gì đó mới mẻ. Với cả em có cảm giác cậu nhóc còn có thể làm nên sự kinh ngạc nào đó. Kiểu người như cậu ấy thì càng phải bị ép buộc mới có thể tạo nên điều khiến chúng ta ngạc nhiên.” Trong giọng nói của Hàn Nhất Sâm chứa đầy sự chắc chắn.

Khách sạn “Lai Quy” cuối cùng cũng khôi phục sự yên tĩnh. Rạng sáng ba giờ, nhóm nhân viên phục vụ dọn dẹp một chút trước rồi mới về phòng nghỉ ngơi. A Lai bước xuống tầng, nhìn sân sau bữa bọn mà khóc không ra nước mắt.

Lúc này rất an tĩnh vậy mà y không buồn ngủ chút nào. Lấy một bình nước từ quầy, y đến sân sau ngồi xuống cái ghế đá bên cạnh bàn. Đêm nay có trăng, vừa lớn vừa sáng rõ, vừa tròn trĩnh vừa mang màu vàng, tựa như... một chiếc bánh trứng... Được rồi, y biết mình đói bụng rồi.

Nhưng mọi người đều đã ngủ, không ai làm đồ ăn cho y, khiến càng nhớ Cảnh Triệt hơn. Khi Cảnh Triệt còn ở đây, dù y có đói bụng lúc nào cũng đều có thể bảo cậu nhóc Cảnh Triệt chạy từ phòng khách, phòng bếp, vườn hoa, thậm chí là trên giường để nấu ăn cho mình.

Bạn học Cảnh Tiểu Triệt em mau về đi. Anh đây nhớ em.

A Lai vừa uống cốc nước lạnh lẽo, vừa thəm hát một bài ai oán trong lòng.

“Đoạn tiên sinh, xin hỏi trong khách sạn có bữa khuya không?” Một giọng nói vừa trong trẻo vừa dịu dàng cất lên. A Lai quay đầu lại, bắt gặp thần tượng nổi tiếng Lam Thiên vốn ban ngày diện lên những bộ quần áo sạch sẽ, tinh tươm.

Lúc này Lam Thiên đã tẩy trang. Đôi mắt hơi hẹp dài trên gương mặt trắng nõn lộ vẻ mỏi mệt, nhưng vẫn không thể không tán thưởng nhan sắc lúc bình thường của y rất thu hút.

“Thật ngại quá, tôi cũng đang đói đây. Nếu cậu không chê, trong quầy có đồ ăn liền. Những đồ khác cũng được nhưng phải chờ đến năm giờ sáng mới có.” A Lai liếc Lam Thiên một cái, rồi quay đầu lại nhìn trời đêm. Tuy Lam Thiên rất đẹp, nhưng không phải mẫu người y thích. Chính ra A Lai vẫn thấy những người có thể trụ ở trong giới giải trí hỗn loạn đều rất phức tạp.

“Ừm, vậy không cần đâu. Cảm ơn anh.” Lam Thiên thấp giọng nói câu cảm ơn.

“Cũng đúng, nghệ sĩ các cậu vốn phải chú trọng đến việc chăm sóc da và dáng người, thực phẩm rác rưởi cần phải găng loại bỏ.” A Lai cười khế.

“Đúng vậy, chuyện này thì không còn cách nào khác rồi.” Lam Thiên nhẹ giọng phụ họa. Y bước đến ngồi phía đối diện A Lai: “Không biết Đoạn tiên sinh có biết Hàn Nhất Sâm tiên sinh không?”

A Lai khiêu mi, từ chối cho ý kiến.

“Đoạn tiên sinh đừng hiểu nhầm, là một tiền bối nhờ tôi gửi một câu cho Hàn tiên sinh thông qua Đoạn tiên sinh...”

“Tôi họ Đoạn, không phải họ Hàn. Huống hồ chúng tôi chỉ là quan hệ làm ăn, tôi không có nghĩa vụ phải giúp cậu gửi lời.” A Lai hơi khó chịu nhìn Lam Thiên, nhưng người này không bị ảnh hưởng bởi ngữ khí không thân thiện gì của y, vẫn mỉm cười: “Đoạn tiên sinh đừng vội từ chối. Tên của vị tiền bối này là M tiên sinh.”

A Lai quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Lam Thiên. Trong bóng đêm, ánh mắt của Lam Thiên ánh lên ý cười động lòng người và hơi thở phập phồng.

“Được, tôi sẽ giúp cậu gửi lời.”

“Cảm ơn Đoạn tiên sinh.” Đôi môi mỏng của Lam Thiên khẽ giương lên.

Hồng Kông.

Mấy ngày nay Cảnh Triệt chơi rất vui. Bởi vì Đoạn Triết và Hàn Nhất Sâm đang đắm chìm trong thế giới hai người nên Cảnh Triệt rất vui vẻ, thoải mái và tự tại. Mỗi ngày cậu đều đeo ba lô, xách một máy ảnh cỡ nhỏ đi khắp chốn hang cùng ngõ hẻm.

Khí hậu nơi Hồng Kông rất thích hợp với Cảnh Triệt. Cậu cảm thấy mình đúng là đang đi du lịch ở Hồng Kông, tâm trạng vừa nóng lòng vừa kích động.

Chơi ở Hồng Kông hơn nửa tháng, Đoạn Triết bảo cậu phải rời khỏi đây. Cảnh Triệt quả thật rất lưu luyến không nỡ rời đi. Lúc chàng vạng gọi điện thoại cho A Lai nói sắp về rồi, A Lai tru lên nơi đầu kia của điện thoại, suýt nữa đã đâm thủng màng tai Cảnh Triệt.

“Cảnh Triệt em mau về đi a a a a anh nhớ em muốn chết hức hức

hức hức!”

“Nhưng ba anh chỉ nói là phải về chứ không nói là về khách sạn...”
Cảnh Triệt giải thích.

“Em... Phụt! Anh học máu rồi! Đồ cáo già!”

Đúng là Đoạn Triết chưa từng bảo Cảnh Triệt trở về khách sạn.
Ngày hôm sau khi bọn họ gặp mặt nhau ở sân bay, Hàn Nhất Sâm
vỗ vỗ vai Cảnh Triệt: “Chúng ta đi Hokkaido.”

“Dạ?” Cảnh Triệt mở to mắt: “C... Các, các chú...”

“Những nhân viên chủ chế của bọn chú đều đang nghỉ ngơi ở bên
kia. Chúng ta cũng sang góp vui.” Đoạn Triết đẩy cậu về phía trước.

Cảnh Triệt sửng sò, này là sao vậy? Đi chơi miễn phí? Vận khí của
mình cũng tốt quá ha...

Dù sao thì việc đi du lịch vẫn luôn là chuyện tốt, với cả đây còn là đi
du lịch miễn phí. Hơn nữa với thân phận của Đoạn Triết, Cảnh Triệt
cũng không sợ mình sẽ bị người ta lừa bán, vì thế thu lại sự kinh
ngạc, thoải mái bắt đầu chuyến du lịch ở Nhật Bản.

Tập ảnh mới của EYE quả thật rất hot. Chủ đề chốn điền viên hưu
nhàn và chủ đề bảo vệ môi trường tự nhiên rất phù hợp với thị hiếu
hiện nay. Không chơi bời trác táng, đòi tư không thối nát càng khiến
nhóm fans thêm một lí do nữa để theo đuổi thần tượng. Ngay cả giới
truyền thông cũng tặng cho bọn họ danh hiệu “Công ích”. Vậy nên
lúc này các nơi sản xuất tập ảnh rơi vào tình trạng cung không đủ
cầu.

Gần đây việc kinh doanh của “Vân đồ” không tệ. Mỗi ngày Chu Diệc
Trạm đều ở phòng triển lãm tranh, ngày đêm điên cuồng bận rộn,
càng ngày càng mệt mỏi. Ngay cả Chu Diệc Lan thấy em mình trở
thành tên cuồng công việc như vậy cũng không nhìn nổi nữa,
khuyên hần nên bỏ công việc sang một bên, ra ngoài một chút. Chỗ

tạp chí vừa mới gửi bản thảo cũng chưa cần đến chủ đề gì mới, thế nên Chu Diệc Trạm mở máy tính lướt lung tung, vừa nghĩ đến việc sắp xếp chỗ nào để vừa có thể chơi vừa có thể giải sầu, vừa thuận tiện chụp ảnh.

Lượng thông tin ùn ùn kéo đến, Chu Diệc Trạm thuận tay nhấn vào mục tin tức. Tin thứ nhất trong trang đầu cùng với vài bức tranh hấp dẫn ánh mắt của Chu Diệc Trạm.

Đây quả thật là tin về tập ảnh mới ra của EYE, bên trái là một bức ảnh cận cảnh, một cái sân yên tĩnh và tinh xảo, hành lang mờ ảo, quây phục vụ với phong cách riêng.

Đợi đã, quây phục vụ?

Chu Diệc Trạm nhìn bức ảnh kia: Lam Thiên đang nghiêng người bên quây, trong phòng nền có một tủ rượu cao lớn, mà ở phía bên góc phải của tủ rượu – nơi không bắt mắt có một màu xanh lục nhạt trông rất quen mắt.

Phóng đại hình ảnh lên, trái tim Chu Diệc Trạm dần đập nhanh hơn.

Đó là một cái tách màu xanh lục nhạt cùng họa tiết hình đám mây với màu sắc có thể biến ảo không ngừng, trên thế giới này là thứ độc nhất vô nhị, là cái tách mà Đào Nhiễm đã làm ra.

Cái tách kia đã được Đào Nhiễm làm quà tặng Cảnh Triệt nhân ngày sinh nhật cậu, sau đó vẫn luôn được đặt trên giá sách trong phòng Cảnh Triệt. Vậy mà bây giờ nó lại xuất hiện trong nền ảnh của EYE.

Chu Diệc Trạm cố gắng đè nén nội tâm đang kích động đến mức muốn điên cuồng gào thét của mình, cẩn thận tìm kiếm thông tin về tập ảnh của EYE, sau đó xác định được địa chỉ chụp ảnh.

Cảnh Triệt, chắc chắn ông trời đã để anh tìm được em. Lần này em đừng mong chạy trốn nữa. Tuy đã từng suy nghĩ đến việc buông tay không biết bao nhiêu lần nhưng vào một khắc này lúc biết nơi em

đang ở, anh vẫn không thể nào kiềm chế xúc động muốn gặp lại em.

Cố Tự Do đã nói anh phải chủ động giữ chặt lấy em, không cho em lủi bủ. Em đã trốn tránh anh một năm, vậy bây giờ hãy để anh đưa em quay về.

-----oOo-----

Chương 21: Không thể kiềm chế xúc động muốn gặp lại em (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Đối với người cứng đầu cố chấp như Cảnh Triệt thì quả thật, những hiểu lầm chưa được giải đáp lúc trước có thể sẽ trở thành gút mắc trong lòng suốt cuộc đời.”

Đầu mùa hạ, gió thổi dịu mát lòng người.

Mặt biển xanh lam đầy yên lặng, làn sóng bạc nhẹ cuộn mình bên bờ cát. Màu xanh của bầu trời, màu xanh của biển cộng thêm mùi tanh mặn nhàn nhạt khiến đầu óc thư thái.

Hạt cát dưới chân vừa nhỏ bé vừa mịn, tựa như đang dẫm lên một tấm lụa mềm mại, tinh tế. Chu Diệc Trạm lặng lẽ đứng đó, nhìn ra phía xa nơi trời biển giao hòa với nhau. Nơi đó có một áng mây rất đẹp, chỉ là bên cạnh không còn người xinh đẹp ấy nữa.

Sau khi tra được địa chỉ của khách sạn “Quy Lai”, hắn liền chạy đến.

Lúc chạng vạng Chu Diệc Trạm tìm ra được khách sạn này, nhưng hắn lại không buồn để ý tới việc thưởng thức phong cảnh và cách bài bố ở đây đã bước thẳng đến quầy. Khi tận mắt chứng kiến quầy phục vụ như trong ảnh chụp kia, Chu Diệc Trạm hít sâu một hơi, nhìn sang góc phải phía dưới của tủ rượu phía sau quầy, thế nhưng không có cái tách như trong ảnh.

Cô gái tiếp tân trộm quan sát vị khách này: Trên gương mặt với ngũ

quan xuất chúng đầy vẻ nôn nóng và u sầu, dù hơi thở vẫn vương lại sự phong trần mệt mỏi nhưng áo sơ mi trắng của người đàn ông vẫn tạo cảm giác ung dung và tự tại; thân hình vừa cao lớn vừa thon dài, vừa gọn gàng vừa sạch sẽ, đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chăm phía sau cô, không biết là đang nhìn cái gì, nhưng đôi mắt chuyên chú cùng vẻ mặt thoáng suy nghĩ kia cũng khiến Tiểu Cách mặt đỏ tim đập.

“Vị tiên sinh này, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho anh không?”
Tiểu Cách bình tĩnh lại, nở nụ cười ngọt ngào nhất, dùng giọng nói dịu dàng nhất hỏi hắn.

Chu Diệc Trạh hồi phục lại tinh thần, thu hồi vẻ mặt đăm chiêu kia, mỉm cười với Tiểu Cách: “Tôi muốn hỏi thăm về một người.”

Tiểu Cách nhìn nụ cười kia, nói thầm trong lòng: Đừng nói là hỏi thăm về một người, hỏi thăm về một trăm người cũng được a a a a!

“Xin hỏi, cô đã gặp qua người này chưa?”

Tiểu Cách nhận ảnh từ Chu Diệc Trạh, cẩn thận quan sát.

Người trên ảnh này là ai, sao lại có thể... đẹp như vậy?

Tấm ảnh này là một bức chụp trộm. Một cậu nam sinh còn trẻ tuổi nửa ngồi xổm giữa đường, một bên tay còn cầm chiếc ba lô to, một bên tay đang kiểm tra mấy thứ đồ linh tinh khác. Nửa mặt của cậu ta hướng về phía ống kính, tựa như đang nhìn xem chỗ này có gì nguy hiểm hay không. Làn da trắng nõn, trong suốt và hơi ửng đỏ. Dưới làn tóc mái hơi rối là một đôi mắt to như ngọc trai màu đen. Trong đôi mắt ấy ẩn chứa chút lo lắng xen lẫn sự kinh ngạc. Đôi môi mỏng nửa mím lại. Ánh nắng mặt trời đã bị tòa nhà cao tầng phía sau cậu ta che khuất hơn một nửa. Ánh sáng màu cam ấy chiếu lên vai cậu ta tạo thành một quầng sáng nhàn nhạt, càng tôn lên vẻ đẹp tinh thuần động lòng người.

Tiểu Cách thấy nước miếng mình cũng sắp chảy ra mất rồi. Cô còn hi vọng rằng mình quen được người này. Trên đời này vẫn còn có người đẹp đến vậy sao!

“Sao vậy? Gặp qua rồi?” Chu Diệc Trạh thấy Tiểu Cách nhìn chăm chăm vào ảnh chụp lâu rồi mà chưa nói gì, hần hơi nôn nóng.

“Ôi... Đẹp quá... A, xin lỗi anh, tôi, tôi chưa từng gặp qua...” Tiểu Cách ủ rũ, sao mình lại chưa từng gặp người này chứ?

Trong nháy mắt thấy khuôn mặt Chu Diệc Trạh nhuốm đầy vẻ thất vọng, Tiểu Cách càng áy náy hơn, thế nên cô vội nói: “Tôi mới đến chỗ này một tuần. Hay là anh cứ đợi chút nhé, ông chủ của chúng tôi sắp về rồi. Anh ấy đã ở đây vài năm, có lẽ anh ấy đã từng gặp cũng nên.”

Chu Diệc Trạh nghĩ một chút rồi gật đầu: “Vậy được. Tôi muốn đặt một phòng. Khi nào ông chủ của các cô trở về thì nói với tôi một tiếng. Tôi rất sốt ruột.”

“Không thành vấn đề!” Tiểu Cách cười tươi.

Khi A Lai lê cái thân mệt mỏi trở lại khách sạn thì đã mười một giờ đêm. Đèn lồng treo trước cửa đang phát ra ánh sáng màu vàng là cái đèn lồng y tự tay làm ra. Một năm trôi qua, tuy cũ rồi nhưng vẫn cảm thấy có chút ý vị.

Bước vào cửa, nhìn thấy cánh tay của Tiểu Cách đang ngủ gật nơi quầy, y thầm nghĩ dù sao mấy ngày này trong khách sạn cũng chỉ có hai ba khách, bây giờ cũng có thể ngủ được rồi. Cô mệt mỏi nên y sẽ không đánh thức. A Lai xoay người đi trong hành lang, đến cầu thang nơi góc cuối phía Tây thì thuận tiện nhìn sang bên cạnh. Bên cạnh bàn đá ở sân rõ ràng có một bóng đen cao lớn đang ngồi, A Lai kinh hãi đến mức lông tơ cũng dựng lên.

Bóng đen kia nghe thấy tiếng bước chân của A Lai cũng quay đầu lại. A Lai nường theo ánh trăng và ánh đèn nơi hành lang, mơ hồ

nhìn ra đây là một chàng trai trẻ tuổi, nghĩ thầm chắc là khách tới ban chiều bèn lễ độ mở miệng: “Chào cậu, ở trong này không quen sao? Tôi là ông chủ nơi này, có thể giúp gì được cho cậu không?”

“Anh là ông chủ?” Giọng nói trầm thấp hơi khàn, A Lai thầm nói trong lòng: Mẹ nó giọng của thằng nhóc này thật gợi cảm.

Chu Diệc Trạm nhìn A Lai đang đứng ở hành lang, mặc một chiếc áo sơ mi và quần bò đơn giản, khuôn mặt trẻ trung, đúng là có phong cách hơi giống Cảnh Triệt. Khóe miệng hắn vô thức giương lên, bước nhanh đến chỗ y.

“Chào anh, tôi muốn hỏi thăm về một người.”

A Lai đi cùng Chu Diệc Trạm lên tầng. Y cũng không hiểu vì sao lúc người này nói muốn hỏi thăm về một người, y lại nhận lời hắn. Nếu là lúc bình thường thì một trong ba chuyện y không thích nhất là chuyện hỏi thăm về người khác. Nhưng người đang đứng dưới ánh đèn, người đang mặc áo sơ mi trắng đứng trước mặt y đây lại mang theo hơi thở biếng nhác, trên khuôn mặt có một đôi mắt khí phách cùng gương mặt gần như hoàn mỹ...

Ai bảo A Lai tôi lại không có sức chống cự với mỹ nam cơ chứ?

“Ế! Hả? Hả hả hả hả...” A Lai nhìn ảnh chụp trên tay mình mà sợ hãi, kêu liên tục. Chu Diệc Trạm cau mày nhìn y, chờ y nói ra một câu đầy đủ.

“Tôi nói rồi! Tôi đã nói rồi mà! Hèn gì! Tôi đã nói chắc chắn đã có một câu chuyện sâu xa nào đó đã diễn ra mà! Ha ha ha, thì ra là cậu! Hèn gì hèn gì hèn gì!” A Lai sợ hãi xong bèn làm bầm làu bàu rồi cười rộ lên.

“Anh biết em ấy. Đúng không?” Chu Diệc Trạm cố gắng khiến giọng nói mình bình tĩnh.

“Đâu chỉ quen thôi đâu!” A Lai hưng phấn nói: “Nhưng mà, cậu phải

nói cho tôi biết trước, cậu là ai?”

Chu Diệc Trạm khe khẽ cười: “Tôi là người thân của em ấy.”

“Người thân? Sao có thể! Tiểu Triệt nói ba mẹ em ấy mất rồi, không có anh chị em gì. Cậu là loại người thân nào?”

Chu Diệc Trạm nghe y gọi “Tiểu Triệt” thì đã gần như xác định mình đến đúng nơi, chắc chắn Cảnh Triệt ở nơi này, hoặc là, chắc chắn đã đến nơi này.

“Tôi là người yêu của em ấy, cũng có thể nói là bạn đời của em ấy. Chẳng lẽ không được tính là người thân sao?” Giọng nói của Chu Diệc Trạm đầy sự dịu dàng, đầy sự kiên định.

A Lai há hốc miệng, này này này... Ôi, cuối cùng mỹ nhân cũng có chầu rồi.

“Cậu, có bằng chứng gì để... chứng minh?” A Lai chưa từ bỏ ý định truy hỏi.

Chu Diệc Trạm không kiên nhẫn lấy ra ảnh chụp đã được in ra từ trong túi, chính là bức ảnh chụp Lam Thiên.

“Cái tách này”, Chu Diệc Trạm chỉ vào phía góc dưới bên phải của chiếc tủ: “Đây là tác phẩm của một người bạn của chúng tôi, tặng cho Cảnh Triệt làm quà sinh nhật, độc nhất vô nhị. Tôi có một cái màu xanh lam, là một bộ với cái tách này. Nếu anh không tin, bây giờ tôi có thể gọi người đã làm ra cái tách này làm chứng.”

“Được rồi, tạm thời tin cậu... Nói cho cậu biết cũng không sao, dù gì bây giờ Tiểu Triệt cũng không ở nơi này. Cái tách này là của em ấy, là cái mà em ấy thường dùng. Còn về phần ảnh chụp này, có lẽ là vừa lúc em ấy dùng cái tách xong chưa kịp giấu đi thì đã ngẫu nhiên bị chụp.”

“Em ấy không ở đây?”

“Khoảng một năm trước Tiểu Triệt có đến đây, làm nhân viên phục vụ. Tháng trước đã đi rồi.” Rốt cuộc A Lai cũng hỏi phục tâm trạng, vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Chu Diệc Trạh.

“Tháng trước đã đi rồi? Vì sao?” Lòng mảy Chu Diệc Trạh nhú vào nhau.

“Có chuyện rất tốt cần phát triển nên sau đó bèn...”

“Em ấy đi đâu rồi?” Chu Diệc Trạh truy hỏi.

“À chuyện này, nghe nói chuyện thứ nhất là đến Hồng Kông, rồi nửa tháng trước lại đổi nơi. Chuyện sau đó tôi cũng không biết là đi đâu cả...” A Lai nói mờ mờ mập mập. Tuy y có cảm giác giữa Chu Diệc Trạh và Cảnh Triệt có ngọn nguồn rất sâu xa nhưng không được sự cho phép của Cảnh Triệt, y vẫn không yên lòng. Y đoán trạng thái lúc trước của Cảnh Triệt có phần lớn nguyên nhân là vì người này. Vậy nên cứ đáp lời cho qua đi, hỏi Cảnh Triệt đã rồi nói sau.

“Hồng Kông? Sao em ấy lại đến Hồng Kông một mình được? Đoạn tiên sinh, phiền anh nói rõ hơn một chút.”

“Đương nhiên không phải em ấy đi một mình rồi. Có một nhà đạo diễn nhìn trúng truyện của em ấy, muốn sửa kịch bản rồi chuyển thể thành phim nên đã dẫn em ấy qua đó thương lượng...” A Lai còn chưa nói xong đã bị Chu Diệc Trạh tóm lấy áo.

“Anh không có não sao!” Hai mắt Chu Diệc Trạh như bắn ra lửa, nhìn thẳng vào A Lai: “Giới giải trí loạn như vậy, sao anh có thể để em ấy đi theo một tên đạo diễn đến Hồng Kông? Anh biết chuyện này có nguy hiểm hay không chưa vậy? Mấy tên đạo diễn này đều là loại mặt người dạ thú! Anh là ông chủ kiểu gì thế!”

A Lai bị hấn rống lên mà đờ người. Tuy tôi là ông chủ nhưng cũng không thể cấm cản được lựa chọn của nhân viên mà, với cả, đạo diễn là loại người cầm thú? Giới giải trí có nguy hiểm? Cảnh Triệt

cũng đâu phải trẻ con ba tuổi! Không đúng, trọng điểm là... Cảm thú?

“Cậu bị thần kinh à! Nhà đạo diễn kia là ba tôi!”

Sau khi biết Cảnh Triệt đi cùng ba của A Lai đến Hồng Kông, rốt cuộc Chu Diệc Trạh cũng hơi an tâm một chút. Nhưng khi hắh vừa nghĩ đến việc tên nhóc ấy đang ở Hồng Kông xa xôi kia, ở cùng một ông đạo diễn không biết là dạng người gì, trong lòng Chu Diệc Trạh cảm thấy như bị kim đâm, rất khó chịu.

“Này, ba của tôi sẽ không xằng bậy đâu!” A Lai liếc Chu Diệc Trạh đang không tỏ ra vẻ mặt gì: “Họ thật sự chỉ muốn chuyển thể bộ truyện đó thành phim. Cậu yên tâm đi.”

“Vừa rồi... thật ngại quá.” Chu Diệc Trạh khó xử giải thích với A Lai: “Lúc ấy tôi với Cảnh Triệt có chuyện hiểu lầm, thế nên phiên anh nói cho tôi biết địa chỉ chính xác của họ với.”

“Hiểu lầm hả? Hiểu lầm chuyện gì thế? Hèn gì lúc Tiểu Triệt tới nơi này đều xa cách mọi người, còn mang bộ dáng tan nát cõi lòng nữa chứ.” A Lai bắt đầu cảm thấy hứng thú.

“Đoạn tiên sinh...”

“Được rồi được rồi, tôi không hỏi nữa. Nhưng vấn đề là, bây giờ bọn họ không còn ở Hồng Kông nữa, không phải tôi đã nói cậu nửa tháng trước họ đã đổi nơi rồi sao. Sau khi chuyển nơi thì em ấy không còn liên lạc với tôi nữa... Cái tên lang tâm cầu phước này...” A Lai bắt đầu oán giận.

Chu Diệc Trạh xiết chặt nắm tay, trừng mắt liếc A Lai một cái.

“Được rồi, thôi thì nói cho cậu biết vậy. Họ đi Nhật Bản rồi. Nhưng cụ thể ra sao thì tôi thật sự không biết rõ. Tôi cam đoan đấy, nhất định không nói láo!” A Lai giơ một bàn tay lên thề.

Chu Diệc Trạm không để ý đến y nữa, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Nhật Bản sao. Lại xa hơn nữa rồi. Nhóc con này, em đúng là thích gây sức ép cho người khác mà.

“Nếu là đi cùng với ba anh, thế chỉ cần liên hệ với ba anh là được chứ? Đoạn tiên sinh, vậy làm phiền anh rồi!” Chu Diệc Trạm quay đầu lại, mỉm cười với A Lai.

Công lực kháng lại mỹ nam của mình lại yếu rồi sao? Sao mình lại choáng váng thế này... A Lai rơi vào trạng thái mê đắm, đồng ý với Chu Diệc Trạm: “Được, ngày mai tôi sẽ hỏi giúp cậu.”

“Cảm ơn anh!”

Hôm sau Chu Diệc Trạm đi lòng vòng quanh bờ biển, lúc trở về liền lập tức đi tìm A Lai. A Lai lười nhác rút trên ghế: “Chu tiên sinh, không đúng lúc rồi. Một nửa nhóm quay phim đã trở lại, nghe nói Tiểu Triệt lại đến Đan Mạch cùng với nửa nhóm còn lại. Chưa rõ ngày trở về, không để lại điện thoại.”

Chu Diệc Trạm yên lặng đứng ở cửa, lập tức xoay người xuống tầng. A Lai đứng dậy cùng đi xuống, chỉ thấy hắc lẳng lẳng đứng trong sân, nhìn bầu trời đang bao trùm phía xa kia.

“Này,” A Lai nuốt nước miếng: “Thật ra cậu hoàn toàn có thể trở về rồi đợi cũng được. Chung quy thì bọn họ vẫn phải quay lại để đóng phim mà...”

“Tôi không muốn bỏ lỡ lần nữa.” Chu Diệc Trạm không quay đầu lại: “Tiểu Triệt đã quen lùi bước, mà lần trước tôi đã vô ý để em ấy lùi bước, nên đã bỏ lỡ mất một năm. Lần này tôi không muốn bỏ lỡ thêm nữa.” Chu Diệc Trạm nói xong bèn chậm rãi xoay người lại, đôi mắt hắc nhìn về phía A Lai: “Có thể trước đây tôi đã vô tình tổn thương em ấy, nhưng lúc đó tôi lại không biết. Lần này tôi muốn giải thích rõ ràng, không chỉ vì riêng tôi, mà còn là vì em ấy. Nếu anh hiểu em ấy, hẳn anh sẽ biết nếu em ấy không hiểu được chuyện gì

thì đó sẽ là gút mắc suốt một đời. Đợi đến khi tôi đã giải thích rõ ràng rồi, tôi vẫn sẽ tôn trọng sự lựa chọn của em ấy.”

A Lai ngẫm lại, đúng là như vậy. Cảnh Triệt luôn không muốn nhắc tới chuyện trước đây, như vậy chứng tỏ rằng cậu ấy rất để ý. Đối với người cứng đầu cố chấp như Cảnh Triệt thì quả thật, những hiểu lầm chưa được giải đáp lúc trước có thể sẽ trở thành gút mắc trong lòng suốt cuộc đời.

“Được rồi, tôi giúp cậu liên lạc xem.” A Lai thở dài, quay về phòng.

“A lô, chú Hàn ạ, con là Tiểu Lai đây.” Giọng nói của A Lai đầy vẻ làm nũng.

“Nhóc con, nói chuyện nghiêm chỉnh.” Giọng của Hàn Nhất Sâm truyền đến từ phía châu Âu xa xôi.

“Ôi, người ta nhớ chú thôi mà. Lão cáo già kia đâu ạ?”

“Đang tắm.”

“Ế ha ha ha, thì ra là vừa mới xong sao? Hay là đang chuẩn bị bắt đầu...”

“Nói đi, có chuyện gì?” Hàn Nhất Sâm bình tĩnh cắt lời A Lai đang giả ngây giả dại.

Trong lòng A Lai cảm thán chú còn khôn khéo hơn lão cáo già kia một ngàn lần, đúng là hồ ly tinh.

“Hi hi, khi nào thì chú mới thả Tiểu Triệt về thế?”

“Sao vậy, khách sạn con thiếu nó một cái là không kinh doanh nổi nữa?”

“Nào có chuyện đó, mà chủ yếu là vì, em ấy không ở đây nên con rất cô đơn hi hi hi...”

“Tĩnh lại đi, nó chướng mắt con đấy.”

“Chú Hàn à, chúng ta là người một nhà mà, sao chú lại nổi đả kích con thế...”

“Không nói chuyện với con nữa. Dù sao mấy ngày nay cũng chủ yếu là vui chơi thả lỏng tâm trạng thôi, chú đi hỏi nó, nếu được thì để nó về sớm một chút. Sáu tháng cuối năm phải chụp ảnh, để nó về chuẩn bị trước. Còn kịch bản thì để nó tự sửa.”

“Nhất định Tiểu Triệt sẽ viết xong! Chú Hàn chú tốt quá đi! Chụt chụt một cái!”

“Đoạn Tiểu Lai! Mày đúng là đồ da mặt dày quá đó!” Giọng nói của Đoạn Triệt truyền ra từ ống nghe. A Lai vội ngưng đùa giỡn chú Hàn nhà mình, ngoan ngoãn đáp: “Phụ thân đại nhân à mấy ngày tới chúc ngài và chú Hàn hưởng chuyến du lịch tuần trăng mật N lần một năm ngọt càng thêm ngọt hạnh phúc mãi mãi với cả nhớ thả Tiểu Triệt về và cũng chuyển lời luôn là nếu em ấy không quay về thì có người nhớ thương em ấy nhớ đến phát điên sẽ chạy qua tìm em ấy đó bye bye!”

A Lai cấp tốc cúp điện thoại, thở phào một hơi. Cảnh Triệt à Cảnh Triệt, không biết lần này việc anh làm là đúng hay là sai đây.

Cảnh Triệt ngồi trong bàn ăn xất từng miếng thịt bò. Hàn Nhất Sâm cười tủm tỉm nhìn cậu: “Tiểu Triệt, lần này chơi vui không?”

“Rất vui ạ. Từ nhỏ đến giờ cháu chưa được đi du lịch lần nào. Lần này lại được đi đến nhiều nơi như vậy.”

“Tiểu Triệt này, Tiểu Lai nói nó nhớ cháu nhớ đến phát điên nếu cháu không quay về thì nó sẽ chạy tới tìm cháu đấy.” Đoạn Triệt cười híp mắt nhìn cậu.

“Ế...?” Suýt nữa Cảnh Triệt đã phun ra hết. Cậu dùng sức xất xất,

nuốt đồ ăn trong miệng xuống: “Chú Đoàn, chú Hàn, hai người đừng hiểu lầm nha. Cháu với A Lai không có gì hết...” Cảnh Triệt càng giải thích càng cảm thấy kì lạ.

“Thật hả? Chú thấy thằng nhóc này nó hơi bị đề ý cháu đó.” Đoàn Triệt tiếp tục cười tủm tỉm.

“Đây cũng là lần đầu tiên chú nghe nó nói nó nhớ người ta nhớ đến mức phát điên đó nha. Thằng nhóc này càng lúc càng lớn mật, lời như thế cũng dám nói trước mặt bọn chú.” Hàn Nhất Sâm cười nheo mắt nhìn về phía cậu.

Cảnh Triệt lúng túng đến mức đỏ bừng mặt: “Có phải thật không ạ, miệng lưỡi của A Lai vốn đã trơn tru lắm ý...”

“Miệng lưỡi trơn tru? Xem ra nó thường xuyên nói lời như thế trước mặt cháu hả...” Đoàn Triệt tiếp tục trêu chọc.

“Chú Đoàn à, không phải vậy đâu...”

Hàn Nhất Sâm thấy mặt Cảnh Triệt đã đỏ như quả cà chua nên không chọc cậu nữa.

“Tiểu Triệt, đêm qua Tiểu Lai có gọi điện thoại hỏi chừng nào thì cháu sẽ về?”

“Cháu...” Cảnh Triệt ấp úng. Nói thật thì cậu cũng muốn về. Chơi ở nước ngoài hơn một tháng dù rất mới mẻ và kích thích, nhưng cậu vẫn nhớ đến những ngày tháng yên tĩnh ở khách sạn “Quy Lai”. Cậu cũng không phải loại người bẩm sinh đã thích đi chơi du ngoạn gì đó, một tháng này cũng xem như chơi đủ rồi.

“Chú và chú Đoàn của cháu đã bàn bạc với nhau rồi. Nếu cháu muốn trở về thì chú sẽ sắp xếp cho cháu. Tháng chín chúng ta sẽ phải quay phim, sau khi về cháu cũng có thừa thời gian mấy tháng sửa xong kịch bản đó. Thế nào?”

“Cảm ơn chú Hàn, cảm ơn chú Đoàn ạ!” Cảnh Triệt vui vẻ đáp lời, trong đôi mắt to trong tràn đầy sự vui sướng.

Trở về khách sạn “Quy Lai”, mỗi ngày làm mấy công việc đơn giản của bản thân, thời gian nhàn rỗi thì viết kịch bản, tháng chín quay phim. Đoàn Triệt và Hàn Nhất Sâm còn đồng ý lúc lựa chọn diễn viên sẽ tham khảo ý kiến của cậu, đến lúc ấy cậu sẽ bắt đầu bận rộn, sẽ có công việc của bản thân, mà lĩnh vực điện ảnh vẫn luôn là thứ cậu thích, ngấm lại cũng khiến cả người sôi trào nhiệt huyết.

Một năm từ sau khi chuyện trong nhà xảy ra, lần đầu tiên Cảnh Triệt cảm thấy cả người mình tràn đầy năng lượng, hơn nữa gần đây cậu có một dự cảm rất nhỏ, cuộc sống của cậu đang trên đà theo hướng thay đổi rất mới, mà sự thay đổi này, hình như là có ích vô hại.

Nhưng còn có một chút cảm giác thoáng qua không thể nói rõ. Lúc cậu cảm thấy rốt cuộc mình đã sắp quên Chu Diệc Trạ thì gần đây hần lại luôn hiện lên trong giấc mơ của cậu. Không biết đây là loại cảm giác gì, nhưng mỗi lần tỉnh lại, cậu vẫn hơi rầu rĩ. Nhưng sao lại có chuyện đó? Mình có công việc cần làm, bản thân mình sẽ càng kiên cường hơn, mà điều kiện tiên quyết để không bị người khác thương tổn cũng chính là trở nên kiên cường.

Chu Diệc Trạ, tôi sẽ trở nên kiên cường. Một ngày nào đó tôi sẽ kiên cường đến mức quên anh đi, không bao giờ để anh xuất hiện trong giấc mơ của mình nữa.

Ở khách sạn xa xôi kia, Chu Diệc Trạ nghe thấy Cảnh Triệt sắp trở về, khóe miệng nhếch lên một nụ cười. Trước đây hình thức ở bên nhau của chúng ta không đúng, lần này, anh muốn làm lại từ đầu.

Nhóc cua à, anh đang đợi chờ em, muốn nhanh chóng được gặp em!

-----oOo-----

Chương 22: Hồn loạn và phức tạp

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Nếu em thật sự yêu người đó thì đừng nên buông tay. Có đôi khi buông tay sẽ là cả một đời.”

Mùa hè đến, bắt đầu có nhiều người đến bờ biển, khách sạn “Quy Lai” cũng thường xuyên nhận nhiều lượt khách mới.

Chu Diệc Trạm ở đây sắp được một tuần. Hắn chuyển giao công việc bên “Vân đồ” cho trợ lí, cũng nói với bên tạp chí rằng mình đang ra ngoài tìm chủ đề mới. Thế nên hắn mới có thể an ổn mà ngồi dưới gốc cây đợi “Triệt”.

Sau khi Cảnh Triệt rời đi, Chu Diệc Trạm đã từng tự hỏi, rốt cuộc vì sao chỉ duy nhất một mình hắn lại không nhận được lời từ biệt của Cảnh Triệt. Khi đó hai người không cãi vã, thậm chí mấy ngày đó bận việc nên không thể nào gặp mặt nhau. Nguyên nhân duy nhất chính là Lâm Thiên. Nhưng về Lâm Thiên thì Chu Diệc Trạm tự thấy mình đã nói rất rõ ràng với Cảnh Triệt rồi. Hắn tin Cảnh Triệt là người thấu hiểu lí lẽ, cậu sẽ không so đo chuyện trước đây. Vậy thì là vì sao?

Sau đó Chu Diệc Trạm có đi tìm Lâm Thiên Sơn, nhưng Lâm Thiên Sơn chỉ nói rằng hắn tìm được Cảnh Triệt ở chỗ Lâm Thiên Tầm. Chu Diệc Trạm đã hỏi qua Lâm Thiên Tầm, đêm hôm ấy lúc Cảnh Triệt đến nhà y thì cảm xúc không tốt cho lắm, tức là trước khi trong nhà xảy ra chuyện thì Cảnh Triệt đã buồn rầu vì điều gì đó rồi. Sau khi trong nhà xảy ra chuyện không may, Cảnh Triệt càng bị đả kích nghiêm trọng nên rốt cuộc đã quyết định tránh mặt mọi người.

Mỗi khi nghĩ đến cảnh Cảnh Triệt vừa mới mất ba mẹ, một mình đơn độc đeo ba lô ngồi trên tàu hỏa, trái tim Chu Diệc Trạm đau đớn khôn cùng. Đến tốt cùng thì anh đã làm ra chuyện gì mà khiến em đoạn tuyệt dứt khoát như vậy.

Mãi đến đầu năm hần tình cò gặp lại Cố Tự Do, lúc hai người nói chuyện với nhau thì Cố Tự Do có nói một đoạn như vậy: “Nếu Cảnh Triệt đã không từ biệt anh vậy xem ra chuyện này chắc chắn có liên quan đến anh. Có thể là anh đã vô tình tổn thương cậu ấy mà không biết. Cậu ấy là một người rất cố chấp. Cậu ấy đã từng nói rằng tình cảm phải là duy nhất. Thật ra... Từ trước đến nay Tiểu Triệt không quá tự tin, nên đến giờ cậu ấy vẫn chưa từng yêu ai. Một phần lớn nguyên nhân là do cậu ấy sợ đối phương không thật sự yêu cậu ấy, rồi sau đấy sẽ bị tổn thương.”

Vậy có nghĩa là lí do em ấy rời đi là vì cảm thấy mình không thật sự yêu thương em ấy? Đến đây thì Chu Diệc Trạm bỗng nghĩ ra một thứ.

Sự xuất hiện của Lam Thiên như một nguy cơ đối với Cảnh Triệt, mà Cảnh Triệt vẫn luôn là người dễ dàng lùi bước trước chuyện tình cảm. Hơn nữa những ngày đó còn xảy ra scandal giữa mình và Lam Thiên. Dẫu mình đã giải thích rồi nhưng với tính cách nhạy cảm của Cảnh Triệt thì vẫn sẽ thiếu cảm giác an toàn, rất có thể là em ấy vẫn canh cánh trong lòng. Nỗi sợ hãi ấy đã tích lũy dần dần rồi trở nên trầm trọng, vừa lúc trong nhà lại xảy ra chuyện lớn như vậy...

Thế nên nhóc con kia bị đẩy vào ngõ cụt! Chu Diệc Trạm ra kết luận như vậy, tâm trạng cũng tốt hẳn. Bởi nếu nói như thế thì Cảnh Triệt vẫn còn thích hẳn, nhưng vì không nghĩ ra được hướng giải quyết với chuyện của hần nên bắt đầu trốn tránh.

Bây giờ Chu Diệc Trạm đang đứng trong khách sạn “Quy Lai” với ý chí hừng hực. Hần phải ở đây đợi nhóc cua kia bò đến, sau đó bắt lại, đưa vào một cái bao, không bao giờ để cậu chạy trốn nữa.

Có câu “Nhân sinh hà xử bất tương phùng” (*tạm dịch: Trong đời đâu thiếu chốn có thể gặp lại nhau – hoặc – Đời người không chốn nào không thể gặp lại*). Châm ngôn này không hổng là chân lý mà rất nhiều tiền bối tổ tiên đã đúc rút được, Cảnh Triệt đứng ở cửa sân bay thành phố X, nhìn thấy người mình đã không gặp hơn một năm – Lâm Thiên Sơn, âm thầm cảm thán.

Lâm Thiên Sơn cũng không tỏ vẻ kinh ngạc gì, chỉ mỉm cười nhìn Cảnh Triệt rồi sáng khoái chào hỏi cậu: “Trùng hợp thật đấy, không ngờ lại gặp em ở nơi này.”

“Anh Lâm...”

“Tôi đến đưa ba mẹ và A Trang đi du lịch. Hôm qua đã sắp xếp đùm bọn họ rồi, bây giờ định về.”

“Tôi...” Nhất thời Cảnh Triệt không biết nên nói dối rằng mình cũng đi du lịch hay vẫn nên ăn ngay nói thật.

“Tiểu Triệt, đây là bạn của em hả?” Một giọng đàn ông nhàn nhạt xen lẫn chút nghiền ngẫm truyền đến từ phía sau Cảnh Triệt.

Lâm Thiên Sơn nhìn sang thì thấy một chàng trai còn trẻ tuổi xách hành lý bước tới. Cậu ta mặc một bộ tây trang màu trắng thẳng thớm với những đường nét may cắt tinh xảo ôm trọn dáng người. Đôi mắt hơi hẹp dài nửa híp lại, tạo thành một bộ dáng lười biếng. Dưới cái mũi cao thẳng là đôi môi với độ cong hoàn mỹ, chỉ cần mỉm cười cũng điểm thêm nét phong tình vạn chủng.

“Alex, lấy được hành lý rồi hả?” Cảnh Triệt cười với cậu ta, đôi mắt cong cong.

“Lấy được rồi, đi thôi.” Alex nhẹ nhàng vỗ vai Cảnh Triệt.

“Anh Lâm, hẹn gặp lại nhé.” Cảnh Triệt gật đầu với Lâm Thiên Sơn, xoay người chuẩn bị đi.

“Tiểu Triệt, em không có lời nào khác muốn nói sao?” Tuy Lâm Thiên Sơn vẫn không thay đổi vẻ mặt nhưng trong giọng nói của hắn đã có chút tức giận.

“Hửm? Tôi cũng không biết nữa.” Cảnh Triệt quay đầu lại, chăm chú nhìn Lâm Thiên Sơn.

“Sao vừa gặp đã đi vậy?”

“Tôi đã nhắn tin cho anh rồi còn gì. Trước khi rời đi, tôi đã nói lời từ biệt với tất cả bạn bè của mình rồi.” Cảnh Triệt rất bình tĩnh.

“Thật sao?” Lâm Thiên Sơn nheo mắt lại: “Vậy vì sao chỉ có mình tên đó không nhận được tin nhắn của em. Hay là trong lòng em, tên đó không giống như những người bình thường khác?”

“Xin lỗi, có thể là tôi đã quên mất, nhưng anh đang nói tới ai vậy?”

“Thôi được. Chưa quên tôi là được rồi. Lời đã nói ra thì tôi sẽ không thay đổi. Em đã xuất hiện, vậy nên tôi muốn tiếp tục hoàn thành chuyện còn dang dở.” Khóe miệng Lâm Thiên Sơn hơi giương lên: “Tôi muốn tiếp tục theo đuổi em.”

“Xin cứ tự nhiên.” Cảnh Triệt nâng mày, xoay người bước đi. Alex nghiêng đầu đánh giá Lâm Thiên Sơn trong chốc lát rồi cười: “Anh đang nghiêm túc.”

Lâm Thiên Sơn liếc cậu ta một cái, yên lặng đi theo.

Hắn vẫn đi theo xe của Cảnh Triệt và Alex đến khách sạn “Quy Lai”. Lâm Thiên Sơn nhìn hai người vào cửa, rất vui vẻ, lấy di động ra.

“A lô, mẹ à, con chưa về ngay được. Con định ở chỗ này chơi vài hôm... Dạ, con đặt phòng khách sạn rồi. Mẹ với ba và A Trang cứ nghỉ ngơi cho tốt, rảnh rồi con sẽ đến tìm mọi người.”

Nói chuyện điện thoại xong, Lâm Thiên Sơn cũng bước vào khách

sạn “Quy Lai”.

Cảnh Triệt và Alex vừa bước vào đại sảnh thì A Lai đang đứng dựa ở bên quầy tám chuyện với Tiểu Cách bỗng nhảy dựng lên.

“Tiểu Triệt ~~~~ Rốt cuộc em cũng về rồi!” Y định bỏ nhào qua ôm lấy Cảnh Triệt rồi hôn má cậu thì bị một bàn tay ngăn lại.

Cảnh Triệt hơi nghiêng đầu sang thì bắt gặp Chu Diệc Trạ đang đứng ở bên trái.

Làm sao để hình dung được cảm giác xuất hiện trong nháy mắt này đây. Đây là ảo giác đúng không? Sao anh ấy lại xuất hiện ở đây? Ảo giác, tuyệt đối là ảo giác!

Tuy trong lòng Cảnh Triệt đang dậy sóng nhưng trên mặt vẫn không đổi sắc. Mà trong mắt Chu Diệc Trạ thì dường như Cảnh Triệt đã hoàn toàn không còn quen biết hắn nữa.

“Trùng hợp thật đấy, anh lại ở đây.” Cảnh Triệt vừa xa cách vừa lễ phép nói với Chu Diệc Trạ. Chu Diệc Trạ sửng sốt. Hắn đã từng nghĩ đến việc Cảnh Triệt có thể sẽ không để ý đến hắn, sẽ lạnh lùng, hoặc là sẽ bối rối sẽ kinh ngạc, nhưng không ngờ Cảnh Triệt lại dùng ngữ khí lễ phép và ôn hòa đó mà nói chuyện với mình, tựa như cậu chỉ đang ngẫu nhiên gặp lại bạn bè bình thường, vừa thân thiện mà cũng không gây cảm giác xa lạ.

“Đúng vậy, trùng hợp thật.” Chu Diệc Trạ nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, cứ quan sát trước đã rồi nói sau.

“Tiểu Lai, tôi mệt chết rồi. Mau xếp cho chúng tôi một phòng đi.” Giọng nói biếng nhác của Alex cắt đứt cuộc đối thoại của Cảnh Triệt và Chu Diệc Trạ.

“Lạ quá ha, sao cậu lại đi cùng với Tiểu Triệt?” A Lai tỏ vẻ không tình nguyện nhìn Alex.

“Chú Hàn để em học tập thêm với Alex nên đi cùng nhau.” Cảnh Triệt đáp.

“Học với tên đó? Học tên đó cách sống phóng túng, lừa bịp, gian xảo sao! Khách sạn của anh không chào đón nó. Dạo gần đây việc làm ăn quá tốt, không còn phòng nhiều cho nó đâu.” A Lai chép chép miệng, trừng mắt với Alex.

“Không sao, tôi ở cùng một phòng với Triệt cũng được.” Alex tỏ vẻ không sao cả: “Triệt là nhân viên, cũng không đoạt phòng của khách. Tiểu Lai, cảm ơn cậu đã tuyệt tình như vậy nhé!”

“Không được!” Chu Diệc Trạ và A Lai đồng thời hô lên.

“Triệt đồng ý là được, các cậu thì liên quan gì!”

“Đừng nói nữa, không phải anh đã mệt lắm rồi sao. Còn có sức cãi nhau nữa hả. Đi thôi đi thôi nào, em đưa anh đi nghỉ ngơi.” Cảnh Triệt đưa Alex rẽ vào hành lang đến chỗ kí túc xá của nhân viên.

“Tiểu Triệt, anh sẽ sắp xếp phòng cho tên đó. Nó không được ở trong phòng em!” A Lai la lên. Cảnh Triệt và Alex chạy đến góc cuối, tay Alex còn giơ chữ “V” làm A Lai tức đến mức đỏ bừng mặt.

“Đoạn tiên sinh, đừng tức giận quá. Dù sao họ cũng không thể ở cùng nhau đâu. Với cả người giống như hồ ly kia là ai?” Chu Diệc Trạ vòng khuỷu tay nhìn A Lai.

“Chính là một tên hồ ly không có tiết tháo!” A Lai mắng chửi.

“Quấy rầy một chút, tôi muốn đặt một phòng.” Một giọng đàn ông ôn hòa vang lên. Chu Diệc Trạ quay đầu lại liền nhìn thấy Lâm Thiên Sơn đứng ở phía sau.

“Lâm tiên sinh?”

“Chu tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

“Đúng vậy, chúng ta lại gặp mặt.”

A Lai nhìn hai người có khí chất cường đại như nhau mà vỗ trán.

Hôm nay thật rối quá. Cái tên Alex hồ ly kia cũng cáo già chả khác gì Hàn thúc, đều thành tinh cả rồi.

Mà, vị Lâm tiên sinh này là ai? Sao cũng mang nụ cười gian trá thế này.

“Triệt, là người bạn này hửm.” Alex nằm trên giường, ngậm một cây kẹo que.

“Ừm.” Cảnh Triệt treo quần áo vào trong tủ, thuận miệng đáp.

“Thoạt nhìn không tệ hen, nhưng còn phải khảo nghiệm chút đã. Honey à, anh sẽ cố gắng giúp em.”

“Không cần đâu. Em với anh ta đã chấm dứt rồi.”

“Chấm dứt? Honey à, đây không phải là chuyện em muốn bỏ là bỏ được, mà tên kia cũng không có vẻ muốn chấm dứt với em.”

“Này, lần trước là anh thôi miên em làm em nói ra những lời đó. Không được nói cho ai biết, nếu không em sẽ... giết người phân thân.”

“Yên tâm đi, anh sẽ không nói cho tên đó biết em thường xuyên mơ thấy nó thật ra em rất yêu nó nó là mối tình đầu của em và cả đời cũng...” Alex còn chưa dứt lời đã bị Cảnh Triệt bịt miệng lại.

“Em nói được thì làm được đó!” Cảnh Triệt dùng vẻ mặt tự cho là hung ác nhìn chằm chằm vào Alex.

“Honey à, vẻ mặt này của em chỉ khiến anh muốn ầy ầy với em thôi.” Alex đẩy tay cậu ra: “Nếu em thật sự yêu người đó thì đừng nên

buông tay. Có đôi khi buông tay sẽ là cả một đời. Trước tình yêu, lòng tự trọng là chuyện buồn cười nhất đấy.”

Cảnh Triệt yên lặng ngồi xuống, không nói gì nữa.

“Honey, để anh giúp em xác định cho, xem người tên đó yêu chính là em, hay là bóng dáng của một kẻ khác.”

“Alex là cháu của... chú tôi. Tôi với tên đó cũng được xem là cùng nhau lớn lên. Từ nhỏ đã cùng lớp với nhau, mãi cho đến năm cấp hai cấp ba rồi đại học. Sau đó tôi có năng khiếu âm nhạc nên muốn theo con đường nghệ thuật, còn cậu ta đến nước Mỹ theo tâm lý học, bây giờ là một nhà cố vấn tâm lý có chút danh tiếng. Vài năm nay cậu ta đều ở nước ngoài, rất ít khi về nước.” A Lai nhìn Chu Diệc Trạ: “Yên tâm đi, nói cho cậu biết một bí mật. Cậu ta là 0, cho nên sẽ không làm ra chuyện gì với Cảnh Triệt đâu.”

Chu Diệc Trạ cúi đầu một lúc lâu rồi đột nhiên ngẩng đầu cười gian xảo: “Tiểu Triệt cũng không nhất định là 0 đâu.” (=))))))))))

Sắc mặt của A Lai bỗng nhiên trắng bệch, trong nháy mắt đã chuyển sang màu đỏ của tức giận. Nghĩ một chút liền bước chân đến phòng của Cảnh Triệt. Chu Diệc Trạ cười nhạt ở phía sau, nhóc của càng lúc càng trưởng thành. Ừm, là chuyện tốt.

“Chu tiên sinh, vừa rồi... là người trong ảnh chụp mà anh đưa lần trước phải không?” Sau khi giúp Lâm Thiên Sơn làm xong thủ tục, Tiểu Cách bước đến chỗ ghế sa lon, ngồi bên cạnh Chu Diệc Trạ.

“Ừm.” Chu Diệc Trạ mỉm cười.

Tiểu Cách ngấm nụ cười của người trước mặt, cảm giác lòng mình cũng nhẹ hơn một nửa. Vừa nãy lúc đứng bên quầy thấy cảnh mấy anh giai đẹp trai giao tranh với nhau thì tim cô đã đập nhanh đến mức cao nhất trong lịch sử rồi.

Ông chủ nhà cô là kiểu lưu manh. Chu Diệc Trạ là kiểu hoàn mỹ

cool ngẫu. Cảnh Triệt là kiểu tuần tú xinh đẹp. Alex là kiểu nữ vương mị hoặc. Còn Lâm Thiên Sơn thì là kiểu trầm ổn cao quý.

Trong một ngày đồng thời nhìn thấy nhiều anh đẹp trai tuy kiểu hình không giống nhau nhưng chất lượng cao thế này, thế mà lại không có ai trong số họ đến đây vì cô khiến tâm tư của cô gái nhỏ không thể nào chịu nổi. Trong lòng Tiểu Cách rơi lệ.

Cảnh Triệt bắt đầu công việc của mình, thời gian rảnh rỗi sẽ sửa chữa kịch bản; Chu Diệc Trạm bắt đầu đi dạo quanh trong khách sạn hoặc ra ngoài chụp ảnh; mỗi ngày Alex đều ngủ hoặc im lặng đọc sách trong quán cà phê của khách sạn; Lâm Thiên Sơn khoan thai đi dạo mấy nơi xung quanh, đến nơi ba mẹ và em gái đang ở cách đó không xa; A Lai tiếp tục cuộc sống ông chủ bất biến của mình.

Rốt cuộc năm ngày sau cũng có người phá vỡ lớp vỏ nguy trang bình tĩnh này.

Tối hôm đó Cảnh Triệt dọn dẹp nhà ăn xong, chuẩn bị trở về phòng hoàn thành xong công việc sửa kịch bản trong hôm nay., lúc cất xong cây lau nhà liền chạm mặt Lâm Thiên Sơn.

“Anh Lâm, trễ thế này rồi mà còn chưa đi ngủ sao.” Cảnh Triệt chào hỏi xong định tránh ra.

“Tiểu Triệt, chờ chút.” Cánh tay của Lâm Thiên Sơn ngăn Cảnh Triệt lại.

“Tuy tôi không biết vì sao lúc ấy em lại muốn rời đi, nhưng tôi đã nói rồi, nếu bây giờ lại để cho tôi gặp gỡ được em, tôi sẽ không buông tha nữa.”

“Tôi cũng không ngăn cản gì anh.” Cảnh Triệt nhàn nhạt đáp lời.

“Nhưng em đang tự tra tấn mình.” Ngực khí của Lâm Thiên Sơn đầy kiên định: “Một năm nay cuộc sống của em đã trôi qua thế nào tôi

không biết, nhưng tôi biết em cũng không vui về gì. Nếu em vui về thì tôi tình nguyện rời đi, nhưng thực tế thì mỗi ngày em đều đang bắt buộc bản thân phải tiến về phía trước.”

“Trang Tử không phải cá. Sao anh biết tôi không vui(*).” Ngữ khí của Cảnh Triệt vẫn lạnh nhạt như trước.

“Em của trước kia ôn hòa, cởi mở, mỉm cười với mọi người. Tuy sự đề phòng của em rất lớn nhưng không có áp lực trong lòng, vẫn luôn lạc quan.”

“Ý của anh là bây giờ tôi rất hậm hực rất bi quan?” Cảnh Triệt cười lạnh: “Nếu đột nhiên anh mất cả ba lần mẹ, anh có thể tiếp tục mà vui vẻ hay sao?”

“Tôi biết mất ba mẹ là chuyện đả kích nhất với em, nhưng chuyện đó không đủ để tạo thành lý do em trốn tránh bạn bè và cuộc sống vốn có của mình.”

“Chẳng qua là tôi không còn hứng thú nữa thôi. Cuộc đời hữu hạn, vì sao tôi lại phải phí hoài thời gian quý giá của mình để học đại học chứ. Tôi muốn làm điều mình thích mà thôi, không được sao?”

“Làm điều mình thích? Vậy em có dám đối diện với ánh mắt của tôi, nói rằng cuộc sống của em bây giờ rất vui vẻ, em không vì người kia mà cảm thấy lo âu, bất an hay thậm chí là tâm phiền ý loạn không?” Lâm Thiên Sơn thách thức.

“Vì sao tôi phải nói cho anh? Anh là gì của tôi chứ?” Cảnh Triệt quay đầu lại, nhìn Lâm Thiên Sơn, khóe miệng khời lên nụ cười lạnh: “Anh thích tôi là chuyện của anh, tôi không ngăn cản anh. Nhưng anh không được quấy rối cuộc sống của tôi, không được chi phối suy nghĩ của tôi, thưa Lâm, tiên, sinh.” Ngữ khí của Cảnh Triệt càng lúc càng lạnh lùng, thậm chí có hơi mất kiên nhẫn, nói xong bèn xoay người bước đi.

Lâm Thiên Sơn nhìn bóng lưng của cậu, lắc đầu cười khổ.

Chu Diệc Trạm đứng trong bóng tối nơi góc cầu thang, khóe miệng dâng lên một nụ cười.

Cảnh Triệt trở về phòng, âm thầm nổi giận trong lòng. Sự xuất hiện của Chu Diệc Trạm và Lâm Thiên Sơn đã khiến cảm xúc của cậu gần đây không ổn định. Dưới sự cổ vũ của Alex, cậu luôn tỏ vẻ bình tĩnh, bởi vì cậu không rõ đến tột cùng là vì sao Chu Diệc Trạm lại đến được nơi này, và Lâm Thiên Sơn ở lại rốt cuộc là vì muốn làm cái gì.

Mà hai người kia sống sờ sờ ra đó, thoát ần thoát hiện trước mắt cậu thì sao mà tĩnh tâm cho được. Nhất là Chu Diệc Trạm, mỗi ngày anh ta đều đi tới đi lui trong khách sạn. Anh ta cho rằng mình là khách được chào đón ở khách sạn hả? Không thấy nhiều ánh mắt quét tới quét lui nhìn anh ta sao?

(Cảnh Tiểu Triệt nè, nếu cậu không quan sát anh ta thì sao cậu biết được anh ta luôn đi tới đi lui rồi bị người ta nhìn tới nhìn lui thế?) (Đây là lời tác giả)

Cảnh Triệt khởi động máy tính nhưng trong đầu đều loạn hết cả lên.

“Cốc cốc...” Tiếng đập cửa.

Cảnh Triệt đứng dậy mở cửa. Chu Diệc Trạm nghiêng người dựa vào khung cửa. Áo sơ mi trắng tỏa ra màu sắc ấm áp dưới ánh đèn.

“Chu tiên sinh, trễ thế này còn có việc gì sao?”

“Trong phòng anh có ma, anh sợ.” Chu Diệc Trạm bày ra bộ mặt dày.

Trong lòng Cảnh Triệt thầm khinh bỉ hẳn.

“Chu tiên sinh có thể đến chỗ tiếp tân xin đổi phòng đây.”

“Không cần làm phiền tiếp tân đâu, anh ở đây là được.” Thoắt cái Chu Diệc Trạh đã vào trong phòng, một bàn tay ôm lấy eo Cảnh Triệt bước về phía trước, một bàn tay khép cửa phòng lại.

“Anh làm gì vậy... Buông ra.” Cảnh Triệt dẫ dựa.

“Em gầy đi rất nhiều.” Hai tay Chu Diệc Trạh ôm lấy eo cậu.

“Chu tiên sinh, tôi sẽ la to gọi người đến đấy.” Cảnh Triệt cố gắng bình tĩnh.

“Ừm...”

Nhưng Cảnh Triệt đã không còn cơ hội để la lên nữa, bởi vì Chu Diệc Trạh đã hôn lên môi cậu.

CHÚ THÍCH:

() Trang Tử cùng Huệ Tử đứng chơi trên cầu sông Hào.*

Trang Tử nói: “Đàn cá xanh thung dung bơi lội. Cá đang vui đó!”

Huệ Tử nói: “Ông không phải cá sao biết cá vui?”

Trang Tử nói: ” Ông không phải tôi sao biết tôi không biết?”

Huệ Tử nói: “Tôi không phải ông, nên không biết được ông, còn ông không phải cá, làm không sao biết được cái vui của cá?”

Trang Tử nói: “Xin trở lại câu hỏi đầu tiên. Ông hỏi tôi làm sao biết được cái vui của cá. Như vậy tức là ông nhận rằng tôi đã biết cái vui đó rồi nên mới hỏi làm sao tôi biết được. Làm sao biết tôi được ư? Thì đây: tôi đứng trên cầu sông Hào này nhìn là biết được thôi”.

-----oOo-----

Chương 23: Chạy trốn, trở về

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nụ hôn này của Chu Diệc Trạm chỉ kéo dài ba giây.

Cảnh Triệt hồi phục lại tinh thần liền nhấc chân dẫm thật mạnh vào bàn chân của Chu Diệc Trạm, khiến đôi chân đang mang dép lê của hắn sưng đỏ lên. Chu Diệc Trạm hút một ngụm khí lạnh, nhíu mày. Tuy môi đã rời đi nhưng tay vẫn vòng quanh eo Cảnh Triệt.

Chu Diệc Trạm cúi người về phía sau tai Cảnh Triệt rồi nói: “Lần này anh có rất nhiều thời gian chơi cùng em.” Nói xong bèn rút tay lại, xoay người, mở cửa, rời đi.

Cảnh Triệt ngơ ngác đứng tại chỗ, trên môi dường như còn vương lại hơi thở của người nọ. Tai cậu đỏ rần lên, thầm nghĩ trong lòng “Hình như ban nãy dẫm lên hơi mạnh thì phải”. Nhưng cảm giác và ý nghĩ ấy chỉ chợt lóe lên trong đầu, rồi cái chuyện vẫn khiến trái tim cậu rối bời lại tiếp tục xâm chiếm lấy suy nghĩ của cậu. Mình chỉ là một bóng hình mà thôi, mà chủ nhân của bóng hình kia, mới là người anh ấy thích.

Cậu lập tức giữ vững tinh thần, trở lại trước máy tính sửa kịch bản.

Lâm Thiên Sơn đứng từ xa nhìn Chu Diệc Trạm bước ra từ phòng Cảnh Triệt, trong lòng dâng lên nỗi đau đớn.

Dẫu có gặp lại nhau lần nữa, hắn và Chu Diệc Trạm vẫn không ở cùng một vạch xuất phát. Có lẽ Chu Diệc Trạm còn được xem như là bạn trai cũ, còn hắn chẳng qua chỉ là người anh trai tốt của Cảnh Triệt, hoặc là một ông chủ ngắn hạn. Cho dù là với thân phận nào cũng không thể đủ để sánh được với Chu Diệc Trạm. Nhưng, đối với Lâm Thiên Sơn mà nói, dù cho phải xuất phát điểm là gì, đối thủ là ai, tình hình ra sao, hắn cũng có thể dốc hết toàn lực ứng phó mà

chạy quãng đường này.

Nhưng Lâm Thiên Sơn lại không ngờ được rằng, Cảnh Triệt chưa bao giờ cho hắn một cơ hội để chạy. Sáng hôm sau khi hắn đến nhà ăn ăn sáng như thường lệ thì nhìn thấy vẻ mặt u sầu của A Lai và khuôn mặt giận giữ của Chu Diệc Trạm. Hai người đứng trước quầy, không khí bốn phía trở nên nặng nề, lạnh lẽo.

Cảnh Triệt lại rời đi một lần nữa. Lần này không hề có bất cứ một lời từ biệt nào, kể cả giấy cũng không để lại. Người duy nhất biết là Alex cũng đi rồi.

“Cái tên hồ ly chết tiệt này, nhất định là nó xúi giục Tiểu Triệt! Tôi muốn lột bộ da hồ ly của nó!” A Lai nghiến răng nghiến lợi.

“Tiểu Triệt ở chỗ anh làm công mà không ký hợp đồng?” Chu Diệc Trạm u ám.

“Khách sạn nhỏ thế này thì ai làm chứ...” A Lai nói thầm.

Chu Diệc Trạm lạnh lùng trừng mắt y một cái, bước về phòng. Trong lòng Lâm Thiên Sơn chưa xót tột cùng, yên lặng nhìn A Lai một lúc lâu.

“Này, tôi không biết vì lí do gì mà các cậu ở lại nơi này, nhưng bây giờ rõ ràng là các cậu bức ép Tiểu Triệt phải đi. Cái đồ nhóc con đào hoa kia!” A Lai không hề để ý tới Lâm Thiên Sơn, trở về phòng mình.

Buổi chiều Chu Diệc Trạm chỉ đơn giản nói câu tạm biệt với A Lai và Lâm Thiên Sơn rồi rời đi. Đến chạng vạng Lâm Thiên Sơn cũng chuyển đến khách sạn ba mẹ và em gái đang ở. Các anh đẹp trai lần lượt rời đi, Tiểu Cách thất vọng vô cùng. Cô ghé sát lên quầy, những ngày này cứ như một giấc mơ ấy.

Mãi đến buổi tối A Lai mới nhận được cuộc gọi từ Alex và biết được y đã đưa Cảnh Triệt đến thành phố Z. Alex có một căn nhà ven hồ

rất nổi danh ở thành phố kia. A Lai mắng chửi với cái điện thoại hồi lâu thì Cảnh Triệt giật lấy điện thoại thấp giọng hỏi: “Hai người bọn họ đều đi cả rồi ạ?”

“Đi rồi... Mà em nói coi, em cứ trốn tránh như thế là có thể giải quyết được vấn đề à?”

“Em... Tạm thời không muốn nghĩ đến chuyện khó xử này. Bây giờ kịch bản mới là chuyện cấp bách nhất của em.”

“Tóm lại là, em đừng nghe cái tên hồ ly khôn nạn đó, cẩn thận mất cả chì lẫn chài.”

“Hi, em xin lỗi về chuyện trong khách sạn nha. Cũng may gần đây khách đến không quá nhiều, thiếu em cũng không có vấn đề gì nhỉ... Ha ha ha ha...”

“Khách sạn vẫn bình thường, nhưng cái chính là em quay về đây đi. Người ta cô đơn tịch mịch lắm a a a a a!”

“Ha ha, không phải trước đây anh từng nói nhớ thương em nhớ đến phát điên sẽ chạy qua tìm em mà. Ha ha ha, đến đây nào.” Cảnh Triệt cũng chọc A Lai.

“Đệ, người nhớ thương em nhớ đến phát điên sẽ chạy qua tìm em chính là cái tên họ Chu đó đó, không phải ông chủ của em đâu. Thật là, người ta vất vả trèo đèo lội suối truy tìm tung tích của em chỉ dựa qua một góc ảnh chụp có cái tách của em mà thôi, kết quả em chỉ ở vài ngày, không nói không rằng lại chạy như bay... Cái đồ bạc tình, bạc tình, bạc tình...”

“Ý anh là sao? Ảnh chụp nào, tách gì?” Cảnh Triệt không hiểu.

“Chu Diệc Trầm đó! Cậu ta nhìn thấy ảnh chụp cận cảnh trong khách sạn chúng ta của EYE, có một bức lấy bối cảnh ở chỗ quầy chúng ta. Hôm đó cái tách của em chưa kịp cất đi thì đã bị chụp. Sau đó Chu Diệc Trầm phát hiện ra, tra địa chỉ trên mạng rồi chạy

tới.”

“Hả...” Cảnh Triệt yên lặng không lên tiếng nữa. Alex cướp điện thoại tiếp tục đấu võ mồm với A Lai. Cảnh Triệt xoay người ngồi xuống ghế sa lon, trong lòng rối bời.

Bỗng nhiên cậu đứng dậy đoạt lấy điện thoại, hô lên với A Lai: “Em van xin anh, dù có thế nào thì lần này cũng đừng nói với bất cứ ai trong bọn họ biết em đang ở đâu. Xem như là em cầu anh.”

A Lai sửng sốt trong một chốc rồi đáp ứng: “Được, em mau chóng tự mình suy nghĩ thông suốt cách giải quyết đi.”

Nhưng điều làm A Lai ngạc nhiên là, sau khi rời đi, Chu Diệc Trầm và Lâm Thiên Sơn không hỏi thêm bất kì tin tức nào. Thậm chí trong lòng y có hơi thất vọng, hoặc là, vì Cảnh Triệt mà cảm thấy thất vọng.

Sau khi Chu Diệc Trầm trở về, hắn trao đổi với anh mình rất lâu. Một Chu Diệc Trầm luôn né tránh tập đoàn Chu thị không kịp lại chủ động yêu cầu tiến vào công ty làm việc khiến Chu Diệc Lan không khỏi kinh ngạc.

“Là vì lí do cá nhân?” Chu Diệc Lan hỏi.

“Phải. Nhưng em sẽ không để công việc bị trễ nải.” Chu Diệc Trầm trả lời.

“Chu thị là sản nghiệp của Chu gia chúng ta. Trước đây em không muốn can dự vào, anh dung túng em. Bây giờ em muốn gia nhập, đương nhiên anh sẽ không ngăn cản. Tuy em chưa có kinh nghiệm nhưng anh hai luôn ở phía sau em. Em yên tâm.” Dù giọng nói của Chu Diệc Lan vừa trầm thấp vừa hữu lực nhưng lại khiến mũi Chu Diệc Trầm chua xót.

“Tiểu Diệc, tóm lại là anh hy vọng em biết mình đang làm cái gì. Có thể làm tốt hay không không quan trọng. Quan trọng là em dốc hết

tâm tư để làm.” Chu Diệc Lan vỗ vỗ vai hắn. Người em trai này luôn không muốn để lộ ra cảm xúc yếu đuối của mình trước mặt anh. Nhưng anh biết ở sâu trong đáy lòng của Chu Diệc Trạm vẫn luôn kính trọng người anh trai này.

Ít nhất thì vào thời điểm máu chốt, nó sẽ nghĩ tới anh hai của nó, sẽ y lại anh hai của nó.

Chu Diệc Trạm đi làm ngày đầu tiên ở Chu thị, cho người điều tra về Đoạn Triết. Nhìn tư liệu trên tay, Chu Diệc Trạm mỉm cười.

“Đoạn Triết... Hàn Nhất Sâm... Thì ra là thế...” Chu Diệc Trạm cầm điện thoại, liên hệ với đội ngũ sáng chế của Đoạn Triết.

Một tháng sau, Đoạn Triết và Hàn Nhất Sâm quay về nước. Đầu tiên, họ đến thành phố X gặp mặt nhà đầu tư, sau đó lập tức đến thành phố Z đối chiếu kịch bản với Cảnh Triệt. Khoảng hơn một tháng sau, kịch bản rốt cuộc cũng hoàn thành, Cảnh Triệt cũng tạm thời buông xuống được một gánh nặng bấy lâu trong lòng.

Lần này kịch bản hoàn thành là nhờ có sự hỗ trợ của Alex. Bộ tiểu thuyết này của Cảnh Triệt vốn là thể loại trinh thám huyền bí, trong đó có rất nhiều nội dung về tâm lí tội phạm. Có một bác sĩ tâm lí như Alex chỉ điểm, kịch bản hoàn thành vô cùng thuận lợi, tính chuyên nghiệp và giải trí cũng rất lớn, Đoạn Triết và Hàn Nhất Sâm đọc xong cũng cực kỳ hài lòng.

Nhưng điều làm Hàn Nhất Sâm kinh ngạc hơn cả là, bên phía đầu tư kia cũng được thông qua vô cùng thuận lợi. Dựa theo kinh nghiệm trước kia, phía đầu tư sẽ luôn đưa ra các yêu cầu sửa chữa rất kỳ quái, thậm chí không chút hợp tình hợp lí nào. Và vì luôn không hợp với ý kiến của bên đầu tư như vậy nên có rất nhiều kế hoạch phim ảnh bị gác lại. Lần này tuy bên đầu tư thông qua thuận lợi một cách kì lạ nhưng cũng khiến Hàn Nhất Sâm tràn ngập tin tưởng với bộ phim này.

“Tiểu Triệt, chuẩn bị một chút, cuối tuần chúng ta sẽ đến thành phố

X, cùng đến tuyển diễn viên.” Bây giờ Hàn Nhất Sâm càng nhìn Cảnh Triệt càng yêu thích. Tên nhóc này, suy nghĩ linh hoạt, câu chuyện viết ra vừa có hồn vừa có logic, còn sở hữu vẻ ngoài khiến người ta thích, quả thật rất hợp với tính ông.

“Thành phố X? Phải đến thành phố X ạ? Chúng ta không thể tìm diễn viên ở nơi khác sao...” Cảnh Triệt ngây ngốc hỏi.

“Nhà đầu tư ở bên đó, đội ngũ sáng chế của chúng ta cũng ở bên đó, hơn nữa lần này quay phim cũng đã định là ở nơi đó. Cháu cũng biết đấy, bên đó có lượng diễn viên nhiều nhất. Cháu nói thử xem?” Đoạn Triệt dịu dàng giải thích.

“À...” Cảnh Triệt do dự, có muốn trở lại không đây? Nếu trở lại thì khả năng cao là phải đối mặt với Chu Diệc Trạ và Lâm Thiên Sơn. Nếu không trở lại... Nhưng mình rất muốn tham dự buổi tuyển chọn diễn viên và quá trình quay phim. Mâu thuẫn quá.

“Kịch bản thông qua thuận lợi như vậy, không biết nhà đầu tư có dùng diễn viên để đàm phán điều kiện với chúng ta không nữa...” Đoạn Triệt thở dài.

“Đúng vậy. Chú cũng rất ghét kiểu diễn viên giả tạo chỉ là cái bình hoa di động... Không có diễn viên tốt thì bộ phim của chú xem như bỏ.” Hàn Nhất Sâm khẽ uống một hớp nước.

“Cái tên Hoàng gì gì đó hình như là diễn viên của nhà đầu tư kia. Lần trước tên đó còn nói với anh là rất muốn đóng phim của anh...” Đoạn Triệt tiếp tục thở dài.

“Họ Đoàn tôi cho anh biết, nếu là tên Hoàng gì đó diễn, tôi sẽ không quay nữa!” Hàn Nhất Sâm chau mày.

“Em yêu em đừng nổi giận. Anh chỉ nói vậy thôi mà. Chúng ta cũng có thể không đồng ý...”

“Gì mà có thể không đồng ý, là kiên quyết không đồng ý!”

“Đúng đúng đúng, là không đồng ý...”

Alex thờ ơ nhìn hai người với độ tuổi cộng lại gần 100 này làm trò con bò, lại liếc sang Cảnh Triệt, không bỏ sót chút mâu thuẫn hay giấy dựa nào trong đôi mắt to kia.

“Cháu đi chuẩn bị một chút, cuối tuần chúng ta đến thành phố X rồi.” Cảnh Triệt đứng dậy, không thấy được sự đắc ý trong hai đôi mắt cáo già kia.

Alex đứng bên cạnh thăm thở dài: Cảnh Tiểu Triệt, em còn non và xanh lắm.

Văn Lạc cầm bảng thông báo, nhìn ba người đang nghiêng người dựa trên sa lon trong phòng nghỉ.

Đêm nay EYE tham gia một show thời trang, giờ mới được nghỉ ngơi chút để lấy sức, sau đó lại ngồi máy bay đến một thành phố khác, ngày mai còn có một buổi tiệc lớn phải tham gia.

“Anh Văn, em ngủ mười phút nhé, mười phút thôi.” Tiểu Khê nói xong bèn ôm lấy cánh tay Lam Thiên, cọ cọ vài cái liền nhắm hai mắt lại.

Hồ Phách nghiêng người tựa vào sofa, cũng bày ra vẻ mặt mệt mỏi, nghĩ thầm chắc tên gốc Lâm Thiên Tầm kia đang chờ ở nhà. Mỗi tối hắn không về, tên kia sẽ xem phim suốt đêm không ngủ được. Ngoài miệng thì nói là vì để chúc mừng thời gian tự do ở nhà một mình, nhưng nói trắng ra thì còn không phải bởi vì y đã quen được hắn ôm ngủ rồi hay sao. Hắn không ở nhà, y căn bản không ngủ nổi.

Nghĩ đến đây, khóe miệng của Hồ Phách vô thức vẽ lên một nụ cười.

“Lam Thiên, có một vai diễn, công ty sẽ sắp xếp cho cậu đi thử vai.”

Văn Lạc nói.

“Phim á? Phim gì vậy?” Tiểu Khê hưng phấn mở to mắt.

“Là một bộ phim trinh thám huyền bí, là của đội ngũ sáng chế rất nổi tiếng làm. Những bộ phim trước đó đều đoạt được giải thưởng quốc tế. Đây là cơ hội rất tốt, cậu lo mà nắm chắc đi.”

“Vâng... Có bao nhiêu người cạnh tranh thế?” Lam Thiên hỏi.

“Trước mắt còn chưa rõ, chủ yếu là phải xem ý của bên đạo diễn. Công ty của chúng ta thì chỉ có cậu thôi.” Ngữ khí của Văn Lạc tràn đầy sự tin tưởng.

Lam Thiên nghe Văn Lạc nói xong liền trở nên mơ hồ không rõ. Anh nhìn thấy Chu Diệc Trạ trong công ty. Anh biết Chu Diệc Trạ bắt đầu làm việc tại Chu thị. Vậy cơ hội này có phải là của Chu Diệc Trạ cho anh hay không? Đây tức là để bù đắp lại cho anh?

Đội mấy ngày nữa không còn bận việc, nhất định phải tìm rồi hỏi anh ấy một chút. Lam Thiên nghĩ như vậy, trong lòng thoáng dâng lên cảm giác chua xót.

Lúc máy bay hạ cánh xuống đất, Cảnh Triệt bắt đầu đứng ngồi không yên. Alex chụp vai cậu từ đằng sau: “Không phải người đời đều nói áo gấm về làng phong cảnh vô hạn ư? Sao em cứ như phường trộm cắp thế này?”

“Nhớ lại năm ấy là em chạy trốn khỏi đây đó...” Cảnh Triệt cười cười, đáp lại câu trêu đùa của y.

“Em có thể ứng phó mà, tin tưởng vào bản thân đi. Với cả anh cũng ở đây mà, vĩnh viễn đứng về phía em vô điều kiện.” Nụ cười của Alex khiến Cảnh Triệt an tâm phần nào.

Cậu rất muốn cảm ơn Alex. Ngay từ đầu lúc Đoạn Triệt giới thiệu để hai người quen nhau, vốn là để Alex dùng kiến thức về phương diện

tâm lí học mà chỉ bảo về kịch bản cho Cảnh Triệt, không ngờ rằng lúc Alex vừa thấy Cảnh Triệt đã dùng thuật thôi miên với cậu trai xinh đẹp này, khống chế cậu tiết lộ ra câu chuyện tình yêu của bản thân, rồi lập tức xung phong nhận trách nhiệm giúp Cảnh Triệt thay hình đổi dạng, đấu tranh vì tình yêu. Rốt cuộc sau đó hai người cũng dần dần trở thành bạn thân.

Đã từng có một thời gian dài Alex đều cười nói và cổ vũ Cảnh Triệt. Tuy bên ngoài thoát nhìn y luôn cột nhả thiếu nghiêm túc, không phù hợp với hình tượng bác sĩ tâm lí chuyên nghiệp, nhưng Cảnh Triệt biết rằng, Alex rất giỏi về tâm lí học, mà đối xử với cậu cũng rất chân thành, từ xa cách trở nên gần gũi.

Cũng giống như sự săn sóc và quan tâm của Cố Tự Do dành cho cậu. Đó là tình bạn thuần túy rất đáng quý.

Đã lâu không gặp Cố Tự Do, không biết cậu ấy và Đào Nhiễm thế nào rồi. Lần này quay trở lại, bất kể thế nào cũng nhất định phải đến thăm Cố Tự Do. Cảnh Triệt mỉm cười nhìn Alex: “Nếu rảnh thì em đưa anh đến gặp một người bạn thân của em. Nhưng đến lúc đó đừng có chảy nước miếng đấy.”

“Gái xinh? Trai đẹp?”

“Một chàng trai đẹp có thể sánh với mỹ nữ.” Cảnh Triệt đắc ý trả lời. Từ trước đến nay, Cảnh Triệt luôn tin vào mỹ mạo của Cố Tự Do.

“Đẹp hơn em?” Alex vẫn hỏi.

Cảnh Triệt âm thầm véo y, không thèm nói nữa liền bước về phía trước. Alex thèm buồn cười. Nhóc con này, không bao giờ tự tin. Mỗi lần khen cậu đẹp, cậu đều cho là trêu chọc mà thôi.

Là một bác sĩ tâm lí vĩ đại thì nên giúp cậu nhóc này tự tin vào bản thân như thế nào đây? Ừm, đây có thể là một “ca bệnh” đầy tính khiêu chiến cần phải dành thời gian chữa trị đây.

-----oOo-----

Chương 24: Tự Do mỹ nhân không tự do (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Tự Do, Cố Tự Do. Vì sao em không thể có được một cuộc sống tự do tự tại như chính tên của mình, mà anh, cũng chỉ có thể yên lặng trốn ở nơi đây, không biết phải làm thế nào.”

Hôm nay đúng là số con rệp. Cảnh Triệt nghiền răng nghiền lợi một trăm lẻ một lần trong lòng.

Đến hiện trường tuyển diễn viên mới biết thì ra Lam Thiên là diễn viên nam chính được đề cử, trong lòng cậu chịu muôn vàn kích thích, nhưng càng kích thích hơn nữa là một lát sau đó Chu Diệc Trầm lại xuất hiện với tư cách nhà đầu tư. Thì ra Chu thị là nhà đầu tư chính của bộ phim này.

Hàn Nhất Sâm nhìn Cảnh Triệt ngồi bên cạnh mình đang đen mặt, cảm thấy hơi lạ: “Tiểu Triệt, cháu không thoải mái hả?”

“Không ạ.” Giọng của Cảnh Triệt lạnh lẽo đến mức có thể kết thành băng.

“Nhưng mặt cháu nom kém lắm.” Hàn Nhất Sâm nói xong liền áp tay mình lên trán Cảnh Triệt: “Hơi sốt. Tối qua bị cảm rồi hửm?”

Cảnh Triệt trầm mặc. Sao có thể bị cảm được, rõ là vì quá tức.

“Sốt rồi?” Alex cũng dịch sang, tay đặt lên trán Cảnh Triệt.

“Triệt, em về nghỉ ngơi đi. Anh thấy mấy diễn viên lần này cũng

không tệ lắm, chọn ai cũng được.” Alex kéo kéo Cảnh Triệt.

“Không cần đâu.” Cảnh Triệt trả lời ngắn gọn, mắt nhìn chăm chăm vào trong phòng.

Alex nắm vai Cảnh Triệt: “Này, em nói xem tên họ Chu kia có khả năng sẽ tìm người ám sát anh không? Anh thấy ánh mắt của tên đó hơi kỳ à nha. Em có dám chắc là Chu thị không có thể lực xã hội đen đấy chứ?”

Cảnh Triệt thoáng liếc mắt sang Chu Diệc Trạm đang ngồi cách mình mấy chỗ. Người kia mặc bộ tây trang thẳng thớm, vẻ mặt âm trầm.

“Nghe nói ở các công ty giải trí lớn thường có bảo tiêu để giáo huấn những nghệ sĩ không nghe lời.” Cảnh Triệt cười nhạt.

“Xấu xa quá đi à, dọa người ta hết cả hồn à.” Alex thấp giọng nói bên tai Cảnh Triệt.

Nói xong câu đó, cả hai đều run run muốn ọe luôn.

“Nói coi, anh hy sinh nhan sắc vì em như vậy, lỡ sau này có gì bất trắc, em phải đến cứu anh đó.” Alex úp sấp lên vai Cảnh Triệt.

Trộm liếc Chu Diệc Trạm một cái thì thấy đôi mắt của hắn phừng phực lửa như muốn bắn sang đây.

“Yên tâm, em sẽ đến nhật xác hộ anh.”

“Đáng ghét, lại dọa người ta hết cả hồn à.”

“...”

Alex diễn quá “đíp”, da gà Cảnh Triệt rụng đầy đất, đẩy y ra: “Em đến nhà vệ sinh.”

Cảnh Triệt vừa mới rời đi, Chu Diệc Trạ đã lập tức đứng dậy. Alex nhìn theo bóng lưng hai người một trước một sau biến mất, khóe miệng hiện lên nụ cười gian xảo.

Cảnh Triệt vừa mới bước đến góc hành lang thì có một bàn tay bắt lấy cậu từ phía sau, chưa kịp kêu lên thì đã bị kéo vào góc cầu thang.

Cảnh Triệt trừng mắt nhìn khuôn mặt của Chu Diệc Trạ đang gần trong gang tấc, trong đôi mắt to tròn của cậu tràn đầy sự tức giận.

Chu Diệc Trạ buông tay, lập tức ôm chặt eo Cảnh Triệt. Cậu cũng không vội vùng vẫy, suy nghĩ một chút, đột nhiên nở một nụ cười ngọt ngào: “Có việc gì sao?”

Chu Diệc Trạ cố kìm nén. Mỗi một giây người này đều lơ hẩn đi, bị hai người một già một trẻ cạ tới cạ lui trên mặt, sau đó lại trưng ra nụ cười hấp dẫn như vậy với hẩn. Em có biết em đang làm gì hay không!

“Không có việc gì hửm? Không có thì buông tay mau. Sắp diễn thử rồi.” Cảnh Triệt thấy Chu Diệc Trạ cau mày không nói lời nào bèn bắt đầu gỡ tay Chu Diệc Trạ ra. Nhưng Chu Diệc Trạ lại nhân tiện nắm lấy tay Cảnh Triệt hướng về phía trước, cả người hẩn cũng hướng theo, đè Cảnh Triệt lên tường.

Tư thế này rất mờ ám, mà Chu Diệc Trạ lại mang theo sự uy hiếp. Trong lòng Cảnh Triệt dấy lên sự bất an, lập tức bình ổn tâm trạng. Dù cậu rất khó bình tĩnh khi phải đối mặt với Chu Diệc Trạ nhưng nay đã khác xưa, cậu hắng giọng một cái rồi nhẹ nhàng mở miệng: “Anh đã quên tôi là fan của Lam Thiên rồi sao? Tôi vẫn rất thích kĩ năng diễn xuất của anh ấy. Lần này anh ấy còn diễn vai nam chính, tôi sẽ cho anh ấy một phiếu. Anh ấy diễn vai đó, tôi cảm thấy rất thích hợp. Anh yên tâm đi.”

Nhân lúc Chu Diệc Trạ đang ngây người trước những lời này, Cảnh Triệt đã nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của hẩn, bước ra

khỏi góc cầu thang.

Lúc này Chu Diệc Trạm mới kịp phản ứng lại. Ban nãy ý của Cảnh Triệt là, mình vì tư tình mà muốn em ấy cho Lam Thiên cơ hội diễn vai này sao?”

Cảnh Tiểu Triệt, xem như em giỏi!

Buổi diễn thử diễn ra rất thuận lợi. Tuy sau khi vào trong phòng Lam Thiên đã thấy Cảnh Triệt ngồi bên cạnh Đoạn Triết, một cái nhìn thoáng qua đó đã đánh sâu vào cảm xúc của anh, nhưng do đã được luyện tố chất tâm lý nên có thể tiến vào trạng thái diễn rất nhanh.

Hàn Nhất Sâm rất vừa lòng với Lam Thiên. Về ngoài xinh đẹp, tuy diễn có hơi trúc trắc nhưng lại rất phù hợp với cái tài và tính cách của nhân vật trẻ tuổi, hơn nữa Lam Thiên còn rất nổi tiếng. Vai nam chính này trên cơ bản đã không thể không để cậu ta đóng.

Từ khi buổi diễn thử bắt đầu, Cảnh Triệt không nói một lời nào. Rõ ràng là Lam Thiên rất thích hợp với vai đó, nhưng vì có gì trong lòng mình lại có chút không cam lòng? Mãi đến khi Hàn Nhất Sâm cúi đầu nhẹ giọng hỏi ý kiến của cậu, cậu mới liếc nhìn về mặt không chút biểu tình của Chu Diệc Trạm rồi gật đầu: “Lam Thiên không tệ, rất thích hợp ạ.”

Dù nội tâm không cam lòng, nhưng cậu không thể vì lí do cá nhân mà ảnh hưởng đến chuyện chung. Cảnh Triệt khẽ xoa bóp vai mình, dạo này mệt quá, hay là tối nay đến “Vân luyến” thăm Cố Tự Do với Đào Nhiễm đi. Cậu xoay người dựa vào bờ vai của Alex, làm bộ như không nghe thấy tiếng thở sâu của Chu Diệc Trạm ở phía sau, cất bước ra ngoài.

Lam Thiên gọi Chu Diệc Trạm đang định rời đi: “Tiểu Diệc, cơ hội này, phải chăng là...”

“Cậu yên tâm, cậu là người có thực lực vậy mà”, Chu Diệc Trạm

nhìn Lam Thiên đã tẩy trang, rõ ràng đã tiêu tụy đi rất nhiều, trong lòng hơi không đành lòng: “Cơ hội này là công ty cho cậu, chính cậu hãy tự nắm lấy nó. Đừng nghĩ nhiều, cố gắng mà diễn.”

“Cảnh Triệt, cậu ấy, sao lại ở đây?”

“Em ấy là biên kịch”, Chu Diệc Trạm nhàn nhạt đáp: “Em ấy là fan của cậu, cũng biết rõ kỹ năng diễn xuất của cậu, nên cậu đừng băn khoăn làm gì. Cơ hội này khó có được, cố lên nhé!”

Lam Thiên nhìn Chu Diệc Trạm. Đã bao lâu rồi cậu không thấy được nụ cười của Chu Diệc Trạm chứ? Từ khi Cảnh Triệt rời đi, mỗi lần muốn hẹn gặp Chu Diệc Trạm thì anh đều bị từ chối với đủ loại lí do. Thậm chí ngay cả khi anh tìm đến tận cửa, Chu Diệc Trạm cũng chỉ để anh ở đó nhiều nhất là mười phút, lúc nói chuyện lại càng không dùng giọng nói dịu dàng như lúc này.

“Cậu ấy đã trở lại, trông anh rất vui.” Lam Thiên khẽ nói.

Chu Diệc Trạm im lặng một lúc mới trả lời: “Xin lỗi cậu.”

Lam Thiên cười cười: “Em vẫn không từ bỏ đâu, anh cũng biết một khi em đã nhận định cái gì thì sẽ kiên trì đến cùng rồi đấy. Nhưng mà, anh vui, em cũng vui theo. Tiểu Diệc, đã lâu rồi em không thấy anh cười.”

Chu Diệc Trạm nhìn đôi mắt màu hổ phách của Lam Thiên, cười với anh tựa như vô số lần trong quá khứ: “Bây giờ cậu đã là nhân vật công chúng rồi, đừng nói năng tùy hứng như vậy.”

Lam Thiên nhìn hấn nói xong câu đó rồi xoay người, nước mắt không kiềm nén được mà rơi xuống.

Anh vẫn luôn quan tâm đến em đó thôi, nhưng em có thể tiếp tục kiên trì được không đây? Lần đầu tiên Lam Thiên hoài nghi với lòng quyết tâm của mình.

Mười giờ ở “Vân luyến” đang rất náo nhiệt. Âm nhạc, ánh đèn, đám người lắc lư, không khí rất high, tựa như vũ trường.

Đào Nhiễm nghiêng người bên quầy bar, nhìn Tiểu Bao Tử linh hoạt phối rượu, nghe người xung quanh không ngừng phát ra những tràng âm thanh phấn khích, nhưng lòng hắn lại thấy trống rỗng, lại thấy vô vị. Hắn nâng mắt nhìn lên cậu trai mới tới vài tháng trước đang đứng hát trên sân khấu. Gương mặt cậu ta tinh xảo và trắng nõn, mái tóc dài nhuộm tím hơi rối, giọng nói mị hoặc. Tuy cậu ta xinh đẹp hấp dẫn như vậy nhưng vẫn không bì được với nụ cười nhạt và đôi mắt tựa sóng lưu chuyển của người kia.

Sau khi Cảnh Triệt rời đi không lâu, Cố Tự Do cũng nổi bước. Khoảng thời gian sau, Đào Nhiễm gặp y một lần, nhìn từ xa, thấy y đã nhuộm tóc đen, cắt ngắn đi, mặc áo T-shirt và quần bò bình thường, nhưng vẫn đẹp như vậy.

Đào Nhiễm không đành lòng chứng kiến vào mỗi tối, đôi mắt Cố Tự Do sẽ phấp phỏng trước ảnh chụp của cha mẹ, không đành lòng chứng kiến Cố Tự Do trộm nhìn người cha đã già của mình khó khăn xách đồ nặng lên tầng, không đành lòng chứng kiến một Cố Tự Do ung dung tự tại trở thành một kẻ lo được lo mất. Thế nên hắn mới đồng ý với y sẽ không tìm y, để y trở lại thế giới và cuộc sống bình thường, chậm rãi lừa gạt cả bản thân, thành kẻ bình thường như bao người khác.

Tự Do, Cố Tự Do. Vì sao em không thể có được một cuộc sống tự do tự tại như chính tên của mình, mà anh, cũng chỉ có thể yên lặng trốn ở nơi đây, không biết phải làm thế nào.

Đào Nhiễm lại uống một ngụm rượu, thản nhiên đẩy ra một bàn tay đang vươn tới vai mình từ sau lưng, chuẩn bị chửi ầm lên. Nhưng khi quay đầu lại, mặt hắn cứng đờ.

“Ông chủ à, ngay cả là ở trong quán của mình thì cũng không được uống nhiều như vậy!” Cảnh Triệt vỗ vỗ lên vai Đào Nhiễm.

“Tiểu Triệt Triệt!” Đào Nhiễm ôm cổ Cảnh Triệt, hai tay vò rối tóc cậu: “Rốt cuộc cậu cũng trở lại rồi!”

Lên tầng hai, mọi người ngồi xuống ghế sa lon. Sau khi Cảnh Triệt ngồi giới thiệu Đào Nhiễm và Alex xong liền hỏi: “Tự Do đâu rồi? Đêm nay không tới sao?”

Sắc mặt Đào Nhiễm tối sầm lại, bình tĩnh trả lời: “Bọn anh chia tay rồi.”

“...Hả?”

“Sau khi cậu đi không lâu, em ấy cũng về nhà chăm sóc cha rồi.”

“Sao anh lại có thể để cậu ấy... Cậu ấy yêu anh như vậy... Thật ra cậu ấy...” Cảnh Triệt lộn xộn giải thích, lại phát hiện ra sự giải thích của mình hoàn toàn không rõ ràng.

“Chuyện của nhà cậu tạo thành một ảnh hưởng rất lớn với em ấy. Em ấy không muốn sau này phải hối hận. Mẹ đã không còn, em ấy muốn ở bên cha mình lúc ông ấy vẫn còn sống... để sau này không phải hối hận...” Đào Nhiễm cười khổ.

“Sao cậu ấy lại ngốc như vậy! Cậu ấy rời khỏi anh, thì sau này cũng sẽ hối hận mà thôi!” Cảnh Triệt thốt lên.

“Có lẽ thế...” Đào Nhiễm ngắm điều thuốc trong tay mình.

“Tự lừa mình dối người.” Đột nhiên Alex nhàn nhạt nói.

Cảnh Triệt và Đào Nhiễm đồng thời đều quay đầu lại nhìn về phía Alex. Alex nói tiếp: “Vì muốn bù đắp sự hiếu thảo với cha mẹ nên chia tay người yêu, đây không phải là tự lừa mình dối người thì là gì. Tôi nghĩ chính bản thân cậu ta sống cũng quá thống khổ. Mỗi ngày ở bên người thân, nhưng lại nhung nhớ người yêu. Nếu một ngày người thân của cậu ta còn chưa thể chấp nhận người cậu ta yêu, thì ngày ấy cậu ta vẫn sẽ không thể thoát khỏi sự dày vò đó. Đợi đến

khi người mình yêu đã có kẻ khác, người thân cũng đến tận cùng của số mệnh, chẳng phải chỉ còn lại cậu ta cô độc một mình hay sao?” Alex uống một ngụm trà, mỉm cười: “Nên là, mỹ nhân Tự Do mà em luôn nhắc tới mỗi ngày ấy, thật ra cũng chỉ là một kẻ nhát gan và rất ngu ngốc.”

“Đào Nhiễm đứng phắt dậy: “Anh dựa vào cái gì mà nói Tự Do như vậy!”

“Thôi thôi, đừng đánh nhau. Có chuyện cứ nói, đừng kích động.” Cảnh Triệt vội đề Đào Nhiễm lại, “Alex anh cũng đừng kích thích anh ấy nữa. Lúc này anh đang tức giận lắm rồi.”

“Tức giận hay không, là cảm xúc cá nhân. Anh chẳng qua chỉ nói ra sự thật khách quan mà thôi. Nếu anh ta muốn tình cảnh vừa vô vị vừa xấu hổ giữa anh ta với Tự Do mỹ nhân kia tiếp tục diễn ra, vậy em cũng làm người tốt trốn tránh cùng sự hối hận của anh ta suốt đời ở chỗ này đi.”

Đào Nhiễm lại muốn đứng lên nhưng tay Cảnh Triệt đã dùng sức kìm hãm lại, đồng thời cũng nhìn ra được một phần ý tứ trong lời nói của Alex. Thế nên cậu cười với Alex: “Tức là anh chuẩn bị ra tay?”

Alex thở dài: “Ai bảo anh luôn thích mấy em gái xinh trai đẹp làm gì cơ chứ? Anh không đành lòng để một mỹ nhân như vậy bị chuyện trong nhà mà mệt mỏi và thương tâm rồi sinh uất ức đâu...”

Cảnh Triệt nháy mắt với Đào Nhiễm. Đào Nhiễm không hiểu cho lắm.

“Đào tiên sinh, tôi sẽ giúp cậu tìm Tự Do mỹ nhân trở về, thế nào?” Alex cười gian.

Đào Nhiễm ngạc nhiên. Cảnh Triệt đẩy đẩy hấn một cái, hấn mới phản ứng kịp: “Anh... tìm Tự Do trở về? Sao mà tìm được?”

“Chuyện này cậu không cần quan tâm làm gì. Nhưng điều kiện là,

đợi đến khi cậu ta trở về rồi, tôi muốn ở một mình với cậu ta vài ngày.”

“Không được!” Đào Nhiễm lập tức phản đối.

“Thôi được... Dù sao cậu cũng không chịu, mà Tiểu Triệt cũng vậy.”

Đào Nhiễm nhìn sang Cảnh Triệt, nhận được nụ cười cổ vũ của cậu.

“...Được... Nhưng mà, anh không được làm em ấy tổn thương, không được dùng thủ đoạn hèn hạ, không được uy hiếp em ấy...”

Alex đứng dậy: “Triệt, sao Tự Do mỹ nhân lại có thể thích một tên nhu nhược sợ đông sợ tây như tên này vậy? Hay là cậu ta bức ép Tự Do mỹ nhân?”

Cảnh Triệt chỉ cười không nói, Đào Nhiễm tức sôi gan, nắm chặt tay, trừng mắt xem thường.

Alex tìm hiểu kỹ lưỡng về tình huống của gia đình Cố Tự Do, sau đó lại hỏi Cảnh Triệt về mức độ tình cảm của Cố Tự Do dành cho Đào Nhiễm, cuối cùng quyết định tự mình tới cửa tìm Cố Tự Do.

Cảnh Triệt rất lo cho cái vẻ lông bông không đứng đắn của Alex. Đào Nhiễm cũng thầm nghi ngờ cái vị bác sĩ tâm lý tự xưng là nổi danh này, thoạt nhìn cũng chỉ là một người đàn ông đẹp trai mang vẻ lưu manh, rốt cuộc muốn làm gì với Tự Do nhà hắn đây?

Nhưng Alex hoàn toàn tự tin mà cam đoan với Cảnh Triệt, nhất định sẽ đem về một Tự Do mỹ nhân thật sự tự do.

Được rồi, bọn em sẽ mỗi mắt chờ mong. Cảnh Triệt nhìn Alex ra khỏi cửa, trong lòng yên lặng cầu nguyện.

Lần này Cảnh Triệt đến thành phố X là ở khu nhà của Đoạn Triệt với Alex. Dù căn nhà ở vùng ngoại thành nhưng giao thông đi lại rất thuận tiện. Alex bảo là đi tìm Cố Tự Do, vậy mà chưa đến ba tiếng

đã trở lại. Cảnh Triệt thầm nhủ chẳng lẽ ngay cả cửa nhà, Tự Do cũng không để ý bước vào?

Alex vừa vào cửa liền hô to tên Cảnh Triệt rồi nằm phất lên ghế sofa, nhàn nhã gác chân.

“Xem như là hiểu thêm được không ít.” Alex nhìn Cảnh Triệt đang chạy xuống từ trên tầng, trưng ra vẻ mặt khó chịu, oán giận với cậu: “Anh tìm đến nơi nhưng chỉ gặp cha cậu ta. Cha cậu ta vừa thấy anh đã tức giận bùng bùng, cứ như là những người đến tìm con của ông ấy đều không có ý tốt không bằng. Hừ, cái ông già này, vừa thấy đã biết là giống y đúc ba anh năm ấy, là một người chỉ ăn mềm không ăn cứng. Anh giới thiệu anh là bác sĩ tâm lý của con trai ông ấy, cậu ta chưa đến khám hơn một tháng rồi, chỉ sợ vấn đề tâm lý sẽ càng nghiêm trọng thêm. Anh tới hỏi thăm một chút, để lại một cái danh thiếp cho ông, để ông nói với con mình nếu rảnh thì đến gặp bác sĩ.”

“Ế? Anh lừa ông ấy là Tự Do đang đi khám ở chỗ bác sĩ tâm lý?” Cảnh Triệt kinh hãi. Cậu biết tính cách của cha Cố Tự Do rất cường ngạnh, nếu biết Alex lừa ông thì rất có thể sẽ đem lại phiền phức lớn hơn cho Tự Do.

“Cố Tự Do tự tạo áp lực cho chính mình như vậy, em có dám chắc là tâm lý cậu ta không có vấn đề không? Bác sĩ tâm lý cũng có trách nhiệm điều tiết trạng thái trong lòng con người, giảm bớt gánh nặng về tâm lý, ngăn chặn loại tâm lý biến thái.” Alex cười đắc ý.

Cảnh Triệt dần hiểu ra: “Trước tiên phải đánh vào điểm yếu, để cha cậu ấy quan tâm đến tình trạng của con trai mình, sau đó sẽ tiến tới dần dần. Ừm, là một người cha thì sao có thể mặc kệ con mình mang bệnh chứ... Chiêu này nói không chừng cũng rất hữu dụng.”

“Chuyện này không thể vội vã ngay được, từ từ sẽ đến đích. Đúng rồi. Cha cậu ta nói bây giờ Cố Tự Do đang làm AE ở một công ty quảng cáo. Mà AE là làm gì?”

(Hình như AE là Advertising Executive tức phụ trách/trưởng phòng

quảng cáo. Mình cũng không rành về cái này lắm ;;A;;)

“AE ấy à, năng lực giao lưu kết nối với mọi người rất quan trọng, chủ yếu là phụ trách việc kết nối giữa khách hàng với nhau, là sợi dây gắn kết giữa công ty với khách hàng.” Cảnh Triệt tùy ý trả lời. Cậu nghĩ Cố Tự Do thích nhất là ca hát, nhưng cậu ấy không am hiểu nhất là giao tiếp với người khác, vậy mà bây giờ lại làm AE, đúng là chuyện không ai ngờ được. Đúng rồi, tháng sáu năm nay cậu ấy mới tốt nghiệp, mình còn cùng khóa với cậu ấy, nếu không phải... thì mình cũng đã có bằng tốt nghiệp khoa chính quy rồi, đã phải đau đầu kiếm việc làm rồi.

Nhưng hiện giờ... Thế sự khó liệu...

“... Em có biết công ty đó không? Anh không về nước cũng lâu lắm rồi, không rõ lắm. Nghe nói hình như rất tốt.” Alex hỏi.

Cảnh Triệt thả lỏng trong chốc lát, không nghe thấy nửa câu đầu nên hỏi lại: “Công ty của ai?”

“Mars, chính là công ty mà Tự Do mỹ nhân làm việc.”

“Mars?” Cảnh Triệt nói càng lớn.

“Sao thế?”

“Mars, là công ty của Lâm Thiên Sơn...” Cảnh Triệt thấp giọng nói.

“Móa... Là cái tên lần trước gặp ở sân bay, sau đó là ở khách sạn?”

“Ừm...”

“Âyyy...” Hai người đồng thời thở dài.

Thật phức tạp. Một Cố Tự Do không biết giao lưu với người khác mà lại làm AE – công việc giao tiếp quan trọng nhất trong công ty

quảng cáo. Không biết Lâm Thiên Sơn ở trong này có động tay động chân gì không.

-----oOo-----

Chương 25: Tự Do mỹ nhân không tự do (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Có lẽ sau này Tự Do sẽ kết hôn, sẽ có con, nhưng suốt cuộc đời này, cậu ấy sẽ không thể nào vui vẻ như trước kia nữa.”

Sắc trời lúc chạng vạng nhuộm màu cam ấm áp, xung quanh dần dần yên tĩnh, ánh sáng trở nên nhu hòa hơn, không khí trong hơn. Cố Tự Do bước qua chợ rau, mua hai quả cà, một bó rau cải thìa không còn tươi, nghĩ một lát rồi mua thêm một con cá.

Ngày mai là cuối tuần, y có thể nghỉ ngơi một chút. Bây giờ đối với Cố Tự Do, ngủ chính là cách nghỉ ngơi tốt nhất của y. Bởi lúc rảnh rỗi mà không ngủ, cảm giác trống rỗng sẽ lan tràn, mà nỗi nhung nhớ Đào Nhiễm càng mãnh liệt hơn nữa. Mỗi lần mơ thấy Đào Nhiễm trong giấc mộng, lúc tỉnh lại, Cố Tự Do sẽ thường vô thức mỉm cười.

Bước lên tầng, lấy chìa khóa ra mở cửa, lúc vào cửa y phát hiện người cha hẳn đang tập trung chơi cờ của mình lại đang ngồi trong phòng khách, dường như bị tiếng y mở cửa mà giật mình, khuôn mặt đầy vẻ không yên.

“Cha, sao hôm nay cha không chơi cờ? Đói bụng rồi ạ? Cha chờ một chút nhé. Hôm nay con mua cá, chúng ta ăn cá sốt giấm đường nha cha.” Cố Tự Do vừa thay giày vừa nói.

“Được... Được.” Cha Cố nói xong bèn đứng dậy, nhận cái túi to trên tay con trai, đi vào phòng bếp.

Cố Tự Do thấy hơi lạ, sao lại có cảm giác cha đang trốn tránh gì đó nhỉ.

Hai cha con không nói gì nhiều. Cha Cố rửa thực phẩm, cạo vảy cá. Cố Tự Do vo gạo, xắt cà, quét dầu lên nồi.

Một đĩa cà tím xào, một bát miến rau cải, một đĩa cá sốt giấm đường, hai bát cơm trắng, cha con ngồi yên lặng đối diện nhau.

“Dạo này công việc có bận lắm không con?” Cha Cố hỏi.

“Vẫn ổn ạ.” Cố Tự Do gấp một miếng thịt cá bỏ vào bát của cha. Cha Cố nhớ tới cái người tự xưng là bác sĩ tâm lý kia. Cậu ta nói nếu không tin Cố Tự Do đang có vấn đề về tâm lý thì ông có thể tự mình thăm dò. Chẳng hạn như con trai ông rất ít nói, chỉ khi cần thiết mới mở miệng, hơn nữa lúc nói chuyện sẽ nói rất ngắn gọn, bất kể là vấn đề gì cậu ta cũng sẽ chỉ bằng quơ nói “Không tệ ạ”, “Vẫn ổn ạ”, và quan trọng hơn nữa là cậu ta có chơi trò gì lúc rảnh rỗi không, có thường liên hệ với bạn bè không.

Cha Cố tiếp tục hỏi: “Với đồng nghiệp vẫn tốt chứ?”

“Dạ vẫn tốt.” Cố Tự Do trả lời.

“Ngày mai là cuối tuần, con cũng ra ngoài chơi chút đi.” Cha Cố nhìn Cố Tự Do đang chậm rãi ăn.

“Con không đi đâu. Con hơi mệt, muốn ở nhà ngủ.” Cố Tự Do ngẩng đầu nhìn cha: “Cá này không ngon hả cha?”

Cha Cố vội gấp cá: “Rất ngon, tay nghề của con lúc nào cũng tốt. Đúng rồi, các bạn học của con đã tìm được việc chưa?”

Cố Tự Do ngừng một lát: “Các bạn cùng lớp con không liên lạc nữa. Nhưng thật ra còn có một bạn làm cùng công ty với con, những người khác thì con không rõ.”

“À.” Cha Cố yên lặng ăn cơm, trong lòng dấy lên cảm giác nặng nề kỳ lạ.

Cảnh Triệt ngồi trên sa lon ôm laptop xem một bộ kịch Nhật Bản, cười mãi không ngừng. Bỗng nhiên có một tiếng chuông lạ vang lên, là nhạc background của một bộ phim kinh dị nào đó. Cảnh Triệt nhìn di động trên ghế, hô lên: “Tiểu Ai, điện thoại!”

“Em nhận hộ anh tí đi! Với cả, đừng gọi anh là Tiểu Ai nữa!” Giọng nói của Alex truyền đến từ phía phòng tắm.

Cảnh Triệt cười. Vì thấy gọi tên tiếng Anh không quen lắm, mà Alex lại không chịu nói cho cậu biết tên tiếng Trung của anh ta là gì nên cậu bắt đầu tự chế một cái tên để gọi Alex.

“A lô, xin chào!”

“Xin hỏi, đây có phải là bác sĩ Hàn Kiến Quốc không?” Âm thanh hơi thấp đầy ngượng ngùng.

“Hàn Kiến Quốc?” Cảnh Triệt đơ một lúc, chẳng lẽ... đây là tên tiếng Trung của Alex?

Được rồi, đúng là hơi khó nói.

“Vâng, cái đó, bác sĩ Hàn đang tắm ạ, chút nữa bác gọi lại sau nhé?” Cảnh Triệt cố nhịn cười.

“...À, được, được...” Đối phương cúp điện thoại.

Há há há há, Kiến Quốc, Alex... Kiến Quốc... Há há há... Cảnh Triệt càng nghĩ càng buồn cười. Lúc Alex lau tóc thì thấy Cảnh Triệt đang quỳ rạp trên đất cười run cả người.

“Gì vậy. Ai gọi thế?”

“À, em không biết, nhưng bác ấy, tìm... tìm... tìm bác sĩ Hàn Kiến

Quốc á... Kiến Quốc... Ha ha ha ha..." Cảnh Triệt cười chảy nước mắt.

Alex mặt đỏ bừng bừng nhào lên bóp cổ Cảnh Triệt: "Cảnh Tiểu Triệt, anh giết em!"

Cha Cố nhìn di động nhưng không có can đảm gọi lại.

Ông không muốn tin là con trai mình đang mắc bệnh về tâm lý. Lúc ấy khi ông nhìn thấy con trai mình cắt tóc, thay quần áo, vẽ mặt đầy hối hận đứng trước mặt mình, tuy không cam lòng nhưng ông vẫn rất vui mừng. Đứa con trai duy nhất này của ông, ông rất hi vọng nó sẽ như người bình thường, cưới một người vợ hiền lành và dịu dàng, có một gia đình giản dị, ấm cúng.

Nếu con trai đã quay về rồi, vậy cứ cho qua đi. Cha Cố nhìn Cố Tự Do đã không còn mặc những bộ quần áo nhố nhăng, cắt đàn ghi-ta, mỗi tuần đều đứng ngày về nhà ở với mình, sau khi tốt nghiệp thì kiếm việc làm ở một công ty quảng cáo, từng bước từng bước đi theo con đường mà ông luôn chờ mong.

Vậy mà hôm nay sau khi gặp bác sĩ tâm lý kia, cha Cố bắt đầu tự ngẫm lại.

Đúng là Tự Do rất ít khi nói, rất ít khi cười, dù là cuối tuần hay ngày lễ, ngày nghỉ cũng luôn ở trong nhà, không ra ngoài. Chính ông cũng chưa từng thấy con trai mình liên lạc với bạn bè, luôn cô độc một mình.

Người bình thường luôn coi trọng lời của bác sĩ, thế nên một người cha như cha Cố đột nhiên phát hiện đã lâu như vậy mà ông còn không nhận ra, tình trạng của con mình hoàn toàn không ổn chút nào.

Một thanh niên mới hai mươi tuổi sao có thể thế này được. Ngay cả một người đã già cũng sẽ cảm thấy cô đơn, mỗi ngày sẽ tìm người để chơi cờ.

Cha Cố rất lo lắng, nhất là cuộc đối thoại với con trai lúc chiều càng khiến ông tin tưởng vào lời của vị bác sĩ đó. Cha Cố cũng là một người có kiến thức. Ông biết bệnh tâm lý còn nguy hiểm hơn và khó trị hơn so với bệnh sinh lý. Vậy nên lúc ăn cơm xong, nhìn Cố Tự Do vào phòng mở máy tính, cha Cố bèn lên vào phòng vệ sinh lấy danh thiếp của bác sĩ ra.

Nhưng không phải chính bác sĩ nghe máy, mà là giọng nói vui vẻ của một đứa trẻ. Bác sĩ Hàn đang tắm, không tiện nghe? Cha Cố vô thức liên tưởng đến tình trạng trước đây của con trai mình, hay là bác sĩ Hàn cũng là...

Cha Cố vừa sợ vừa lo hơn, cúp điện thoại, suy nghĩ hồi lâu nhưng vẫn không có can đảm để gọi lại.

Ngày hôm sau, Cố Tự Do ngủ mãi đến giữa trưa mới dậy, áy náy nhìn cha đang chăm sóc cây ở ngoài ban công: “Tối qua con xem phim nên ngủ muộn. Cha ăn sáng chưa?”

“Cha ăn rồi. Con đói không? Trong tủ lạnh còn cháo đây, hâm lại chút là được.”

“Thôi ạ, trực tiếp ăn trưa luôn. Con đi mua thức ăn.”

“Tự Do...” Cha Cố gọi tên Cố Tự Do, “Con, không ra ngoài chơi với bạn sao?”

“Có gì đâu mà chơi đâu cha. Cha xem TV một lát đi, mười phút nữa con sẽ về. Trưa nay chúng ta ăn mì trộn.” Cố Tự Do thay giày, cầm chìa khóa ra khỏi cửa.

Cha Cố nhìn cửa đã đóng lại, lòng càng thêm nặng nề.

Hai cha con ăn cơm xong, cha Cố giả bộ ra ngoài đến nhà bạn chơi nhưng sau khi đi bộ được mười mấy phút lại vòng về. Ông khẽ mở cửa, phòng khách trống trơn, lại nhìn sang phòng Cố Tự Do thì thấy

cửa đã đóng chặt.

Cha Cố lặng lẽ ra ban công. Phòng Cố Tự Do không buông rèm nên cha Cố có thể thấy rõ con trai mình đang nằm trên giường, tròng mắt nhìn lên trần nhà.

Tựa như con ông đang nghĩ đến cái gì đó, nhưng cũng tựa như không nghĩ đến điều gì cả.

Trong phòng rất im ắng, ánh sáng nhập nhèm, nửa bên mặt của Cố Tự Do khuất trong bóng tối, ánh sáng chiếu xuyên qua cửa sổ thủy tinh tạo thành một vệt sáng nghiêng, những hạt bụi nhỏ bé phiêu diêu bị ánh mặt trời chiếu vào mà ánh lên màu vàng óng ánh, dập dờn bay lượn.

Mà ngay cả những hạt bụi ấy còn sinh động hơn so với Cố Tự Do. Cố Tự Do đang nằm trên giường, tựa như mặt hồ êm ả không chút động tĩnh.

Cha Cố nhìn một lúc lâu, mũi ông chua xót.

“A lô, xin chào!” Alex vừa cướp hoa quả với Cảnh Triệt vừa nhận điện thoại.

“Bác sĩ Hàn đó phải không? Tôi, tôi là cha của Cố Tự Do.”

“À, chào bác Cố, có vấn đề gì bác cứ nói đi ạ.” Alex ngừng tay, Cảnh Triệt cũng dựa qua để nghe.

“Vâng, vâng, cháu đến ngay đây. Cháu có biết một công viên nhỏ cạnh nhà bác, chúng ta gặp ở đó đi ạ. Vâng, gặp lại bác sau!” Alex cúp điện thoại, nháy mắt với Cảnh Triệt: “Hồi nữa phải diễn với anh đó, xuất phát!”

Nhà của Cố Tự Do ở trong một tiểu khu bình thường nhưng hoàn cảnh không tệ, rất sạch đẹp. Bên cạnh tiểu khu có một công viên, lúc Cảnh Triệt và Alex đến nơi thì nhìn thấy cha Cố đã đứng ở cổng

nhìn quanh.

Cảnh Triệt từng gặp cha Cố một lần, là vào năm thứ nhất đại học khi Cố Tự Do âm ỉ, căng thẳng với người trong nhà. Có một lần cha Cố đến trường đưa đồ cho y, hai cha con đứng dưới ký túc xá suýt chút nữa là đánh nhau, may mà Cảnh Triệt đã đúng lúc xông lên, ngăn Cố Tự Do lại, vừa chứng kiến cha Cố tức giận đến mức mặt tái đi.

Mà người hiện giờ đang đứng trước cổng công viên đó, rõ ràng chỉ là một người cha già rất lo lắng cho con trai. Sau khi trải qua những tháng ngày con trai ngỗ nghịch, vợ mất, ông đã già đi nhanh chóng, trên người không còn sức sống như hồi suýt đánh với Cố Tự Do nữa. Chiếc lưng đã hơi còng xuống của ông sau khi nhìn thấy Alex và Cảnh Triệt thì thẳng tắp lại, trên mặt cũng treo nụ cười gượng.

“Thưa bác.” Cảnh Triệt và Alex đồng thời lên tiếng.

“Bác à, thực ra cháu không chỉ là bác sĩ tâm lý của Cố Tự Do mà còn là bạn của cậu ấy. Cậu trai này là bạn đại học của Cố Tự Do.” Alex dịu giọng nói, “Sau này Tự Do không còn liên lạc với chúng cháu nữa, chúng cháu đều rất lo lắng.”

Ba người ngồi trong chòi nghỉ mát, Cảnh Triệt cười nói: “Bác à, cháu và Tự Do là bạn cùng lớp. Trước đây có lần bác đến trường, cháu gặp bác rồi.”

“Bạn cùng lớp sao, tốt...” Cha Cố cũng không biết nên nói gì, nhìn vẻ mặt đầy sức sống của Cảnh Triệt, ông nghĩ đến con mình. Tuy con trai vẫn luôn cười với ông nhưng lại có cảm giác đó chỉ là sự hoạt động của cơ thể mà thôi.

Thanh niên trẻ tuổi hẳn nên hoạt bát như hai cậu trai trước mặt này mới phải.

“Bác, hôm qua đã quan sát một chút.” Cha Cố sắp xếp lại câu chữ, “Tự Do con bác ấy, giống như cháu đã kể, không nói gì, cả ngày hôm nay cũng chỉ ru rú ở trong nhà... Đã lâu rồi bác không thấy con

mình ra ngoài đi chơi, cũng không gọi điện thoại cho ai...”

“Bác à, bệnh trạng này đã bắt đầu từ lâu rồi đúng không? Bác ngẫm lại một chút, tình trạng này bắt đầu từ khoảng lúc nào?”

“Các cháu đã là bạn bè của nó, bác nghĩ các cháu cũng biết rồi. Thật ra, chuyện đã bắt đầu từ chính năm con bác chủ động quay về. Lúc ấy bác quả thật rất vui vì nó đã suy nghĩ thông suốt rồi, nhưng tình huống bây giờ lại khiến bác không biết thế là tốt, hay là xấu.”
Cha Cổ chưa xót nói.

“Bác à, đây không phải là vấn đề đã suy nghĩ thông suốt hay chưa. Cậu ấy không thể nào thích con gái được, cũng như việc bác không thể chấp nhận chung sống với người đồng tính. Cứ như bây giờ, chính cậu ấy đang tự kìm nén tính hướng vốn có của mình, nhưng lại càng phản tác dụng.” Alex dùng giọng điệu chuyên nghiệp giảng giải.

“Thực ra, thưa bác, cháu cũng giống như Tự Do.” Cảnh Triệt bồng khẽ nói.

Cha Cổ sửng sốt, mới hiểu ra được ý của Cảnh Triệt, môi ông run run: “Cháu... Cháu cũng thế?”

“Vâng, cháu cũng vậy.” Cảnh Triệt mỉm cười, “Nhưng, trước khi ba mẹ cháu biết chuyện này thì họ đã qua đời rồi.”

Cảnh Triệt hít sâu một hơi, chậm rãi nói lên những cảm nhận mà cậu chưa từng bộc bạch với ai.

“Năm trước, cháu gặp một người. Cháu rất thích anh ấy, muốn trải qua một đời cùng anh ấy. Vậy mà cháu còn chưa kịp nói với người thân thì ba mẹ đã gặp tai nạn, đã mất rồi. Cháu ở nhà rất lâu, sau đó lại nghỉ học, một mình đến thành phố khác. Chuyện này tạo thành ảnh hưởng rất lớn với Tự Do. Cậu ấy vẫn luôn hối hận vì chuyện bông bột năm đó, và chuyện bác gái qua đời, chuyện cháu rời đi lại càng tác động sâu hơn nữa. Cậu ấy muốn bù đắp với bác lúc bác

còn sống, cũng là để bù đắp lại tình thương cậu ấy đã từng đánh mất. Suy cho cùng, khi họ không còn ở trên cõi đời này nữa, thì tất cả mọi thứ cũng chỉ là những lời nói suông, tựa như cháu.” Trong đôi mắt Cảnh Triệt chứa đầy nước mắt.

“Bác không tha thứ cho cậu ấy, cậu ấy sẽ vĩnh viễn cảm thấy áy náy, bởi vì dù sao thì bác cũng là người thân duy nhất của cậu ấy vào thời điểm này. Nhưng đi ngược lại mong muốn của bản thân vẫn luôn là một điều khó khăn. Có một người rất yêu Tự Do nhưng anh ấy vẫn tôn trọng lựa chọn của cậu ấy. Bây giờ anh ấy cũng đang chìm trong tình trạng trốn tránh như Tự Do vậy. Có lẽ sau này Tự Do sẽ kết hôn, sẽ có con, nhưng suốt cuộc đời này, cậu ấy sẽ không thể nào vui vẻ như trước kia nữa. Bác à, bác cũng biết đấy, tính cách của Tự Do đã từng như thế nào, và bây giờ như thế nào.”

Cảnh Triệt lau nước mắt, nhìn thấy hốc mắt cha Cố cũng đỏ. Đúng là người càng già càng mềm lòng, Alex đứng lúc mở miệng: “Bác ạ, bây giờ tình trạng của Tự Do đã là chứng trầm cảm cấp độ nhẹ rồi. Nếu không kịp thời chữa trị thì e rằng sẽ càng nghiêm trọng thêm.”

Cha Cố bị hai người một mềm mỏng, một nghiêm túc, chuyên nghiệp nên không biết phải làm sao, bèn hỏi: “Dựa theo ý của cháu thì, trước đây Tự Do đã trị liệu ở chỗ cháu, sao giờ không đi nữa?”

Alex trầm nghĩ, bác cũng cẩn thận ghê, y trả lời: “Lúc ban đầu bệnh nhân sẽ có tâm lý kháng cự. Cậu ấy vốn chỉ đến để bộc bạch, để giải tỏa áp lực, sau đó cháu phát hiện ra cậu ấy bị chứng trầm cảm cấp độ nhẹ, cậu ấy bắt đầu kháng cự trị liệu. Cậu ấy không tin tâm lý của mình bất ổn nên không đến nữa. Nhưng chắc bác cũng hiểu được, đây là giấu bệnh sợ thầy.”

Cảnh Triệt nghĩ thầm, Alex còn bày đặt nói thành ngữ nữa chứ.

“Bác, bác sẽ khuyên nó đi trị liệu.” Cha Cố nhìn Cảnh Triệt, lại nói: “Cháu là bạn của Tự Do, bác hi vọng sau này cháu liên lạc với nó nhiều một chút, gọi nó ra ngoài chơi cũng được.”

“Không thành vấn đề ạ.” Cảnh Triệt nheo mắt cười.

Trên đường trở về, Cảnh Triệt phàn nàn: “Sao chúng ta không nhân cơ hội thuyết phục bác Cố đồng ý chuyện Tự Do với Đào Nhiễm luôn.”

“Khổng Tử viết, nóng vội sẽ không ăn được đậu hủ nóng. Ha ha... Bây giờ bác Cố đang cực kỳ lo lắng cho bệnh tình của Tự Do mỹ nhân rồi, nên mới không suy nghĩ gì nhiều. Nếu chúng ta lộ mục đích thật quá sớm sẽ khiến bác ấy nghi ngờ. Dù sao thông qua quá trình trị liệu này, chúng ra sẽ có thể biết thêm được chút gì đó. Tóm lại là, không được sốt ruột hen.”

“Cũng phải ha. Vừa nãy em diễn thế nào, chiêu nước mắt hiệu quả nhờ.” Cảnh Triệt cười nói.

“Ừm, bác Cố cũng vì nước mắt của cậu nhóc nào đó mà bị lừa. Nhưng nói đi nói lại thì, anh cảm thấy lần này phần thắng chiếm rất lớn. Bác Cố hẳn sẽ không cãi nhau với Tự Do mỹ nhân nữa, cũng sẽ không nhẫn tâm làm vậy. Thế nên chúng ta nắm bắt lấy tâm lý không nở này, đúng bệnh hốt thuốc.”

“Nói thì hay đó.” Cảnh Triệt bĩu môi.

“Đúng rồi, việc khuyên Tự Do đến trị liệu còn phải nhờ em âm thầm trợ giúp nha, nếu không cậu ấy chắc chắn sẽ không chủ động đến làm trị liệu tâm lý ở chỗ anh đâu.”

“OK!”

Hai người quay về nhà thì vừa thấy hai người khác đã mất tăm mất tích sau buổi diễn thử ngày đó, Đoạn Triết và Hàn Nhất Sâm.

“Đi chơi đâu thế?” Hàn Nhất Sâm uống trà, Đoạn Triết nhẹ nhàng bóp vai cho ông.

“Gặp bạn cũ ạ.” Cảnh Triệt ngồi lên ghế sa lon.

“Tiểu Triệt, cháu nói thật đi, cháu có quan hệ đặc biệt gì với Chu thị không?” Hàn Nhất Sâm thâm sâu hỏi.

“Dạ? Không... Không ạ...” Cảnh Triệt hơi mất tự nhiên.

“Không?” Hàn Nhất Sâm nhướn mày.

“Tiểu Triệt, thẳng thắn sẽ được khoan hồng.” Đoạn Triết hắng giọng một cái, nháy mắt với Cảnh Triệt.

“Không ạ...” Cảnh Triệt vẫn mạnh miệng.

“Đoạn Triết, hôm nay Chu nhị thiếu gia đã nói với anh cái gì, thuật lại cho Tiểu Triệt nghe một lần.” Hàn Nhất Sâm nhàn nhạt nói.

“Ừm. Chu nhị thiếu gia cung kính nói với chú “Tiểu Triệt nhà cháu không ngoan, gần đây hay cẩu kỉnh, phiền hai chú thông cảm một chút, để ý cậu ấy hộ cháu ạ.” Đoạn Triết bắt chước giọng điệu của Chu Diệc Trạm.

Alex đứng ở cửa tủ lạnh, phụt nước. Trên mặt Cảnh Triệt càng mất tự nhiên hơn.

“Chú mặc kệ trước đây cháu với Chu nhị thiếu gia có gút mắt gì thì quan hệ này đã giúp bọn chú rất nhiều.” Hàn Nhất Sâm đứng dậy bước lên tầng, “Đoạn Triết, còn đoạn nữa đâu, nói hết cho Cảnh Triệt đi.”

Đoạn Triết hắng giọng một cái: “Tiểu Triệt rất cố chấp, đôi khi rất thích tự suy diễn, càng nghĩ càng lùì vào ngõ cụt không lối thoát. Chú Đoàn, chú Hàn, nếu em ấy có giận dỗi gì đó, xin các chú hãy giảng giải cho em ấy, đừng để em ấy một mình suy nghĩ lung tung.” Đoạn Triết bước đến, vỗ vai cậu, “Dạ dày Tiểu Triệt không tốt, buổi tối đừng để em ấy ăn phải đồ lạnh.”

Đoạn Triết nói xong liền lên tầng, Alex đứng bên tủ lạnh cầm cốc

nước như đang suy nghĩ gì đó. Cảnh Triệt vẫn ngồi trên ghế sa lon nhưng hốc mắt đã dần đỏ.

-----oOo-----

Chương 26: Tự Do mỹ nhân không tự do (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bộ phim “Lời nói dối” được quay ở một khu biệt thự nằm ở ngoại ô phía nam của thành phố X. Hôm ấy Cảnh Triệt đã bắn khoản rất lâu mới quyết định đến xem thử thế nào, trong lòng cậu hơi không yên lòng, bất an, nghi ngờ và cả chờ mong.

Đến nơi quay phim, Cảnh Triệt không thấy người kia đâu, thở phào một hơi, tuy trong lòng thoải mái chút ít nhưng vẫn cảm thấy mất mát nhiều hơn.

Cũng đúng thôi, giờ anh ấy đang làm việc ở Chu thị, không phải ông chủ của một phòng triển lãm tranh có thể chạy ngược chạy xuôi như trước nữa. Cảnh Triệt kéo mũ xuống áp vào đầu, mùa thua rồi, trời hơi lạnh.

Ngày hôm đó lúc Cố Tự Do nhận được điện thoại của Cảnh Triệt, y rất vui. Buổi tối lúc y xin phép cha cho ra ngoài gặp bạn, cha Cố đồng ý rất nhanh “Được được, con cứ đi chơi đi, chơi nhiều chút nhé” khiến Cố Tự Do cảm thấy lạ.

Đến khi Cảnh Triệt và Alex kể cho y nghe về cuộc nói chuyện với cha Cố, Cố Tự Do trờng mắt một lúc lâu vẫn không biết nên nói cái gì mới phải. Sau đó Alex phải dùng thân phận chuyên nghiệp của mình để khuyên nhủ, Cố Tự Do mới đồng ý diễn với hai người họ. Thế nên vào mỗi tối thứ ba và thứ sáu hàng tuần, Cố Tự Do đều đi “trị liệu tâm lý” dưới đôi mắt chứa đầy sự vui vẻ của cha Cố.

Một tháng sau, Alex nói với Đào Nhiễm và Cảnh Triệt chuẩn bị gặp cha Cố.

Cảnh Triệt đứng ở trong phim trường hồi lâu. Nhìn kịch bản của mình được diễn viên thể hiện ra là một việc rất kỳ diệu: Nghe họ đọc từng câu thoại, diễn xuất từng biểu cảm, biến từng đoạn câu chữ trở thành hiện thực.

Ừm, đúng là rất có cảm giác thành tựu.

Cậu nhìn sang di động, đã đến giờ hẹn với Alex. Sáu giờ tối hôm nay, bọn họ sẽ gặp cha Cố lần thứ hai, lúc gần đến thì gọi cho Đào Nhiễm, tối nay xem tình huống thế nào rồi sẽ gọi điện cho anh ta, bảo anh ta phải giữ máy để tiện liên lạc. Mà Cố Tự Do lại không biết gì về chuyện này.

Tuy Cố Tự Do đã đồng ý giả trị liệu để từ từ lay chuyển cha Cố, nhưng với vết xe đổ quá khứ, y không muốn vội vàng nên vẫn kìm nén không liên lạc với Đào Nhiễm.

Nơi hẹn gặp lần này là ở một nhà hàng tốt, cha Cố vừa thấy Alex và Cảnh Triệt đã không ngừng nói lời cảm ơn khiến Cảnh Triệt hơi chột dạ.

“Gần đây Tự Do thế nào rồi bác?” Alex rót đầy tách trà trước mặt cha Cố.

“Cảm ơn bác sĩ Hàn rất nhiều. Đạo gần đây Tự Do hay ra ngoài chơi với bạn nhiều hơn, mà bác cũng thấy nó thỉnh thoảng sẽ gọi điện cho người khác, nét mặt cũng sinh động hơn nhiều.”

“Thực ra cái này là hiện tượng tạm thời thôi bác ạ. Bác có thể cảm thấy cậu ấy đang thay đổi, nhưng trên thực tế tình huống gần đây của cậu ấy hơi nguy hiểm. Dựa theo kinh nghiệm của cháu, có lẽ cậu ấy đang giả bộ mà thôi.”

“Giả bộ?” Cha Cố ngây ngốc.

“Tuy trong thời gian này cậu ấy rất phối hợp để trị liệu nhưng mỗi lần nhắc đến bạn bè, cậu ấy vẫn kháng cự. Nhất là cậu ấy còn giữ

khoảng cách với người đồng giới là cháu khiến trị liệu trở nên khó khăn hơn. Cháu nghĩ trong lòng cậu ấy có lẽ vẫn còn áp lực nên khiến bản thân phải tự tạo một cái vỏ bọc để bảo vệ mình.” Alex nói.

“Xin lỗi bác sĩ Hàn nhưng bác không hiểu ý của cháu cho lắm...”
Cha Cố càng ngây ngốc hơn.

“Bởi vì là... người đồng tính, cậu ấy đang tự khắc chế chính bản thân mình đến mức trở thành giữ khoảng cách với tất cả người đồng giới, bên cạnh đó, cậu ấy căn bản cũng không có cách nào để thân mật với người khác giới nên...” Cảnh Triệt cố gắng giải thích thật đơn giản.

“Nói cách khác là vì chuyện trước đây sao... Đứa con trai này của bác, nó muốn tự ép mình phải thay đổi... cái đó, nên mới tạo khoảng cách với tất cả mọi người?” Cha Cố hỏi một cách khó khăn.

“Đại khái là ý này ạ.” Alex nói.

“Bác à, bác có biết sau khi Tự Do và tên... họa sĩ đó tách nhau ra thì đã xảy ra chuyện gì không ạ?” Bỗng nhiên Cảnh Triệt dè dặt hỏi.

“Bác... có nghe mẹ nó nói sơ qua. Nó với bác tính vốn ngang bướng như nhau... Lúc ấy còn ầm ĩ đến mức suýt đánh nhau, bác vừa nghĩ đã thấy tức. Nhất là khi rốt cuộc đã biết là tên khốn nào rồi thì không ngờ thằng đó, thằng đó lại là một kẻ sở Khanh...” Cha Cố nói xong liền kích động.

Cảnh Triệt và Alex liếc nhau: Thì ra còn có nguyên nhân rất lớn khác khiến cha Cố nổi giận là vì con mình bị cô phụ.

“Bác đừng nóng, từ từ rồi kể ạ.” Cảnh Triệt cầm lấy tay cha Cố.

“Bác nghĩ, con trai mình cũng không kém cỏi gì, nhưng lại thích một người đàn ông, điều này đã đủ khiến bác và mẹ nó không yên lòng, thế mà lại bị thằng đó... Bác... Bác, sau đó sức khỏe mẹ nó giảm sút, nó cũng không về nhà nữa, mà bác cũng không còn mặt mũi gì

liên lạc với nó. Bác nghe mẹ nó kể nó đang đi làm việc, nhưng lại không hiểu sao sau này nó lại trở nên như thế..." Cha Cố nói xong, giọng nói có hơi nghẹn ngào.

"Bác à, có một chuyện, không biết bác có muốn biết hay không?" Alex đổi sang loại ngữ điệu sâu xa.

Cha Cố bị đẩy lên lòng hiếu kỳ: "Chuyện gì thế?"

"Chuyện này, tuy chuyện này có thể sẽ giúp cho bệnh của Tự Do khá hơn, nhưng cháu không biết bác có tình nguyện hay không..." Alex nhìn thoáng qua Cảnh Triệt.

"Cháu cứ nói đi. Chỉ cần có thể giúp được Tự Do, bác đây cũng đã sống hơn nửa đời người, có gì không thể đổi mất được nữa." Cha Cố nôn nóng nhìn Alex.

"Vậy để cháu kể cho bác nghe. Bác trai à, quan hệ của cháu và Tự Do rất tốt. Vào năm thứ hai đại học, chúng cháu đã cùng nhau thuê phòng ngoài trường. Tự Do luôn đi hát kiếm tiền ở một quán bar. Nhất là sau khi cậu ấy biết mẹ mình đã đổ bệnh, mỗi ngày cậu ấy đều chạy sô đến rất nhiều buổi biểu diễn, liều mạng kiếm tiền. Dù thế, thành tích của cậu ấy vẫn được giữ vững. Bác cũng biết đấy, cậu ấy còn nhận được học bổng vài lần cơ mà... Quãng thời gian kia, cậu ấy chỉ có thể ngủ ba tiếng đồng hồ, người cũng tiều tụy hẳn đi..." Cảnh Triệt kể xong thì nhìn sang cha Cố. Đôi mắt ông đầy vẻ hoảng hốt. Alex ra hiệu bảo cậu tiếp tục kể.

"Ông chủ của một quán bar nơi Tự Do vẫn luôn hát trong một thời gian dài là một người bạn của chúng cháu. Anh ấy... đối xử với Tự Do rất tốt. Sau đó, Tự Do nói phải về với bác, tuy anh ấy cũng rất đau khổ nhưng vẫn tôn trọng lựa chọn của Tự Do. Nhưng mà, bác trai à, trong khoảng thời gian này, có lẽ bác cũng phát hiện được, Tự Do vẫn luôn không vui, là bởi vì cậu ấy vẫn luôn thích người đó..." Cảnh Triệt vừa nói vừa hạ thấp giọng, lúc nói đến đoạn này thì tăng âm lượng lên. Không biết bác Cố sẽ có phản ứng như thế nào đây, có khi nhảy dựng lên cho mình một cái bạt tai, bảo mình đừng xen

vào việc của người khác cũng không chừng? Cảnh Triệt hơi sợ hãi.

Cha Cố cúi đầu nhìn tách trà, im lặng rất lâu. Ba người đều im lặng. Cảnh Triệt đã căng thẳng đến mức sắp không thở nổi nữa rồi thì bỗng có một bàn tay đặt lên bờ vai của cậu, giọng nói trầm thấp, từ tính mang theo ý cười vang lên ở bên tai: “Còn chưa gọi món sao, đã bảo không cần phải chờ anh rồi.”

Cảnh Triệt vừa ngước đầu lên đã nhìn thấy một Chu Diệc Trạ đang cười tươi. Hắn ngồi xuống bên cạnh cậu. Alex nhíu mày nhìn về phía Cảnh Triệt, tỏ vẻ “Tình huống gì đây?”. Cảnh Triệt cũng mơ hồ không rõ, trả lời bằng ánh mắt: “Em cũng chịu á.”

Chu Diệc Trạ không muốn nhìn hai người mất đi mày lại, dựa người vào lưng ghế, giơ tay vòng quanh Cảnh Triệt rồi hô: “Phục vụ.”

Cha Cố thăm dò nhìn Chu Diệc Trạ. Cậu trai này mặc một bộ tây trang, tươi cười thân thiện, vừa ung dung vừa hào phóng, vừa thấy đã biết là người có thân phận. Nhưng thấy Alex và Cảnh Triệt im lặng, ông cũng chỉ biết đánh giá Chu Diệc Trạ như vậy thôi.

Sau khi gọi nhân viên phục vụ, Chu Diệc Trạ quay đầu lại mỉm cười với cha Cố: “Chào bác, cháu tên là Chu Diệc Trạ, là người yêu của Tiểu Triệt.” Giới thiệu xong, hắn còn thuận tay vuốt lên tóc Cảnh Triệt.

Trên bàn nhất thời càng im lặng hơn. Alex nghĩ thầm: Tên này đúng là vô sỉ, đến chỗ nào cũng bồ bồ hai chữ người yêu như thật ấy.

Cảnh Triệt đỏ mặt, lắp bắp: “Bác, không phải... không phải... Anh ta không phải, bác hiểu lầm rồi...”

Cha Cố lại là người bình tĩnh đầu tiên: “Không sao, không phải lần trước cháu cũng nói là cháu... giống Tự Do đấy thôi.”

Cảnh Triệt vẫn muốn giải thích rằng mình và Chu Diệc Trạ không

phải loại quan hệ đó, nhưng cậu lại sợ bác Cố sẽ tưởng mình là kẻ trắng hoa, rồi sẽ gây ảnh hưởng xấu đến chuyện của Tự Do nên đành đỏ mặt, im lặng.

Nhân viên phục vụ cầm menu bước tới, Chu Diệc Trạh đưa cho ba Cố trước: “Bác trai chọn trước đi ạ, hôm nay cháu mời khách. Cháu có chút chuyện hơi phiền bác một chút, không biết bác có thể nể tình giúp đỡ hay không?”

Cả đời cha Cố chỉ làm một nhân viên làm công ăn lương bình thường, có bao giờ được nghe thấy loại giọng điệu đầy khách khí và có chút nịnh nọt này đâu. Ông nhìn sang Alex và Cảnh Triệt, nhận lấy menu, cười: “Bác chỉ là một người đã già, có thể giúp được gì đây.”

“Bác cứ gọi món trước đi ạ. Chúng ta vừa ăn vừa nói.”

Bốn người đều gọi đồ ăn. Trong lúc chờ thức ăn được đưa lên, Cảnh Triệt thấp giọng hỏi Chu Diệc Trạh: “Sao anh lại tới đây?”

“Để giúp em đó. Đào Nhiễm là anh em tốt của anh, anh không thể khoanh tay đứng nhìn.” Chu Diệc Trạh thấp giọng nói bên tai Cảnh Triệt. Hơi thở nóng bỏng phả lên tai Cảnh Triệt, rất ngứa ngáy. Chu Diệc Trạh hài lòng nhìn lỗ tai của cậu ửng đỏ đến mức trong suốt, rồi nhìn cậu ngại ngùng quay mặt đi chỗ khác.

Bé cua à bé cua, rốt cuộc anh cũng có thể ngồi bên cạnh em. Em có biết không, đây không chỉ là vì Đào Nhiễm, mà còn là vì chính anh.

Lúc bắt đầu ăn cơm, không khí trên bàn hơi giãn ra một chút. Chu Diệc Trạh nói mấy chuyện lật vặt với cha Cố. Cảnh Triệt và Alex không ngừng nhìn nhau: Sao tên này lại nói chuyện với trưởng bối nhiều vậy, lạ quá. Chỉ chốc lát sau, ấn tượng của cha Cố về Chu Diệc Trạh càng sâu.

Hòa đồng, nói chuyện rất được, còn trẻ mà đã là chủ tịch của một tập đoàn lớn. Tuy đây là gia nghiệp của gia tộc nhưng cậu trai này

có thể đơn độc phụ trách đúng là rất có bản lĩnh (Chu Diệc Trạm vô sỉ lấy công lao của Chu Diệc Lan về làm của riêng). Cử chỉ văn nhã, nói năng lễ phép, cha Cổ càng nhìn càng ưng ý. Cảnh Triệt hắc tuyến nhìn hai người này từ chỗ không quen thân mà chỉ chưa đến hai mươi phút sau đã thân thiết như người một nhà, trong lòng càng xoắn xuýt.

Ăn được một lúc, Chu Diệc Trạm bỗng rút khăn tay ra, lờ những người xung quanh mà lau nhẹ qua khóe môi của Cảnh Triệt, nói rất tự nhiên: “Dính chút bơ lạc rồi này.”

Cảnh Triệt đề khăn tay xuống: “Để tôi tự lau.”

Cha Cổ nhìn mặt Cảnh Triệt đã đỏ như cà chua chín, lại nghĩ đến con trai mình, bỗng nhiên thấy chua xót.

Âm thanh của Chu Diệc Trạm đúng lúc cất lên: “Chắc bác cũng biết ba mẹ của Tiểu Triệt đã qua đời rồi.”

Ông sừng sốt: “Ừm, lần trước cháu nó có kể.”

Cảnh Triệt nhìn sang Chu Diệc Trạm, không đoán được anh ta đang suy nghĩ gì nhưng vẫn phối hợp cúi đầu xuống, tỏ vẻ đang đau buồn. (Đúng là cũng đang buồn thật.)

“Thật ra, đã như vậy rồi, thì những gì ngăn trở cháu và Tiểu Triệt ở bên nhau đã không còn nữa.” Chu Diệc Trạm nói xong, nắm lấy tay Cảnh Triệt dưới bàn, “Nhưng cháu cũng rất đau lòng, bởi vì đây chính là đả kích quá lớn đối với Tiểu Triệt. Vậy nên dù có phải chịu sự ngăn cản lớn cỡ nào, cháu vẫn ước rằng ba mẹ của Tiểu Triệt đã không xảy ra chuyện không may. Bởi vì cháu yêu Tiểu Triệt, cháu không muốn em ấy phải đau khổ. Về phần ngăn cấm ở bên nhau, cháu sẽ nghĩ hết mọi cách để giải quyết.”

Bàn tay bị nắm lấy của Cảnh Triệt hơi ngọ nguậy, nhưng khi nghe đến đoạn sau đã dần bất động. Dù bây giờ Chu Diệc Trạm có đang diễn trò đi chăng nữa, thì đây cũng xem như là đang diễn cùng anh

ấy đi, để anh ấy tùy ý một lần. Nước mắt của Cảnh Triệt lại không kìm được mà rơi xuống. Lần này không phải giả bộ nữa, mà đúng là mũi cậu rất chua xót.

Cha Cổ trầm mặc. Alex thở dài thật sâu: “Không được ba mẹ tán thành thì mãi mãi không thể hạnh phúc trọn vẹn được. Có ai lại muốn người mình yêu không được người thân chấp nhận đây?”

Chu Diệc Trạch đưa khăn tay cho Cảnh Triệt, nói: “Thưa bác trai, chuyện cháu muốn nhờ bác chính là, đừng để Tự Do phải nhận lấy nỗi đau này.”

Cha Cổ nhìn ba cậu trai với ba vẻ mặt khác nhau nhưng lại cùng một loại ánh mắt chờ mong, ông thở dài thật sâu: “Bác hiểu ý của các cháu. Thật ra, bác đã nghĩ thoáng hơn rồi. Nếu có người có thể đối xử tốt với Tự Do, bác cũng sẽ chấp nhận...”

“Dạ? Thật ạ?” Cảnh Triệt kịp phản ứng lại đầu tiên, kích động đứng lên, suýt nữa đã đụng rơi bát đĩa.

Chu Diệc Trạch ôm eo cậu về lại trên ghế, “Bác trai, đây thật sự là lời trong lòng của bác sao?”

“Ai... Có ba mẹ nào lại không mong con mình sẽ sống thật tốt cơ chứ? Trước đây bác không chấp nhận nó, vừa là vì nó không chịu quay đầu, bác sẽ rất mất mặt, nhưng cũng là vì bác sợ nó sẽ bị người ta lừa dối. Nếu là nam nữ, ít nhất còn có thể kết hôn, còn có thể có con để ràng buộc. Nhưng giữa đàn ông với nhau không có bất cứ một sự cam đoan nào. Lỡ như ngày nào đó chia tay thật thì con bác phải làm sao đây...”

Cha Cổ nói xong thì rút một điếu thuốc lá ra, Alex vội giúp ông châm lửa. Ông run run kẹp điếu thuốc hút một hơi, chậm rãi nói: “Lúc này nhìn hai đứa các cháu, đều là những đứa trẻ tốt... Giờ Tự Do mỗi ngày đều như vậy, trong lòng bác cũng không vui về gì cho cam. Nếu có người đối xử tốt với con trai bác như hai người các cháu vậy, bác cũng yên tâm. Bác già rồi, chuyện gì cũng trải qua rồi, dù

sao cũng là cuộc đời nó thì bác cần gì phải so đo như vậy... Chỉ cần nó hạnh phúc là được..." Ông lẩm bẩm.

Cảnh Triệt và Alex trao đổi với nhau bằng ánh mắt. Hai người hưng phấn không kiềm được.

"Bác à, ngày mai là chủ nhật, bọn cháu muốn đến làm khách nhà bác, có được không ạ?" Cảnh Triệt chớp chớp mắt.

"Được được, trong nhà cũng đã lâu lắm chưa có khách ghé chơi. Tối nay bác về sẽ nói với Tự Do."

"Đừng, bác đừng nói cho Tự Do biết. Mai chúng cháu đến cho cậu ấy một điều bất ngờ. Bác, bác đừng tiết lộ gì nhé!" Cảnh Triệt nhảy dựng lên dạn dạn dò dò, lại bị Chu Diệc Trạm đè eo xuống, cúi đầu ghé vào tai cậu nói: "Không cảm ơn anh sao?"

"Khỉ á, vốn hôm nay bọn tôi cũng có thể thành công." Cảnh Triệt khinh bỉ hất, thấp giọng nói.

Chu Diệc Trạm nhếch miệng cười, bé của lúc khinh bỉ người khác vẫn rất đẹp.

Ba người ra khỏi nhà hàng. Chu Diệc Trạm tính tiền xong thì nhận được điện thoại của Đào Nhiễm.

"Sao rồi, không phải cậu bảo sẽ tìm hiểu tình huống hộ tống sao. Hai người họ nói hôm nay muốn tới đến, sao giờ còn chưa gọi cho tớ, xảy ra chuyện gì rồi hả?" Đào Nhiễm lo lắng hỏi.

"Giờ cậu không cần đến nữa đâu." Chu Diệc Trạm từ từ trả lời.

"Hả? Vì sao? Bác trai tức giận rồi? Làm sao đây làm sao đây..."

"Giờ không cần đến nữa, mai cứ đến thẳng nhà Cố Tự Do đi." Chu Diệc Trạm cười gian xảo, cúp điện thoại.

Alex lái xe chở cha Cố về nhà trước, Cảnh Triệt thì đứng ven đường đợi Chu Diệc Trạ̣m. Vừa nãy ở trên bàn cơm, Chu Diệc Trạ̣m nói lời tâm tình “Cảm động lòng người” với Cảnh Triệt nay vẫn còn chút tác dụng. Ít ra sự xuất hiện của hắn vào hôm nay rất đúng lúc, nhất là gần gũi với cha Cố rất nhanh, thành công diễn trọn vai một người yêu dịu dàng, sẵn sỏc, rộng lượng, bao dung, cũng xem như đã xoa dịu đi chút lo lắng cuối cùng của cha Cố.

Cảnh Triệt rút cổ. Buổi tối đầu thu có hơi rét lạnh. Mình chỉ mặc có một cái áo sơ mi đúng là không chịu được, mai phải khoác thêm nhiều áo hơn.

Đang nghĩ ngợi, bỗng có một cánh tay ỏm ỏp bao lấy cổ, Cảnh Triệt quay đầu lại: “Sao thanh toán lâu vậy, chẳng lẽ anh không mang đủ tiền nên dây dưa mãi với người ta?”

“Ban nãy không thấy anh nên nhớ anh rồi hả?” Chu Diệc Trạ̣m hí hửng.

Cảnh Triệt bỗng nhiên ý thức được mối quan hệ giữa mình và tên này còn đang trong thời kỳ rối rắm. Cậu gạt tay hắn ra: “Chuyện hôm nay còn phải cảm ỏn anh đã giúp đỡ.”

“Không có gì. Anh cũng chỉ mượn cơ hội để nói với em mà thôi.” Chu Diệc Trạ̣m vỗ nhẹ sau gáy Cảnh Triệt, “Đi thôi, anh chở em về. Đứng chỗ này không lạnh hửm?”

Cảnh Triệt há miệng thở dốc, muốn nói là mình sẽ kêu taxi về. Nhưng lúc cậu nhìn thấy xe Chu Diệc Trạ̣m đã đỗ bên cạnh đường, nghĩ lại số tiền của mình liền nhụt chí leo lên xe hắn.

Sau khi đến nơi, Cảnh Triệt còn tưởng Chu Diệc Trạ̣m sẽ nói mấy câu gì nữa, không ngờ rằng hắn chỉ nói: “Em mau vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Vì vậy bạn học Cảnh Tiểu Triệt hơi buồn bực một chút, nhưng lại không biết mình rốt cuộc muốn Chu Diệc Trạ̣m làm gì thì mình mới

không buồn bực như vậy. Cậu lắc đầu, xoay người bước vào biệt thự thì Chu Diệc Trạm bỗng nhiên hô lên: “Buổi tối nhớ ngủ sớm chút nhé. Sáng mai anh đến đón em.”

“Hả?” Cảnh Triệt quay đầu lại, kinh ngạc hỏi: “Đón tôi để làm gì?”

“Cùng nhau đến nhà Cố Tự Do chứ sao!” Chu Diệc Trạm đáp.

“Sao anh lại muốn đi?”

“Vì anh với em là đôi người yêu điển hình mà. Anh muốn đi với em để Đào Nhiễm với Tự Do học tập á!” Chu Diệc Trạm mở cửa xe, “Ngủ ngon nha, ngày mai mặc nhiều một chút.” Nói xong hắn liền vào trong xe, đóng cửa lại. Chiếc xe phóng đi rất nhanh.

Chưa thấy ai vừa vô sỉ, vừa không nói lí, vừa cố tình gây sự như vậy! Bạn học Cảnh Tiểu Triệt nhìn chiếc xe biến mất trong màn đêm, thầm mắng trong lòng, nhưng trên khóe miệng lại lộ ra ý cười mà chính cậu cũng không phát hiện ra.

-----oOo-----

Chương 27: Nhà thì vui vẻ, nhà thì sầu lo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mới sáng sớm mà Lâm Thiên Sơn đã bị đánh thức bởi chuông di động. Âm thanh vui vẻ, đầy hưng phấn của Lâm Thiên Tầm ở đầu kia di động kêu lên: “Anh hai, sinh nhật vui vẻ nhé!”

“Bị em đánh thức rồi... Cảm ơn em!” Lâm Thiên Sơn nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên cao.

“Còn ngủ nữa hả, sắp 12 giờ rồi đó. Mau đến chỗ em đi, đưa cả A Trang theo nữa. Bọn em sẽ tổ chức sinh nhật cho anh!”

“Thôi khỏi đi, anh chỉ muốn ngủ thôi.” Ba giờ sáng Lâm Thiên Sơn mới xong việc, lúc này đúng là mệt đến mức không muốn làm gì.

“Anh hai à...” Lâm Thiên Tầm kéo dài âm thanh, “Một năm chỉ có một lần thôi mà!”

“Thôi được rồi, thôi được rồi... Nửa giờ nữa anh đến.” Cuối cùng, Lâm Thiên Sơn cũng không từ chối nổi em trai mình, ngồi xuống giường.

Sau khi ba hấn về hưu, sức khỏe đã tốt hơn nhiều. Lần này ông còn đi Vân Nam với mẹ hấn nên Lâm Thiên Sơn rất tự do tự tại. Ba mẹ không ở đây, sẽ không còn ai lải nhải chuyện hôn nhân làm hấn phiền lòng nữa. Hấn rửa mặt xong thì lái xe đến hiệu sách của Lâm Thiên Diệp, sau đó mới đến nhà của Lâm Thiên Tầm.

Hôm nay Hồ Phách có lịch trình, cả ngày đều không ở nhà. Ba anh em hiếm khi tụ hội cùng nhau nên Lâm Thiên Tầm xuống bếp làm một bàn đồ ăn đặc sắc. Ba người nói chuyện với nhau bằng thủ ngữ

(ngôn ngữ dành cho người câm), ấy vậy mà nói chuyện lại rất ăn ý, tựa như đã quay ngược về quãng thời gian trước đây. Một mẻ và phiên muộn tích tụ lâu ngày của Lâm Thiên Sơn cũng vơi đi.

Ăn cơm xong, Lâm Thiên Diệp lại muốn về hiệu sách, Lâm Thiên Sơn cũng nhận được điện thoại phải đến công ty một chuyến. Sau khi chờ Lâm Thiên Diệp xong, trên đường lái xe đến công ty, hắn bắt gặp hai hình bóng quen thuộc từ xa. Trong lòng Lâm Thiên Sơn chấn động, từ từ cho xe đậu ven đường.

Buổi sáng, Cố Tự Do thức dậy. Đầu tiên, y vớt đậu đã được ngâm đêm qua bỏ vào máy để pha sữa đậu nành rồi lấy thêm một cái bánh bao còn dư trong tủ lạnh ra hâm nóng. Chuẩn bị xong xuôi, y gõ cửa phòng cha mình nhưng mãi không thấy ai trả lời. Y đẩy cửa đi vào thì phát hiện trong phòng không có một ai cả.

Cha luôn ăn sáng ở nhà xong mới ra ngoài mà nhỉ, sao hôm nay đi sớm thế? Cố Tự Do cảm thấy hơi lạ. Y ăn chút gì đó trước, nghĩ một lúc thì lấy di động ra, định gọi cho Cảnh Triệt.

Không biết hôm nay Cảnh Triệt có thời gian gặp nhau không? Khi biết Cảnh Triệt đã quay trở lại, Cố Tự Do cũng muốn đi ra ngoài một chút. Nhưng lúc y gọi cho Cảnh Triệt, cậu đã tắt máy.

Cố Tự Do thất vọng đặt di động xuống. Y nhìn ra bầu trời xanh trong và ánh nắng ngoài cửa sổ, trong lòng cảm thấy mất mát. Thời tiết tốt như vậy nhưng không có ai để ra ngoài cùng. Cố Tự Do đẩy cửa phòng ra, ngã xuống giường một lần nữa. Thôi bỏ đi, lại ngủ tiếp một giấc nữa, dù sao ngoại trừ ngủ ra thì mình cũng không có gì để làm cả.

Cha Cố thức trắng đêm, nghĩ đến việc Cảnh Triệt đã dặn ông đừng nói cho Tự Do biết. Nhưng khách đến chơi nhà thì dù gì cũng phải mua mấy loại thức ăn gì đó. Thế nên mới sáng sớm ông đã lặng lẽ ra ngoài, đi thẳng đến chợ.

Gà, vịt, cá gì gì đó là không thể thiếu được, rồi ông lại mua thêm một

con tôm hùm nhỏ mà từ bé Cố Tự Do đã thích ăn. Ông đi dạo một vòng ở phía Đông, rồi lại ngó sang phía Tây, lúc về đến nhà đã sắp mười giờ. Trong phòng rất im ắng, cha Cố trộm nhìn qua ban công, phát hiện Cố Tự Do đang ngủ. Ông đang nghĩ, hay là rửa thức ăn xong rồi lại thức Cố Tự Do dậy cũng được thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

Cha Cố mở cửa liền nhìn thấy Cảnh Triệt và Alex, phía sau là Chu Diệc Trạ, còn có một cậu trai trẻ không biết tên.

Cha Cố vội để mấy người họ vào nhà. Cố Tự Do cũng bị tiếng chuông cửa đánh thức.

Nhà y ít khi có khách đến, vậy mà giờ nghe đâu có không ít người đến chơi. Tuy Cố Tự Do còn hơi mông lung nhưng lại cảm thấy kì lạ. Y lẩn trên giường được một lúc thì nghe thấy tiếng nói ngoài phòng khách, rốt cuộc cũng đứng dậy mở cửa.

Hả, đây là tình huống gì! Cố Tự Do sợ tới mức lui về phía sau từng bước.

Cha Cố đang ngồi trên ghế sa lon châm trà cho Alex và Chu Diệc Trạ. Cảnh Triệt đứng bên cạnh TV nhìn chằm chằm phòng bếp, nở nụ cười gian xảo. Nhưng khiến trái tim Cố Tự Do kinh ngạc nhất chính là người nào đó. Vì sao anh ấy lại ở trong nhà mình, còn đeo một cái tạp dề, trong tay cầm một con cá?

Đào Nhiễm vừa vào cửa, chào hỏi cha Cố xong bèn chủ động tìm việc làm. Anh nhìn một đồng đồ ăn chưa kịp xử lí nơi phòng bếp rồi xung phong mặc tạp dề trở tài. Nhưng sao anh biết được phải làm thế nào chứ, nên mới vọt tới phòng khách hỏi Cảnh Triệt: “Này, cá này làm sao...”, còn chưa nói xong liền nhìn thấy Cố Tự Do đã mở cửa, vẻ mặt chưa tỉnh ngủ nhưng ngay lập tức đã tỉnh táo lại, sợ tới mức lui về phía sau.

Nhìn gương mặt rất đỗi quen thuộc đó, Đào Nhiễm chỉ hận không thể ném con cá trong tay để bước tới ôm người kia vào trong lòng

mình. Nhưng tục ngữ có câu “Việc nhỏ không nhịn được, việc lớn ắt sẽ hồng”, huống hồ bây giờ cha Cố còn đang đứng trong phòng khách.

Sự xuất hiện của Cố Tự Do khiến âm thanh nói chuyện trong phòng khách bỗng nhiên im ắng hẳn. Cha Cố nhất thời im lặng, nhìn sang mấy người đang trầm mặc, mở miệng nói: “Tự Do à, bạn bè con tới đây rồi, sao con còn chưa nói gì...”

Cha Cố đúng là nhanh trí! Mọi người đều nghĩ thầm.

Cảnh Triệt mở miệng: “Tớ mở di động ra thì thấy cuộc gọi nhớ của cậu, nghĩ dù sao hôm nay cũng rảnh nên mới tìm đến nhà cậu chơi...”

“Mọi người cứ ngồi đó đi, tớ đi rửa mặt.” Cố Tự Do nói xong thì chạy vào phòng vệ sinh. Còn không thèm nói trước với mình, mấy người đó tính làm gì vậy! Cố Tự Do rửa mặt rất nhanh, nhưng lại trốn ở trong phòng không muốn ra ngoài. Sao Đào Nhiễm cũng tới? Nhìn bộ dạng phát ngốc của anh ấy... Mà anh ấy gầy quá... Mũi của Cố Tự Do chưa xốt. Đây là tình huống gì đây? Lỡ như cha mà biết Đào Nhiễm và mình... Trong đầu Cố Tự Do rối như tơ vò, nhiều luồng suy nghĩ quanh quẩn không dứt.

“Tự Do, ra đi, tớ muốn đi vệ sinh!” Cảnh Triệt gõ cửa trước phòng vệ sinh.

Cố Tự Do đành phải mở cửa bước ra, khẽ hỏi: “Sao lại thế này?”

“Cậu đừng để ý làm gì, cứ phối hợp là được.” Cảnh Triệt cười gian xảo.

Cố Tự Do hít sâu một hơi, nghĩ thầm: Tránh được lúc này thì lúc khác lại phải đối mặt, liều mạng thôi!

Y sải bước vào phòng bếp: “Anh ra ngoài đi!”

Cha Cố đang rửa thực phẩm và Đào Nhiễm đang lơ mơ cạo vảy cá sừng sốt. Cố Tự Do cau mày: “Nếu anh còn muốn để mọi người ăn được cơm thì mau ra đi, đồ tay chân vụng về!” Nói xong y bèn giật lấy dao và cá trong tay Đào Nhiễm, lạnh lùng nói: “Cơm nước xong thì đi luôn đi. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.”

Đào Nhiễm sờ mũi, bước ra ngoài. Cha Cố liếc Cố Tự Do một cái, không nói gì, tiếp tục rửa.

Thực ra ngay khi Đào Nhiễm vừa vào cửa, ông đã đoán ra được rồi. Giờ ông đã biết người mà Cảnh Triệt đã từng kể với ông: thích Tự Do, và Tự Do cũng thích người đó. Hôm nay có bốn người tới đây, ba người kia đã gặp hôm qua, chỉ duy có Đào Nhiễm là người mới. Nhất là thái độ cung kính và hơi sợ sệt của Đào Nhiễm đối với ông khiến ông đã đoán ra được, Đào Nhiễm chính là người đó.

Cha Cố thở dài: “Sao lại đối xử không tốt với bạn mình vậy con.”

“Con không quen anh ta.” Cố Tự Do không ngẩng đầu lên.

Cha Cố nghĩ thầm: Con trai, con còn giả bộ nữa à. Con người sẽ đối xử lễ độ với người mình không quen, còn với người càng quen thuộc thì thái độ lại càng vô lý, càng quạu.

Cha Cố không nói gì nữa, chỉ rửa đồ rồi nhìn xuyên qua cửa phòng bếp để quan sát Đào Nhiễm.

Đào Nhiễm đứng ngồi không yên trong phòng khách. Những sự lo lắng và ảo não đều viết lên mặt, còn thường liếc mắt sang phòng bếp, rồi lại không dám nhìn tiếp, không dám tiến vào.

Cha Cố nhìn bộ dạng của Đào Nhiễm, trong lòng vừa thở dài vừa cảm thấy buồn cười. Thằng nhóc này không giống thằng khốn trước đây – vừa thấy đã biết tâm địa xấu xa.

Đào Nhiễm còn trẻ, gương mặt nhuốm phần trẻ con hơi giống Cảnh Triệt. Hôm nay cậu ta lại còn cố ý ăn mặc đường hoàng, trông càng

có vẻ lương thiện. Cha Cố cảm thấy ấn tượng đầu tiên cũng không tệ lắm, lại nhìn sang Cố Tự Do, tuy tay y không lúc nào ngơi nghỉ, nhưng cũng không yên lòng chút nào.

“Tự Do, tự cha nấu cũng được. Con ra ngoài nói chuyện với bạn đi.” Trong giọng nói của cha Cố lộ ý không cho từ chối.

Cố Tự Do nhìn cha mình rồi mới rửa tay, đi ra ngoài.

“Tự Do, hồi còn nhỏ cậu còn xinh trai hơn bây giờ á!” Cảnh Triệt đứng trước khung ảnh nhìn, không kìm được mà tán thưởng.

“Làm hòa với Chu Diệc Trạm rồi?” Cố Tự Do đứng bên cạnh Cảnh Triệt, hỏi nhỏ.

“Nò, anh ta đi ké Đào Nhiễm thôi.” Cảnh Triệt nói thì nói vậy, nhưng trên mặt lại phiem hồng, “Hôm nay Đào Nhiễm rất căng thẳng đó. Cậu không biết đâu, trên đường đến anh ấy cứ tập tụt giới thiệu không ngừng à...” Cảnh Triệt cười rộ lên.

Cố Tự Do hơi quay đầu sang, liếc Đào Nhiễm đang ngồi trên sa lon. Anh nhìn chằm chằm về phía y, vẻ mặt vô cùng đáng thương.

“Đúng rồi, tóm lại là cậu chỉ cần phối hợp với Đào Nhiễm, đùa hay cãi nhau gì đó cũng được hết. Những chuyện khác thì cứ để chúng tớ lo.” Cảnh Triệt vỗ vỗ lên vai Cố Tự Do, ra vẻ đã có kế hoạch sẵn.

Cố Tự Do lại nhìn sang Đào Nhiễm nhưng vẫn không nói câu nào với anh ta, chỉ xoay người nói vài câu với Chu Diệc Trạm và Alex rồi lại vào bếp giúp cha. Đào Nhiễm ảo não nhìn bóng dáng của Cố Tự Do, cảm thấy uể oải.

“Hãy xông pha lên, mặc kệ cậu ta sẽ đối xử với cậu thế nào đi chẳng nữa.” Đào Nhiễm nhớ đến lời nói lúc đang trên đường đến của Alex. Anh xoa xoa mặt, lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn, đứng dậy đi vào phòng bếp.

“Bác trai, để con đến giúp bác, bác cứ nghỉ một lát đi ạ.”

Cha Cố thấy Đào Nhiễm đã rối rắm ở bên ngoài lâu như vậy, rốt cuộc cũng vào, ông nói: “Được rồi, bác cũng hơi đau lưng. Bác ra ngoài nghỉ đây.”

“Cha, cha đau lưng ạ?” Cố Tự Do ngừng thái, hỏi.

“Không sao, chỉ hơi mệt thôi con, nghỉ ngơi chút là được. Để Tiểu Nhiễm giúp con đi.” Cha Cố nói xong thì đi ra ngoài nên không thấy được vẻ mặt hờn hờ, tim đập nhanh của Đào Nhiễm khi được gọi là “Tiểu Nhiễm”.

Thế nên một lát sau, Cảnh Triệt, Chu Diệc Trạ, Alex và cha Cố đang ngồi ở trong phòng khách thì nghe thấy một chuỗi âm thanh nén giận, phàn nàn từ trong phòng bếp:

“Anh đã khi nào thấy cần tây là phải bỏ phần cuống ăn phần lá chưa?”

“A, anh xin lỗi, anh không nhận ra đây là cần tây...”

“Sao đèn này không sáng được?”

“Anh còn chưa cắm điện mà...”

“À nhỉ, anh quên...”

“Anh anh anh, khoai tây phải gọt vỏ chứ!”

“Anh xin lỗi...”

“Đưa dầu thực vật cho tôi... Đây là giấm mà! Anh mau ra ngoài đi...”

“Anh không chú ý, lần sau sẽ phân biệt được mà...”

Rồi lại nghe thấy tiếng loảng xoảng, rồi sau đó là tiếng hô đầy giận

dữ của Cố Tự Do khiến bốn người trong phòng khách hắc tuyến rơi đầy.

“Đào Nhiễm, nếu hôm nay anh muốn tôi chết trong vinh quang ở cái phòng bếp này thì đừng có bước ra!”

“Được rồi, được rồi mà. Anh ra đây, anh ra đây...” Đào Nhiễm cuống quýt chạy ra khỏi phòng bếp. Bốn người trong phòng khách nhìn đáng vẻ chật vật của anh ta với bốn vẻ mặt khác nhau.

Cảnh Triệt: Đúng là bẽ mặt!

Chu Diệc Trạm: Tôi không quen người này!

Alex: Để cậu ta thể hiện bản thân, ai ngờ ngay đến cả ngũ cốc cũng chả phân biệt được, tay chân thì vụng về, tính sai rồi...

Cha Cố: Tôi còn trông cậy cậu ta sẽ đối xử với Tự Do thật tốt, vậy mà lại để Tự Do chăm sóc cậu ta. Xem ra phải suy nghĩ lại rồi...

Đào Nhiễm xấu hổ cười cười thì đột nhiên Cố Tự Do kêu lên một tiếng. Đào Nhiễm vội vàng chạy vào.

“A, Tự Do, em cắt phải tay rồi!”

Được rồi, Cố Tự Do bị Đào Nhiễm quậy tung đến mức đầu óc cũng không còn tỉnh táo nên lúc thái hành mới cắt trúng tay. Nhưng do vết thương vừa mới vừa sâu, sau khi băng lại xong thì y không tiện xuống phòng bếp nữa.

Cha Cố cũng hơi ngại vì tay nghề của ông thật ra cũng chỉ làm được mấy món mì gì đó. Chu Diệc Trạm và Alex thì mắt to trừng mắt nhỏ, đơn giản buông tay nhìn trời. Đào Nhiễm lại càng không thể vào bếp. Cảnh Triệt nhìn mấy người kia, thở dài rồi đứng lên.

“Để tôi nấu cho, ít nhất thì có thể làm cơm ăn được cho mọi người.”

Chu Diệc Trạh kinh ngạc nhìn sang phòng bếp N lần. Hắh còn nhớ rõ cái lần Cảnh Triệt cho hắh ăh bát mì đó, sau đó lại biết thì ra tay nghề của Cảnh Triệt chỉ dừng lại ở món mì kia. Bây giờ hắh nhìn cậu đứng trong bếp như đã quen, trong lòng dâng lên một cảm xúc ăm ăp không tên.

Lúc tám món một canh được bưng lên bàn, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Cảnh Triệt. Cậu cười cười, nói: “Tuy không dám nói là ngon lắm nhưng nếu để nó bụng thì không thành vấn đề.”

Chu Diệc Trạh xung phong gấp đầu tiên, ăh xong một miếng thì hai mắt tỏa sáng. Alex vừa thấy vẻ mặt của Chu Diệc Trạh, cũng vội gấp một miếng thịt gà.

Sau đó mọi người cứ gấp đồ ăh không ngừng, ăh hết món này đến món khác.

Chu Diệc Trạh không quên gấp rau cho Cảnh Triệt. Cậu càng trừng hắh, hắh càng lờ đi. Đào Nhiễm sợ Cố Tự Do không gấp được, nóng lòng muốn tự tay dứt cho y ăh. Cố Tự Do cười lạnh nói: “Tôi bị thương tay trái, tay phải vẫn chưa tàn tật đâu.”

Đào Nhiễm ngượng ngùng, lại múc một bát canh, xoay mặt lại, cười nói: “Tự Do, uống bát canh này đi. Tay nghề của Tiểu Triệt tốt lắm đấy.”

“Thì đúng rồi, anh cho là ai cũng vụng như anh hả!”

Cha Cố lặng lẽ liếc nhìn Đào Nhiễm và Cố Tự Do, mỉm cười. Đã rất lâu rồi Tự Do không lộ ra cảm xúc và vẻ mặt nhiều đến thế. Xem ra đây quả là quyết định đúng. Chuyện trước kia thì bỏ qua đi, còn chuyện sau này vẫn nên buông tay, để tự nhỏ tự quyết định.

“Tự Do, chuyện con với Tiểu Nhiễm, cha không phản đối.” Cha Cố đột nhiên nói.

Cảnh Triệt đang khinh bỉ Chu Diệc Trạh lần thứ 88, mới đang xoay

lại được một nửa, Chu Diệc Trạm đang gấp cá cho Cảnh Triệt, Alex vừa cắt được một miếng bánh ngọt bỏ vào bát, Đào Nhiễm đang bóc vỏ tôm cho Cố Tự Do thì vỏ rơi xuống bàn, còn Cố Tự Do đang uống canh thì bị sặc, ho khan liên tục.

Cha Cố nhìn vẻ mặt của những người trên bàn, vội vàng giải thích: “Thật đấy, cha đã nghĩ thông suốt rồi, thật sự là thông suốt rồi.”

“Cha...” Cố Tự Do tự ép mình bình tĩnh lại, nước mắt bắt đầu đọng đầy.

“Thật đấy, cha thấy thằng nhóc Tiểu Nhiễm này là một người đường hoàng. Sau này các con... phải sống cho thật tốt.”

Cảnh Triệt nhìn Đào Nhiễm và Cố Tự Do đang hưng phấn đến mức không biết phải làm thế nào, trong đầu chỉ nổi lên một ý nghĩ: Bác Cố đã chấp nhận Tự Do và Đào Nhiễm. Bác Cố đã đồng ý, Tự Do và Đào Nhiễm có thể ở bên nhau. Đột nhiên cậu cảm thấy mũi mình chua xót, nước mắt không kìm được mà rơi xuống.

“Ngốc, em khóc cái gì.” Chu Diệc Trạm lấy khăn tay giúp cậu lau nước mắt rồi lặng lẽ nắm lấy tay cậu dưới bàn. Cảnh Triệt không nói gì, chỉ gục xuống bàn, nước mắt càng lúc càng nhiều.

Ăn cơm xong, cha Cố lấy cơ chỗ chơi cờ đang thiếu một chân bèn rời đi. Đào Nhiễm vui vẻ kéo Cố Tự Do nói hết chuyện này sang chuyện khác. Cố Tự Do mang theo tâm trạng phức tạp, nhìn anh rồi mỉm cười.

Alex vất vèo trên sa lon, nói: “Triệt, anh muốn ăn dưa hấu.”

“Mùa này làm gì có dưa hấu...” Cảnh Triệt đáp lời.

“Mặc kệ á, người ta muốn ăn cơ...” Alex tiếp tục động kinh.

Đào, Cố hai người họ ngồi trong phòng Cố Tự Do, không chú ý đến bên ngoài. Chu Diệc Trạm lạnh lùng liếc Alex đang làm nũng, bỗng

nhiên kéo Cảnh Triệt: “Được, chúng ta đi mua đi.”

Chu Diệc Trạh kéo Cảnh Triệt ra ngoài, cậu phàn nàn nói: “Mùa này sao mà có dưa hấu được. Anh cũng thật là...”

“Ai nói muốn mua dưa hấu đâu?” Chu Diệc Trạh nhướn mày.

“Không phải anh...”

“Nhiệm vụ cũng xong rồi, không phải chúng ta cũng nên rút đi hửm.”

“Ế? Nhưng Alex còn ở trong đó... Chúng ta gọi anh ấy đi cùng đi, hôm nay anh không lái xe đến đây...”

“Tiểu Triệt, anh chỉ muốn nói riêng với em mấy câu.” Chu Diệc Trạh cúi người nhìn Cảnh Triệt. Âm thanh của hắn lúc cúi đầu mang theo nét từ tính khiến tai Cảnh Triệt ửng đỏ.

“Đi nào, đừng từ chối anh nữa. Né tránh anh lâu như vậy, cũng nên nói rõ ràng rồi.” Trong mắt Chu Diệc Trạh bỗng lóe lên ánh sáng. Cảnh Triệt ngơ ngẩn đi xuống với hắn.

Xe của Chu Diệc Trạh đỗ ở một bãi đỗ xe đối diện tiểu khu, không xa lắm. Hai người bước đến cổng tiểu khu thì đột nhiên Cảnh Triệt nhìn thấy ngã tư đường phía trước có chỗ bán khoai nướng, âm thầm nuốt nước miếng.

“Mới ăn cơm xong mà đã đói rồi?” Chu Diệc Trạh bất mãn, “Đồ ăn bên lề đường sạch sẽ gì đâu.”

“Khoai nướng đây, dẻ nướng đây!” Âm thanh rao bán của người bán hàng bay đến. Cảnh Triệt trừng đôi mắt to tròn nhìn Chu Diệc Trạh.

Chu Diệc Trạh bị ánh mắt của cậu miếu sát, chỉ biết đi theo cậu về phía trước. Cảnh Triệt vui vẻ cười, cũng không hiểu sao lại có thể vui đến mức như thế.

Lâm Thiên Sơn ngồi trong xe, nhìn hai tay Cảnh Triệt đang cầm một củ khoai nướng, mà cái người bên cạnh đang sủng nịch nhìn cậu rõ ràng là Chu Diệc Trạh. Hắn bỗng nhiên cảm thấy những mỗi một đã vơi đi lại bắt đầu dâng đầy.

Vẫn không được sao? Dù một lần nữa đứng cùng một vạch xuất phát, mình vẫn bị người kia giành trước sao? Những câu không thể nào nói rõ bị nghẹn lại nơi cổ họng. Lâm Thiên Sơn nắm chặt tay, đập mạnh lên tay lái.

Nhìn Chu Diệc Trạh đang ôm vai Cảnh Triệt đi về phía khác, Lâm Thiên Sơn nghĩ một lúc, cầm di động lên.

-----oOo-----

Chương 28: Trái lòng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên tầng cao nhất của tòa nhà Sắc Vi này là một nhà hàng cao cấp mà chỉ người có thẻ hội viên vàng mới có thể chi trả nổi. Bốn phía đều là cửa sổ sát đất trong suốt, là nơi nhìn bao quát cảnh đêm đẹp nhất, càng không nói đến âm nhạc du dương cùng những loại đồ ăn ngon miệng. Thế nên lúc Chu Diệc Trạh đưa Cảnh Triệt đến đây, tuy ngoài mặt cậu vẫn cố gắng bình tĩnh, nhưng trong lòng đã bắt đầu hưng phấn.

“Nghe nói chỗ này phải đặt trước mới có, anh...”

“Ông chủ là bạn anh, lúc nào đến cũng có chỗ.” Chu Diệc Trạh kéo cậu ngồi xuống bên cửa sổ, “Em uống trước đi, rồi chúng ta từ từ nói chuyện.”

Sắc mặt Chu Diệc Trạh bắt đầu nghiêm túc lên, Cảnh Triệt hơi bất an trong lòng.

Đôi môi nhỏ nhắn uống thứ chất lỏng màu mận chín trong chiếc ly thủy tinh. Chu Diệc Trạh đưa cho Cảnh Triệt là nước ép trái cây tươi, còn hán lại là một ly nước bình thường.

“Hôm nay không uống rượu, chúng ta đều tỉnh táo, từ từ nói chuyện.”

“Nói... cái gì?”

“Cảnh Tiểu Triệt, em đừng giả ngu với anh nữa. Vì sao lại né tránh anh lâu như vậy? Anh cũng không tin là vì chuyện gia đình khiến em muốn rời xa mọi người, nhất là anh.” Đôi mắt Chu Diệc Trạh như muốn giam hãm Cảnh Triệt, khiến cậu muốn tránh cũng không thể.

Cảnh Triệt luống cuống. Chuyện này nên nói thế nào đây? Nói thật luôn sao? Bởi vì cảm thấy việc Chu Diệc Trạm thích mình chẳng qua là vì anh ấy đang tìm kiếm bóng dáng của Lam Thiên trên người mình? Vì bản thân không thể chịu được khi là thế thân của kẻ khác nên muốn rời đi? Hay là, vì đã phát hiện ra mình đã thật sự yêu Chu Diệc Trạ, nên bắt đầu sợ hãi?

Cậu chỉ biết, chỉ cần không yêu ai, thì mình sẽ không bị tổn thương. Thế nên lúc cậu phát hiện mình đã yêu người đàn ông này, cậu sợ hãi.

Nhìn đôi mắt của Cảnh Triệt đang cất chứa vô vàn cảm xúc và cả bộ dáng không thể mở miệng đó của cậu, Chu Diệc Trạ thở dài.

“Tiểu Triệt, có lẽ để anh giải thích trước đi. Vì anh không cho em cảm giác an toàn, nên em muốn rời khỏi anh.”

Cảnh Triệt ngây người một lúc, “Hả? Sao anh lại nói thế... Tôi, là tôi...”

“Đã nói là người bên em trọn đời, nhưng lại không thể khiến em nhớ tới anh lúc em cần sự an ủi và động viên nhất. Đây là lỗi của anh.” Chu Diệc Trạ ngừng lại, nhìn Cảnh Triệt, chậm rãi nói: “Anh không biết anh đã làm sai ở đâu, đã thiếu thốn chỗ nào, em có thể thẳng thắn nói cho anh biết được không? Anh hi vọng ngay bây giờ chúng ta có thể thẳng thắn với nhau, không còn những suy đoán hay hoài nghi nữa.”

“Chu Diệc Trạ, tôi...” Cảnh Triệt hít sâu một hơi, “Chúng ta chia tay đi.”

Ánh mắt của Chu Diệc Trạ lạnh dần, mắt cũng bắt đầu tối sầm.

“Cảnh Triệt, anh cảnh cáo em. Chuyện chia tay, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý. Anh muốn biết lí do.”

“Bởi vì tôi không thích anh. Không phải trước đây đã từng nói rồi à.

Chúng ta chỉ thử trong một thời gian ngắn. Nếu tôi không có cảm giác thì tôi có quyền chấm dứt mối quan hệ này.” Cảnh Triệt bình tĩnh lại, lạnh lùng đáp lời.

“Anh không tin em không có cảm giác gì với anh.” Chu Diệc Trạh cố chấp, “Em đang nói dối, rõ ràng là em thích anh. Em nói đi, rốt cuộc là vì sao em không tin tưởng anh?”

“Không có lí do gì cả. Không có cảm giác thì chính là không có cảm giác. Một năm nay tôi đã chứng kiến rất nhiều chuyện, học được rất nhiều thứ. Tôi không còn là một Cảnh Triệt ngu dốt, suy nghĩ đơn giản như trước nữa. Anh từ bỏ đi.” Cảnh Triệt uống một hớp nước trái cây lớn, vị chua chát tràn ngập cả khoang miệng.

“Người anh yêu chính là tôi của trước đây. Giờ tôi đã thay đổi rồi, vì sao anh không từ bỏ tôi đi?”

Chu Diệc Trạh nghe những lời này của Cảnh Triệt, hai mắt như bốc hỏa.

“Em nói em đã thay đổi?” Chu Diệc Trạh nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đúng thế.”

“Vì không để anh yêu em nữa, vì để chấm dứt mối quan hệ này, nên em đã tự buộc mình phải thay đổi?”

“Đúng.” Cảnh Triệt trả lời, cảm giác chua xót từ miệng xâm chiếm lấy trái tim.

“Cảnh Triệt!” Chu Diệc Trạh gầm nhẹ, “Em ngốc sao?”

Cảnh Triệt sững sốt.

“Em nghĩ rằng người anh yêu chính là em của trước đây, nên em muốn trưởng thành, muốn thay đổi, rồi anh sẽ không yêu em nữa, có đúng không?”

“Chẳng lẽ... không phải?”

Chu Diệc Trạh bị đôi mắt đầy vô tội của cậu mà tức đến mức bùng phát.

“Anh cho em biết, Cảnh Triệt. Dù là em của trước đây, em của bây giờ, hay em sẽ thay đổi như thế nào trong tương lai, cũng đều là một phần của em. Người anh yêu chính là em, chính là con người của em, không phải mấy thứ trước kia hay sau này.” Chu Diệc Trạh khẽ cốc đầu Cảnh Triệt, “Anh nói này, sao đầu óc em không thể phân tích cặn kẽ như khi viết truyện một chút vậy? Rốt cuộc đầu óc em đã suy nghĩ cái gì!”

“Nhưng, vì sao chứ?” Cảnh Triệt gỡ bàn tay trên đầu mình xuống. “Vì sao anh lại yêu tôi? Từ khi anh nói thích tôi cho đến khi chúng ta ở bên nhau, cả hai đều không quen nhau chưa tới một ngày. Chúng ta ở bên nhau mấy tháng rồi lại tách rời, vì sao anh vẫn yêu tôi? Anh yêu tôi ở điểm nào?” Rốt cuộc Cảnh Triệt cũng nói ra những băn khoăn lâu nay của mình.

“Nếu anh nói lý do vì sao, thì chẳng khác nào đang mua bán, chứ không phải tình yêu.” Chu Diệc Trạh nhìn vào mắt Cảnh Triệt, trong giọng nói chứa đầy sự bất đắc dĩ.

Hai người trầm mặc một lúc lâu. Phía bên ngoài cửa sổ thủy tinh là thành phố về đêm với những ánh đèn sáng rõ, mà nhìn ra nơi chân trời kia sẽ trông thấy những ngọn đèn tựa như những ngôi sao, vừa yên lặng vừa tịch mịch.

“Hãy cho bản thân mình một cơ hội được không? Hãy đối mặt với lòng mình một lần, đừng trốn tránh nữa.” Chu Diệc Trạh mở miệng, từng câu chữ mang theo sự mong chờ.

Cảnh Triệt nghiêng đầu, nhìn sang cảnh đêm đẹp nhường kia, rốt cuộc cũng cúi đầu, nói ra những điều trong lòng.

“Nếu trong tay anh có một chùm nho, anh sẽ ăn luôn, hay sẽ không đây? Cùng một vấn đề như vậy, tôi sẽ luôn lựa chọn: ăn luôn không phải cách hay, tốt nhất là bảo quản nó đến cùng. Tuy tôi biết bảo quản là một cách tốt, nhưng có thể sẽ có vài chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Giả như bị người khác cướp mất, giả như còn chưa kịp ăn, chùm nho đó đã hỏng rồi. Nhưng tôi vẫn muốn bảo quản nó, bởi vì tôi sợ, tôi sợ khi tôi đã ăn luôn rồi, chùm nho sẽ không còn nữa. Tôi muốn bảo quản nó lâu một chút.” Âm thanh của Cảnh Triệt không cao, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều rành mạch chạm đến tai Chu Diệc Trạm.

“Tôi dần lớn lên, bắt đầu tiếp xúc và hiểu thêm nhiều loại tình cảm hơn. Ba mẹ, anh chị em, bạn học, bạn bè, thầy cô, nam nữ, à, còn có cả nam nam nữa. Mỗi một thứ tình cảm đều rất phức tạp, khiến tôi thấy mỗi mệ. Tôi cũng không phải loại người thường bộc lộ tình cảm của mình ra bên ngoài. Ngay cả đối với ba mẹ mình, tôi cũng chưa từng nói ra những lời cực kỳ thân mật với họ. Bạn bè tôi rất ít, trước khi gặp được anh, tôi chưa từng yêu một ai. Suy cho cùng, tôi vẫn là kẻ nhát gan, hèn yếu, hay trốn tránh. Tôi vẫn luôn nghĩ, nếu không trao đi tình cảm của mình thì sẽ không bị tổn thương. Tình yêu là thứ tình cảm rất đẹp đẽ, nó vẫn nên mãi mãi nằm trong những suy tưởng của tôi mà thôi. Nó chính là thứ tình cảm trân quý nhất, vậy phải giữ gìn đến cùng.”

“Từ năm cấp hai đã có rất nhiều người theo đuổi tôi, nam có, nữ cũng có. Những người này tôi đều từ chối, lí do đơn giản là vì tôi sợ. Một người nghĩa là tự do, hai người nghĩa là phức tạp. Tôi rất ghét sự phức tạp. Mãi đến khi tôi gặp anh, anh khác những người đó. Anh dũng cảm như thế, nghĩ cái gì thì nói cái đó, sau đó sẽ lập tức hành động, khiến tôi rất hâm mộ. Tôi nghĩ có lẽ nếu tôi đi theo anh thì sẽ học hỏi được chút dũng khí không trốn tránh kia. Nhưng mà, cũng có thể là rốt cuộc tôi cũng để ý đến một người, nên tôi muốn trải nghiệm cảm giác được người ta thích đi.”

“Tôi thừa nhận, tôi đã dần dần thích anh. Nhưng tôi cũng dần sợ, sợ một ngày anh rời bỏ tôi, sợ lúc anh rời bỏ tôi, bản thân đã chìm đắm quá nhiều vào tình cảm này, sau đó lại phát hiện chẳng qua đây chỉ

là một câu chuyện mình tự biên tự diễn mà thôi.”

Chu Diệc Trạm nhìn Cảnh Triệt đang nói dưới ánh đèn lò mờ, trong đôi mắt to không có tiêu điểm nhưng nước mắt đã dâng lên. Hắn đứng dậy nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cậu, ngồi xuống ôm bờ vai cậu. Cảnh Triệt không động dậy, vẫn nói.

“Anh đối xử với tôi tốt như vậy, chúng ta chưa từng cãi nhau một câu. Tôi cự tuyệt hành vi thân mật, anh cũng dung túng tôi. Mỗi lần nhìn thấy tôi và anh vui vẻ bên nhau như vậy, trong lòng chỉ càng thêm lo sợ. Anh tốt như vậy, sao có thể thích tôi được đây? Ý nghĩ đó một khi đã xuất hiện, nó sẽ không ngừng tra tấn đầu óc tôi. Mãi đến khi Lam Thiên xuất hiện, sự nghi ngờ này càng lúc càng mãnh liệt.”

“Tôi là fan của anh ấy. Tôi biết anh ấy xuất sắc như thế nào. Anh ấy có vẻ ngoài xinh đẹp, có giọng ca tuyệt vời, có tính cách cứng cỏi, có khí chất hấp dẫn người ta bất cứ lúc nào. Anh ấy còn là người yêu cũ của anh, hai người từng có tình cảm với nhau nhiều năm như vậy. Hơn nữa, bây giờ anh ấy vẫn còn yêu anh như xưa. Tôi đột nhiên phát hiện mình đúng là rất nực cười, thì ra điều tôi vẫn luôn lo sợ chính là điểm này: Sẽ có một người hoàn mỹ xuất hiện. Người đó sẽ đánh bại tôi. Người đó sẽ có được anh.” Cảnh Triệt nói đến đây thì ngừng lại. Chu Diệc Trạm nhìn cậu cúi đầu, im lặng một lúc lâu.

“Tiểu Triệt, em có biết em đã sai ở đâu không?” Chu Diệc Trạm vuốt ve tóc Cảnh Triệt. Cậu không nói lời nào.

“Em rất tự ti. Có muốn anh cho em biết ưu điểm của em không?” Chu Diệc Trạm hỏi. Cảnh Triệt hơi giật giật, ngẩng đầu lên.

“Truyện em viết rất tuyệt vời, có rất nhiều người đọc, bây giờ còn được chuyển thể thành phim; em rất tốt bụng, bản thân mình đã khổ cực làm công kiếm tiền như vậy nhưng vẫn luôn sẵn lòng tham gia các hoạt động quyên góp tiền; bạn bè em tuy không nhiều nhưng những người bạn đó lại rất đáng yêu và tốt bụng như em; từ nhỏ

đến lớn, em không bao giờ để người thân phải lo lắng mà tự mình cố gắng chăm sóc tốt cho bản thân; mà quan trọng nhất là em đã tự mình trưởng thành, trở thành một Cảnh Triệt khiến anh vừa gặp đã yêu. Anh muốn nói cảm ơn em rất nhiều.” Chu Diệc Trạh nhìn mặt Cảnh Triệt đã đỏ như cà chua chín, tiếp tục nói: “Hơn nữa, em cũng rất xinh đẹp, điều này không thể không thừa nhận.”

Chu Diệc Trạh gọi nhân viên phục vụ vừa đi qua chỗ Cảnh Triệt.

“Cô gái, tôi muốn nghe một lời nói thật từ cô.” Chu Diệc Trạh nói.

Tuy đã được nhìn ngắm vô số kiểu khách, hơn nữa những khách hàng đến nơi đây đều có thân phận cao quý, tuần nam mỹ nữ cũng không ít, nhưng khi cô nhân viên phục vụ trẻ tuổi này nhìn thấy hai chàng trai trước mặt mình, tim bắt đầu đập thành thịch.

Chu Diệc Trạh cười gian xảo: “Phiền cô nói cho cậu nhóc này một chút, bề ngoài của cậu ấy thế nào?”

Nhân viên phục vụ và Cảnh Triệt đồng thời dờ ra. Cảnh Triệt kịp phản ứng lại, vội mở miệng: “Không, không cần đâu.”

“Cậu ấy, cực kỳ... xinh đẹp.” Nhân viên phục vụ đắn đo một chút rồi nói tiếp: “Tuy tôi thấy từ “xinh đẹp” này không thích hợp với con trai, nhưng tôi muốn nói là, cậu ấy là người đẹp nhất trong số những người tôi đã từng gặp qua...”

“Được rồi, cảm ơn cô. Không còn việc gì nữa rồi.” Chu Diệc Trạh mỉm cười. Nhân viên phục vụ gật đầu rồi rời đi.

Cảnh Triệt vừa thẹn vừa giận: “Anh anh anh...”

“Anh chỉ muốn nói cho em biết, em nâng người khác lên cao quá và tự đánh giá mình quá thấp. Ở trong lòng anh, em chính là người tốt nhất.”

Cảnh Triệt không nói lời nào, chỉ thở dài.

“Em rất ngốc nhỉ?” Cảnh Triệt khẽ ngắc đầu.

“Rất ngốc. Nhưng anh lại rất thích.” Chu Diệc Trạ̣m ôm cậu, nhìn mái tóc cậu cọ xát trên ngực mình.

Cách đó không xa có âm thanh “Tách tách” rất nhỏ từ camera. Nhưng trong tiếng nhạc du dương nơi đây, đối với hai người đang hưởng thụ niềm hạnh phúc sau lần đầu tiên trải lòng với nhau, không còn chút khúc mắc nào nữa, họ hoàn toàn không chú ý tới.

Đã quay phim một ngày trời, Lam Thiên trở về kí túc xá. Tiểu Khê và Hồ Phách đi Nhật Bản tham gia một buổi biểu diễn, chỉ có mình anh phải đi đóng phim nên mới ở lại thành phố X một mình.

Trong kí túc xá treo đầy những bộ quần áo, phần lớn là của các nhà tài trợ, ngoài ra còn có một phần là fans tặng. Lam Thiên thay đồ ngủ, nằm trên giường ngơ ngác nhìn lên trần nhà. Mấy hôm nay có nhiều diễn viên lần lượt bị cảm nên cảnh ngoài trời tạm hoãn lại, nên ngày mai anh có hẳn một ngày để nghỉ ngơi. Nhưng anh sẽ dùng thời gian một ngày này để làm gì đây? Đúng là khó nghĩ quá.

Lam Thiên thở dài. Anh đã mất ngủ hơn một tháng. Quay phim rất vất vả. Nhiều diễn viên đều tranh thủ ngủ giữa các khung giờ quay, nhưng anh lại không ngủ được. Cho dù có đang nằm trên giường thoải mái, xung quanh yên tĩnh, không cần chạy theo thời gian như bây giờ, anh vẫn không thể nào ngủ được.

Cả người anh mỗi mệt, lúc nằm có cảm giác như bị vật gì đó đè nặng xuống, nhưng đầu óc anh lại rất tỉnh táo, không thể tiến vào giấc ngủ. Mất ngủ một thời gian dài khiến anh hay cáu bẳn, một tuần này đã xảy ra nhiều lần xung đột với người trong tổ quay phim.

“Tiểu Diệc...” Lam Thiên nhắm mắt lại, trong miệng vô thức gọi một cái tên. Anh nhớ lúc mình lên đại học, có một thời gian ngắn anh cũng mất ngủ. Chu Diệc Trạ̣m đã nghĩ rất nhiều cách để giúp anh ngủ: cho anh tắm trong bồn sữa, mua tinh dầu cỏ Huân thơm ngát,

ngao thuốc an thần cho anh ở nơi quán ăn của dì hần, thậm chí còn ôm anh, ru anh ngủ.

Đúng là tự mình làm vậy, không thể sống.

Trong bóng đêm, hai làn nước mắt khế rơi từ khóe mắt Lam Thiên.

Chuông di động đột ngột vang lên. Lam Thiên cầm điện thoại, là một dãy số xa lạ.

“A lô, xin chào.”

“Chào cậu, tôi là Lâm Thiên Sơn. Tôi tìm được số cậu qua người khác. Có thể gặp nhau không?”

“...Được.”

Lam Thiên ngồi dậy, tắm rửa rồi thay đồ, đội mũ ra cửa.

Khi Cảnh Triệt tỉnh lại, ánh nắng mặt trời đã xuyên qua bức rèm trong phòng, chiếu xuống đất những chiếc bóng loang lổ. Cậu đuổi eo, nhìn sang bên cạnh, người ấy đã không còn ở đó nữa.

Đêm qua cậu không về biệt thự mà đến nhà Chu Diệc Trạm. Sau buổi tối trải lòng hôm qua, hai người đều cảm nhận được sự kiên định trước nay chưa từng có. Cảnh Triệt bộc lộ hết những tâm tư sâu kín trong lòng, và cũng nhận lại câu trả lời thuyết phục khiến cậu an tâm. Chu Diệc Trạm nhìn gương mặt tươi cười sáng lạn của Cảnh Triệt nên trong lòng cũng bất tri bất giác nở hoa. Sau khi hai người rửa mặt xong thì lẳng lặng nằm trên giường. Ngay lúc Chu Diệc Trạm muốn làm mấy chuyện linh tinh gì đó thì Cảnh Triệt đã ngủ say trong ngực hần.

Ngắm khuôn mặt xinh đẹp, trầm tĩnh, điềm đạm của Cảnh Triệt khi ngủ, Chu Diệc Trạm cố kìm nén ngọn lửa trong cơ thể mình. Nhóc con này, rốt cuộc cũng yên tâm mà nằm bên cạnh mình một lần nữa. Chu Diệc Trạm khế mơn trớn khuôn mặt của cậu, tự nhủ với bản

thân: Người kiên nhẫn chờ đợi mới là người cười cuối cùng! Còn nhiều thời gian mà, đồng chí Chu Diệc Trạm!

Cảnh Triệt mở cửa phòng ngủ, xoa mắt, nhìn thấy Chu Diệc Trạm đang thay dép lê ở cửa.

“Tỉnh rồi hả? Mau đi rửa mặt rồi ăn sáng.” Chu Diệc Trạm ngẩng đầu nhắc bao to ở trong tay lên, nhìn Cảnh Triệt mơ mơ màng màng đi rửa mặt, trên mặt hắn vô thức nở nụ cười sủng nịch.

Cảnh Triệt vừa ăn tiểu lung bao, vừa quơ quơ bàn tay dính đầy mỡ, nói: “Đúng là bữa sáng theo kiểu Trung Quốc vẫn ngon hơn cả. Ngày nào Alex cũng làm sandwich, em ăn ngán chết.”

“Không được về chỗ đó nữa.” Giọng Chu Diệc Trạm lạnh lùng.

“Hả?”

“Anh nói, không được về biệt thự của Đoàn Triết nữa.” Chu Diệc Trạm gấp một cái bánh nhân gạch cua đút cho Cảnh Triệt, “Qua đây ở với anh.”

“Ế... Không phải chứ...”

“Anh nói này, em cũng là vợ anh rồi, sao còn có thể ở cùng một nhà với người đàn ông khác? Còn là ở chung với ba người đàn ông như sói như cọp kia nữa.”

“Gì mà như sói như cọp. Chú Đoàn với chú Hàn... Mà này, Chu Diệc Trạm, ai là vợ anh chứ!”

“Được rồi được rồi, mau ăn đi. Không phải vợ, mà là, nói thế nào được nhỉ, đúng rồi, là bà xã...”

Một bàn tay đầy dầu mỡ bẹt lên mặt Chu Diệc Trạm một cái. Hai người cười ha ha đánh nhau.

Lúc đang đùa thì di động Chu Diệc Trạm vang lên.

“Anh, mới sáng sớm như vậy mà đã gọi cho em làm gì thế?” Chu Diệc Trạm cười đến mức không thở nổi. Tay Cảnh Triệt còn đang đánh loạn xạ trên lưng hắn.

“Ừm, em biết rồi. Em ấy đang ở chỗ em. Được, chúng em qua đây.”

Chu Diệc Trạm cúp điện thoại, xoay người bắt lấy hai tay của Cảnh Triệt, nhìn vào đôi mắt cậu: “Tiểu Triệt, em tin anh không?”

“Em tin anh.”

“Được. Chúng ta sắp có một cuộc chiến tranh ác liệt, để em phải dính vào là chuyện anh không muốn, anh thật lòng xin lỗi. Nhưng nếu đã nói thật với nhau hết rồi, anh cũng sẽ không giấu diếm em điều gì. Chỉ cần em tin anh, vẫn đứng bên cạnh anh, anh cam đoan chúng ta sẽ thắng.”

“Anh đang nói gì vậy?”

“Ăn xong thì đến nhà anh hai anh, rồi em sẽ biết.”

Chu Diệc Trạm nói xong thì nhanh chóng hôn Cảnh Triệt, sau đó buông tay cậu ta, chạy vào phòng vệ sinh. Cảnh Triệt vừa kịp phản ứng mình đã bị chiếm tiện nghi, la to: “Chu Diệc Trạm, cái đồ lưu manh đại sắc lang!”

Chu Diệc Trạm rửa mặt trong phòng vệ sinh, mỉm cười nhìn gương.

Cảnh Tiểu Triệt, anh sẽ bảo vệ em. Hãy tin ở anh.

-----oOo-----

Chương 29: Phiên ngoại ngọt ngào: Jon Keeyes (*)

Nguồn: EbookTruyen.Net

(Jon Keeyes là một nhà biên kịch và đạo diễn của nhiều bộ phim kinh dị Mỹ)

“Tiểu Triệt, ăn ô mai này.”

“Không ăn.”

“Tiểu Triệt, em xem ảnh anh mới chụp này, cái này...”

“Không xem.”

“Tiểu Triệt, đĩa nhạc Alex mới ký...”

“Không nghe.”

“Tiểu Triệt.”

“Không nghe thấy gì hết.”

“...”

Chu Diệc Trạm im lặng nhìn người nào đó đang giận dỗi. Chính sách ngọt ngào của hắn càng tiếp tục, Cảnh Triệt càng dễ giận dỗi, càng lúc càng kiêu ngạo.

Cảnh Triệt cũng không thèm nhìn Chu Diệc Trạm đang tay trái cầm đĩa trái cây, tay phải cầm đĩa nhạc mà chỉ chăm chăm nhìn vào TV kiểu tôi không nghe gì hết, không nhìn thấy gì hết, càng không nói tới vẻ mặt khó chịu bây giờ của cậu.

Được rồi, rốt cuộc là vì sao bạn học Cảnh Triệt “tính cách ôn hòa” nổi danh của chúng ta lại dỗi đến mức đó? Vậy phải quay lại ba tiếng trước.

17:50, Cảnh Triệt bận rộn trong phòng bếp. Hôm nay Chu Diệc Trạ có việc nên không về ăn cơm. Dù cậu không vui nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà, có thể ăn ớt cay được rồi!

Cảnh Triệt rất vui sướng, bàn tay nhỏ vung lên, làm món đầu cá băm ớt cay, canh thịt hầm, và cả măng thái chua cay.

Vì dạ dày không tốt nên bác sĩ dặn Cảnh Triệt phải kiêng đồ sống, đồ lạnh và đồ cay. Nhưng khẩu vị của Cảnh Triệt lại luôn thiên về những món cay nên dưới ánh mắt giám sát hỏa nhãn kim tinh của Chu Diệc Trạ, Cảnh Triệt đã không được ăn đồ cay những hai tháng rồi.

Nhưng mà cậu quá ghiền á! Đạo này Cảnh Triệt còn nằm mơ thấy mình được ăn lẩu, mà còn là lẩu siêu cay Tứ Xuyên cơ!

Bưng đồ ăn lên bàn, cầm bát, xới cơm vào. Cảnh Triệt vừa ngậm nga vừa chảy nước miếng.

“Lạch cạch.” Có tiếng chìa khóa đang xoay chốt cửa, bàn tay đang chuẩn bị ăn cơm của Cảnh Triệt khựng lại.

Ba giây sau, bóng dáng của Chu Diệc Trạ xuất hiện ở cửa phòng bếp. Cảnh Triệt thẫn thờ rơi nước mắt trong lòng.

Chu Diệc Trạ đen mặt, dăm dăm nhìn vào số đồ ăn trên bàn – màu đỏ ngập tràn trông rất ngon miệng, rồi lại nhìn sang vẻ mặt không cam lòng và đôi mắt bi thương của Cảnh Triệt. Hắn nhớ đến chuyện lần trước cậu ăn một bữa lẩu cay rồi buổi tối bệnh đau dạ dày phát tác, phải đến bệnh viện vật vã hơn nửa đêm rồi khế mím môi cắn thức ăn vào trong tủ lạnh.

“Hai tháng nay em không được ăn rồi. Em...” Cảnh Triệt nhìn đồ ngon bị che lấp sau cửa tủ lạnh, rất ảm ức.

“Em còn muốn vào bệnh viện lúc nửa đêm hả?” Chu Diệc Trạm trừng cậu.

Cảnh Triệt giận dữ ném bát trong tay xuống, cũng không hỏi vì sao Chu Diệc Trạm lại về sớm như vậy, cũng không hỏi hẳn đã ăn cơm hay chưa rồi xoay người ngồi trên ghế sofa “chăm chú” xem TV.

Chu Diệc Trạm cười khở, ngồi bên cạnh cậu: “Chúng ta ra ngoài ăn nhé?”

“Không đi.”

“Lần trước là ai bị đau dạ dày, nửa đêm phải đến bệnh viện?”

“Đó là vì... em hào hứng quá!”

“Đây toàn là quảng cáo cả, có gì hay mà xem?”

“Vì em đang học quảng cáo.”

“...”

Dù Chu Diệc Trạm có nói gì, Cảnh Triệt vẫn không động đậy.

Ô mai đặt trước mặt, ảnh chụp đặt trước mặt, đĩa nhạc đặt trước mặt. Chu Diệc Trạm nhìn khuôn mặt lạnh lùng đến mức căng cứng của Cảnh Triệt, thầm thở dài.

Xẹt, xẹt xẹt.

Đèn trong phòng khách nhấp nháy hai lần rồi tắt.

Okay, cúp điện rồi.

Chu Diệc Trạm bỗng đứng dậy, mò mẫm vào phòng. Cảnh Triệt hơi hoảng sợ. Cậu vốn hơi cận thị, tối như mực thế này lại không thể nhận biết được đông tây nam bắc. Nên khi vừa thấy Chu Diệc Trạm không nói gì, im lặng về phòng, cậu vừa tức vừa vội, đứng lên bước vài bước về phía trước, dựa theo trí nhớ đi về phía phòng bếp định tìm nến.

Chu Diệc Trạm đang ở trong phòng thì nghe thấy tiếng đụng bàn ở bên ngoài phòng khách, tiếp theo đó là tiếng người ngã xuống đất và tiếng kêu của Cảnh Triệt.

Hắn vội vàng chạy lại, trong lúc lo lắng vậy mà không hề đụng phải tường. Nhiều luồng ánh trắng chiếu xuyên qua cửa sổ sát đất, hơn nữa mắt Chu Diệc Trạm đã thích ứng với bóng tối, hắn nhìn thấy Cảnh Triệt ngã bên cạnh sô pha. Hắn nâng người kia dậy, hỏi liên tục: “Em đụng vào đâu? Có đau không?”

Tay Cảnh Triệt ôm đầu gối bị đụng phải bàn của mình, không nói lời nào. Không hiểu sao trong lòng cậu lại cảm thấy rất ấm ức, không muốn nói câu gì.

“Tiểu Triệt? Rốt cuộc em đã đụng vào đâu? Em nói một câu đi, có đau không? Chúng ta đến bệnh viện!” Chu Diệc Trạm chỉ nghe thấy tiếng thở dồn dập của Cảnh Triệt, nhưng cậu chỉ yên lặng không nói khiến lòng hắn càng rối bời hơn, dùng tay bế Cảnh Triệt dậy.

“Không, không sao cả.” Nghe Chu Diệc Trạm nói muốn đến bệnh viện, Cảnh Triệt mới mở miệng.

“Thật sự không sao cả?” Chu Diệc Trạm đặt Cảnh Triệt nằm trên ghế sô pha.

“Ừm. Chỉ có đầu gối bị đụng vào thôi.” Cảnh Triệt rầu rĩ.

“Vẫn còn ấm ức sao? Vì mấy món ăn nên giận dỗi đến giờ. Em nói xem em bao nhiêu tuổi rồi?” Chu Diệc Trạm xoa đầu gối giúp cậu.

“Em muốn ăn ô mai.” Cảnh Triệt yêu cầu.

Chu Diệc Trạm đưa ô mai đút cho người nào đó.

“Chán quá. Anh hát cho em nghe đi.” Cảnh Triệt tiếp tục yêu cầu.

Chu Diệc Trạm im lặng, nghĩ một lúc rồi đề nghị: “Xem phim không? Máy tính anh vẫn còn pin.”

“Phim gì?”

“Thấy ai cũng bảo là một bộ phim thần bí (*) siêu kinh điển.”

(Phim thần bí = Phim thể loại mystery)

“Ế? Thần bí? Vậy anh mau đưa máy ra ngay đi.”

“Ban nãy anh vào phòng để lấy máy ra, còn chưa kịp đến bàn thì đã nghe thấy tiếng em ngã rồi.”

“ ... ”

Sau khi chuẩn bị xong, hai người ngồi trên sô pha, trong tay cầm ô mai, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình laptop.

Cảnh Triệt cũng có thể được xem là người ghiền phim. Cậu từng xem qua vô số thể loại phim rồi, hơn nữa còn thích trình thám huyền bí, sau đó là kinh dị máu me, rồi cuối cùng là thể loại mang màu sắc tươi sáng. Nhưng thể loại cậu chưa bao giờ xem chính là loại có ma quỷ các kiểu. Nói trắng ra là, người thì cậu không sợ, chỉ sợ nó không phải người.

Cảnh Triệt nghe Chu Diệc Trạm nói chắc chắn như đinh đóng cột đây là thể loại thần bí, rồi nhìn sang tên phim được với ngôn ngữ cậu không hiểu gì, đi thẳng vào nội dung.

Ba phút trôi qua:

“Không đúng. Sao em lại cảm thấy nó không giống như phim thần bí bình thường?”

“Hế hế, chuyện này, thật ra anh có nghe họ bảo phim này siêu kinh dị luôn...”

Năm phút sau:

“Chu Diệc Trạm, anh tắt ngay đi. Em không muốn xem nữa. Đây đâu phải phim thần bí đâu!”

“Anh cũng không hiểu các thể loại phim cho lắm, không phải thần bí hả? Đây? Anh thấy nó thần bí đấy chứ... Đừng tắt chứ, mới vào nội dung thôi, anh hồi hộp lắm.”

Mười phút sau:

“A a a, Chu Diệc Trạm, em không muốn xem phim kinh dị thần bí nữa đâu!”

“Tiểu Triệt em nhát gan quá đi...” Chu Diệc Trạm nhìn Cảnh Triệt luống cuống vừa che mắt vừa bịt tai, rồi lại nhìn sang thằng nhóc mặt trắng bệch với đôi mắt không có con ngươi đang trợn trừng trên màn hình máy tính, “Tiểu Triệt, em thật sự sợ xem phim này hả?”

“Chu. Diệc, Trạm!” Cảnh Triệt nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh cố ý!”

“Được rồi, được rồi. Anh tắt.” Chu Diệc Trạm nói xong thì chột chột tay Cảnh Triệt. Cậu mở mắt nhìn tên nhóc đang mỉm cười trên màn hình, lông tơ toàn thân nhất thời dựng đứng lên, nhanh chóng chui đầu vào lòng Chu Diệc Trạm.

Đêm đó Cảnh Triệt giới thiệu cho Chu Diệc Trạm về sự phân chia và các kiến thức thông thường về các loại phim điện ảnh trong nước và ngoài nước, đương nhiên là nằm trong ngực người nào đó tí tê. Dù thế nào thì bạn học Cảnh Tiểu Triệt cũng không dám ngủ một mình

đêm nay đâu. Đêm đến cậu ấy có nằm mơ thấy cậu nhóc u ám đó không? Chuyện này không ai biết, nhưng có thể chắc chắn rằng một Cảnh Triệt bình thường hay rụt rè và ngại ngùng đêm nay lại chủ động chui vào lòng của Chu Diệc Trạm.

Trận cúp điện vào ban đêm thế này khiến Chu Diệc Trạm hết sức hài lòng. Còn về các thể loại phim ảnh ấy hả? Chuyên ngành phụ của Chu Diệc Trạm lúc học đại học là về văn học phim điện ảnh và phim truyền hình. Nhưng có lẽ lâu rồi nên không nhớ kiến thức nữa ha.

Ha ha. Không nhớ gì hết nha. Thật sự không nhớ gì hết.

-----oOo-----

Chương 30: Binh đến tướng nghênh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lần gặp Chu Diệc Lan đã là một năm trước nên lúc đang trên đường đến nhà họ Chu, Cảnh Triệt vẫn rất căng thẳng. Vội vội vàng vàng được gọi đến, cậu không biết là vì chuyện gì. Trong lòng Cảnh Triệt hơi loạn, có trực giác không phải chuyện tốt đẹp gì.

Lúc Chu Diệc Lan thấy Cảnh Triệt, anh không tỏ vẻ gì, chỉ mỉm cười và hỏi: “Đã ăn sáng chưa?”, tựa như hai người đã quen gặp mặt nhau mỗi ngày, không hỏi cậu một câu rằng hơn một năm nay đã đi đâu, sao lại rời đi không một câu từ biệt rồi quay trở về, và mối quan hệ hiện giờ với em trai anh là gì.

“Em ăn rồi ạ.” Cảnh Triệt nhỏ giọng trả lời.

“Lên thư phòng với Tiểu Diệc đi.” Chu Diệc Lan vừa nói xong thì tự mình lên tầng trước.

Chu Diệc Trầm cầm tay Cảnh Triệt khẽ nhéo. Cảnh Triệt mỉm cười như đã hiểu rõ với hắn.

Có gì mà phải sợ chứ? Binh đến thì tướng nghênh. Dù là chuyện gì đi chăng nữa, hãy cứ đối mặt cùng nhau.

Lam Thiên ngồi trên ghế sofa, chân bắt chéo nhìn tờ báo trong tay.

Đầu đề của mục giải trí ngày hôm nay là một bức ảnh lớn, chụp rất rõ ràng.

Trên tầng cao nhất của tòa nhà Sắc Vi, trong một nhà hàng cao cấp,

nhị thiếu gia Chu thị và người yêu đồng tính thân thiết bên nhau. Tuy ánh đèn hơi mờ mịt nhưng có thể thấy rõ vẻ mặt ngọt ngào không thể phủ nhận của hai người.

Lần trước anh và hân bị chụp trộm trên đường, lúc ấy Chu Diệc Trạm vẫn chưa được người ta biết đến, hơn nữa Chu thị còn dùng thủ đoạn cưỡng ép nên không gây tiếng quá lớn. Nhưng lần này không giống như vậy nữa. Chu Diệc Trạm giờ đã là nhị thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy của Chu thị. Ảnh chụp rõ ràng như thế mà bên Chu thị lại không sử dụng thủ đoạn gây sức ép với truyền thông. Vậy nên bây giờ không chỉ có báo chí mà ngay cả trên mạng cũng đã bắt đầu điên cuồng phát tán bức ảnh đó.

Lâm Thiên nhìn được một lúc thì ném tờ báo đi. Không ngờ hành động của Lâm Thiên Sơn lại nhanh như thế. Đêm qua vừa hẹn mình ra gặp mặt nói về việc hân sẽ lợi dụng truyền thông để tạo phiền phức cho mối quan hệ giữa Chu Diệc Trạm và Cảnh Triệt, mong rằng Lâm Thiên sẽ hợp tác với hân, vào đúng thời điểm thích hợp thì thành chất xúc tác, rồi sau đó tự làm theo ý muốn. Nhưng không ngờ ảnh chụp và tin tức đã bùng nổ ngay sáng nay.

Tiểu Diệc, em xin lỗi, bởi vì, em yêu anh.

Chu Diệc Trạm nhú mày. Ảnh chụp trên các tờ báo, tạp chí và cả trên mạng đều rất rõ ràng, nếu phủ nhận chỉ càng thêm giả tạo, gây bất lợi với cả hân và Cảnh Triệt.

Cảnh Triệt cũng rất kinh ngạc. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cậu được đăng lên báo đấy. Cậu nhìn sang màn hình máy tính, thấy mình đang dựa vào ngực Chu Diệc Trạm, trên mặt là nụ cười mỉm và đôi mắt trong veo dâng trào nước mắt có thể nhận ra rất rõ. Làm sao đây, làm sao đây?

“Tiểu Triệt, em thấy sao?” Chu Diệc Trạm bỗng mở miệng.

“À, hả? Anh nói xem sao em trong ảnh lại yếu đuối như thế chứ? Mắt mặt quá...”

“... Anh đang muốn hỏi em, anh và em bị đưa lên báo chí, từ giờ trở đi sẽ có rất nhiều người truy vấn, sẽ có rất nhiều người chú ý, thậm chí sẽ có rất nhiều người mắng chửi em. Em, nghĩ như thế nào?”
Đầu Chu Diệc Trạm đầy hắc tuyến. Rốt cuộc Cảnh Triệt có ý thức được tầm nghiêm trọng của chuyện này không đó?

“Em, em chỉ đùa chút thôi mà... Chuyện này, em biết sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn đối với anh, và cả Chu thị cũng vậy. Nhưng đối với cá nhân em thì không chút xi nhê nào... Nên là, để xem anh và anh hai anh định xử lý thế nào thì em phối hợp theo thế ấy...”

“Gì mà không có ảnh hưởng đối với em? Thế không phải giới truyền thông sẽ biết em là biên kịch của “Lời nói dối” sao?”

“Ừ nhỉ. Em nên gọi cho chú Đoàn với chú Hàn một cuộc để báo cho họ một tiếng, còn cả Alex nữa...” Cảnh Triệt vừa lấy di động ra thì chuông đã vang lên, là Hàn Nhất Sâm.

“A lô, chú Hàn ạ.”

“Bọn chú đọc được tin tức rồi. Cháu đừng hoảng, không có gì phải sợ hết. Nếu xử lý tốt thì có khi còn có lợi cho chúng ta.”

“Dạ?”

“Nhị thiếu gia Chu thị đang ở bên cạnh cháu chứ, để nó nghe điện thoại đi.”

Chu Diệc Trạm cảm di động của Cảnh Triệt lên.

“Chú Hàn, cháu là Chu Diệc Trạm... Cháu biết rồi ạ. Cháu đã bàn bạc với anh hai rồi... Vâng, chào chú.”

“Anh thân với chú Hàn từ khi nào vậy?” Cảnh Triệt lấy lại di động, hỏi.

“Lúc em không biết.” Chu Diệc Trạm nhẹ xoa tóc Cảnh Triệt, “Anh, em muốn mở một buổi họp báo, thẳng thắn về chuyện này.”

Chu Diệc Lan hút thuốc, trầm mặc một lúc lâu rồi mới xoay người nói: “Anh sắp xếp giúp em.”

Lâm Thiên Sơn híp mắt nhìn bức ảnh trên tờ báo. Tuy bức ảnh này đến tay hắn trước tiên nhưng khi nhìn thấy hai người kia bị lôi lên báo chí một cách công khai như vậy, trong lòng hắn vẫn dấy lên cảm giác là lạ: Trong một nhà hàng tao nhã, hai người đang ôm lấy nhau, cả hai đều cười rất ngọt ngào. Tất cả đều rất chói mắt.

Dựa vào cái gì mà Chu Diệc Trạm đã tổn thương Tiểu Triệt nhưng sau đó vẫn được tha thứ? Rõ ràng hắn và Lâm Thiên đang có quan hệ dây dưa với nhau không ngừng, vì sao lại muốn chiếm lấy cả Tiểu Triệt? Tên đó chẳng qua chỉ là một nhị thiếu gia Chu thị, đa số thời gian đều đi du lịch, hắn có tư cách gì mà đoạt Tiểu Triệt với mình?

Dù sao Lâm Thiên Sơn vẫn không phục. Hắn từ một kẻ gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng đến bây giờ là tổng giám đốc của một công ty quảng cáo nổi tiếng trong nước, đã dùng sự kiên trì của mình để trải qua những tháng ngày có hàng trăm hàng nghìn cản trở to nhỏ. Thế nên đến lúc này rồi, hắn vẫn không buông tay. Hắn phải sử dụng hết khả năng để tranh đấu đến cuối cùng.

“Cốc cốc”, tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của Lâm Thiên Sơn, “Vào đi.”

“Thưa tổng giám đốc Lâm, tôi mới nhận được tin báo rằng trưa ngày mai Chu thị sẽ mở một cuộc họp báo về chuyện nhị thiếu gia Chu thị và người yêu đồng tính.” Thư kí đứng trước bàn báo cáo.

“Họp báo? Xem ra lần này Chu thị không thể không ra mặt làm sáng tỏ mọi chuyện. Tốt lắm...” Lâm Thiên Sơn mỉm cười nhìn khuôn mặt tươi cười của Cảnh Triệt đang tựa vào lòng Chu Diệc Trạm.

Tiểu Triệt, Chu thị là một công ty lớn, họ sẽ không nường tay đâu. Tôi muốn em biết rằng, Chu Diệc Trạm chỉ là một kẻ dựa hơi vào sự nghiệp của gia tộc, ăn chơi trác táng, còn người xứng đáng mà em có thể phó thác cả một đời, chính là tôi.

Vì phải đi sắp xếp mấy chuyện nên Chu Diệc Trạm đưa Cảnh Triệt về biệt thự của Đoạn Triết. Alex vừa nhào tới ôm lấy Cảnh Triệt vừa than vãn không ngừng, sau đó lại cười tà: “Còn có thể xuống giường hửm? Xem ra nhị thiếu gia Chu thị không đủ dũng mãnh ha...”

Cảnh Triệt lấy tay bưng kín miệng Alex.

Chu Diệc Trạm cười gian xảo: “Anh giữ lại đến đêm động phòng nhé.”

Cảnh Triệt mặt đỏ như máu. Alex gỡ tay cậu ra: “Nhị thiếu gia họ Chu à, bọn tôi đọc tin hết rồi. Nếu cậu xử lý không tốt thì tôi sẽ dẫn Cảnh Triệt đi luôn đấy.”

“Tôi biết rồi. Cảm ơn anh đã chăm sóc Cảnh Triệt nhé, bác sĩ Hàn Kiến Quốc.” Chu Diệc Trạm cười đều.

Ánh mắt của Alex băng lãnh đến mức có thể giết chết người, quay đầu nhìn chằm chằm vào Cảnh Triệt. Cậu vừa lui về phía sau từng bước vừa xua xua tay: “Không phải em nói cho anh ấy biết đâu.”

“Nếu đã là người thân thiết với Tiểu Triệt, đương nhiên tôi phải biết rõ từng chi tiết mới có thể yên tâm.” Chu Diệc Trạm kéo Cảnh Triệt về phía mình, “Chuyện tiếp theo đến phiên anh xử lý, cổ vũ anh xem nào!”

“À thì... Anh cố lên.” Cảnh Triệt lí nhí.

“Tuy lời động viên này của em làm anh thấy hơi thất vọng, nhưng sau khi anh xử lý xong rồi phải bồi thường đấy nhé.” Chu Diệc Trạm vỗ đầu của cậu, chuẩn bị rời đi.

Cảnh Triệt cúi đầu nghĩ một lúc rồi đưa tay kéo tay áo của Chu Diệc Trạm. Chu Diệc Trạm vừa quay đầu lại thì gương mặt của Cảnh Triệt đã nhanh chóng đưa đến. Hắn chỉ cảm thấy bên môi có cái gì đó mềm mại, ấm áp nhẹ lướt qua rồi biến mất rất mau. Đợi đến khi Chu Diệc Trạm phản ứng lại, Cảnh Triệt đã bước lên tầng.

Sờ sờ môi mình, Chu Diệc Trạm cười với Alex, “Chào bác sĩ Hàn Kiến Quốc nhé.”

Alex xoay người nằm lên sofa than vãn: “Cảnh Tiểu Triệt, em dẫn tên này từ đâu tới vậy. Rõ ràng là một tên sói đội lốt người mà dám hiên ngang đi lại...”

Dạo gần đây giới giải trí trong nước rất náo nhiệt, tiêu điểm chỉ có một, đó là chuyện ảnh chụp cảnh thân mật của nhị thiếu gia Chu Diệc Trạm cùng với người yêu đồng tính của mình bị tung ra nhưng lại không phủ nhận, còn mở một cuộc họp báo để công khai thừa nhận quan hệ tình yêu giữa hai người. Hành động này đã trở thành một đề tài rất hot trong giới giải trí và thậm chí là toàn quốc.

Từ các bài báo, tạp chí hay mạng xã hội, TV đều là ảnh chụp và tin tức về Chu Diệc Trạm và Cảnh Triệt. Cảnh Triệt đột nhiên trở thành “con cưng” của giới truyền thông. Từ chuyện gia đình “thảm khốc” cho đến việc nghỉ học “lang bạt khắp nơi”, chuyên mục về tiểu thuyết “nổi tiếng”, và cả chuyện được nhà đạo diễn nổi tiếng Đoạn Triết coi trọng, trở thành nhà biên kịch của bộ phim điện ảnh được chuyển thể từ tiểu thuyết. Đủ loại chuyện giả, thật đều bị biên soạn như một cuốn tiểu thuyết, đủ để trở thành tin tức hot nhất.

Vì đã chuẩn bị tâm lý từ trước nên Cảnh Triệt không thấy mấy tin tức này ảnh hưởng tới mình cho lắm. Chẳng qua điều khiến cậu kinh ngạc hơn cả là, thì ra cậu có fans.

Lúc cậu lần đầu phát hiện ra chuyện này là khi cậu đến chỗ của Thiên Diệp mua sách. Cậu vừa đọc sách vừa ngẫm nghĩ về tình tiết tiểu thuyết như lúc thường thì đột nhiên nghe thấy tiếng thì thầm không cố ý đề giọng từ phía sau lưng. Cậu quay đầu lại thì phát hiện

có vài nữ sinh cấp hai đang nhìn mình chằm chằm rồi khe khẽ bàn luận cái gì đó.

Cảnh Triệt liên tưởng đến ảnh chụp của mình ở trên mạng đang được truyền bá rộng rãi, chắc mấy nữ sinh đó cũng đọc tin tức cả rồi, nên có bàn tán gì đấy về mình cũng rất bình thường mà. Còn về phần nội dung bàn tán là gì, cậu cũng không muốn làm chuyện tự chuốc lấy phiền toái.

Nhưng mười mấy phút sau, mấy cô nữ sinh đó lại ngại ngùng bước tới trước mặt cậu.

“Xin hỏi, anh có phải Cảnh Triệt không ạ?” Một nữ sinh có búi tóc tròn tròn hỏi.

“Đúng thế. Xin hỏi có việc gì không?” Cảnh Triệt không muốn nói dối nên cậu rất thẳng thắn nhìn sang các cô.

“Woa, đẹp trai quá đi mất. Đúng là người thật còn đẹp trai hơn.” Một cô gái có bím tóc đuôi ngựa đỏ bừng mặt phấn khích.

“Thật ạ? Anh chính là Cảnh Triệt trong báo ấy ạ? Là người ở bên cạnh Chu Diệc Trạm ạ?” Cô gái có búi tóc tròn tròn tiếp tục hỏi.

“Đúng thế. Anh chính là Cảnh Triệt trên báo. Rốt cuộc thì các bạn có việc gì?” Cảnh Triệt mất kiên nhẫn.

“Bọn em là fans của anh và Chu Diệc Trạm. Xin anh hãy ký tên cho bọn em đi!” Cô gái có búi tóc tròn tròn đưa ra một quyển vở và một cái bút.

“Hả?” Cảnh Triệt kinh ngạc.

“Dù có như thế nào, tụi em vẫn sẽ ủng hộ các anh hết mình, chúc các anh hạnh phúc!” Cô nữ sinh tết tóc đuôi ngựa cũng lấy vở ra.

“Em, em có thể chụp chung với anh một tấm không ạ?” Cô gái tóc

ngắn vẫn không nói chuyện mở đôi mắt to tròn.

Thế nên Cảnh Triệt luống cuống tay chân ký tên, chụp ảnh chung. Ba cô nữ sinh lưu luyến mãi mới chịu rời đi. Sau đó Cảnh Triệt vội chào Thiên Diệp rồi ra về. Sau khi cậu về thì lên mạng search rồi mới biết cậu và Chu Diệc Trạ có một cái tieba, số fans cũng không hề ít.

Cảnh Triệt nhìn nội dung trong tieba, dần há to miệng. Mình có fans! Trời ơi! Mình, Cảnh Triệt, có fans!

Khi cậu nói cho Chu Diệc Trạ về phát hiện mới này của mình thì hấn chỉ xoa đầu cậu và nói: “Anh đã sớm liệu được.”

“Vì sao?” Cảnh Triệt khó hiểu.

“Bởi vì trên thế giới này, sẽ luôn có người thích những thứ xinh đẹp mà không bị những hủ tục che mờ.” Tay Chu Diệc Trạ sờ mó lên lưng Cảnh Triệt, “Còn có một nguyên nhân nữa là, em quá đẹp.”

“Chu Diệc Trạ!” Cảnh Triệt muốn thoát khỏi vòng tay hấn thì Chu Diệc Trạ lại ôm chặt cậu trong lòng.

“Tiểu Triệt, giờ còn chưa đến một tháng. Sau này có thể sẽ xảy ra chuyện không tốt, chúng ta phải kiên trì chịu đựng.”

“Em không sợ. Dù sao ba mẹ cũng không thể nhìn thấy được. Anh sẽ ở bên em, em còn sợ cái gì nữa?” Đầu Cảnh Triệt chôn ở căn cổ Chu Diệc Trạ, rầu rĩ nói.

“Nhưng mà, em cũng không thích được người khác chú ý. Em cũng không phải ngôi sao gì, có fans để làm gì chứ...”

“Đúng rồi, có một người yêu em là anh đã đủ rồi...”

“Này, anh làm gì vậy...”

“Yêu em đó...”

“Lưu manh, anh... ưm...”

“Cảnh Tiểu Triệt, em bị ai dạy hư rồi, thế mà lại cắn người!”

Nhân viên của Mars dạo này rất áp lực. Tâm tình của boss không tốt nên bọn họ cũng không làm việc được thoải mái. Áp suất thấp này đã bao trùm công ty hơn nửa tháng nay.

Lâm Thiên Sơn không ngờ Chu Diệc Trạ sẽ công khai thừa nhận mối quan hệ người yêu với Cảnh Triệt. Mà điều càng làm hắn kinh ngạc hơn là, Chu Diệc Lan cũng ngầm thừa nhận. Tuy mấy chỗ bên truyền thông có quan hệ với hắn cũng đưa tin scandal, nhưng thế lực của Chu thị vẫn không thể nào khinh thường được. Nhiều cánh truyền thông trung lập đưa tin chèo lái chuyện này sang một hướng khác ngay trên mạng xã hội. Tám mươi phần trăm cư dân mạng đều cho rằng Chu Diệc Trạ và Cảnh Triệt rất dũng cảm, đáng được khen ngợi. Lúc ấy họ còn thật tâm chúc phúc chứ không chửi rửa nửa câu. Còn một vài nhân vật đứng đầu xã hội cũng bày tỏ ý kiến và viết ra những bài post cho rằng chỉ cần tình yêu đồng tính không làm phiền đến người khác thì không đáng bị chuyện bé xé ra to.

Khủng bố hơn cả là phần đông những cô gái ở trên mạng đã tra ra được những hình ảnh trong đời sống của Chu Diệc Trạ và Cảnh Triệt rồi lập nhóm fans, bắt đầu công khai ủng hộ Chu Cảnh với slogan “Tình yêu chân thật không có tội”.

Lúc này Lâm Thiên Sơn chẳng khác gì lấy đá tự đập chân mình, đành đâm lao phải theo lao. Trong phòng làm việc tràn ngập khói thuốc, từng điếu thuốc khiến môi Lâm Thiên Sơn khô rát.

Di động vang lên vài hồi chuông. Lâm Thiên Sơn mất kiên nhẫn nhận điện thoại. Là Lâm Thiên.

“Lâm tiên sinh, xem ra kế hoạch lần trước của anh không diễn ra thuận lợi nhỉ. Tôi có một con bài. Nếu chúng ta đã là quan hệ hợp

tác với nhau thì tôi vẫn muốn thương lượng trước với anh về chuyện này.”

Lâm Thiên Sơn im lặng nghe xong lời Lâm Thiên nói, thoáng suy ngẫm một lúc rồi mới đồng ý.

Sau một tháng khi tình cảm giữa Chu Diệc Trạ và Cảnh Triệt được đón nhận, khi mà mọi người đã nghĩ tin tức này sẽ dần chìm xuống thì các nhà truyền thông lại đột nhiên nhận được thư nặc danh: Mỗi tình đầu của Chu Diệc Trạ là nhóm trưởng Lâm Thiên nổi tiếng của nhóm nhạc EYE. Một năm trước, người bí ẩn đã ôm hôn trên đường với Lâm Thiên chính là Chu Diệc Trạ. Cảnh Triệt là người thứ ba, chia rẽ tình yêu mười năm giữa hai người kia. Trong thư còn gửi kèm những bức ảnh chụp thân mật của Chu Diệc Trạ và Lâm Thiên thời trung học, đại học và khi sống chung với nhau sau tốt nghiệp.

Một viên đá đã khuấy động bao lớp sóng, Cảnh Triệt nháy mắt trở thành kẻ thứ ba đáng phỉ nhổ. Fans của cậu cũng bắt đầu nội chiến với nhau. Truyền thông ba phải, tin tức gì cũng đưa khiến mọi người rối rắm.

Cùng lúc ấy, một đương sự khác là Lâm Thiên lại tỏ thái độ yên lặng, thậm chí còn nhiều lần ám chỉ tính xác thực của chuyện này.

Trên mạng xã hội mắg chửi rầm trời, báo chí thì phần khích suy đoán này nọ. Duy chỉ có mỗi đương sự Cảnh Triệt vẫn đang ở trong biệt thự của Đoàn Triết, ngày ngày ôm máy tính gõ tiểu thuyết mới, không quan tâm đến những nghi ngờ vô căn cứ bên ngoài.

“Lời nói dối” đã sắp xong. Đoàn Triết và Hàn Nhất Sâm đã ở trong giới giải trí lâu như vậy, vừa nhìn đã biết tin tức này không chỉ nhằm vào mỗi Cảnh Triệt mà còn nhằm vào cả tổ quay phim “Lời nói dối”. Dù gì Cảnh Triệt cũng là biên kịch của bộ phim. Tin tức trước đây tuy không gây trở ngại với Cảnh Triệt, nhưng với cái mác “kẻ thứ ba” lần này đúng là khiến người ta đau đầu.

Mọi người có thể chấp nhận tình yêu chân thật, nhưng sẽ không đồng tình với kẻ thứ ba phá vỡ tình cảm của người khác. Người phía sau bức màn này ra chiều rất thâm độc.

Cửa phòng làm việc của Lâm Thiên Sơn bị đẩy ra. Một chàng trai trẻ tuổi bước tới: “Lâm Thiên Sinh, xin anh hãy dừng tay lại đi.”

“Hửm? Vì sao? Ước định của chúng ta vẫn chưa chấm dứt mà?” Lâm Thiên Sơn khiêu mi.

“Tôi đã nhìn nhầm anh.” Chàng trai đáp lời.

“Cậu không sợ tôi sẽ nói cho Cảnh Triệt biết? Cậu chính là bạn tốt của em ấy đấy.” Lâm Thiên Sơn nhú mày.

“Tôi trước đây ngu xuẩn nên mới đồng ý ước định với anh. Bây giờ tôi muốn tiếp tục ngu xuẩn như vậy nữa.”

“Cậu không sợ tôi sẽ nói cho em ấy chân tướng sao?” Lâm Thiên Sơn cười lạnh.

Chàng trai im lặng một lúc lâu rồi nói: “Tôi sẽ tự mình nói cho cậu ấy biết. Lâm tiên sinh, tôi khuyên anh nên sớm buông tay. Có một số việc không thể cưỡng cầu được.”

Chàng trai nói xong thì mở cửa rời đi. Lâm Thiên Sơn ngồi trên chiếc ghế xoay lớn, nhú mày thật chặt.

-----oOo-----

Chương 31: Sóng gió ngầm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chu Diệc Trạm phức tạp nhìn Lam Thiên ngồi đối diện với mình. Bộ dáng anh tái nhợt, hơi tiều tụy nhưng đôi mắt vẫn ánh lên ý kiên định.

“Vì sao? Tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Vì sao cậu lại ngu ngốc như vậy...” Chu Diệc Trạm chưa xót, “Cậu làm như thế, vừa ảnh hưởng đến thanh danh của Tiểu Triệt, vừa tự đẩy chính cậu xuống cùng.”

“Sao anh lại chắc chắn là em?” Về mặt Lam Thiên không thay đổi. Anh muốn một ngụm rượu.

“Ảnh chụp trước kia của chúng ta, ngoại trừ cậu ra thì còn ai có được?”

“Ha ha, cũng đúng... Em ngốc thật đấy. Tự mình bán đứng mình...” Lam Thiên lung lay ly rượu.

“Sự nghiệp của cậu vừa mới khởi sắc, lúc trước cũng đã cố gắng vào giới này rồi, bây giờ làm như thế không phải là đang tự hủy hoại tương lai của mình sao? Còn cả những người khác trong nhóm nữa...”

“Đừng hỏi em nữa... Em không biết gì hết, cũng không hiểu vì sao. Em chỉ không thể kìm nén được ý muốn được quay trở lại bên anh lần nữa, dẫu có phải trở về thời điểm hai bàn tay trắng lúc trước... Tiểu Diệc...” Lam Thiên nhìn về phía Chu Diệc Trạm. Trong đôi mắt anh hừng hực lửa.

Chu Diệc Trạm thở dài: “Cậu vẫn cố chấp như vậy. Có một số chuyện, đã trôi qua rồi thì hãy để nó trôi qua đi, không thể cưỡng

cầu được. Sau này, sẽ có một người thật lòng yêu thương cậu. Cậu ưu tú như thế...”

“Không! Không! Em không cần người khác. Tiểu Diệc, chúng ta đã ở bên nhau lâu như vậy, anh đều quên rồi sao? Lúc em bị người ta đánh, anh đã dịu dàng thoa thuốc cho em. Anh còn nói em rất gầy, mỗi ngày đều mang sữa từ nhà đến cho em... Rồi lúc em bị mất ngủ, anh đã ôm em suốt đêm, dỗ em, ru em ngủ... Tiểu Diệc...” Nước mắt của Lam Thiên không ngừng chảy ra từ khóe mắt.

Chu Diệc Trạm nhìn người hấn đã từng yêu. Anh mệt mỏi, dè dặt kể lại chuyện trước đây với hấn. Trong lòng anh muốn bắt đầu lại từ đầu với hấn. Bộ dạng vừa lo lắng vừa mong mỏi khiến người khác đau lòng, nhưng chưa xót còn nhiều hơn.

Thời gian là nhà ảo thuật vĩ đại nhất. Vết thương trong lòng cũng sẽ bất tri bất giác được chữa lành, nhất là khi thích người khác một lần nữa, bản thân càng quý trọng hơn. Chu Diệc Trạm chậm rãi giơ tay lên, nhẹ nhàng gạt mái tóc đang rũ xuống trán, che khuất đôi mắt của Lam Thiên.

“Đừng tổn thương bản thân, cũng đừng tổn thương người khác nữa. Em hãy làm việc thật tốt, sống thật tốt. Chúng ta còn có thể làm bạn bè, công ty cũng sẽ đảm bảo cho sự phát triển của em”, Chu Diệc Trạm dừng lại một chút, “Trong tương lai sẽ có một người còn yêu em nhiều hơn anh lúc trước. Nhất định sẽ có.”

Lam Thiên ngậy ngốc nhìn theo Chu Diệc Trạm đứng dậy rồi rời đi. Nước mắt anh không ngừng nhỏ xuống ly rượu trong tay, tạo thành những gợn sóng nho nhỏ.

Cảnh Triệt đứng chờ ở ngoài cửa quán bar, vừa dùng mũi chân vẽ mấy vòng tròn trên mặt đất vừa ngó vào cửa xem. Chu Diệc Trạm nói muốn hẹn Lam Thiên để giải quyết mọi chuyện. Tuy Cảnh Triệt tin Chu Diệc Trạm sẽ xử lý đâu vào đấy, nhưng tâm trạng khi đứng chờ ở bên ngoài rất khó chịu, cứ như có móng vuốt mèo đang cào loạn trong lòng.

Cửa quán bar mở, Chu Diệc Trạm kéo lại áo bành tô, bước đến đằng sau Cảnh Triệt.

“Lạnh không?”

“Ế, anh nói xong rồi?” Cảnh Triệt vui mừng hỏi.

“Xong rồi.” Chu Diệc Trạm khoác vai cậu, “Không vui hả?”

“... Nói thật thì, đúng là hơi không vui đó... Không thích hai người gặp nhau đâu... Nhưng em hiểu mà...”

“Đừng nói nhưng nữa. Em bảo em không vui, anh lại càng vui.”

“Hả? Em không nghe nhầm chứ?”

“Em không nghe nhầm đâu. Em có thể nói rõ ra là em không thích, anh rất vui. Tiểu Triệt, đây mới là những gì mà người yêu có với nhau: Tức giận, đùa giỡn, buồn bã, thậm chí là cãi nhau. Đây mới là chuyện bình thường. Chúng ta nên như thế, chứ trước kia ở cùng nhau nhưng cứ e dè lẫn nhau suốt. Trước mặt nhau mới là con người chân thật nhất của mình. Đây mới là tình yêu chân thực.”

Cảnh Triệt ngẩng đầu nhìn Chu Diệc Trạm, khẽ mỉm cười: “Nếu vậy thì, em muốn nói là, em thật sự không để ý đến lần gặp mặt này đâu. Anh chỉ cần xử lý theo đúng cách của anh, cố gắng đừng để liên lụy đến phía chú Hàn là được rồi. Với cả, sau này em cũng không cho phép anh gặp Lam Thiên một mình đâu. Em sẽ giận đấy.”

“Ừm, anh nghe em.”

Trong một căn nhà tư nhân cao cấp ở thành phố X, Đoạn Triết và Hàn Nhất Sâm lạnh lùng nhìn người đàn ông trung niên đang nằm trên mặt đất. Bộ tây trang cao cấp của người nọ đã bị bẩn và nhăn nhúm. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên cái đầu hói.

“Mã tiên sinh, hi vọng ngài vẫn khỏe.” Đoạn Triết chậm rãi phun ra một làn khói thuốc.

“Tên họ Đoàn kia! Mày, mày làm như thế là, là trái pháp luật!” Người đàn ông trung niên rõ ràng đã nểm chút khỗ sở, vừa nói vừa thở hồng hộc.

“Hửm? Trái pháp luật? Vậy không biết Mã Trung Trạch cậu đã làm được bao nhiêu chuyện tuân thủ pháp luật rồi?” Hàn Nhất Sâm lạnh nhạt nói.

“Hàn Nhất Sâm, mày là đồ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa! Nếu không phải nhà tao năm đó thu nhận mày, mày đã sớm lang lang đầu đường xó chợ làm một tên khát cái. Bây giờ lại ở bên một thằng đàn ông mà còn có mặt mũi giở giọng ở nơi này! Đồ không biết xấu hổ!”

“Câm miệng!” Đoạn Triết đứng lên đá vào mặt Mã Trung Trạch. Ông ta khóc thét một tiếng, không nói nên lời.

“Hừ, năm đó được cả nhà cậu chăm sóc, tôi không phải trải qua cuộc sống nơi đầu đường xó chợ. Nhưng năm năm ở nhà cậu, mỗi ngày cũng không bằng một tên khát cái!” Vẻ mặt của Hàn Nhất Sâm không thay đổi, nhưng Đoạn Triết vẫn nắm lấy tay ông.

Hàn Nhất Sâm cũng nắm lại, cảm nhận được một dòng nước ấm áp giúp ông an tâm.

Hàn Nhất Sâm và Mã Trung Trạch là quan hệ anh em họ. Năm ấy Hàn Nhất Sâm mới 13 tuổi thì ba mẹ mất trong tai nạn máy bay. Cả nhà Mã Trung Trạch nhận nuôi Hàn Nhất Sâm, tuyên bố với mọi người sẽ chăm sóc đến khi Hàn Nhất Sâm trưởng thành, nhưng thực chất là để dòm ngó đến di sản của nhà họ Hàn.

Nhà họ Hàn đã kinh doanh rất nhiều năm, tài sản kếp xù, nhưng không ngờ rằng ba Hàn không phải một thương nhân cổ hủ chỉ biết vợ vét của cải để dành cho con cháu. Gần như toàn bộ tài sản của nhà họ Hàn đều quyên góp từ thiện, chỉ để lại cho Hàn Nhất Sâm

bảo hiểm cá nhân. Tuy nhà họ Mã hoàn toàn không nhận được lợi lộc gì, nhưng lại gạt Hàn Nhất Sâm bán đi hai căn nhà của nhà họ Hàn. Năm năm Hàn Nhất Sâm ở nhà họ Mã đã trải qua rất vất vả. Không một ai đau lòng, không một ai yêu thương, chỉ có những chuối ngày bất mãn và trào phúng vô tận. Mãi đến lúc trưởng thành năm 18 tuổi, Hàn Nhất Sâm mới cắt đứt quan hệ với nhà họ Mã, nên năm năm kia là quãng thời gian mà ông không hề muốn nhớ lại một chút nào.

“Cậu là người đứng sau vụ tung tin tức Lam Thiên và nhị thiếu gia Chu thị, đúng chứ? Lần này cậu cũng biết dùng não rồi ha, biết mượn đao giết người.” Hàn Nhất Sâm kéo Đoạn Triết ngồi xuống. Đoạn Triết thu chân đang dẫm lên mặt Mã Trung Trạch.

Mã Trung Trạch hừ hừ vài tiếng: “Đúng là tao đấy, tao không chịu được bộ mặt đắc ý của mày đấy, thì sao? Cái tên ngòi sao trẻ tuổi kia, vừa khích một chút đã bị lừa. Ngoài miệng thì bảo là yêu nhị thiếu gia Chu thị, nhưng không phải còn ngầm bán đứng tình cảm của mình chỉ vì tiền đồ sao? Nực cười...” Mã Trung Trạch lau máu trên khóe miệng, “Nhưng xem ra lần trước lời nhắn gửi đến Đoạn Tiểu Lai vẫn hữu dụng. Bọn mày vẫn đưa cơ hội đó cho tên nhóc Lam Thiên kia...”

“Đó là vì tôi không muốn ồn ào với cậu. Chuyện nhỏ đến vậy mà tôi còn lười dính líu đến cậu, huống hồ Lam Thiên vốn cũng không tệ chút nào. Mã Trung Trạch, tôi cho cậu biết. Chuyện lần này nói to thì to, nói nhỏ thì nhỏ, nếu cậu chịu thu tay lại, tôi sẽ không truy cứu nữa. Nếu cậu còn tiếp tục phá rối sau lưng thì đừng trách tôi không khách khí. Tôi cảnh cáo cậu, chọc vào nhị thiếu gia Chu thị, chẳng khác nào đối địch với toàn bộ Chu thị. Có lẽ tôi nên nhắc thêm cho cậu một câu, nhị thiếu gia Chu thị có một người anh em rất thân, chính là người thừa kế tương lai của tổ chức Tam Liên.” Tuy giọng của Hàn Nhất Sâm đầy bình tĩnh nhưng đã khiến Mã Trung Trạch nghe như sét đánh ngang tai.

Tam Liên là một tổ chức xã hội đen nổi tiếng, vì có dây mơ rễ má sâu, tài sản cũng đồ sộ, phạm vi thế lực rộng nên ZF đành phải

nhắm mắt cho qua. Thương trường không như xã hội đen. Trong một tổ chức xã hội đen, thứ vô dụng nhất chính là vài cái mạng người.

Mã Trung Trạch run rẩy nhìn Hàn Nhất Sâm: “Tao, tao biết rồi. Tao sẽ không nhúng tay vào nữa, nhưng mày phải cam đoan sự an toàn của tao.”

“Yên tâm, chỉ cần cậu ngoan ngoãn thì tôi sẽ giữ hộ cậu một mạng, em họ ạ.”

Cố Tự Do nghiêm túc nhìn Cảnh Triệt.

“Tự Do, cậu sao vậy, rốt cuộc là muốn nói gì?” Cảnh Triệt nghi ngờ.

Cố Tự Do gọi cậu và cả Chu Diệc Trạ đến “Vân luyến” nhưng lại bảo Đào Nhiễm đóng cửa lại. Bây giờ bốn người đang ngồi nghiêm túc thì Cố Tự Do lại im lặng.

“Tự Do, rốt cuộc là...” Đào Nhiễm trông thấy sắc mặt hiem khi căng thẳng của Tự Do, chính anh cũng thấy bất an.

“Tiểu Triệt, xin cậu hãy tha thứ cho tớ.” Sau một lúc lâu, Cố Tự Do mới mở miệng.

“Tha thứ? Cậu đã làm gì?” Cảnh Triệt càng ngờ vực hơn. Chu Diệc Trạ tựa người vào sofa, im lặng xem xét tình cảnh trước mắt.

“Tớ có nỗi khổ riêng, suýt chút nữa đã làm chuyện có lỗi với cậu. Xin cậu hãy tha thứ cho tớ. Tớ... Tớ không muốn mất một người bạn như cậu.” Cố Tự Do tha thiết nhìn vào mắt Cảnh Triệt.

“Tự Do, rốt cuộc là cậu/em...” Cảnh Triệt và Đào Nhiễm đồng thời lên tiếng, rồi lại đồng thời ngừng lại, không biết nói gì mới phải.

“Là về Lâm Thiên Sơn, đúng chứ?” Chu Diệc Trạ bỗng nói.

Cố Tự Do hơi kinh ngạc, lập tức khẳng định: “Đúng vậy.”

“Rốt cuộc là sao?” Cảnh Tiệt nôn nóng.

“Cậu có thể tiến vào Mars là vì đã đồng ý với một điều kiện của Lâm Thiên Sơn, mà điều kiện này có liên quan đến Cảnh Triệt. Bây giờ cậu đã hối hận nên mới tìm Tiểu Triệt cầu xin sự tha thứ. Đúng không?” Chu Diệc Trạh tiếp tục nói.

“...Đúng.” Cố Tự Do đáp lại một cách khó khăn.

“Tự Do, em... Em đồng ý điều gì với Lâm Thiên Sơn?” Đào Nhiễm bóp chặt bả vai Cố Tự Do: “Em không cố ý đúng không? Nhất định là em có nỗi khổ tâm. Em sẽ không tổn thương Tiểu Triệt, chắc chắn sẽ không.”

Cố Tự Do cười khổ: “Em không muốn tổn thương Tiểu Triệt, nhưng em đã suýt tổn thương cậu ấy...”

“Tự Do, cậu nói cho tớ biết trước, chuyện này là sao đây?” Cảnh Triệt không lo lắng như Đào Nhiễm. Cậu tin Cố Tự Do, huống chi, giờ mình cũng không bị tổn thương gì.

“Sau khi cậu đi, Lâm Thiên Sơn hỏi thăm rất nhiều chuyện về cậu, vẫn không từ bỏ tìm kiếm cậu. Sau đó cha tớ đổ bệnh, rất cần tiền, anh ta cho tớ mượn rất nhiều. Nhất thời tớ không có cách nào trả nợ cho anh ta nên đã nhận lời, nếu tìm thấy cậu, tớ sẽ cố gắng giúp đỡ anh ta... có được cậu...” Cố Tự Do càng nói càng đau khổ, giọng nói cũng bắt đầu nghẹn ngào. Đào Nhiễm quàng tay ôm lấy y từ phía sau, khẽ vỗ lên vai y.

“Sau khi tốt nghiệp, anh ta cho tớ cơ hội vào làm ở Mars. Sau đó thì cậu trở về, anh ta bắt đầu nhắc nhở tớ phải thực hiện lời hứa hẹn lúc trước... Nhưng, Tiểu Triệt à, tớ không thể nào làm như thế được... Tớ không thể, tớ không thể đưa cậu cho một người cậu không yêu... Tớ, tớ vừa không thể nuốt lời với anh ta, vừa không muốn tổn thương cậu... Tớ, tớ...” Cố Tự Do vẫn khóc không thành

tiếng.

“Tự Do, Tự Do, cậu hãy nghe tớ nói này.” Cảnh Triệt cầm hai tay của Cố Tự Do, dịu dàng khuyên nhủ: “Cậu đã nói cho tớ biết rồi, đúng không? Cậu kể cho tớ biết hết tất cả mọi chuyện, tức là trong lòng cậu, tớ rất quan trọng. Chúng ta là bạn bè, có khó khăn phải cùng nhau gánh đỡ, đúng không? Tiền của Lâm Thiên Sơn, bọn tớ sẽ giúp cậu trả lại. Mà anh ta còn dùng cái gì để uy hiếp cậu nữa không?”

“Không. Thật ra là anh ta quá cố chấp muốn có được cậu. Chuyện anh ta cho tớ vay tiền, anh ta đã sớm nói không cần trả rồi...”

“Tên khốn! Ai muốn thứ tiền bẩn thỉu của hắn chứ. Ngày mai phải trả lại cho hắn!” Đào Nhiễm cắt ngang lời Cố Tự Do, nổi giận, “Tự Do, anh rất tức giận! Em không nói cho anh biết chuyện em nợ tiền người khác, em coi anh là gì đây?”

“Em xin lỗi...” Cố Tự Do hiếm khi nhận thua trước mặt Đào Nhiễm.

“Đừng lo, dù là một trăm vạn đi chăng nữa, Tiểu Đào Tử cũng sẽ đưa được cho cậu ngay tức khắc.” Trên mặt Chu Diệc Trạh hiện lên nụ cười nhạt.

“Hả?” Cảnh Triệt và Cố Tự Do đồng thời nhìn về phía Đào Nhiễm.

Đào Nhiễm chợt thấy bối rối: “Không phải đâu. Em nghe tên đó nói làm gì. Tên đó, nó xạo đó...”

“Nói xạo? Tổ chức Tam Liên của bọn cậu có tài lực và thế lực lớn như thế, cậu là người thừa kế tương lai thì một trăm vạn cũng chẳng phải việc khó khăn gì. Hay là, tổ chức Tam Liên đã xuống dốc rồi?” Chu Diệc Trạh tà tà nheo mắt lại. Ai bảo vợ cậu suýt nữa đã bán đứng vợ tớ. Lôi cả gốc gác của cậu ra xem như là bồi tội cho Tiểu Triệt.

“Tổ chức Tam Liên?” Cảnh Triệt và Cố Tự Do đồng thanh kinh hô.

“Anh anh anh...” Cảnh Triệt trừng mắt, chỉ vào Đào Nhiễm nói không nên lời.

“Tự Do, không phải anh cố ý gạt em. Em phải biết là, anh là một kẻ rất phức tạp, nên rất khó nói...” Đào Nhiễm bắt đầu giải thích.

“Em không trách anh. Em cũng giấu anh mấy chuyện đó mà...” Cố Tự Do mất mát cúi đầu, “Anh gạt em, cũng phải thôi...”

“Không phải đâu, Tự Do. Chuyện này chủ yếu là vì anh sợ em biết nhà anh là một tổ chức xã hội đen thì sẽ không đồng ý ở bên cạnh anh nữa... Tự Do, thật đấy, sau này anh sẽ không giấu diếm em bất cứ chuyện gì nữa. Đúng rồi, em đừng vì biết chuyện này mà rời bỏ anh...”

Cố Tự Do ngẩng đầu hỏi: “Sau này anh sẽ không giấu em bất cứ chuyện gì thật sao?”

“Đúng!”

“Cái gì cũng nghe theo em?”

“Phải!”

“Vậy, chúng ta kết hôn đi...”

“Ế... Tự Do, em cướp lời thoại của anh rồi!”

Cảnh Triệt nhìn Cố Tự Do và Đào Nhiễm, trong lòng dấy lên nỗi cảm động và vui vẻ không nói nên lời. Tuy Tự Do đã từng bắt đắc dĩ lạc lối, nhưng đã kịp thời quay đầu lại.

Cậu biết mỗi người đều có những nỗi khổ riêng, sẽ có những thời điểm bắt đắc dĩ, nên cậu không trách Tự Do, huống chi cậu cũng tin rằng mình đã có đủ dũng khí để đối mặt với khốn cảnh.

Và lại, còn có một tên sói gian xảo Chu Diệc Trạm nữa mà.

Cảnh Triệt quay đầu lại nhìn Chu Diệc Trạm, hắc cườì: “Anh cũng muốn cầu hôn lắm đấy, nhưng không phải bây giờ. Anh sẽ dành cho em một lời cầu hôn đặc biệt.”

Cảnh Triệt đỏ mặt: “Ai muốn nói đến chuyện đó chứ. Em chỉ muốn nói là, nếu khó khăn ập tới thì em sẽ đổi mặt. Em đi tìm Lâm Thiên Sơn nói cho rõ để không cần phải phí công khổ cực như giờ nữa.”

“Em thấy hắc sẽ nghe theo lời em sao? Tin tức lần này, anh nghi ngờ người đứng sau bức màn chính là hắc, Lâm Thiên bị hắc kéo vào.” Chu Diệc Trạm vươn tay vén tóc Cảnh Triệt, rồi nghiêng người áp sát, khẽ nói: “Với cả, làm sao anh yên tâm để em đi tìm hắc được chứ. Anh không cho phép em một mình gặp bất cứ ai.”

Hơi thở ấm nóng của Chu Diệc Trạm phả lên tai Cảnh Triệt, khiến tai cậu vừa nóng vừa ngứa ngáy, muốn dịch ra xa.

Khi bầu không khí đang mờ ám thì di động của Cảnh Triệt đổ chuông.

“A lô, chú Hàn ạ... Dạ, thật ạ? Vậy tốt quá! Cháu biết rồi, dạ, cảm ơn chú Hàn, cảm ơn chú Đoàn nhé! Vâng... Chào chú.” Cảnh Triệt cúp điện thoại rồi hưng phấn kêu lên với Chu Diệc Trạm: “Chú Hàn nói, đúng là Lâm Thiên bị người khác xúi giục. Người này đã bị giáo huấn rồi, hơn nữa còn đồng ý sẽ không nhúng tay vào chuyện này nữa.”

“Nếu chú Hàn đã nói vậy thì anh cũng yên tâm... Nhưng, bên phía Lâm Thiên Sơn vẫn phải cẩn thận. Không biết hắc có thể sẽ làm ra chuyện gì nữa không.” Chu Diệc Trạm nhíu mày.

“Đừng lo lắng. Tự Do cũng đã thẳng thắn từ chối không giúp anh ấy nữa, chẳng lẽ em sẽ tự chủ động ở bên cạnh anh ấy sao? Chu Diệc Trạm, anh đừng buồn lo vô cớ nữa. Chuyện tin tức đã xong, đều tạo ảnh hưởng tốt với cả công ty và bộ phim. Em cũng yên tâm rồi!”

Cảnh Triệt nói xong thì vỗ vỗ lên hai má Chu Diệc Trạ, “Anh xem, anh vì chuyện này mà dạo này gầy đi nhiều như thế. Không chừng anh hai lại bảo em ngược đãi anh đó.”

“Vậ đêm nay an ủi anh chút đi.” Chu Diệc Trạ thuận thế ôm Cảnh Triệt vào trong lòng.

“Ok. Anh muốn ăn gì?”

“...Em.”

“Xin lỗi hen, em không biết làm thịt người.”

Ngày mai là ngày cuối quay phim. Lam Thiên khẽ xoa trán. Từ khi nói rõ mọi chuyện với Chu Diệc Trạ vài ngày trước, cả người anh luôn ở trong tình trạng ngơ ngẩn. Buông tay? Kiên trì? Anh bắt đầu cảm thấy mờ mịt.

Anh biết bây giờ trong lòng Chu Diệc Trạ đều là Cảnh Triệt, nhưng một chút hi vọng xa vời cuối cùng để quay lại tình cảm năm đó vẫn còn. Dù sao tình cảm ấy là Chu Diệc Trạ dành cho anh, là điều ấm áp mà từ đó đến nay chưa có một ai trao cho anh.

Nhưng anh cũng bắt đầu mệt mỏi, như vậy có đáng không? Đã bị giới truyền thông bôi mớ chuyện tình cảm ngoài đời và tính hướng, là một thần tượng, đây là chuyện rất nguy hiểm. Sẽ không có ai đối xử với anh như Chu Diệc Trạ đối xử với Cảnh Triệt, dừng cảm đứng ra khẳng định “Chúng tôi là người yêu” sao? Ngay cả khi đã có ánh sáng của người nổi tiếng, có nhiều fans đến thế, nhưng mỗi đêm dài lúc anh mệt mỏi không chịu được nữa, bên người anh vẫn không có ai có thể sưởi ấm trái tim anh.

Chu Diệc Trạ nói chắc chắn sẽ có một người như vậy trong tương lai, một người như anh ấy trong quá khứ, yêu thương anh.

Thật sự sẽ có người như thế sao?

Lam Thiên run rẩy tát nước lên mặt mình, nhìn về phía gương qua làn nước, trông thấy chính anh đang tái nhợt và vô lực. Ngày mai, là cảnh quay cuối cùng. Nếu bộ phim lần này thành công thì sẽ mở ra một con đường đến với lĩnh vực điện ảnh.

Dù thế nào đi chăng nữa cũng phải cố gắng làm thôi. Lam Thiên vỗ vỗ hai má mình, tặng cho chính anh một nụ cười.

-----oOo-----

Chương 32: Tình cảm từ đáy lòng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ánh nắng sớm mai vào cuối thu rất rực rỡ, nhưng đã không còn chút ấm áp nào. Bầu trời sáng trong một màu xanh lam tựa như mặt kính đã được gột rửa. Trong không khí tràn đầy cái lạnh căm căm mới xuất hiện của mùa thu. Lúc hít một hơi không khí trong lành thật sâu vào phổi, tâm trạng cũng tốt hơn.

Hôm nay là buổi quay cuối cùng của bộ phim “Lời nói dối”, tổ quay đã chuẩn bị xong cảnh quay bên ngoài biệt thự. Cảnh Triệt đã lâu không đến phim trường, hôm nay định đến xem sao.

Vì mấy chuyện vặt sắp tới, Cảnh Triệt vẫn chưa chuyển đến nhà Chu Diệc Trạm mà vẫn ở trong biệt thự của Đoạn Triết. Ăn bữa sáng rồi sửa sang qua loa, Alex mới chậm chậm bước xuống tầng.

“Triệt, chán quá đi à, chơi gì với anh đi.” Alex đến chỗ tủ lạnh lấy nước.

“Hôm nay là buổi quay cuối, em muốn đến phim trường, anh muốn đi cùng không?”

“Nhưng người ta rất muốn trải qua thế giới hai người với em cơ... Thôi được rồi, em đợi anh chút.” Alex uống một ngụm nước rồi lên tầng thay quần áo.

“Mới sáng sớm đừng khiến người ta mắc ói nhá.” Cảnh Triệt thay giày xong thì hô về phía tầng trên: “Chờ anh năm phút thôi ha. Mau lên!”

Mỗi người trong phim trường đều đang rất bận rộn nhưng trên mặt

họ lại rất thoải mái. Dù sao cũng là buổi quay phim cuối rồi, mọi người ai chẳng mong được nghỉ ngơi. Lúc Cảnh Triệt và Alex đến, Đoàn Triết đang nói gì đó với nhân viên phụ trách ánh sáng. Ông nhìn thấy hai người thì gật đầu rồi lại xoay người tiếp tục làm việc. Alex bám vào vai Cảnh Triệt, nói: “Sao chưa thấy nam chính nhò?”

“Không biết nữa...” Cảnh Triệt vừa trả lời xong thì trông thấy Lam Thiên bước ra từ phía sau của tấm màn dựng, vừa đi vừa đọc kịch bản.

Cảnh Triệt đang nghĩ xem có nên chào hỏi hay không thì Lam Thiên đã ngẩng đầu lên, thấy cậu, mỉm cười bước tới.

“Hi.” Lam Thiên vẫy tay với hai người.

“Anh vất vả rồi.” Cảnh Triệt trả lời.

“Hi, tạo hình không tệ nhò. Tôi thích chiếc vòng cổ này này.” Alex cười tươi với Lam Thiên.

“Cảm ơn anh. À, tôi đi chuẩn bị đây, chút nữa gặp lại sau.” Lam Thiên cười cười, xoay người bước đi.

Alex nhìn theo bóng dáng của Lam Thiên, ghé vào bên tai Cảnh Triệt, nhỏ giọng nói: “Cậu ta cũng rất đáng thương, rõ ràng đã tiều tụy đi rất nhiều.”

Cảnh Triệt yên lặng thở dài, không nói gì.

Không hiểu sao hôm nay lại luôn có vấn đề với khâu ánh sáng nên sau khi quay được một nửa, nhân viên phụ trách ánh sáng ra hiệu tạm dừng rồi kiểm tu mạng lưới điện lần nữa. Tất cả mọi người ngồi phân tán ra với nhau. Sau khi Lam Thiên được nhân viên make-up chỉnh trang xong, anh vừa cầm kịch bản đến bên cửa sổ vừa lẩm nhẩm. Anh khẽ ngẩng đầu lên thì thấy Cảnh Triệt đang đứng trong hành lang nghe điện thoại. Ánh mặt trời xuyên qua tấm thủy tinh cuối hàng lang được khúc xạ, chiếu lên người cậu. Vì khoảng cách

vừa vặn nên Lam Thiên có thể nhìn rõ nụ cười mỉm dịu dàng và ngọt ngào trên mặt Cảnh Triệt.

Có lẽ là đang nói chuyện với Chu Diệc Trạ. Lam Thiên đang nghĩ như thế, bỗng nhìn thấy Cảnh Triệt vốn đang nói chuyện đã ngừng đầu lên, lúc nhìn thấy anh thì sửng sốt.

Lam Thiên đang định cười đáp lại cậu thì nhận thấy khuôn mặt của Cảnh Triệt nhanh chóng tới gần mình, vẻ mặt nghiêm túc và hơi hoảng sợ. Giây tiếp theo, anh đã bị đẩy ngã sấp xuống sang một bên rồi nghe tiếng loảng xoảng khắp nơi, sau đó là tiếng hét và tiếng hô.

Chu Diệc Trạ đang nghe Cảnh Triệt nói câu “Sắp tới sinh nhật anh rồi, em định”, bỗng không nghe thấy âm thanh nào nữa. Nhưng âm thanh ma sát sàn sạt sau đó của vật nặng bị sập xuống lại vô cùng chói tai phát ra từ điện thoại, sau đó chỉ còn những tiếng hét và tiếng bước chân đang chạy.

“Tiểu Triệt? Tiểu Triệt?” Trái tim Chu Diệc Trạ bị treo lơ lửng giữa những đám mây.

Sau những âm thanh hỗn loạn kia, Chu Diệc Trạ nghe thấy giọng nói vừa hoảng sợ vừa run rẩy của Lam Thiên: “Cảnh Triệt, bị, bị, đè lên rồi.”

Tại Chu Diệc Trạ nổ tung, lao rất nhanh ra khỏi phòng triển lãm tranh, ngay cả bàn tay đang cầm lấy chiếc chìa khóa cũng run rẩy.

Lái xe được vài trăm mét, Chu Diệc Trạ mới nhận ra mình còn chưa biết phim trường ở đâu, bèn lấy điện thoại gọi cho Hàn Nhất Sâm. Bên kia vừa nói máy thì đã nói một câu: “Tiểu Triệt bị thương rồi, đến ngay bệnh viện Đệ Nhị đi.”

Chu Diệc Trạ buộc mình phải tỉnh táo lại, quay đầu xe.

Bệnh viện Đệ Nhị nằm ở góc phía Tây của nội thành. Lúc Chu Diệc

Trạm đến nơi, Cảnh Triệt đã được đẩy vào phòng cấp cứu được nửa giờ. Đoạn Triết, Hàn Nhất Sâm, Alex và những người liên quan ngồi trên ghế bên ngoài phòng phẫu thuật, nhìn thấy Chu Diệc Trạm thì đồng loạt đứng dậy.

“Tiểu Triệt sẽ không sao cả đâu. Cháu đừng kích động.” Đoạn Triết giữ chặt cánh tay hắn.

Chu Diệc Trạm không tỏ vẻ gì, chỉ nhìn chăm chăm vào cửa phòng phẫu thuật.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Chu Diệc Trạm mở miệng, giọng khàn khàn.

“Có một cái giá đạo cụ ở bên cửa sổ bỗng đổ sập xuống ngay bên cạnh Lam Thiên. Tiểu Triệt đẩy cậu ta ra...” Alex khẽ nói.

Chu Diệc Trạm im lặng, vẫn nhìn chăm chăm vào cánh cửa quyết định sinh tử kia.

“Tiểu Diệc... Em thật sự xin lỗi...” Giọng nói run rẩy, đè nén của Lam Thiên truyền tới từ bên người.

Chu Diệc Trạm hơi quay đầu lại, bắt gặp gương mặt tái nhợt, gầy yếu nay đã đầm nước mắt cùng hoảng sợ của Lam Thiên. Hắn giật giật môi, nhưng vẫn không nói gì.

Mọi người đã trầm mặc mười mấy phút. Trong quãng thời gian mười mấy phút này, đầu Chu Diệc Trạm trống rỗng.

Cửa phòng phẫu thuật bỗng mở ra. Mọi người xông lên, vây quanh bác sĩ.

“Chân trái của bệnh nhân bị gãy, làn da trên lưng bị trầy xước nghiêm trọng, nhưng chủ yếu là đầu bị thương nặng. Tuy tình trạng trước mắt đã coi như ổn định, nhưng bệnh nhân vẫn đang trong trạng thái hôn mê. Tình trạng cụ thể thì phải đợi bệnh nhân tỉnh lại

mới có thể kiểm tra thêm.”

Lời nói của bác sĩ làm Chu Diệc Trạm an tâm hơn nhiều. Chỉ ít thì Tiểu Triệt vẫn còn sống. Em ấy vẫn còn sống – chuyện này vẫn tốt hơn cả.

Chu Diệc Trạm ngồi trước giường bệnh nắm tay Cảnh Triệt. Chàng trai nhỏ gầy đang nằm trong im lặng, đùi được bó thạch cao, khuôn mặt bị trầy được dán băng gạc. Hô hấp của cậu rất ổn định, nhưng vẫn đang hôn mê.

Đã là ngày thứ mười rồi.

Chu Diệc Trạm khẽ vuốt về mái tóc của Cảnh Triệt, dịu dàng nói chuyện với cậu.

“Tên nhóc nhà em ấy, bình thường nhát gan như thế, sao lần này lại muốn làm anh hùng cứu người rồi vậy?”

“Vết thương trên mặt trông buồn cười thật đó. Anh chụp được rồi, sau này sẽ dùng nó để uy hiếp em.”

“Anh biết dạo này em rất mệt, muốn ngủ một giấc cho đã. Nhưng đã mười ngày rồi, nếu không phải heo thì mau tỉnh dậy cho anh.”

“Anh cũng không sợ mấy cái tình tiết máu chó gì đâu. Dù em tỉnh lại có mất trí nhớ đi chăng nữa, anh vẫn có cách đối phó.”

“Tiểu Triệt, em tỉnh lại đi...”

Chu Diệc Trạm giúp Cảnh Triệt tắm, thay đồ ngủ thoải mái. Lúc nhìn khuôn mặt đang ngủ đầy vẻ trầm tĩnh của cậu, hần cúi người xuống, hôn đôi môi hơi khô của Cảnh Triệt. Mỗi tối hần đều qua đêm ở bệnh viện, tuy ở đây cũng có hộ lý chuyên trách, nhưng Chu Diệc Trạm vẫn muốn ở bên Cảnh Triệt.

Mới vừa buông màn xuống, hần đã nhận được tin nhắn từ Đào

Nhiễm: Có việc gấp, lập tức tới Vân Luyến.

Hắn đóng cửa phòng vệ sinh, gọi điện thoại nhưng không ai bắt máy. Hắn gọi cho Cố Tự Do, cũng tắt máy.

Chu Diệc Trạm suy nghĩ một lúc rồi gọi cho hộ lý chuyên trách, sau đó mới lái xe đến Vân Luyến.

Khi hắn đến Vân Luyến là vào một tiếng sau, lúc này trong quán rượu là thời điểm náo nhiệt nhất. Chu Diệc Trạm đi xuyên qua đám người chật chội, bước lên tầng hai, cửa phòng của Đào Nhiễm đang đóng kín.

Chu Diệc Trạm đập mạnh lên cửa nhưng không có ai đáp lại. Hắn xuống tầng hỏi bartender xem Đào Nhiễm có ở trên tầng hay không thì nhận được câu trả lời, Đào Nhiễm và Cố Tự Do đã ở trên đó từ chiều đến giờ, chưa từng xuống đây.

Chu Diệc Trạm có một dự cảm xấu. Hắn xông lên phá cửa, trông thấy Đào Nhiễm và Cố Tự Do đang nằm trên sàn nhà, tay chân bị trói, tất nhiên là đang ở trong tình trạng hôn mê.

Mãi đến khi hắn đưa được hai người này đến bệnh viện gần đó, hắn biết đây chỉ là một loại thuốc mê bình thường, mới thở phào nhẹ nhõm.

Chốc lát sau, hai người đã tỉnh lại. Câu nói đầu tiên của Cố Tự Do khiến trái tim Chu Diệc Trạm run sợ.

“Chỗ Tiểu Triệt có ai trông coi không?”

Trong đầu Chu Diệc Trạm đột nhiên có một linh cảm mãnh liệt. Cố Tự Do xoay người xuống giường, vừa chạy ra bên ngoài vừa nói: “Người trói chúng tôi và hạ thuốc mê chính là người bên Lâm Thiên Sơn. Tôi đã từng gặp hắn.”

Đào Nhiễm cũng nghiêng ngả lao ra. Chu Diệc Trạm chỉ hận không

thể mọc thêm một đôi cánh, đẩy lái xe taxi ra rồi hấn phóng đến bệnh viện với tốc độ như tên lửa.

Nhưng vẫn không kịp, thời gian đến, thời gian đi, cộng thêm thời gian ở bệnh viện kia, ước chừng đã qua bốn tiếng. Ba người chạy vọt vào phòng bệnh nhưng chỉ nhìn thấy giường bệnh trống không.

Đêm rét lạnh. Trên màn trời xanh thẫm là trăng sáng màu bạc, chiếu sáng xuống thành phố đầy yên tĩnh. Trong lòng Lâm Thiên Sơn lo lắng, trong tim dâng lên một cảm giác phức tạp không thể diễn tả bằng lời.

Từ khi người thân tín đặt bẫy lừa Chu Diệc Trạm rồi đi khi đã đưa Cảnh Triệt ra khỏi bệnh viện, đầu hấn vẫn đang ở tình trạng hỗn loạn. Hấn biết việc làm của mình rất vô sỉ, nhưng hấn lại không thể kiềm chế được ý niệm trong đầu, rằng hấn muốn nhìn thấy Cảnh Triệt, muốn đưa Cảnh Triệt đến bên cạnh mình.

Cảnh Triệt ngồi trên xe lăn, đầu cậu hơi nghiêng về phía bên phải, vẫn đang trong trạng thái mê man, trầm tĩnh như trước. Lâm Thiên Sơn cúi người xuống, gạt tóc mái hơi dài của cậu sang một bên, khẽ hôn lên trán cậu. Ánh trăng phát ra ánh sáng màu bạc rực rỡ, khuôn mặt của Cảnh Triệt dưới ánh trăng như đang tỏa ra một vàng sáng nhật như ngọc.

Nếu bây giờ cậu tỉnh lại, vậy đôi mắt đen láy kia hấn sẽ đẹp đến mức khiến người khác không thể nào dời tầm nhìn được. Một cơn gió đêm thổi đến, Lâm Thiên Sơn mau chóng đắp một tấm chăn lên người Cảnh Triệt, sau đó hấn thấy người trước mắt chậm rãi mở mắt.

Lúc nhận được điện thoại từ Lâm Thiên Sơn, Chu Diệc Trạm đang bàn với Đào Nhiễm về việc mượn thế lực của tổ chức Tam Liên để tìm ra nơi của Cảnh Triệt.

“Đến khu biệt thự ở núi Thiên Châu, số 5.” Lâm Thiên Sơn chỉ nói một câu đã cúp máy. Chu Diệc Trạm cau mày, sắc mặt ngưng trọng,

lập tức nhấn chân ga. Chiếc xe chạy nhanh như điện chớp, đi thẳng đến khu biệt thự núi Thiên Châu ở vùng phía Tây ngoại thành.

Bốn mươi phút sau, Chu Diệc Trạm đã trông thấy núi Thiên Châu như một con thú nhỏ trong bóng đêm đang nằm phục trên mặt đất. Khu biệt thự núi Thiên Châu vốn là một dãy biệt thự cao cấp rất nổi tiếng, nằm bên một con sông, khung cảnh rất đẹp.

Chiếc xe dừng lại trước cửa biệt thự số 5. Chu Diệc Trạm xuống xe, xuyên qua bức tường cao chót vót cùng cột đèn đêm mà nhìn lên tầng chót, cũng là sân thượng của căn biệt thự ba tầng, phát hiện ra một bóng đen cao cao đang im lặng đứng đó. Hắn lại nhìn kĩ lần nữa, trước bóng người kia còn có một chiếc xe lăn, trong xe có bóng người lơ mờ. Tim của Chu Diệc Trạm nhảy lên nơi cổ họng.

Không đợi Chu Diệc Trạm nhấn chuông cửa, cánh cổng đã từ từ mở ra. Hắn hít một hơi thật sâu rồi mới bước vào. Người hầu đưa hắn đến sân thượng rồi lập tức đóng cửa, lặng lẽ rời đi. Chu Diệc Trạm nhìn Lâm Thiên Sơn đang đưa lưng về phía hắn, lạnh lùng nói: “Sức khỏe của Tiểu Triệt còn rất yếu, phiền Lâm tiên sinh để tôi đưa em ấy về bệnh viện.”

“Đương nhiên rồi. Nếu không, cậu nghĩ tôi gọi cậu đến để làm gì?” Lâm Thiên Sơn không quay đầu lại, giọng nói đầy bình tĩnh.

Chu Diệc Trạm áp chế cơn lửa giận, cất bước qua.

“Đừng tới đây.” Lâm Thiên Sơn nói.

“Lâm Thiên Sơn, rốt cuộc là anh...”

“Để tôi được ở bên cạnh em ấy thêm chút nữa...” Lâm Thiên Sơn nhàn nhạt nói.

Chu Diệc Trạm đã tức đến mức không kiềm chế được nữa. Nếu không phải hắn thấy Cảnh Triệt ngồi trên xe lăn ngay bên cạnh sân thượng rất nguy hiểm thì hắn đã sớm xông lên đánh Lâm Thiên Sơn

rồi.

“Em ấy đã tỉnh rồi.” Lâm Thiên Sơn xoay người nhìn về phía Chu Diệc Trạ, “Em ấy vừa tỉnh.”

“Tiểu Triệt tỉnh rồi?” Đầu Chu Diệc Trạ như có sét đánh ngang qua. Trong cơn giận dữ, hấn vui như lên trời, vô thức bước nhanh đến, nhưng Cảnh Triệt ngồi trên xe lăn vẫn đang nhắm mắt như trước.

“Em ấy vẫn rất yếu, tỉnh được một lúc lại ngủ tiếp.” Lâm Thiên Sơn thấp giọng nói xong thì vươn tay phải nhẹ nhàng vuốt ve đôi má của Cảnh Triệt. Chu Diệc Trạ hất tay hấn ra, trợn mắt nhìn.

Lâm Thiên Sơn bỗng mỉm cười: “Mới nãy khi Tiểu Triệt tỉnh lại, có nói với tôi mấy câu. Chu tiên sinh, giờ tôi giao em ấy cho cậu, là vì tôi biết người trong lòng em ấy chính là cậu. Nếu cậu đối xử với em ấy không tốt, tôi vẫn sẽ dùng tất cả thủ đoạn để cướp em ấy đi.”

Lâm Thiên Sơn buông cánh tay đang giữ lấy chiếc xe lăn, Chu Diệc Trạ nhanh chóng đoạt quyền khống chế về tay mình. Trái tim vẫn treo nơi cổ họng của hấn trong nháy mắt đã trở về lồng ngực. Mẹ kiếp! Tuy không biết ban nãy Cảnh Triệt đã nói gì với hấn, nhưng nếu tên khốn này đã tự nguyện để mình đưa Tiểu Triệt đi thì phải rời khỏi nơi quỷ quái này càng sớm càng tốt.

Lâm Thiên Sơn nhìn bóng dáng Chu Diệc Trạ đưa Cảnh Triệt rời đi, lòng hấn chìm trong sự mất mát và trống rỗng. Hấn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Trăng kia vẫn im lặng như thế, mà trong lòng hấn, lại như màn trời đêm sau ánh trăng, tịch mịch, lạnh lẽo.

Sáng hôm sau, Cảnh Triệt tỉnh lại lần nữa. Lần này, thứ cậu nhìn thấy không phải là cảnh đêm tối đen và sắc mặt âm trầm của Lâm Thiên Sơn, mà là phòng bệnh trắng tinh và gương mặt tiều tụy, đôi mắt mang tơ máu của Chu Diệc Trạ.

“Anh đã bao lâu chưa rửa mặt, cạo râu thế. Khó coi chết.” Cảnh Triệt khẽ nhíu mày.

“Khó coi cũng phải nhìn. Ai bảo anh đã ỷ lại vào em quá cơ chứ.”
Chu Diệc Trạh nhếch môi cười, nước mắt rơi xuống từng giọt.

Một tháng sau, Cảnh Triệt đã có thể xuất viện. Lần này Chu Diệc Trạh rất quyết đoán, trực tiếp đưa người về nhà mình. Dù sao chân cậu cũng bị thương, đi lại không tiện cơ mà. Chu Diệc Trạh lấy có hầu hạ, chăm sóc sinh hoạt cho Cảnh Triệt mà bắt đầu dính chặt như sam suốt ngày.

Ăn cơm cũng đút cho cậu, đi lại cũng ôm cậu, tắm rửa cũng kì cọ hộ cậu, ngủ cũng ôm cậu...

Bạn học Cảnh Tiểu Triệt đã triệt để trở thành một sủng vật cỡ lớn trong một tháng, mãi đến khi chân cậu có thể đi lại tốt rồi, chiếc eo nhỏ của cậu đã bắt đầu béo lên một chút.

Nhưng dù là thế, thoát nhìn cậu vẫn mang bộ dáng của một thiếu niên xinh đẹp, nhỏ gầy. Chẳng qua là buổi tối lúc ôm cậu ngủ, Chu Diệc Trạh không lo bị rộng vòng tay nữa. Hắn rất vừa lòng, chỉ còn việc chưa ăn sạch cậu nhóc này thôi, chứ mấy thứ khác đã hoàn mỹ lắm rồi.

Ăn cơm tối xong, Cảnh Triệt ngồi trước máy tính xem phim. Chu Diệc Trạh đang ngậm một quả táo, đút cho Cảnh Triệt một viên ô mai.

“Em nói đi. Lần ấy em tỉnh lại, rốt cuộc đã nói với Lâm Thiên Sơn cái gì vậy, khiến hắn dễ yên cho anh đưa em đi? Xem cái bản mặt âm hiểm kia không giống một người có tâm địa thiện lương đâu.” Chu Diệc Trạh lại hỏi về chuyện này lần nữa.

Từ khi Cảnh Triệt tỉnh lại, Chu Diệc Trạh đã bóng gió hỏi chuyện này với Cảnh Triệt không dưới mười lần, nhưng luôn nhận câu trả lời là: “Lúc đó em có tỉnh lại hờ? Em không nhớ nữa, ôiiiiii, người đầu tiên em nhìn thấy khi tỉnh lại là anh cơ mà!”

Thôi được rồi, lần này cũng không ngoại lệ. Cảnh Triệt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, trả lời: “Đã nói là người đầu tiên em nhìn thấy khi tỉnh lại là anh mà sao anh cứ rối rắm chuyện này vậy nếu không thì em giúp anh hỏi anh ấy ha?”

“Thôi thôi thôi, anh không hỏi nữa.” Chu Diệc Trạm vội dứt thêm một viên ô mai cho Cảnh Triệt. Để Cảnh Triệt đến hỏi Lâm Thiên Sơn? Không có cửa đâu. Chu Diệc Trạm còn ước gì đời này Cảnh Triệt và Lâm Thiên Sơn không gặp lại nhau lần nào nữa.

Kiếp sau cũng đừng gặp nhau. Cả kiếp sau sau nữa. Rồi kiếp sau sau sau nữa.

Cảnh Triệt ăn ô mai, trong mắt toát ra một chút đắc ý.

Có một số việc, Phật viết: Không thể nói.

Lúc cậu xem xong phim là đã sắp mười hai giờ. Chu Diệc Trạm đưa Cảnh Triệt đi tắm rồi tắt máy tính, tắt đèn phòng khách, quay về phòng ngủ, lấy ra một hộp thuốc trừ sẹo.

Trên lưng Cảnh Triệt có đoạn da bị trầy xước rất lớn, tuy miệng vết thương đã kết vảy rồi, nhưng vẫn để lại hơn mười vết sẹo sâu, nông không giống nhau. Alex nhờ bạn mình ở bên Mỹ gửi mấy hộp thuốc trừ sẹo, mỗi tối Chu Diệc Trạm đều cẩn thận bôi thuốc giúp Cảnh Triệt.

Chỉ một chốc sau, Cảnh Triệt đã bước ra khỏi phòng tắm, vừa lau tóc vừa nói với Chu Diệc Trạm: “Sửa tắm sắp hết rồi. Anh nhớ mai mà mua nhé.”

Chu Diệc Trạm nhìn Cảnh Triệt đang tùy ý mặc một cái áo sơ mi cỡ lớn khiến yết hầu hằn khô rát. Người nọ thật là không có tính tự giác chút nào. Em ấy không biết người đang đối mặt với em ấy chính là một thanh niên trẻ tuổi có tình yêu và dục vọng mãnh liệt với em ấy hay sao?

Cảnh Triệt đưa hai chân dài của mình ngồi xuống bên người Chu Diệc Trạ, tiếp tục than vãn: “Lại phải bôi thuốc hả. Em thấy màu cũng nhạt đi rồi mà, nhìn có ra nữa đâu. Đừng bôi nữa nha. Vị của nó kỳ lắm.”

Chu Diệc Trạ đặt thuốc xuống, cười nham hiểm: “Được thôi, không bôi thuốc nữa.”

“Thật sao?” Cảnh Triệt vui sướng ngẩng đầu, lập tức bị Chu Diệc Trạ bắt lấy hai tay còn đang cầm khăn mặt, bổ nhào trên giường.

Vì chân Cảnh Triệt bị thương nên trong một tháng ở cùng cậu, tuy mỗi tối có thể ôm Cảnh Triệt mềm mại, thơm thơm ngủ, nhưng vẫn chỉ là ngủ kiểu thuần khiết thôi đó. Chu Diệc Trạ nhẫn nại rất vất vả, cực kỳ vất vả đó.

“Anh anh anh, anh muốn làm gì đấy?” Cảnh Triệt căng thẳng nhìn người đang ở trên người mình.

“Hử, chủ động thể cơ mà? Okay, anh muốn làm.” Chu Diệc Trạ cười xấu xa.

(Đoạn này Chu Diệc Trạ đã cố tình hiểu câu của Cảnh Triệt thành: Anh muốn làm (chuyện đó) à =))

Mặt Cảnh Triệt đỏ bừng: “Chu Diệc Trạ anh đừng xuyên tạc ý của em. Anh anh anh...”

Chu Diệc Trạ cúi đầu hôn đôi môi ướt át kia, xúc cảm mềm mại, thơm ngọt đến mức khiến hắn không muốn buông rời. Người dưới thân khẽ từ chối hai lần rồi không kháng cự nữa, từ từ vươn hai tay ôm lấy bờ vai hắn, bắt đầu nghênh đón.

Nụ hôn dài vừa dứt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh Triệt đã đỏ bừng. Đôi mắt mê ly, cơ thể mềm yếu nằm gọn trong lòng Chu Diệc Trạ. Về chuyện cậu bị cởi áo sơ mi lúc nào, chiếc quần lót bị cởi ra sao, cậu đều không hề ý thức được. Cậu chỉ nhớ Chu Diệc Trạ rất

dịu dàng, chỉ chớ lòng mình ngập tràn niềm vui sướng, chỉ nhớ lúc cậu và Chu Diệc Trạm kết hợp thành một thể với nhau, hắn đã khẽ nói vô số lần câu “Anh yêu em” bên tai cậu.

Đau đớn, khoái cảm, toàn bộ quá trình này, mỗi một cảm giác đều rất rõ ràng. Thân thể của cậu cũng trung thành với phản ứng của mình, ôm lấy người mình yêu và là người mình khát vọng. Đây chính là yêu, là thứ tình cảm từ đáy lòng, tự nguyện buông xuôi tất cả, đón nhận người đó.

Cuối cùng khi đạt đến đỉnh khoái cảm, trong đầu Cảnh Triệt như xuất hiện từng lớp sóng biển và những đám mây lớn. Ấm ướt, ấm áp rồi đến sự mãn nguyện và sướng khoái, Chu Diệc Trạm ôm cơ thể ngây ngô của người dưới thân thật chặt, tựa như muốn để chính hắn khảm vào tận sâu trong đó, không muốn rời xa.

-----oOo-----

Chương 33: Cầu hôn và được cầu hôn [Hoàn chính văn]

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Chu Diệc Trạm, em mặc màu áo sơ mi này được không?”

“Còn cà vạt nữa, cà vạt đâu rồi? Rõ ràng đêm qua em đã lấy ra rồi mà.”

“Thôi chết rồi, quên lau giày da. Giờ vẫn kịp ha.”

“...”

Chu Diệc Trạm nhàn nhã bắt chéo chân, ngồi trên ghế sofa nhìn Cảnh Triệt đang rối rắm trong phòng.

“Tiểu Triệt, còn vài tiếng nữa hôn lễ mới bắt đầu mà. Không cần phải vội vàng như thế đâu.” Chu Diệc Trạm uống một ngụm trà, tiện tay lấy một tờ tạp chí.

“Không được, không được. Nhất định em phải chuẩn bị thật tốt. Hôm nay là ngày quan trọng nhường ấy, anh giúp em tìm chút đi mà.” Cảnh Triệt rốt cuộc cũng tìm được cà vạt nằm dưới đồng quần áo.

“Chu Diệc Trạm, em không biết thắt cà vạt...” Đôi mắt to đầy đáng thương nhìn sang người nào đó đang uống trà, đọc tạp chí bên cạnh.

Chu Diệc Trạm thờ dãi, đứng dậy, nhận lấy cà vạt rồi thắt vào cổ Cảnh Triệt.

“Vui lắm hả?” Chu Diệc Trạm vừa dịu dàng nói vừa tạo nút kết.

“Ừ. Tự Do rất vất vả. Cuối cùng hai người họ cũng được ở bên nhau rồi.” Cảnh Triệt hít hít cái mũi.

“Nhóc ngốc. Em cũng rất vất vả mà. Em nói xem, khi nào thì chúng ta...”

“Úi úi úi, chật quá đi. Anh muốn thắt cổ em luôn hả.” Cảnh Triệt cắt ngang lời Chu Diệc Trạ, nhưng mặt đã hơi ửng hồng.

Chu Diệc Trạ cười mỉm, không nhắc lại nữa. Ngón tay hần linh hoạt, vài giây sau đã thắt xong cà vạt.

“Ừm, không tệ. Tuy nhìn thoáng qua thì hơi giống học sinh trung học mặc trộm đồ của ba mình...” Chu Diệc Trạ cười xấu xa đánh giá Cảnh Triệt.

Vì bộ tây trang này được làm theo yêu cầu nên rất vừa người, nhưng lúc phối lên người Cảnh Triệt, với gương mặt đầy nét học sinh của cậu thì quả thật hơi không hợp. Nhưng đây là lần đầu tiên Chu Diệc Trạ nhìn Cảnh Triệt mặc kiểu đồ nghiêm túc như vậy. Màu đậm của tây trang càng tôn lên gương mặt trắng nõn như ngọc của cậu, và đôi mắt đen như mực càng thêm sâu. Đôi môi phớt hồng đang hơi bất mãn chu chu khiến Chu Diệc Trạ cảm thấy hệ thống sưởi trong phòng bật hơi quá mức, cơ thể hơi nóng thì phải.

“Có lạ lắm không? Em vẫn không hợp với tây trang thật sao...” Cảnh Triệt cúi đầu, giật nhẹ tay áo, lẩm bầm.

“Không lạ đâu. Anh rất thích.” Chu Diệc Trạ nói xong, không để Cảnh Triệt kịp phản bác đã kéo cà vạt, kéo người kia vào lòng mình, cúi đầu hôn.

“Ừm... Đừng... Đồ của em... bị nhàu rồi... Ừm...”

Kết quả là, một tiếng sau, Cảnh Triệt lại phải cất lực mặc tây trang, áo sơ mi và cà vạt lần nữa.

Hôn lễ của Cố Tự Do và Đào Nhiễm rất đơn giản. Bạn của cả hai người cộng lại không quá mười người, đều là những gương mặt quen thuộc. Hôm nay cha Cố trông rất có tinh thần. Vì Đào Nhiễm đã không còn ba mẹ nên không có ai là bậc trưởng bối, nhưng lại được Chu Diệc Lan thay thế. Chu Diệc Trăm và Đào Nhiễm đã chơi với nhau từ nhỏ, Chu Diệc Lan cũng được xem như là anh hai của Đào Nhiễm.

Lúc trao nhẫn, ở phía dưới, Cảnh Triệt nắm tay Chu Diệc Trăm thật chặt, trong mắt đã gần nước.

Cậu nhớ lại thời điểm năm nhất đại học quen biết Cố Tự Do, một người vừa quật cường vừa xinh đẹp như thế, lại bởi vì một tên khốn không biết cách quý trọng mà thương tâm, rơi nước mắt, nhận hết bao nhiêu uất ức. Bây giờ, rốt cuộc cũng đã có người có thể cho y một cuộc đời yên ổn và ấm áp.

Chu Diệc Trăm nhìn nét hồi hộp và hưng phấn trên mặt Đào Nhiễm, khẽ cười. Tên này, bình thường hay cợt nhả, không đứng đắn, nhưng hẳn biết, một Đào Nhiễm đã mất đi gia đình từ lúc nhỏ luôn khát vọng có một gia đình riêng hơn bất cứ ai.

Hi vọng hai người sẽ hạnh phúc, cũng càng tin rằng, chính hẳn cũng có thể cho bé của ngòì bên cạnh này sự hạnh phúc đó.

Ngày mốt chính là lễ Giáng sinh. “Lời nói dối” đã được chuẩn bị để chiếu phim vào ngày sinh Khổng Tử. Giai đoạn trước đó đã từng tuyên truyền được một thời gian ngắn, hơn nữa còn có sức hút của Lam Thiên nên Đoạn Triết rất tin tưởng vào doanh thu bán vé của ông.

Cảnh Triệt ngòì trong phòng trầm tư. Lễ Giáng sinh nên tặng gì cho Chu Diệc Trăm giờ? Một cái bật lửa? Không được, Chu Diệc Trăm không hút thuốc lá. Thắt lưng? Đồ Chu Diệc Trăm dùng đều là hàng cao cấp, không mua nổi. Giày? Tủ giày của Chu Diệc Trăm chiếm trọn cả mặt tường lớn kia kìa.

Nói tóm lại, những thứ cậu có thể nghĩ đến thì Chu Diệc Trạh cũng không thiếu gì, hơn nữa loại hắh dùng còn là loại tốt nhất. Cảnh Triệh rầu rĩ, rốt cuộc tặng anh ấy cái gì mới có thể biểu đạt được tình yêu theo cách đặc biệt đây?

Đương nhiên, giá cả đừng đắt quá nha...

Lúc Cố Tự Do gọi điện thoại qua, Cảnh Triệh đang lướt mạng tìm linh cảm.

“Tiểu Triệh, mai đến chỗ tớ đi. Tớ cho cậu gặp con trai tớ.” Cố Tự Do không kiềm chế được giọng điệu hưng phấn của y.

“Ừm... Hả?” Cảnh Triệh không phản ứng kịp.

“Sáng mai đó nha. Đừng có quên đó.” Cố Tự Do cúp điện thoại.

Cảnh Triệh không hiểu, con trai? Khi nào thì Tự Do có con trai vậy? À, đúng rồi, chắc là nuôi thú cưng ấy mà. Cảnh Triệh tưởng tượng ra như vậy, đột nhiên nhắc nhở bản thân mình. Hay là, mình tặng cho Chu Diệc Trạh một con chó? Hoặc là mèo? Hoặc là thần lằn? Trăn Myanmar? Máy thứ càng kì lạ thì càng biểu đạt được tình yêu theo cách đặc biệt ha.

Cảnh Triệh chìm trong tưởng tượng. Cậu thấy Chu Diệc Trạh bị một con trăn rất to đầy hoa hòe quấn quanh người hắh.

Nhưng điều làm Cảnh Triệh kinh ngạc chính là, con của Cố Tự Do, đúng là một đứa con trai. Không không không, ý cậu là, không phải thú cưng, mà đúng là một đứa bé.

Bé con vừa mới bốn tuổi. Lớn lên đã trắng trẻo động lòng người. Một đôi mắt to, thông minh liếc bên này bên kia, đúng là giống y đúc phiên bản thời thơ ấu của Cảnh Triệh. Điều này khiến Chu Diệc Trạh rất kinh ngạc, vừa gặp đã tỏ vẻ rất hứng thú và quan tâm đến bé con.

Đưa bé này được nhận nuôi từ cô nhi viện. Quan hệ của Đào Nhiễm và Cố Tự Do vốn không có tư cách nhận nuôi, nhưng Đào Nhiễm đã dùng mạng lưới quan hệ của tổ chức Tam Liên, rốt cuộc cũng thành công đưa bé con về nhà. Chẳng qua đến tận lúc này, hai người vẫn chưa nhất trí về việc bé con cho lắm, vì cả hai đều muốn bé con theo họ của mình.

“Tớ nói này, dù sao cũng phải cho bé một cái tên chứ. Chẳng lẽ cứ để bọn tớ gọi nó là bé con sao?” Chu Diệc Trạm ôm bé con đang dùng cả hai tay ăn chocolate.

“Không sao, cũng có thể gọi là bé cưng mà.” Tay Alex bóp bóp mặt bé con.

“Tiểu Triệt, em là người viết tiểu thuyết, chuyện đặt tên chắc là dễ lắm nhỉ.” Chu Diệc Trạm nhìn về phía Cảnh Triệt. Cậu ngồi đối diện ghế sofa, trên mặt có hơi bất mãn xiu xiu. Bé con này vừa gặp đã ôm chặt tay Chu Diệc Trạm không buông, mà hắn còn vui vẻ ôm bé con mãi, ngay cả nước miếng bé con để lại trên ống tay áo cũng không để ý, còn dịu dàng dùng khăn tay lau miệng cho bé nữa chứ. Khó chịu! Trong lòng Cảnh Triệt chỉ còn lại hai chữ “khó chịu” to bự.

“Lớn lên trắng như thế, gọi Tiểu Bạch là được.” Cảnh Triệt nói xong thì hưng hăng uống một hơi cà phê.

Mọi người hắc tuyến. Cố Tự Do chìa tay ôm bé con, nói: “Ăn nhiều chocolate quá sẽ bị sâu răng đó nha.”

“Con sẽ ngoan ngoãn đánh răng mà.” Bé con ôm lấy cánh tay Chu Diệc Trạm không buông: “Chú Tiểu Diệc ôm ôm.”

Đào Nhiễm trừng mắt liếc một cái, nghĩ thầm, đồ phản ba. Đêm qua còn chạy quanh mình gọi “Ba”, “Ba” không ngừng.

Chu Diệc Trạm ôm bé con, hôn một cái lên mặt bé: “Hôm nào đó chú Tiểu Diệc sẽ đến thăm con.”

Bé con lưu luyến buông tay Chu Diệc Trạm. Cố Tự Do nhân cơ hội này giấu luôn chocolate bé đang cầm trên tay.

Alex nói: “Bé cưng thích cậu như thế, không phải con trai thân sinh của cậu đó chứ. Nghe nói, chỉ có quan hệ huyết thống mới có thể khiến một đứa trẻ thân cận vô điều kiện với một người xa lạ đó...”

Chu Diệc Trạm lạnh lùng liếc sang Alex: “Xế chiều hôm nay Đoàn Tiểu Lai sẽ đi máy bay đến thành phố X.”

“Hả? Cậu liên lạc với tên kia lúc nào...” Alex nhảy dựng lên từ sofa, “Tên xấu xa này không suy nghĩ gì cả, còn không nói một câu nào. Chu Diệc Trạm, này này này, hai người có quan hệ thế nào. Sao tên đó lại nói cho cậu biết mà không nói cho tôi biết chứ...”

Chu Diệc Trạm kéo Cảnh Triệt: “Đi nào, đưa em xem quà ngày sinh Khổng Tử.”

Trên đường, Cảnh Triệt nhìn chăm chăm ngoài cửa xe, không nói lời nào. Chu Diệc Trạm buồn cười nhìn cậu không được tự nhiên với hắn.

“Sao thế, cũng muốn nhận nuôi một đứa con trai hửm?” Chu Diệc Trạm chọc ghẹo.

“Khỉ á, em mới không thích trẻ con đâu.” Cảnh Triệt cười khinh một tiếng.

“Hử? Người thuộc cung cự giải không phải đều rất thích trẻ con sao?”

“Ha ha, anh còn nghiên cứu mấy cái chòm sao đấy hả, không nhìn ra đó...”

Chu Diệc Trạm không đùa nữa, tiếp tục nói: “Giận đối với một đứa bé, chứng tỏ bản thân cũng là một đứa trẻ không hơn không kém.”

“Hả? Em mới không dối nhé...”

“Anh có nói là em hả?”

“Chu Diệc Trạm, anh...” Cảnh Triệt nói xong thì nhìn về phía cửa sổ, đột nhiên ngừng lại.

Xe dừng lại trước đèn đỏ, trên đường đã ngập tràn không khí của ngày sinh Khổng Tử. Đám người đông nghịt, ngọn đèn chói mắt, Cảnh Triệt nhìn sang một bên cửa sổ đã trông thấy một tấm poster cỡ lớn của “Lời nói dối” được dựng ở bảng quảng cáo bên đường.

Trên poster là gương mặt xinh đẹp nhưng mang nét thần bí của Lam Thiên, kết hợp với màu tối ở cảnh nền càng tôn lên vẻ đẹp bắt mắt ấy, khiến mọi người đều quay đầu lại nhìn tấm poster này, trên mặt mang vẻ tán thưởng.

Sau khi Cảnh Triệt xuất viện, Lam Thiên đã đến chân thành nói lời cảm ơn với cậu. Những hiểu lầm và gút mắc lúc trước của ba người cũng được xóa bỏ. “Lời nói dối” đã được quay xong, vì sắp đến cuối năm nên bữa tiệc diễn lễ cũng bắt đầu được chuẩn bị rầm rộ. Nhật trình của EYE cũng trở nên bận rộn vô cùng, nên sau khi Cảnh Triệt xuất viện cũng chưa từng gặp lại Lam Thiên.

“Đẹp quá đi.” Cảnh Triệt nhìn chăm chăm vào tấm poster kia, thì thào.

“Đúng vậy. Cậu ấy luôn có mị lực như thế.” Chu Diệc Trạm không phủ nhận, “Tiểu Triệt, nhìn sang phần chủ chế chưa?”

Cảnh Triệt nhìn kĩ hơn, phát hiện phía dưới poster cũng có những chữ đủ to, đủ rõ về đạo diễn, biên kịch...

“A, tên của em!” Cảnh Triệt kinh ngạc, kêu lên một tiếng.

“Nên là, em đừng cứ để ý đến ánh hào quang của người khác mãi,

còn phải nhìn đến bản thân mình nữa chứ.” Chu Diệc Trạm vỗ nhẹ lên đầu Cảnh Triệt, khởi động xe.

Chiếc xe chạy thẳng đến phòng triển lãm tranh Vân Đồ. Cảnh Triệt xuống xe, phát hiện trời đã bắt đầu đổ tuyết.

“Đi nào, xem quà.” Chu Diệc Trạm kéo cậu vào.

Nhân viên đã nghỉ hết rồi, Chu Diệc Trạm nắm tay Cảnh Triệt lên tầng ba. Năm đó, chính là ở nơi này, Cảnh Triệt đã trông thấy bức ảnh chụp đám mây khiến cậu rung động.

Đứng ở cửa tầng ba, Chu Diệc Trạm để Cảnh Triệt nhắm mắt lại, sau đó mới bật đèn lên.

Lúc Cảnh Triệt mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt đã khiến cậu phải che miệng lại, mới không thể thốt lên.

Ở trần nhà của hàng lang triển lãm là một màu lam thuần túy với những vật liệu đặc biệt được làm ra để mô phỏng theo những đám mây với hình dáng khác nhau, ước chừng có hơn một ngàn đám mây nối tiếp nhau được treo lên giữa bầu trời kia.

Trong phòng được chia làm vài khu triển lãm nữa, từ cổng đi vào trông như một mê cung, nên không một tác phẩm nào bị lộ ra ngoài.

Các tác phẩm triển lãm vẫn chủ yếu là những bức ảnh chụp như trước, nhưng còn có thêm một số tác phẩm thủ công và những bức tranh lẫn trong đó. Chu Diệc Trạm nắm tay Cảnh Triệt bước theo lối vào. Cảnh Triệt vừa cảm thán tác phẩm hai bên vừa ngẩng đầu nhìn những đám mây. Thật sự rất đẹp.

Buổi tối ở quán bar Vân Luyến, Cố Tự Do đang gảy đàn ghi-ta dưới ngọn đèn đẹp dễ, cây hòe ở phía sau căn phòng Cảnh Triệt thuê lúc trước, thậm chí còn có tám ảnh chụp gương mặt Cảnh Triệt đang ngủ, nghiêng người, hơn nửa mặt đều chôn sâu trong gối.

Chu Diệc Trạm ghé vào tai cậu, nhẹ giọng nói: “Đây là tấm anh chụp vào cái đêm ở nhà em lần đầu tiên.”

Tim Cảnh Triệt đập mạnh liệt, bàn tay đang nắm lấy tay Chu Diệc Trạm bắt đầu đổ mồ hôi. Cái tên này, còn dám chụp ảnh mình lúc ngủ, đáng sợ quá.

Lại bước thêm vài bước, Chu Diệc Trạm bỗng dừng lại, quay đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của Cảnh Triệt và nói: “Tiểu Triệt, em còn nhớ lần đầu tiên em gặp anh không?”

“Nhớ, còn nhớ chứ. Mà sao vậy?” Cảnh Triệt thắc mắc.

“Anh cũng còn nhớ rất rõ.” Chu Diệc Trạm nói xong, xoay eo Cảnh Triệt sang bên phải, đập vào mắt cậu là một bức ảnh chụp rất lớn.

Tấm ảnh này là một bức chụp nhanh. Một cậu nam sinh còn trẻ tuổi nửa ngồi xổm giữa đường, một bên tay còn cầm chiếc ba lô to, một bên tay đang kiểm tra mấy thứ đồ linh tinh khác. Nửa mặt của cậu ta hướng về phía ống kính, tựa như đang nhìn xem chỗ này có gì nguy hiểm hay không. Làn da trắng nõn, trong suốt và hơi ửng đỏ. Dưới làn tóc mái hơi rối là một đôi mắt to như ngọc trai màu đen. Trong đôi mắt ấy ẩn chứa chút lo lắng xen lẫn sự kinh ngạc. Đôi môi mỏng nửa mím lại. Ánh nắng mặt trời đã bị tòa nhà cao tầng phía sau cậu ta che khuất hơn một nửa. Ánh sáng màu cam ấy chiếu lên vai cậu ta tạo thành một quầng sáng nhàn nhạt, càng tôn lên vẻ đẹp tinh thuần động lòng người.

“A a a, đây không phải là em đó sao?” Cảnh Triệt chớp lấy tay áo Chu Diệc Trạm, “Nhưng cái này, cái này...”

Cảnh Triệt còn nhớ chiếc ba lô ở trong tấm ảnh kia, đó là một chiếc ba lô đã rất cũ mà cậu chứa rất nhiều cảm tình với nó. Ngày đó chiếc ba lô này đứt giữa đường, rồi đêm hôm ấy cũng gặp Chu Diệc Trạm lần đầu tiên ở quán bar.

Nhưng, nhưng mà tấm ảnh này là sao?

“Ngốc.” Chu Diệc Trạm dịu dàng nhìn Cảnh Triệt đang kinh ngạc mở to mắt. “Ngày ấy anh mới về nước. Lúc ở trên xe chờ đèn đỏ, đã gặp được em.”

Cảnh Triệt nhìn bức ảnh chụp kia, dòng nước ấm áp vẫn luôn dâng trào không ngừng từ lúc bắt đầu vào cửa đã hóa tan trái tim cậu, hóa thành những giọt nước mắt tràn ra nơi bờ mi. Cậu bỗng xoay người ôm lấy Chu Diệc Trạ, nức nở: “Làm sao bây giờ, Chu Diệc Trạ... Em rất yêu anh... Làm sao bây giờ...”

Chu Diệc Trạ cũng ôm lại cậu, không nói gì, chỉ yên lặng cảm nhận hàng nước mắt của Cảnh Triệt đang thấm qua vải, chạm đến làn da nóng rực, toàn cơ thể ấm áp hẳn lên.

Một lúc lâu sau, Cảnh Triệt lau nước mắt ngẩng đầu lên, mỉm cười với Chu Diệc Trạ.

“Em rất thích món quà của anh. Giờ em cũng muốn tặng anh quà của em.” Cảnh Triệt nói xong thì lấy ra từ trong người một cái hộp nhỏ, mở ra, bên trong đã có hai chiếc nhẫn lấp lánh nằm trong đó.

“Chu Diệc Trạ, chúng ta kết hôn đi.”

Đêm Giáng sinh này có vẻ đều viên mãn mười phần.

Hai “ông già” Đoạn Triết và Hàn Nhất Sâm trải qua thế giới hai người trong căn biệt thự.

Đào Nhiễm và Cố Tự Do nổ mấy trăm chiếc pháo hoa với đứa con trai còn chưa được đặt tên.

Đêm nay EYE cũng có thông báo. Sau khi thông báo kết thúc, Hồ Phách liền nhanh chóng chạy về căn phòng nhỏ bé của Lâm Thiên Tầm, nơi đó có một chàng trai ngốc ngếch đang đứng trước cửa sổ ngóng trông.

Alex gặp được Đoạn Tiểu Lai vội vàng tới nơi này, vẫn còn vương chút phong trần mỗi mặt. Về phần vì sao Đoạn Tiểu Lai phải gạt Alex để xuất hiện đầy “kinh hi”, rồi lại tặng cho y một hộp quà được đóng gói cực kín, vô cùng khả nghi ấy à, chuyện này Alex cũng không biết.

Còn chuyện Cảnh Triệt cảm động trước món quà của Chu Diệc Trạ đã cầu hôn hấn, thực ra trong lòng Chu Diệc Trạ vẫn hơi không cam lòng xiu xiu. Bởi vì Cảnh Triệt đã cướp đất diễn của hấn, khiến bạn học Chu Diệc Trạ cảm thấy thể diện của một tiểu công tiêu chuẩn không được bộc lộ.

Nhưng Cảnh Triệt cũng rất đặc ý. Cậu nghĩ thầm: Tuy mình là... ừm... người nằm dưới, nhưng có ai quy định người nằm dưới là người được cầu hôn đâu. Chỉ cần mình cầu hôn trước thì cũng đồng nghĩa với việc Chu Diệc Trạ gả cho mình rồi.

Mình lấy anh ấy ha ha ha ha. Nhóc của cười rất thỏa mãn.

Chu Diệc Trạ cũng buông bỏ ý nghĩ này luôn. Được cầu hôn thì sao, chỉ cần không bị phản công thì tất cả mọi thứ vẫn còn tốt đẹp lắm nha.

Đúng vậy, dù cuộc sống vẫn còn nhiều gian truân, nhưng tương lai, vẫn tốt đẹp như trước.

– END –

-----oOo-----

Chương 34: Phiên ngoại – Lâm Thiên Tầm & Hồ Phách 《Yêu “Spirited Away”》

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lâm Thiên Tầm thích loại hoa quả nào?

Quả nào cũng ok.

Lâm Thiên Tầm thích màu nào?

Không đặc biệt thích màu nào.

Lâm Thiên Tầm thích chữ số nào?

Chữ số ấy hả, đều giống nhau cả thôi.

Lâm Thiên Tầm thích bài hát nào?

Mấy bài hay là thích tất.

Lâm Thiên Tầm thích minh tinh nào?

Minh tinh à, minh tinh nào chả đẹp.

Được rồi, Lâm Thiên Tầm là một người bình thường, không có cái gì đặc biệt. Ở nhà thì y là con thứ, so ra thì kém hơn anh cả thông minh, có khả năng cao, có năng lực, so ra thì kém em gái hoạt bát, sáng sủa, có chí hướng. Y luôn yên lặng trốn trong góc phòng, thỉnh thoảng còn bị đánh giá là một người “Ngại ngùng, thành thật.”

Nhưng nếu hỏi bộ phim nào y thích, thì chắc chắn hai mắt y sẽ lập

tức tỏa sáng, vẻ mặt đầy kích động, lớn giọng trả lời: Bộ phim thích nhất chính là phim hoạt hình của Hayao Miyazaki: “Spirited Away”.

Vì sao?

Đại khái là vì nhân vật chính của bộ phim hoạt hình này cũng có tên là Thiên Tâm.

(Thiên Tâm 千尋 là tên tiếng Trung của nhân vật Ogino Chihiro, còn tên của bộ phim trong tiếng Trung là Thiên Dữ Thiên Tâm 千与千寻)

Nhưng mỗi lần hần trả lời xong, sẽ không có ai hỏi hần lí do vì sao.

Lâm Thiên Tâm yên lặng tốt nghiệp đại học, an an ổn ổn tìm một công việc biên tập của một tờ tạp chí, cố gắng thuê một căn phòng nhỏ bé, trải qua cuộc sống độc thân đầy khuôn phép.

Nếu không phải vì hôm đó nhận lời của một đàn chị, giúp chị ấy đi chụp ảnh cho một tờ tạp chí giải trí, Lâm Thiên Tâm cũng sẽ không bị người ta hiểu nhầm thành một tên paparazzi, đã thế còn phải trả người ta mười vạn tệ. Cho xin nha, cấp bậc giữa biên tập của tạp chí chính quy và paparazzi không giống nhau đâu nhé!

Tóm lại là, Lâm Thiên Tâm bị hiểu nhầm rất chi là tức giận, nhưng y còn tức hơn là, cánh tay nhỏ của mình lại đập trúng mắt của người kia trong lúc vung vẩy tán loạn.

Chết rồi. Trúng mắt tiêu rồi, hơn nữa, còn có vết bầm nữa chứ. Nhưng điều tệ nhất là, người kia không phải là ngôi sao mới debut hay là một gương mặt quen thuộc đã qua thời kì nổi tiếng, mà là ngôi sao thần tượng đang nổi như mặt trời ban trưa – Hồ Phách.

Lâm Thiên Tâm nhìn gương mặt tuy bị thương nhưng vẫn tinh xảo, mê người như cũ, còn cả đôi mắt hẹp dài nhất thời phát ra chút lạnh lẽo kia, không khỏi rung mình một cái.

Gi? Phải bồi thường mười vạn? Trong mắt một ngôi sao, tiền dễ

kiếm lăm hả? Tiền lương một tháng của Lâm Thiên Tầm chỉ có mấy ngàn tệ, nếu không có anh hai tài trợ, thì ngay cả tiền thuê phòng y cũng không trả nổi.

Nói tóm lại là, muốn tiền, tiền không có, muốn chết, mạng của y cũng chả đáng giá gì. Lâm Thiên Tầm u sầu, lần giải hòa đầu tiên với ngôi sao bị đánh thất bại.

Nhìn bóng đêm lơ mờ bên ngoài, Hồ Phách xoa mắt, mắt kiên nhẫn hỏi y có đói bụng không.

Sao lại không đói được cơ chứ. Buổi sáng y chả ăn gì đã đi chụp ảnh, sau khi bị hiểu lầm còn phải giải thích, còn lỡ “vung tay đánh trúng người” nên phải ngồi ở đây đàm phán điều kiện giải hòa này, đến giờ trời đã tối đen rồi đó. Y đã đói đến mức ngực sắp dính vào lưng rồi.

Nhưng mà, Lâm Thiên Tầm chưa bao giờ ăn cơm ở bên ngoài. Bởi vì, ha ha ha ha, vì tài nấu nướng của y rất tốt, y rất thích ăn cơm mình làm.

Hồ Phách nhăn mày: “Rốt cuộc có đói bụng không? Cậu nói đi chứ.”

Lâm Thiên Tầm thu lại tâm trạng nôn nóng của mình, trả lời: “Đương nhiên là đói rồi. Tôi đi về nấu cơm trước nhé. Anh còn nghĩ ra được điều kiện nào khác nữa thì cứ liên hệ với tôi. Dù sao, quả thật tôi cũng không có nhiều tiền như thế.”

Lông mày Hồ Phách nhăn lại càng chặt hơn: “Cậu biết nấu cơm?”

“Phải.”

Hồ Phách suy nghĩ một chút rồi đứng lên, “Mời tôi đến nhà cậu ăn một bữa đi. Hôm nay tạm thời tha cho cậu vậy.”

Hả? Đây là tình huống gì? Nhìn gương mặt trắng trẻo, sạch sẽ, đẹp trai và vết bầm tím rất rõ ràng của Hồ Phách, Lâm Thiên Tầm thở

dài. Ai bảo mình lại “may mắn” vung trúng người ta? Thôi được rồi.

Vì thế nên tối đó thấy Hồ Phách dùng một tư thế tao nhã ăn sạch bách ba món một canh y làm, còn càn quét cả món điểm tâm ngọt mà y làm đêm qua, Lâm Thiên Tầm che mắt: Ai bảo ngôi sao vì phải giảm béo nên hầu như không ăn gì hết?

Hồ Phách rất vừa lòng, lau miệng rồi đi. Trước khi đi còn để lại một câu: “Hôm nay ăn no nên tạm thời tha cho cậu. Hôm nào chúng ta lại bàn tiếp chuyện mười vạn tệ nhé.”

Lâm Thiên Tầm khóc không ra nước mắt. Tên kia là ngôi sao ư? Không phải chứ, rõ ràng là một tên lưu manh!

Vài ngày sau đó, ở quán cà phê, Lâm Thiên Tầm lại được biết đến lối suy nghĩ vô cùng khác người của Hồ Phách. Nhưng ai bảo họa là do mình gây ra? Bảo mẫu thì bảo mẫu thôi, dù sao cũng chỉ là một tháng, cứ ưỡn ngực ngẩng đầu chịu đựng đi. Một tháng sau, mình vẫn là... một trang hảo hán...

Cuộc sống ở chung với Hồ Phách bắt đầu. Sau một tuần, Lâm Thiên Tầm tự nhủ với bản thân: Không sao, ngôi sao ấy mà, đương nhiên sẽ yêu cầu nhiều hơn người bình thường một ít rồi. Chẳng qua hẳn chỉ là một tên tương đối ưa sạch sẽ, ưa im lặng, tương đối kiêng ăn, tương đối không thích làm việc nhà, tương đối nghiêm khắc với bản thân, đồng thời cũng rất nghiêm túc mà thôi...

Không sao, đều có thể nhẫn.

Nhưng, điều khiến y không thể nào nhẫn được nữa là chuyện Hồ Phách mang đến một con chó. Một con chó lớn như thế... Lâm Thiên Tầm không biết là giống nào, thể mà lại cao lớn, uy mãnh, thoát nhìn rất hung dữ như vậy. Con chó kia thích nhất là thừa dịp Hồ Phách không có mặt, đẩy ngã Lâm Thiên Tầm rồi lộ ra răng nanh sắc bén, và nhìn Lâm Thiên Tầm lạnh run, thậm chí còn khóc thành tiếng, mới miễn cưỡng thu móng vuốt lại.

Lâm Thiên Tầm quả thật rất sợ chó. Hồi còn nhỏ y từng lang thang rồi bị chó vây lại. Tuy không bị cắn nhưng sự “đe dọa” kia đã đủ để tạo thành bóng ma suốt cuộc đời y.

Ban đầu khi Hồ Phách nghe Lâm Thiên Tầm nói là y sợ chó, hắn còn lấy chó của mình áp chế Lâm Thiên Tầm, vung roi yêu cầu Lâm Thiên Tầm phải thu dọn phòng ở sáng sủa, sạch sẽ đến mức không còn nhiễm một hạt bụi, rồi làm những món ăn thơm ngon mà Hồ Phách thích nhất. Nhưng mãi đến một ngày khi con chó đó lại thừa dịp Hồ Phách không ở nhà mà giở trò cũ với Lâm Thiên Tầm, Hồ Phách quên đồ nên phải quay lại, chứng kiến một màn “kinh hãi” mà từ trước đến nay hắn chưa từng được kinh qua. Vì chỉ cần hắn đang ở đó, thì con chó này rất nghe lời.

Lâm Thiên Tầm đang cầm cái lau nhà, bị một con chó trắng hung dữ đẩy ngã ở cửa phòng bếp. Con chó này còn đang định vươn lưỡi liếm mặt Lâm Thiên Tầm.

Hồ Phách quát lên một tiếng, con chó bật dậy, nhảy ra, phe phẩy đuôi về phía Hồ Phách giả ngoan ngoãn. Hồ Phách nhìn Lâm Thiên Tầm đang run rẩy đứng dậy, trên mặt đều là nước mắt, trong đôi mắt tràn ngập sự sợ hãi và bất an.

Con chó dữ đó bị Hồ Phách đưa đi, không còn xuất hiện trước mặt Lâm Thiên Tầm nữa.

Vậy nên Lâm Thiên Tầm cảm thấy, thực ra, Hồ Phách là một người tốt.

Đúng rồi, Hồ Phách cực kì cực kì nổi tiếng, sắp chạm đến địa vị của một ngôi sao lớn rồi. Đây là điều mà Lâm Thiên Tầm rút ra từ trên mạng. Có rất nhiều người thích hắn, và những người ấy đều phúng hắn lên tận trời xanh. Họ nói, khuôn mặt của hắn là trời ban cho, dáng người của hắn là tỉ lệ vàng, giọng nói của hắn rất gợi cảm, rất mị hoặc, vũ đạo của hắn rất xuất thần... Tóm lại là, Hồ Phách đang là thành viên của một nhóm rất nổi tiếng, và chính độ nổi tiếng của hắn cũng không kém hơn hai thành viên kia.

Một tháng sắp trôi qua, Lâm Thiên Tầm phát hiện mình bắt đầu không yên lòng. Trong sách bảo rằng, muốn tạo nên một thói quen chỉ cần mười bốn ngày, và Lâm Thiên Tầm đã quen với việc làm bữa khuya, bóp vai, chuẩn bị nước nóng cho Hồ Phách vẫn luôn về rất muộn kia, đã quen với việc báo cáo lại cho Hồ Phách về những công việc y đã làm trong ngày và nghe hấn phàn nàn: “Một sống một chết thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền, cứ từ chức đi.”, đã quen với việc Hồ Phách đưa cho y nhiều món quà sau đó lại không kiên nhẫn nói: “Quà fans tặng, tôi không thích, cho cậu được lời.”

Nếu người ấy rời khỏi đây, mỗi tối y sẽ không cần phải đợi tới đêm khuya, không cần phải nhồi nhét vào trong tủ lạnh những thức ăn mà người ấy thích, không cần phải chú ý đến những tin tức giải trí về Hồ Phách nữa.

Ừ, sẽ tự do như xưa. Và cũng sẽ, cô đơn như xưa.

Một tháng đã đến, Hồ Phách không nói, Lâm Thiên Tầm cũng chẳng hé răng nửa lời. Tối hôm ấy, Hồ Phách trở về nhà rất sớm. Vất vả mới có một khoảng thời gian nghỉ ngơi nên hấn ăn cơm tối và nghe mấy bài hát xong thì về phòng sớm. Còn Lâm Thiên Tầm thì lướt mạng, trong lòng y hơi chán nản.

Chỉ một lát sau, gió bên ngoài bắt đầu thổi mạnh. Lâm Thiên Tầm vội đưa quần áo mới giặt lúc sáng phơi ngoài ban công vào, nhìn thấy ở nơi chân trời xa xa có vài tia sáng hiện lên. Ày, hình như trời sắp mưa rồi.

Hồi nãy là chớp thì phải nhỉ? Vậy chắc chút nữa sẽ có sấm?

Lâm Thiên Tầm vội vàng chạy về phòng đóng tất cả các cửa sổ lại. Tuy hơi ngượng để nói ra, nhưng thật sự là, Lâm Thiên Tầm không chỉ sợ chó, mà y còn sợ sấm.

Có mấy người không nghĩ rằng sấm thì có gì mà phải sợ, nhất là khi bản thân còn đang an toàn ở trong phòng, không phải tiếng sấm chỉ

hơi lớn chút sao.

Nhưng đối với người sợ tiếng sấm ấy, loại sợ hãi này không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả nổi. Lâm Thiên Tầm đi tới đi lui giữa phòng khách và phòng của y. Mưa bắt đầu rơi tí tách và tiếng sấm ùng ùng liên tiếp bên ngoài cửa sổ. Lâm Thiên Tầm vừa nghe xong tiếng sấm, lòng y đã căng lên, đứng thẳng người đến khi tiếng sấm khác vang lên.

Y đeo tai nghe, mở âm lượng tối đa nhưng nghe được vài cái đã thấy choáng đầu. Y lại trốn sang phòng vệ sinh, nhưng không gian nhỏ hẹp, oi bức này làm y ướt đầm mồ hôi chỉ trong chốc lát.

Vì đổ mồ hôi nên y lại lau rửa một chút, rồi quay trở ra sofa ở ngoài phòng khách, hai ngón tay che kín lỗ tai. Tiếng sấm như đang cố ý, vẫn đánh bên ngoài cửa sổ theo quy luật, đánh vào thần kinh của y.

“Lạch cạch”, cửa mở. Hồ Phách cầm chiếc cốc ra rót nước uống. Một tia chớp vừa chiếu sáng phòng khách, thân ảnh Lâm Thiên Tầm đang thu lu nơi sofa đang dùng tay bịt tai khiến lòng Hồ Phách ngưng lại.

“Sợ tiếng sấm?” Hồ Phách bước qua, nhìn xuống Lâm Thiên Tầm.

Lâm Thiên Tầm giật mình, nhảy dựng lên, lắp bắp: “Không, không sợ... Tôi, chẳng qua là tôi...” Nói còn chưa dứt lời thì đã có một tiếng sấm khác nổi lên. Lâm Thiên Tầm theo phản xạ ngồi xổm bên cạnh bàn, che tai lại, cả người run rẩy.

Một lát sau, có một bàn tay ấm áp xoa nhẹ lên chiếc lưng đang căng thẳng của Lâm Thiên Tầm. Y khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt không rõ là vẽ gì của Hồ Phách trong bóng tối.

“Lại đây.” Hồ Phách nâng Lâm Thiên Tầm dậy, cánh tay y tự nhiên tiếp xúc với vai của Lâm Thiên Tầm. Độ ấm của chân tay và xúc cảm mềm mại khiến Lâm Thiên Tầm hơi thả lỏng, não như không

còn ý thức, đi theo Hồ Phách vào phòng ngủ.

Hồ Phách đè Lâm Thiên Tầm nằm xuống giường, sau đó cũng nằm xuống bên cạnh y.

“Anh...” Lâm Thiên Tầm giãy dụa một cái.

“Ít nói nhảm, nhắm mắt, ngủ.” Hồ Phách lạnh lùng cắt ngang lời y, với tay tắt đèn giường. Trong phòng ngủ lại bắt đầu tối, lưng Lâm Thiên Tầm dính sát vào ngực của Hồ Phách. Hơi thở nhẹ nhàng, khoan khoái và cơ thể mới tắm rửa đã xoa dịu nỗi lo lắng của y, khiến y dần an ổn.

Ngoài cửa sổ lại vang lên một tiếng sấm nữa. Hồ Phách đưa một cánh tay ôm chặt lấy eo của Lâm Thiên Tầm. Cả người y như bị Hồ Phách bọc lại, cuộn mình ở trong lồng ngực hắn.

Cảm giác mềm mại, ấm áp, an toàn như được mẹ bao bọc, Lâm Thiên Tầm rốt cuộc cũng thiếp đi.

Ngày hôm sau, Hồ Phách lại uy hiếp khiến Lâm Thiên Tầm phải tiếp tục làm một tháng bảo mẫu nữa cho hắn, nếu không, chuyện y sợ tiếng sấm sẽ đến tai tòa soạn.

Lâm Thiên Tầm vội vã đồng ý, trong lòng y cũng chứa sự cam tâm, tình nguyện mà y không phát hiện ra.

Không lâu sau, bạn thân của Lâm Thiên Tầm – Cảnh Triệt đến nhà y vào ban đêm, bộ dáng tiều tụy, tâm trạng không tốt. Lâm Thiên Tầm ân cần dỗ cậu ngủ xong mới bị Hồ Phách kéo vào phòng ngủ.

Trong nháy mắt, nơi cánh cửa phòng ngủ, trái tim Lâm Thiên Tầm trở nên căng thẳng nhất từ trước đến nay, sau đó y vẫn mơ mơ màng màng, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ “Nụ hôn đầu tiên của mình...”

Nhưng mà, y thật sự rất vui.

Đêm Giáng sinh, Hồ Phách nghe xong thông báo, vội vã trở về, may là còn vài tiếng nữa đêm Giáng sinh mới kết thúc.

Lâm Thiên Tầm quét dọn nhà từ trong ra ngoài, còn mua thêm một cây thông Noel đặt trước cửa. Hai người âm ỉ chuẩn bị đồ ăn xong, bật đèn màu, vừa ăn cơm vừa xem TV, vừa bình đàm vừa thỏa mãn.

Ăn cơm xong, hai người xem một tiết mục giải trí. Hồ Phách ôm Lâm Thiên Tầm, vừa hôn đôi môi lạnh lạnh của y, vừa sờ loạn lên tấm lưng nhỏ gầy của y.

Lâm Thiên Tầm cười, giãy dụa, mặt ửng đỏ. Tuy đã quan hệ thân mật rất nhiều lần, nhưng Lâm Thiên Tầm vẫn rất xấu hổ mỗi khi hành động thân mật như vậy. Hồ Phách nhìn đôi má hồng hồng và đôi mắt long lánh nước, bỗng biến thân thành một con thú bự, xoay người đặt y dưới thân.

Một lúc lâu sau, hai người mới kiệt sức ôm lấy nhau. Hồ Phách xoa xoa bụng của Lâm Thiên Tầm: “Sao em lại gầy đi rồi?”

“Nào có đâu. Cơ bụng của em cũng mất tiêu rồi, rõ là béo lên chứ.”

Hồ Phách cảm thấy xúc cảm không tẻ, tiếp tục vuốt ve: “Anh có một tuần nghỉ đông vào tết Âm lịch, chúng ta đến Nhật Bản chơi đi. Không phải em vẫn luôn muốn đến viện bảo tàng Ghibi sao? Có thể đến ngắm nhân vật hoạt hình mà em thích đấy.”

(Bảo tàng Ghibi là một viện bảo tàng trưng bày những sản phẩm của hãng Ghibi Studio)

“Thật, thật, thật sao?” Lâm Thiên Tầm kích động đứng lên, nhưng phần eo lại đau nhức khiến y phải gục xuống, ghé vào lồng ngực của Hồ Phách.

“Mà này, sao em lại thích bộ phim hoạt hình kia đến vậy?” Hồ Phách

vân vê tóc y.

Hử, vì sao ư? Rốt cuộc cũng có người hỏi mình vì sao ư... Lúc trước khi vừa mới ở bên nhau, Hồ Phách biết bộ phim Lâm Thiên Tầm thích nhất là “Spirited Away”, nhưng cũng chỉ “À” một tiếng, lãnh đạm như những người khác.

Vì sao ư? Thật ra rất đơn giản.

Bởi vì em hi vọng mình có thể giống như nhân vật Chihiro, dũng cảm vì người mình yêu thương. Không sợ quái vật, không sợ đường đi nguy hiểm, không sợ hồng thủy, không sợ hành trình xa lạ, đến cùng cũng có thể ôm lấy người mình yêu, ngay cả những giọt nước mắt trong suốt chảy ra ấy cũng tràn ngập hạnh phúc.

Lâm Thiên Tầm ghé vào lồng ngực của Hồ Phách, trong mắt nổi lên sương mù mênh mông. Hồ Phách nghe y nói xong, hơi ngửa đầu, hôn lên hai cánh môi mỏng manh, mềm mại của y.

Với cả, còn một điều nữa mà Lâm Thiên Tầm không thể nói ra được.

Trước khi gặp Hồ Phách, y chỉ thích bộ phim hoạt hình này thôi. Nhưng sau khi gặp được hắn rồi, mức độ này đã thăng cấp thành yêu. Bởi vì trong bộ phim “Spirited Away”, người mà nhân vật chính Chihiro tìm kiếm có tên thật là Haku.

(Haku trong tiếng Trung là Hồ Phách)

Thiên Tầm và Hồ Phách, đã định sẵn là phải ở bên nhau rồi.

-----oOo-----